

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAURA
GRIFFIN

THE
TEXAS
MURDER
FILES

MIDNIGHT
DUNES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**LAURA GRIFFIN VE ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU
SÖZLER**

"Zeki, sofistike, hızlı ilerleyen romantik gerilim romanlarına bayılıyorum ve Laura Griffin bunları harika bir şekilde yazıyor."

-New York Times çok satan yazarı Jayne Ann Krentz

"Cesur, yaratıcı, seksi! Laura Griffin'i mutlaka okumalısınız."

-New York Times çok satan yazarı Cindy Gerard

"Birinci sınıf romantik gerilim! Hızlı tempo, sıkı olay örgüsü, müthiş bir gizem, keskin diyaloglar, muhteşem karakterler."

-New York Times çok satan yazarı Allison Brennan

"Sürükleyici, soluk soluğa okunacak bir kitap. Elinizden bırakamayacaksınız."

-New York Times çok satan yazarı Brenda Novak

"Duygusal, heyecan verici bir sayfa çevirici. Griffin gizem ve aşk hikâyesini ustalıklarla dengeliyor."

-The Washington Post

"Griffin heyecan verici, iyi araştırılmış, hızlı tempolu romantik gerilimleriyle asla hayal kırıklığına uğratmıyor."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak yüksek adrenalinli bir gerilim. . . Griffin bir usta."

-Fresh Fiction

OceanofPDF.com

Laura Griffin tarafından yazılan başlıklar

Bağımsız Romanlar

EN SON

YALNIZ

GÖRÜLDÜĞÜNDE

ÇOKTAN GITMIŞTI.

Teksas Cinayet Dosyaları Serisi

GİZLİ UÇUŞ

GECE YARISI

İz Sürücüler Serisi

İZ SÜRÜLEMEZ

KONUŞULAMAZ

DURDURULAMA

Z UNUTULAMAZ

SNAPPED

BÜKÜLMÜŞ

KAVRULMUŞ

AÇIKTA

SINIRLARIN

ÖTESİNDE GÖLGE

DÜŞER DERİN

KARANLIK

YAKIN MESAFEDEN

KIRMIZI TAŞ SOĞUK

KALP DOKUNUŞU

Wolfe Güvenlik Serisi

ÇARESİZ KIZLAR

ONUN ÖLÜMCÜL SIRLARI

Alfa Mürettebatı Serisi

TESLİMİYETİN

SINIRINDA

GECE ÖRTÜSÜ TAM
KONTROL
ALFA EKİBİ: GÖREV BAŞLIYOR

Cam Kız Kardeşler Serisi

KORKU İPLİĞİ

UYARI FISILTISI

Borderline Serisi

SON BİR NEFES

YANLIŞ BİR ADIM

Moreno & Hart Gizemleri, Allison Brennan ile

ÇARP VE YAK VUR

VE KAÇ

BUZLU KAYIP

VE BULUNTU

OceanofPDF.com

**LAURA
GRIFFIN**

**MIDNIGHT
DUNES**

BERKLEY
New York

OceanofPDF.com

BERKLEY

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2022 Laura Griffin tarafından

Vanishing Hour'dan alıntıdır telif hakkı © 2022 Laura Griffin'e aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir kısmını kullanamazsınız. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

E-kitap ISBN: 9780593197394

İlk Baskı: Mayıs 2022 Kapak

tasarımı: Rita Frangie

Kapak fotoğrafı illüstrasyonu: Farjana Yasmin

Kitap tasarımı George Towne, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140105734_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kapak

Laura Griffin ve Romanları için Övgüler

Laura Griffin'in Başlıkları

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm

Onsekizinci

Bölüm

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirmi Bölüm Yirmi](#)

[Bir Bölüm Yirmi İki](#)

[Bölüm Yirmi Üç](#)

[Bölüm Yirmi Dört](#)

[Bölüm Yirmi Beş](#)

[Bölüm Yirmi Altı](#)

[Bölüm Yirmi Yedi](#)

[Bölüm Yirmi Sekiz](#)

[Bölüm Yirmi Dokuz](#)

[Bölüm Otuzuncu](#)

[Bölüm](#) .

[Kaybolma Saati'nden alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Doug

OceanofPDF.com

için

BÖLÜM

BİR

MACEY BURNS davul gibi yağan yağmurun altında, parmak eklemleri bembeyaz olana dek direksiyonu kavrayarak ilerledi.

"Daha gelmedin mi?" Josh sordu.

"Geç kalıyorum," dedi ona telefonda. "Kasabadan çıkarken trafiğe takıldım ve son iki saattir yağmur yağıyor. Köprüyü yeni geçtim."

"Bu-"

Gürültü sözlerini bastırdı. "Ne?" diye sordu.

"Bu bir *geçit*. Burada kimse ona köprü demez."

"Seni zar zor duyabiliyorum. Neredesin sen?"

"Sana bahsettiğim şu barda, bılardo masalarının olduğu barda," dedi. "Oraya bayılacaksın."

Macey bakışlarını otoyoldan ayırıp saate baktı. Saat neredeyse on birdi ve dört saat sürmesi gereken yolculuk beş saatten fazla sürmüştü.

"Kulağa hoş geliyor ama bu gece olmaz. Daha evi bile bulamadım ve hâlâ arabayı boşaltmam gerekiyor."

"Sorun değil. Zaten gitmek üzereydim. Tam olarak neredesin?"

"Sanırım dönüşü kaçırmış olabilirim," dedi ona. "Az önce 'White Dunes Park, 5 mil' yazan bir tabelanın yanından geçtim. "

"Hayır, sağından geliyor olmalı. Göreceksiniz."

Josh bütün hafta boyunca adada keşif yapmıştı ve etrafı zaten biliyordu.

"Eşyalarını yerleştirirken yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Ben iyiyim."

"Hey, dikkat edin. Kanal 6'nın burada olduğunu öğrendim." "San Antonio'dan Kanal 6 mı?"

"Evet, Rayna ve ekibi. İki hafta önce kaybolan kadın hakkında rapor veriyorlar. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu."

Macey internette bununla ilgili bir makale okumuştı. Normalde ilgisini çekecek türden bir hikâyeydi ama bunu aklından çıkarmayı başarmıştı.

"Buraya haber yapmak için gelmedik," diye hatırlattı ona.

"Şaka yapmıyorum. Sadece bilmek istersin diye düşündüm. Onları şehirde görürsen diye."

Rayna bir zamanlar Macey'nin en azılı rakibiydi ama bu aylar önceydi, Macey işinden, hayatından ve yirmi dört saatlik haber döngüsünün bitmek bilmeyen çilesinden uzaklaşmadan önceydi.

Lastikleri kaygan bir zemine çarptı ve direksiyonu sıktı. Şu anda eski işini düşünmek istemiyordu. Sadece gideceği yere varmak istiyordu. Yolculuk yüzünden omuzları düğümlenmişti ve bir kadeh şarap ve buharlı bir duş almak istiyordu.

Josh'a, "Yarın hâlâ buluşuyor muyuz?" diye sordu. "Saat dokuzda mı?"

"Havanın açacağını varsayıyorum. Yağmur altında keşif yapmanın bir faydası yok." "Hava çok güzel olacakmış," dedi. "Kuzey ucundan başlayalım.

Sahildeki evimde buluşabiliriz."

Sahil evi. Suya bakan güneşli güverteyi hayal etti.

İlanı ilk bulduğundan beri bunun hayalini kuruyordu. "Ekipman konusunda yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" Josh sordu. "Ben halledebilirim."

"Tamam, yarın görüşürüz o zaman."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve sileceklerin arasından gözlerini kısarak ilerideki tabelaya baktı: White Dunes Parkı, 2 Mil.

Bir şimşek çakması gökyüzünü aydınlattı ve iki şeritli otoyolun her iki yanındaki boş tarlaları ortaya çıkardı. Lost Beach'in turistik merkezini, otelleri, restoranları ve tişört mağazalarını çoktan geçmişti.

Bir tümseğe çarptı ve araba sağa doğru sarsıldı. Honda savrulup savrulurken kalbi küt küt atmaya başladı. Direksiyonu sıkı ve kontrolü ele almaya çalıştı ama araba çenesini sarsan bir *gümbürtüyle* bankete doğru savruldu. Frene bastı ve çarparak durdu.

Macey ön cama gözlerini kırıştırarak baktı, şok olmuştu. Nefesini tutmaya çalışırken kalbi hızla çarpıyordu. Araba yana yatmıştı ve farlar bir ot yığının ve çakıllı bir banket şeridini aydınlatıyordu.

Macey vitesi parka taktı ve kapıyı iterek açtı. Dışarı çıkmaya başladı ama emniyet kemeri onu geri çekti. Kemerini çözerek dışarı kayd. Etrafına şaşkın şaşkın bakarken yağmur yağıyordu.

Ne olmuştu böyle? Bir saniye önce yolda giderken, bir saniye sonra sanki uzaylılar arabanın kontrolünü ele geçirmiş gibiydi. Ve kesinlikle bir çarpma hissetmişti. Bir şeye mi çarpmıştı?

Yola baktığında başka trafik görmedi. Cep telefonunu aldı ve kapıyı çarptı. Islak parmak arası terlikleri çakıllara çarparak Honda'nın ön tarafına doğru yürüdü ve hasar olup olmadığını kontrol etti. Ezik yoktu. Hayvan izi de yoktu.

Ön tamponun yanında durdu. Sağ lastik patlamıştı.

"Kahretsin."

Cep telefonunun el fenerini açtı ve lastiğe doğrulttu. Yağmur yüzünden ve boynundan aşağı akıyordu. Şimdi ne olacaktı? Feneri kapattı ve Josh'u aradı ama açmadı, bu yüzden ona bir mesaj gönderdi:

SOS! Lastik patladı. Beni ara.

Bir araba hızla yanından geçti ve üzerine su püskürttü. Bir çığlık atıp etrafında döndü ama sürücü yavaşlamadı bile. Küfrederek otoyolda bir aşağı bir yukarı baktı. Adanın bu ucu oldukça ıssızdı -çoğunlukla kamp alanları ve doğa parkları vardı. Bir marinanın yanından geçmişti ama o da epey geride kalmıştı.

Buraya seyahatini planladığında inzivaya çekilmek istemişti. Haftalar süren ilan taramalarının ardından, adanın kuzey ucunda, sahile sadece birkaç adım mesafede uzun süreli bir kiralık ev bulduğunda çok mutlu olmuştu. Kasabadan uzakta, kumlar, dalgalar ve doğanın sesiyle çevrili olma fikri son derece cazip gelmişti. Ama şimdi emin değildi. Belki de Josh'un tavsiyesine uymalı ve yaz için şehirde bir daire kiralamalıydı.

Macey titredi ve ılık havaya rağmen yağmurdan üşüyen çıplak kollarını ovuşturdu. Atleti ve kot pantolonu çoktan sıırıslıklam olmuştu ve burada tek başına mahsur kalmıştı.

Başa çıkabilirim.

Ha. Ünlü son sözler.

Honda'ya geri döndü ve bu kez bagajı açmak için bir kez daha içeri uzandı. Bu onun için yeni bir arabaydı ve yedek lastik durumunu bilmiyordu ama mutlaka arkada bir şey vardı. Macey bir keresinde üniversitede bir erkek arkadaşının lastiğini değiştirmesine yardım etmişti. Belki *yardım* etmemişti ama izlemişti ve oldukça basit görünüyordu.

Bagaja geri döndü ve tripodu ve kamera ekipmanıyla dolu bavulu kenara kaydırıldı. Köşedeki tırnağı bulduktan sonra halı tabakasını sıyırdı.

Sayı! Yedek lastik, ağır metal bir alet -bijon anahtarı- ve kriko olması gereken bir şeyle birlikte.

Ama yedek lastik kötü görünüyordu. Anemik görünümlü lastiğe kaşlarını çatarak baktı. Parmaklarını lastiğe bastırarak şüphesini doğruladı.

Yedek lastik de
patlaktı. "Kahretsın,"
dedi yine.

Macey telefonunu kontrol etti. Josh'tan hâlâ haber yoktu. Bir erkekten kendisini kurtarmasını istemekten nefret ediyordu ama hava korkunç derecede yağıyordu ve seçenekleri tükenmişti.

Bir şimşek çakması daha, ardından bir gök gürültüsü. Sonra yukarıdan sivri beyaz bir şimşek çaktı.

Şaşkınlıkla gökyüzüne baktı. Vahşi güzelliği ona en başta Kayıp Sahil'e neden ilgi duyduğunu hatırlattı. Film projesi onu cezbetmişti elbette, bu sayede faturalarını ödeyebilecekti.

hayatını düzene soktu. Ama bunun da ötesinde, doğa ve insanların dramatik bir şekilde yan yana gelmesi onu cezbetmişti. Teksas'ın engebeli sahili, el değmemiş son uzun kumsallardan biri ve yirmi metrelik kum tepeleri onu cezbetmişti.

Yağmur suyu gömleğinin önünden aşağı süzülerek ona içinde bulunduğu durumu hatırlattı. Gözlerini işe yaramaz lastiğe dikti.

Yolculuğu sarsıcı bir başlangıç yapmıştı. Batıl inançları olan biri değildi -en azından genelde- ve bu geceyi kötü bir alamet olarak görmeyi reddetti. Tüm yaz boyunca buradaydı ve ne olursa olsun en iyisini yapmayı planlıyordu.

Bir ışık parlamasıyla arkasını döndü. Bir çift far, bir kamyonet gibi yüksek ve geniş aralıklarla yaklaşıyordu. Kamyon yavaşladı ve kadın bir tedirginlik dalgası hissetti.

Ama belki de tam da ihtiyacı olan şey buydu - ona yardım edecek bir iyiliksever.

Kamyon durdu ve sürücü tarafındaki kapı açıldı.

Macey gözlerini kısarak parıltıya baktı. Arabadan bir adam inince sinirleri gerildi. Uzun boylu, geniş omuzlu, beyzbol şapkalı. Yüzünü göremiyordu, sadece kendisine doğru yürüyen adamın ışığa karşı yükselen silüetini görebiliyordu.

Adam yaklaştıkça Macey onun *çok* uzun boylu olduğunu gördü; en az altı buçuk kiloydu ve kendisinden rahatlıkla yüz kilo daha ağırdı. Macey çoğu zaman kısa boylu olmaktan hoşlanırdı, çünkü insanlar onu hafife alırlardı. Bu o zamanlardan biri değildi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Derinden gelen ses, kadının içinde bir telaş yarattı. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Adam ona doğru ilerlemeye devam etti ve kadın bir adım geri çekildi. "Bu senin lastiğin mi?"

Adamın elinde bir şey gördü, siyah ve hantal bir şey, bir sopa ya da Bir el feneri. Onu yaktı ve lastiğe yaklaştı. "Sorun yok," dedi.

"Parçalanmış."

"Aslında ben hallettim."

Adam ona doğru bir adım attı, o da geri çekildi, telefonuna sarıldı ve bir tüp biber gazı olmasını diledi. Acil durumlar için torpido gözünde bir tane bulunduruyordu. Daha önce hiç ihtiyacı olmamıştı, ama şimdi olduğu için elbette ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Etrafından dolaştı ve el fenerini bagajına doğrulttu. "Yedek de patlak."

Kadın ondan uzaklaştı ve adam da bunu anlamış olacak ki el fenerini indirip geri çekildi.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu.

Ona baktı. Gerçekten de onun tamamen yabancı biriyle bir kamyonu bineceğini mi düşünüyordu?

"Erkek arkadaşım geliyor. Şu anda yolda. O bir tamirci," diye ekledi anlamsızca.

Adam şapkanın siperliğinin altından onu izliyordu. Gölge adamın yüz hatlarını seçmesini zorlaştırıyordu ama güçlü bir çenesi var gibiydi. Adam orada durup onu bir aşağı bir yukarı süzerken yağmur taneleri damlıyordu. Adamın onu incelediğini fark etti ve ensesi karıncalandı.

İz bırakmadan ortadan kayboldu.

Yağmurun altında öylece dururlarken Macey'nin kalp atışları hızlanmıştı. Adam hiçbir yere gitmiyordu. Macey ona yardımına ihtiyacı olmadığını söylemişti ama o orada öylece durmuş, ona bakıyordu.

Başka bir araba yaklaşırken uzaktaki bir parıltı gözüne çarptı. Nefesini tuttu ve alçak farların yaklaşmasını izledi. Josh'un eski hatchback'i göründü ve rahatladığını hissetti. Araba yavaşladı ve yanından geçip gitti, bankete yanaşırken arka lambaları parlıyordu.

"Bu o!" Macey aralarına biraz mesafe koyma telaşıyla bagajı belki biraz fazla kuvvetle çarptı. "Durduğun için teşekkürler!"

Sürücü kapısı açıldığında Toyota'ya doğru ilerledi. Josh hemen inmedi ve o da adımlarını hızlandırdı. Neden daha yakına park etmemişti?

Yabancı arkasına bile bakmadan kamyonetine doğru ilerlerken omzunun üzerinden baktı.

"Ne oldu böyle?" Josh inerken sordu. "Bir patlama yaşadım."

"Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki yolda bir şeye çarpmışımdır."

Josh'un tanıdık görüntüsünü -at kuyruğu, kirli keçi sakalı, yeşil asker ceketi- gördüğünde içini bir rahatlama kapladı. Uzandı ve ona sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu, hazırlıksız yakalandığı belliydi. Sarılmayı pek sevmezdi. "İyiyim. Geldiğin için teşekkürler."

Onun omzunun üzerinden baktı. "Kimdi o?"

"Bir adam." Otoyola ç ı k a n pikaba tekrar baktı. Ürpererek hızla uzaklaşmasını izledi.

"Kahretsin, Mace." Josh onun küçük mavi Honda'sına doğru yürüdü.

"Tamamen düz."

"Ben de sana öyle demiştim."

"Bunu değiştirmeye çalışırken burada boğulacağız."

"Yapamayız." Yanından geçip gitti. "Yedek lastik de patladı. Al, bir çanta kap."

Beni bırakabilirsin."

Arka kapıyı açtı ve iki siyah spor çantasından birine uzandı. "Bu gece öylece bırakacak mısın?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum ama kesinlikle on bin dolar değerinde ekipmanı yolun kenarında bırakmayacağım."

Birlikte tüm bavulları arabasına taşıdılar. Adam arka kapağı açtı ve her şeyi içeri sıkıştırmayı başardılar. Sonra kadın yolcu koltuğuna geçerek fast-food poşetlerini ve boş bardakları kürekle yere attı.

"Burası domuz ahır ı gibi," dedi binerken.

"Fırtınanın ortasında beni almaya geldiğin için teşekkür ederim Joshua," dedi.

Kapıyı çekerek kapattı. "Teşekkür ederim." İç çekti. "Sana borçluyum."

"Hesabınıza ekleyeceğim," dedi ve arabayı çalıştırdı. Motor canlanmadan önce küçük bir öksürük sesi çıkardı.

Macey bardak tutucusundan bir Dairy Queen peçetesi aldı ve saçlarının ucundaki yağmuru sıktı. Josh omzunun üzerinden baktı ama spor çantaları görüşü engelliyordu. Otoyola çıkarken trafiği kontrol etmek için aynaları kullandı.

"Sence bu saatte açık bir çekici var mıdır?" Macey sordu. "Kim bilir? Bakabilirsin."

Arama yapmak için telefonunu kullandı.

"Primrose'dasın, değil mi?" diye sordu.

Yukarı baktı. Adamın arabasının silecekleri kendininkilerden daha kötü durumdaydı ama ilerideki bir sokak tabelasını seçebiliyordu.

"Evet, Primrose Yolu. İşte orada."

Sağa dönüp, adının ima ettiği kadar güzel olmayan dar bir kalış yola saptı. Bir su deposunun ve bodur palmye ağaçlarının yanından geçtiler, sonra da eğilmiş ahşap bir posta kutusunu gördüler. Macey pencereden dışarı bakarak posta kutusunun ait olduğu evi aradı ama otların arasından görmek zordu.

Toyota, başka bir posta kutusunun yanından geçerken sarsılarak ilerledi. Bu ev yola daha yakındı, kazıklar üzerinde yıpranmış ahşap bir kulübeydi. Karanlık ve boş görünüyordu -belki de birinin hafta sonu eviydi. Macey öne doğru eğildi, web sitesinde aşık olduğu küçük beyaz bungalovu andıran herhangi bir şey aradı.

"Neden buraya kadar gelmek istediğinizi hâlâ anlamış değilim," dedi Josh. "Buraya sahil için geldik. Ben de yakınında olmak istiyorum."

"Um, hayır. Buraya turizm kurulu için reklam filmi çekmeye geldik."

"Çalışmadığımız zamanlarda sahile gitmeyi planlıyorum."

"Çıtır çıtır yanacaksın."

Haksız da sayılmazdı. Çilek sarısı saçları ve açık teniyle tüm hayatını güneş kremi sürerek geçirmişti.

"Güneşlenmek için değil," dedi ona. "Fotoğraf çekeceğim. Ya da yoga yapacağım. Ya da belki koşmaya başlarım."

Bir kaşını kaldırdı ama onun aniden atletik olma olasılığı hakkında yorum yapmadı.

Bir tekerlek izine rastladılar ve araba yolunda paslanmış bir tekne römorku olan, kazıklar üzerine oturtulmuş harap bir evin önünden geçerken elini gösterge paneline dayadı.

Arabanın önüne bir hayvan fırladı.

"Kedi!" diye bağırdı.

Josh frene bastı. "Bu bir keseli sıçan." "O bir kediydi."

Kedi-possum bir çalı kümesinin içinde kaybolurken başını salladı.

"Cidden Macey, burası taşra. Şehirde, otellere, mağazalara ve gece hayatına yakın olmayı tercih etmez miydin? *İnsanlardan* bahsetmiyorum bile?"

Onu görmezden gelerek yağmurdan kayganlaşan ön camdan gözlerini kısarak baktı. Josh'un insanlara ihtiyacı vardı; onun yoktu. Özellikle de kadınlara, barlara ve işten sonra yapacak şeylere ihtiyacı vardı. Macey artık bunlarla ilgilenmiyordu. Huzur, sessizlik ve cehennem gibi bir baharın ardından hayatını toparlamak için bir şans istiyordu.

Bir posta kutusu göründü ve numarayı okudu. "İşte burası," dedi.

"Bu mu?"

"Evet."

Garaj yoluna girdi ve park etti.

Macey ayaklıkların üzerindeki küçük eve baktı. Soyulan boya. Sarkan oluklar. Pencerenin altında bir zamanlar bir çiçek kutusunun bulunduğu yerde dikdörtgen şeklinde gri bir iz vardı. Ev resimlere o kadar benziyordu ki, buranın aslında üç aylığına, şimdi tamamen inanılır görünen inanılmaz düşük bir ücret karşılığında kiraladığı ev olduğunu anlayabildi.

"Burası bir çöplük," dedi.

Ona bir bakış fırlattı. "Kaldırım çekiciliği yok. Ne olmuş yani?"

"Burayı gerçekten kiraladın mı? Kontrat falan mı imzaladın?"

"İçi güzelmiş."

"Doğru."

"Evet, öyle. Fotoğrafları gördüm." Macey kapıyı iterek açtı ve yağmur perdesinin ardından eve baktı. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM

İKİ

O WEN BREDÄ, kamp alanına girdiğinde sarı bandın dalgalandığını fark etti. Kum tepelerine doğru ilerledi, çadırların ve Karavanlar. Normalde kalabalık olan kamp alanları terk edilmiş görünüyordu ve insanlar oltalarını ve kamp ateşi kahvelerini bırakıp aksiyonu izlemeye gitmişlerdi.

Owen McDeere'i ilk sıra kum tepelerinin yakınında, bir insan kalabalığının toplandığı yerde gördü. Bir dizi tahta barikat kuruyordu, bu da muhtemelen olay yerini bantlayan kişinin o olduğu anlamına geliyordu. Owen devriye aracının yanına park etti ve araçtan indi. McDeere'in haki üniformasının arkası çoktan terden sıırıslam olmuştu ve Owen ona doğru yürürken arkasını döndü.

"Günaydın."

Owen başıyla onayladı. "Günaydın. Buraya ilk gelen sen misin?"

"Emmet ve Nicole diğer tarafta, çocuklarla konuşuyorlar."

"Çocuklarla mı?"

"Gençler." McDeere kolunun tersiyle alnını sildi. "Sanırım en büyüğü on altı yaşında."

Owen, McDeere'in omzunun üzerinden yirmi metrelik kum tepelerine baktı. Bazıları kar gibi beyazdı. Diğerleri ise kumsalın düz kısmına kadar uzanan dokunaçlı yeşil yapraklı sarmaşıklarla kaplıydı.

"Bowl'da mı?" Owen sordu.

"Evet. Kontrolü kaybettiklerinde kum tepelerini dövüyorlarmış gibi görünüyordu." McDeere ellerini kalçalarına dayadı ve barikatların yakınında toplanan insanlara doğru döndü. Şimdilik karavancılar ve güneşten yanmış çocuklardan oluşan bir karışım gibi görünüyordu,

Ve her hafta sonu bu parka uğrayan bir dizi balıkçı. Çoğu insan sadece aval aval bakıyor ve boyunlarını büküyordu, ancak birkaçı cep telefonlarını tutuyordu.

McDeere kaşlarını çatarak kalabalığa baktı ve "Henüz medya yok," dedi. Owen'la yüzleşmek için döndü. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Çevreyi genişletin," dedi Owen. "Yirmi, yirmi beş metre daha genişletin. Bütün bu insanları kum tepelerinden uzaklaştırmamız gerekiyor."

"Anlaşıldı."

"O zaman LBPD Suburban'ını görüşü engellemek için boşluğun önüne getirin." McDeere keskin bir baş hareketiyle onayladı. "Tamamdır."

"Emmet'i sana yardım etmesi için aşağı göndereceğim."

Owen kumun üzerinde yürüdü. Tepelere yaklaştıkça kum daha da derinleşiyordu ve botlarını kumun istila ettiğini hissediyordu, bu da bütün gün bununla uğraşacağı anlamına geliyordu. Asmalarla kaplı bir tepeye tırmandı ve manzarayı incelemek için bir an durdu.

Uzun beyaz kum tepeleri bir basketbol sahası büyüklüğünde içbükey bir oluşum meydana getiriyordu. Bowl olarak bilinen bu yer snowboardcuların, kızakçıların ve ara sıra kamyonet kullanan aptalların gözdesiydi. İki yaz önce bazı çocuklar burada bir cipi devirmiş ve yolculardan biri ezilerek ölmüştü.

Çanağın dibinde, siyah bir SUV yaralı bir bufalo gibi yan yatıyordu. Güneş yan aynadan parlıyordu. Yaklaşık otuz metre ötede Nicole üç çocukla konuşuyordu. Hiçbiri araba kullanacak yaşta görünmüyordu, belki de değillerdi.

Owen dikkatini karşıdaki kum tepesine kaydırды, orada departmanın tek CSI'ı mavi bir muşambanın üzerine çömelmiş, fotoğraf çekiyordu. Emmet onun yanındaydı ve Owen onlara doğru yürürken şöyle bir baktı.

Emmet de Owen gibi haki taktik pantolon, arazi botları ve lacivert Lost Beach PD golf tişörtü giymişti, silahı ve dedektif kalkanı kemerine takılıydı.

Emmet, "Duyduğuma göre bu işin başında sen varmışsın," dedi.

"Evet." Owen başıyla Miranda'yı işaret etti. "Nasıl görünüyor?" "Kötü."

Owen arkadaşının gözlerini inceledi, bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Elinde kamerasıyla muşambanın üzerine çömelmiş olan Miranda'ya tekrar baktı. Her zamanki beyaz tulumuna ek olarak bugün bir yüz maskesi takıyordu ve bu da Owen'a neyle karşı karşıya oldukları hakkında bir fikir veriyordu.

Emmet gençlere başıyla onay verdi. "Korkudan altlarına sıçtılar. Arabayı kullanan kişi ehliyetini daha geçen hafta aldı. Eğer aracı ters çevirmemiş olsalardı, bunu rapor edeceklerinden bile şüpheliyim."

"Yerel mi?" Owen sordu.

"Evet. Biri Marty Granger'ın oğlu." "Yüzme koçu mu?"

"Evet."

Owen dönüp Miranda'ya baktı. "Şef henüz gelmedi mi?" Emmet sordu.

"Yola çıktı." Owen arkadaşına baktı. Owen hâlâ emir vermeye alışkın değildi ve Emmet da emir almaya alışkın değildi. En azından ondan. Liseden beri içki arkadaşınız olan birinden emir almak zordu.

Owen, "McDeere'in kalabalık kontrolü konusunda yardıma ihtiyacı olabilir," dedi. "Elbette."

Emmet uzaklaştı ve Owen Miranda'ya doğru ilerledi. Açık kahverengi saçları sıkı bir topuzla geriye toplanmıştı. Ona doğru baktı ve kamerasını indirdi.

"Hey," dedi eldivenli elini yüzünü güneşten korumak için kaldırarak.

"Hey."

Rüzgâr hızlandı ve pis koku ona çarptı. Owen geri adım attı.

"Kötü olduğunu biliyorum," dedi Miranda.

"Ne zamandır buradasın?"

"Daha yeni başladım." Ayağa kalktı ve gözlerini sıkarak yanına gitti. "Özür dilerim. Bir molaya ihtiyacım var." Maskesini indirdi ve kolunun tersiyle alnını sildi.

Owen ona endişeyle baktı. Miranda kariyerinin ilk altı yılını San Antonio'da geçirmişti. Büyük bir metropolde çalışıyordu.

Bir sürü tüyler ürpertici suç mahalli vardı ve bu kadar erken bir molaya ihtiyacı olması midesine bir korku düğümü attı.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Joel nasıl?" Owen konuyu değiştirerek onun dikkatini dağıtmayı umarak sordu.

"Keşke bilseydim." İç çekti. "Bu sabah ben kalkmadan önce gitmişti. Bir yerlere erken baskın yapmışlar."

Owen'ın ağabeyi, bölgedeki insan kaçakçılığını hedef alan çok kurumlu bir görev gücüne katılmak üzere görevlendirilmişti. Owen, Joel'in meydan okumayı sevdiğini biliyordu ama yeni rolü, işe gitmeden önce çelik yelek giydiği her seferinde endişelenen Miranda ile arasında gerginliğe neden oluyordu.

Owen Joel için mutluydu. Görev gücünden önce bölümün kıdemli dedektifiydi ve tükenmişlikle mücadele ediyordu. Değişiklik yapmak onun için iyi olmuştu. Yine de Joel'in yokluğu Owen ve diğer iki dedektif üzerinde baskı yaratıyordu ve yüksek sezon daha yeni başlıyordu, bu da her zaman suçlarda artış anlamına geliyordu.

Owen bu yazı büyük bir dava almadan atlatmayı umuyordu. Ama bu umudu on sekiz dakika önce bu çağrıyı aldığı anda -saatine baktı- yok olmuştu.

Miranda muşambanın yanına döndü ve bir şişe sudan yudumladı. "Tamam." Şişeyi yere bıraktı ve maskesini yukarı çekti. "Artık iyiyim. Hazır mısın?"

"Evet."

Tekrar çömeldi ve Owen onun yanında diz çöktü.

Çıplak bir kol kumdan dışarı çıkmıştı. Birkaç santim ötede insan saçından oluştuğu belli olan bir yumak vardı. Saç kahverengi ve kumluydu ve etrafında sinekler vızıldıyordu.

Owen kolu inceledi. Eti kararmış ve çürümüştü, bileğine yakın derisi de dökülmeye başlamıştı. Parıltılı mor ojeli şişmiş parmaklara bakarken midesi sıkıştı.

Arkasını döndü. "Lanet olsun."

"Biliyorum." Miranda ona sempatik bir bakış attı ve Owen kendine kızdığını hissetti.

"Mücevher var mı?" diye sordu, şerifin ofisi tarafından yayınlanan eşkâli düşünerek. Yirmi beş yaşındaki Julia Murphy'nin on altı gün önce kaybolduğu bildirilmişti. Kaybolduğunda altın bir yonca kolye taktığı düşünülüyordu.

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Elbette, hiçbir şeye dokunmadım. Ve bu biraz zaman alabilir. İçimden bir ses ME'nin yardım getirmek isteyeceğini söylüyor."

"Cesedi çıkarmak için mi?"

Başını salladı. "Sadece kaldırmak değil. Burada bir kazıya bakıyorsunuz." Emmet yakındaki bir kum tepesine tırmandı ve oraya doğru yürümeye başladı. Owen ayağa kalktı. "Adli tabibin minibüsü az önce geldi," diye bildirdi Emmet.

Owen kum tepesinin zirvesine doğru yürüdü ve burada tüm çadırları ve karavanlarıyla sahil kenarındaki kamp alanını gördü. Güneş, polis barikatlarının yakınına park etmiş bir çift gümüş rengi Airstream'in üzerinde parlıyordu. McDeere emredildiği gibi çevreyi genişletmişti ve şimdi o ve bir başka üniformalı nöbet tutuyor, seyirciler aval aval bakmaya ve işaret etmeye devam ederken göz korkutucu görünüyorlardı. ME'nin beyaz minibüsü iki polis biriminin arasındaki boşluğa kaydı.

"Kahretsin." Emmet başını salladı. "Kötü bir gün olacak, bunu hissedebiliyorum. Kötü bir yaz."

"Ben de tam bunu düşünüyordum."

ME'nin asistanları minibüsten indi ve beyaz Tyvek giysilerini giymeye başladı.

Owen Emmet'a döndü. "Parkın baş korucusunu bulmamız gerek. Son dört hafta içinde buraya gelen tüm araçların bir listesine ihtiyacımız var. Rezervasyonları arabalara göre yapıyorlar ve plakalarını alabilmeliyiz."

Emmet kaşlarını çattı. "Kayıp yerel kadın olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Julia Murphy?"

"Olabilir, ama varsayamayız. Kurban burada kamp yapan biri olabilir. Ya da belki katil öyleydi."

"Görünüşe göre şef burada."

Owen, Şef Brady'nin beyaz Suburban'ının kamp alanına girişini izlemek için döndü.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı Emmet. "Şimdiden mi?"

Owen sorun için olay yerini inceledi. Kamp alanına ikinci bir beyaz minibüs girdi, bu minibüsün üstünde bir uydu anteni vardı. Owen bir küfür savurdu.

"Burası Kanal Altı, ta San Antonio'dan," dedi Emmet. "Bunu nasıl bu kadar çabuk alabildiler?"

"Bilmiyorum. Ama kötü günümüz daha da kötüleşti."

* * *

AN ACAYİP BİR GÜRÜLTÜ Macey'yi uykusundan uyandırdı. Başını yastıktan kaldırdı ve yüzüne vuran inanılmaz parlaklıktaki ışıktan irkildi.

Başını çevirdi ama faydası yoktu. Işık her yerdeydi ve çığlık korusu yoğunlaştı.

Yorganı geriye attı ve bacaklarını yataktan dışarı salladı. Pencereye doğru adım atarak perdeleri araladı ve yan tarafta, komşunun güvertesinin üzerinde daireler çizerek uçuşan bir martı sürüsü gördü.

Macey dönüp odayı incelerken bir eliyle saçlarını taradı. Yerde, kapının yanında içi boşaltılmış bir spor çantası duruyordu, tişörtler ve havlular etrafına saçılmıştı. Kiraladığı ev dayalı döşeliydi ama tüm çarşaflarını kendisi getirmek zorunda kalmıştı, bu da sabahın birinde çarşaflarla boğuştuğu anlamına geliyordu.

Kulübenin sıkışık banyosuna uğradı ve burada dün gece dişlerini fırçaladığı pas aromalı suyun mucizevi bir şekilde iyileşmediğini fark etti. Aynadaki yansımasından mümkün olduğunca kaçındı çünkü bu hiç de iç açıcı değildi. Sıkıcı yolculuk yüzünden gözleri hâlâ kan çanağına dönmüştü ve cildi solgun görünüyordu. Aylar süren berbat yemekler, hiç egzersiz yapmamak ve çok az uyumak ona zarar vermeye başlamıştı ve yaz için yaptığı planın bir parçası da tüm bunları tersine çevirmektir.

Ama önce kahve. Sırt çantasından bir su şişesi çıkardı ve mutfığa doğru ilerledi. Yerleştikten sonra markete gitme niyetiyle sadece asgari miktarda yiyecek getirmişti. İyimser olduğu için Keurig kapsüllerinden bir seçki hazırlamıştı. Gerçekçi olduğu için de

Ayrıca bir paket çekilmiş kahve ve bir paket filtre de atmış. Kiralama web sitesinde evin beyaz eşyaları hakkında bilgi verilmemişti.

En iyisini ummak ve en kötüsü için plan yapmak onun sloganıydı.

Macey market poşetini kaptı ve mutfağı tararken kahve çeşitlerini tezgâhın üzerine bıraktı. Mikrodalga. Ekmek kızartma makinesi.

"Asla olmaz."

Panikle dolapları açmaya başladı. Tencereler, tavalar ve uyumsuz tabaklardan oluşan bir koleksiyon buldu. Lavabonun altındaki dolabı açtı ve çöp kutusunu çıkardı. Hiçbir şey yoktu.

Döndü ve kilere baktı. Bir tuz ve biber seti ile yarısı boş bir şişe biftek baharatı dışında raflar bomboştu.

Son bir umut kıvılcımıyla bir tabure kaptı ve buzdolabının üstündeki dolabı açtı. Boştu.

"İnanılır gibi değil."

Hangi mutfakta kahve makinesi bulunmaz ki?

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Kahve olmadan da hayatta kalabilirdi. Bugün için. Ama artık içemeyeceğini bildiğine göre, havadaki kokusunu alabiliyordu. Tezgâhın üzerindeki kapsüllere baktı ve ağzı sulanmaya başladı.

Yatak odasından hafif bir zil sesi duydu ve kot pantolonunu yerden almak için oraya doğru yürüdü. Cebinden telefonu çıkarınca arayanın Josh olduğunu gördü.

"Sabahın nasıl geçiyor?" diye sordu.

Bir dizi şikâyeti yuttu. Başından beri ona sahil evini tavsiye etmemişti ve o da bir "sana söylüyorum" istemiyordu.

"Çok güzel," dedi.

"Planımızı bozmak üzereyim. White Dunes Park gezisini iptal etmemiz gerekecek. Şu anda bir kargaşa yaşanıyor ve giriş yolunu kapatmış durumdalar."

"Oh." Sırt çantasını karıştırdı ve dün bir benzin istasyonundan aldığı yarısı bitmiş diyet kola şişesini buldu. Ilıktı ama en azından kafeinliydi. "Zaten bu konuda seni arayacaktım. Bu sabah arabamla ilgilenmem gerekiyor, bu yüzden zamanlamayı değiştirmemiz gerekiyor."

"Arabana ne oldu?"

"Tamirhanede."

"Çekmelerini sağladın mı?"

" 'Onlar' bir şirketi ima ediyor." Kolasından bir yudum aldı. "Burası tek kişilik bir dükkan, Gil'in Yeri, adını sahibinden alıyor. Gil mesajıma on bir elli beşte geri dönecek kadar nazikti, ama gece yarısından sonra her şeyin fazladan bir elli olduğunu bildirdi."

"Güzel."

"Her neyse, saat 10'da almam gerekiyor. Beni oraya bırakma şansın var mı?"

"Elbette."

"Güzel." Mutfığa geri döndü. "Ee, ne var ne yok?"

"Kolluk kuvvetleriyle ilgili bir şey. Bu sabah otoyoldaydım ve bir park bekçisi ile bir polisin arabaları geri çevirdiğini gördüm."

Oturma odasına gitti ve tozlu miniblindlerin arasından baktı. Pencereleleri, bir milden daha az kuzeyde olan parkı net bir şekilde görüyordu. Ancak pencereleleri kaplayan tuzlu su tabakası bir şey görmeyi zorlaştırıyordu. Yürüdü ve kapının kilidini açtı. Güverteye çıkıp uçurtma uçuran birkaç çocuk dışında boş olan sahile baktı.

"Hiçbir şey olduğunu görmüyorum," dedi. "Ama oradaki kum tepeleri oldukça yüksek. Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bunun yerine adanın başka bir bölümünü deneyebiliriz diye düşünüyordum. Körfez tarafındaki Sunset Cove için bazı fikirlerim var. Yarın parkı araştırabiliriz."

"Nasıl istersen. Beni saat 10'da Gil'in evine bırakabilirsin ve oradan devam edebiliriz."

"Gil'in işi zamanında bitireceğini varsayıyorsun."

"İyi bir noktaya değindin. Şunu on bir yapalım. Koyu kontrol edebilir ve ardından öğle yemeği yiyebiliriz."

"Tamam, bir engelle karşılaşırsan beni ara."

Telefonu kapattı ve sadece uyku tişörtüyle biraz utanarak güverteye çıktı. Yıpranmış güverte sahile bakıyordu ve

Güneş ışığı dalgaların üzerinde parılıyordu. Ayrıca komşusunun güvertesini de çok iyi görebiliyordu; Teksas bayraklı sörf şortu giymiş iri yarı bir adam küpeştede durmuş bir şeyler atıyordu. Her ne ise, martıları çılgına çevirmişti.

Macey White Dunes Park'a bir kez daha baktı ve giyinmek için içeri girdi. Yatak odasına döndüğünde yere saçılmış çantaları gözden geçirdi. Saatini kontrol etti. Sekiz kırk beş. Şimdi bavulları boşaltmak ve organize olmak için harika bir zaman olabilirdi.

Kolluk kuvvetleri gibi bir şey.

Merak onu kemiriyordu. White Dunes Parkı bir milden daha az uzaklıktaydı. Polisin giriş yolunu kapatmasına ve arabaları geri çevirmesine neden olacak ne olabilirdi? Bunu öğrenmek istiyordu.

Macey az önce bir servet harcadığı yeni ve şık koşu kıyafetlerini giydi; harcayacak bir serveti olduğu için değil, bu parayı harcamanın onu harekete geçireceğini bildiği için. Plan da buydu zaten. Güneş gözlüklerini taktı, evi kilitledi ve aşağı inerken anahtarı şortunun iç cebine sıkıştırdı.

Sıra evleri sahilden ayıran asma kaplı kum tepesinin üzerinden cılız bir tahta köprü geçiyordu. Merdivenlerin yanındaki tabela çingiraklı yılanlara karşı uyarıyordu ve köprüyü geçerken etrafına temkinli bir bakış attı.

Manzara dışında kiralık evle ilgili hiçbir şey tarif edildiği gibi değildi. Kuzeye baktığında, adanın en kuzey ucuna kadar uzanan meşhur beyaz kum tepelerini görebiliyordu. Güneye döndüğünde, renkli evleri ve yüksek katlı otelleriyle Lost Beach kasabasını görebiliyordu.

Tam karşıda su vardı, sabah güneşinde mavi ve ıslıl ıslıldı. Bir pelikan dörtlüsü süzülerek aşağı indi ve bir dalganın üzerine kondu.

Macey izlemek için köprüde durakladı. Pelikanlar çok güzeldi ve onları turizm kurulunun reklam kampanyasına dahil etmek için zekice bir yol bulması gerektiğini biliyordu. Lost Beach ziyaretçilerinin yaklaşık yüzde otuzu adanın üç yüzden fazla kuş türüne ev sahipliği yapan doğa koruma alanını görmeye geliyordu.

Sahile inen merdivenlerden indikten sonra, bacaklarını esnetmek için durdu.

-Bu da ona en son ne zaman koştuğunu düşündürdü. O kadar uzun zaman olmuştu ki hatırlayamıyordu.

Derin bir nefes aldı ve dikkatini White Dunes Park'a çevirdi. Bu noktadan uzaktaki kırmızı bir Suburban'ı görebiliyordu, bu da onun tecrübelerine göre genellikle itfaiye anlamına geliyordu. Yani, polis, itfaiye ve park bekçileri. Neler oluyordu?

Sahile doğru yola koyuldu, bir ritim tutturmaya çalışırken nefes alış verişine odaklandı. Neyse ki rüzgâr arkasındaydı ama bu daha sonra işinin daha zor olacağı anlamına geliyordu. Ama ilk gün gerçekten ne kadar koşabilirdi ki? Forma girmek için bütün yaz vakti vardı. Çıldırmasına gerek yoktu.

Macey'nin nefes alış verışı bir ritme oturdu. Çoraplarında kum hissetmeye başladı ve kumun daha sert olduğu suya yaklaştı. Gözlerini kırmızı Suburban'a dikerek parka doğru ilerledi, koşarken senaryoları gözden geçirdi. İnsanlar kesinlikle bir araya toplanıyordu. Birkaç turuncu polis barikatını gördüğünde nabızı hızlandı ve adrenalinin o tanıdık kıpırtısını hissetti.

Haki üniformalı iri yarı bir polis, bir gece kulübündeki fedai gibi barikatlardan birinin yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Teksas sahilleri halka açıktı ve bu nedenle yaya trafiğine açıktı. Ama insanların geçmesine izin vermiyorlardı.

Macey sarı bir olay yeri şeridinin parladığını fark etti ve nabızı biraz daha hızlandı. Sonra kapısında vilayet mührü olan penceresiz beyaz minibüsü gördü.

ME buradaydı.

Macey durdu ve etrafına bakındı, muhabir içgüdüleri harekete geçerken ayrıntıları topladı. Yerel polis, yerel itfaiye, ayrıca park korucuları ve ilçe yetkilileri. Çoğunlukla kamp alanından gelenler ve sahilde dolaşanlardan oluşan kalabalığı taradı.

Bakışları kızıl saçlı bir şapkaya takıldı. Rayna.

Muhabir, Körfez'den esen rüzgârın etkisiyle saçlarını yerinde tutmak için nafile bir çabayla toplamıştı. Televizyon muhabiri kıyafeti giymişti.

"üstte iş, altta parti", bu durumda kot pantolon ve parmak arası terlik üzerine beyaz bluz ve siyah ceket anlamına geliyordu. Bir not defterinden bir şeyler okurken ve kameramanı Ron ile konuşurken elinde bir mikrofon tutuyordu. Belli ki çekim arasındaydılar.

Macey etrafı tekrar taradı. Fedai şimdi kalabalığın diğer ucundaydı ve bir park bekçisiyle konuşuyordu. Macey bir plan yapmadan aceleyle barikat sırasının sonuna doğru ilerledi. Omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı ve sonra bariyerin etrafından dolaştı. Bir kum tepesinin etrafından dolanıp bir tepeye tırmanırken midesinde sinirler uçuşuyordu. Burada kum derindi ve spor ayakkabıları anında doldu. Alçak tepe daha yüksek bir tepeye çıkıyordu ve bu kamp alanının yirmi dört millik şekerli beyaz kum tepelerinin başlangıcını işaret ettiğini biliyordu. Bu alanın çoğu koruma altındaydı ve parkın sadece güney ucu insanların uğrak yeri idi. Kumullar arasında bir boşluk gördü ve yapraklı sarmaşıklar ve mor sabah çiçeklerinden oluşan halının üzerinden geçerek yürüdü. Kendini uçsuz bucaksız bir kum çanağına bakarken buldu.

Macey durdu ve nefesini tuttu. Etrafını çevreleyen beyaz tepeler başka bir dünyaya benziyordu. Kum çanağı, devrilmiş bir spor aracın tuhaf istisnası dışında boştu. Bakışlarını yakındaki lastik izleri boyunca gezdirerek, araç takla attığında sürücünün kumul boyunca kayak yaptığı sonucuna vardı - ki bu hiç şüphesiz yasadışı bir şeydi. Biri öldürülmüş müydü, bu yüzden mi ME?

Bir renk parıltısı gözüne çarptı. Çanağın içine doğru yürüdü. Bir kum tepesinin üzerinde mavi bir muşamba vardı. Bulunduğu alçak noktadan Macey pek bir şey göremiyordu ama tulum giymiş ve yüzleri maskeli insanlar bir arada çömelmişlerdi. Yanlarındaki büyük beyaz kovalar Macey'nin tüylerini diken diken ediyordu.

Kovalar eleme demektir. Bu iyi değil.

Macey bunaltıcı sıcaklığın altında durmuş onları izliyordu. Ensesinden aşağı ter damlıyordu. Ovaladı ve güneş kremi unuttuğunu fark etti.

"Hey."

Etrafında döndü.

Uzun boylu bir adam ona doğru yürüdü. Rozetine ve belindeki silaha bakılırsa bir polisti ve hiç de mutlu görünmüyordu.

"Burası yasak bölge."

Kadın cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Adam onun önünde durdu ve geniş omuzlarıyla güneşi engelledi. Olduğu yerde donup kalan kadın, adam kaşlarını çatarak ona bakarken başını geriye doğru eğdi.

"Burada ne yapıyorsun? Barikatı görmedin mi?"

"I-" Bir polise yalan söylemek istemiyordu, bu yüzden ilk soruya odaklandı. "Sadece koşuya çıkmıştım." Kum tepesine doğru gelişigüzel bir işaret yaptı. "Orada bazı insanlar olduğunu fark ettim ve bu yaygaranın neden koptuğunu görmek istedim."

Macey onun havacı güneş gözlüklerindeki gülümseyen yansımasını gördü. Bilgisiz turist rolünün işe yarayıp yaramadığını anlayamıyordu.

"Bu alanın tamamı yasak bölge." Gözlüğünü çıkararak ona sert polis bakışının tüm etkisini gösterdi.

Etkisi çok güçlüydü. Adamın canlı mavi gözleri onu olduğu yere mıhlamıştı ve kadın cevap vermeyi düşünemiyordu.

"Burada kamp mı yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır." Boğazını temizledi. "Aslında bir sahil evi kiraliyorum."

"Her sabah koşuyor musun?"

Gözlerini kırpıştırarak adama baktı. Adam şimdi onu bir suç mahalline izinsiz giren biri gibi değil, bir tanık gibi sorguluyordu.

"Ne zaman yapabilirsem," dedi.

Gözlüğünü lacivert golf gömleğinin yakasına takmıştı ve kadın önündeki Lost Beach PD armasını fark etti. Ayrıca kum rengi taktik pantolonu ve botları vardı - oldukça askeri görünümlü - ve bunun adanın engebeli arazisi için modifiye edilmiş polis üniforması olduğunu düşündü.

"Adın ne?" diye sordu, bir not defteri çıkararak.

"Benim adım mı?"

"Evet." O çevrilmiş açık ve ped. "Biz kanvassing ve insanlarla görüşüyorum."

"Macey Burns." Onun gözlerini izledi. İsmi tanıdıysa bile belli etmedi.

"Son zamanlarda parkta şüpheli bir şey gördünüz mü Bayan Burns?"

"Hayır. Tam olarak ne oldu?"

"Bu konuda yorum yapamam."

"Adli tabibin minibüsünü gördüm. Bir cinayet mi işlendi?"

Başını kaldırdı ve mavi gözleriyle onu tekrar kıstırdı.

"Yorum yapamam."

"Kayıp kişi vakası hakkında bir şeyler okumuştum, acaba bununla bir ilgisi olabilir mi?"

Kaşları çatıldı. "Muhabir misiniz?" "Hayır.

Sadece ilgili olabileceğini düşündüm. Öyle mi?"

* * *

UWEN ona dik dik baktı. Macey Burns sinirlerini bozmaya başlamıştı ve bunu bildiğinden emindi.

Onu son gördüğünde yağmurdan sıırıslam olmuş ve ürkekti. Şimdi ise yanakları kızarmış ve ısrarcıydı, cevap veremeyeceği bir sürü soru soruyordu.

Sanki onu aktif bir suç mahallinin etrafında dolanırken yakalamamış gibi, kocaman ve masum yeşil gözleriyle ona baktı. Onu tutuklayabilirdi ya da en azından tehdit edebilirdi ama şu anda dikkatini vermesi gereken binlerce başka şey vardı. Bu da ona kızgın güneşin altında durarak neden zamanını boşa harcadığını düşündürüyordu.

"Lastiğin nasıl?" diye sordu.

Kızın kaşları kalktı. "Lastiğim mi?"

Gülümsedi. "Beni tanımadın, değil mi?"

Ağzı açık kaldı. Sonra kaşları V işareti yaptı. "O *sen miydin*?" "Evet."

Yanakları daha da pembeleşti ve gücenmiş görünüyordu. "Sen bir *polissin*." "Biliyorum."

"Dün gece neden söylemedin? Ödümü kopardın!" Bunun üzerine gülümsemesi soldu. Niyeti ona yardım etmektir, korkutmak değil.

"Her şey yolunda gitti mi? Her şeyi halletmiş gibiydin."

"Ben yaptım." Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Gil beni çekti, yani, bilirsin, şimdi sorun yok."

Koşu şortuna ve ayakkabılarına bakarak onu süzdü. Çilek sarısı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Çok formdaydı ama düzenli olarak koşuyorsa koşu bandında koşuyor olmalıydı çünkü solgun omuzları son zamanlarda güneş görmemişti.

"Breda."

Owen yukarı baktı. Emmet tepenin başında durmuş ona el sallıyordu. Not defterini cebine soktu ve bir kartvizit çıkardı. "Nerede kalıyorsunuz Bayan Burns?"

"Sahilin aşağısında." Adamın kartın arkasına yazdıklarını dikkatle izledi. "Neden?"

"Sahilin neresinde?"

"Paskalya yumurtası evlerinden hemen önce." Yukarı baktı.

"Paskalya yumurtaları mı?"

"Pastel renkli sahil konakları. Ben onun hemen kuzeyindeki mahalleyim. Primrose Trail."

"Sorunuza cevap olarak, şüpheli bir ölümü araştırıyoruz."

Bu bilgiyi gönüllü olarak vermesine şaşırmış görünüyordu ama zaten beş dakika içinde tüm haberlerde yer almayacak bir şey söylemiyordu.

Kartı ona uzattı. "Bu bölgede gördüğünüz şüpheli olabilecek herhangi bir şeyi hatırlarsanız beni arayın. Numaram arkada yazıyor."

Karta şöyle bir baktı. "Dedektif misiniz?" "Doğru."

Ona baktı.

"Aklına bir şey gelirse beni ara," dedi.

"Arayacağım."

"Ve kapılarınızı kilitlediğinizden emin olun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

ÜÇ

TİSTASYON EVİ Cumartesi günleri genellikle kalabalık olurdu ama bugün özellikle çok kalabalıktı. Owen kalabalığın arasından geçip Bayrak direğinin yanında dolaşan gazeteciler, kapıyı açarken kendisine yöneltilen soruları duymazdan geliyordu.

Resepsiyon alanı da kalabalıktı, solgun görünümlü insanlar duvar boyunca sıralanmış sandalyeleri işgal ediyordu. Resepsiyon görevlisi telefonla konuşuyordu ve içeri girerken Owen'la göz göze geldi. Owen resepsiyon alanını istasyonun geri kalanından ayıran cam bölmeye baktı.

"İçeride mi?" Owen, şefi kastettiğini anlayacağını bildiği için Denise'e sordu.

"Konferans odası," dedi ve onu içeri aldı.

Owen, resepsiyondan fark edilir derecede daha serin ve dışarıdan otuz derece daha soğuk olan çalışma odasına girdi. Kabinleri hızlıca taradığında ekip toplantısının çoktan başladığını gördü. Yine de masasına uğrayıp çekmecedan bir protein çubuğu almak için bir saniyesini ayırdı. Beş saat önce yediği ıslak sandviçten beri bir şey yememişti.

McDeere masasında telefonla konuşuyordu ama beklemede görünüyordu. "Ne zaman başladılar?" Owen yanından geçerken sordu.

"Yaklaşık on beş dakika önce."

Owen protein barını mideye indirdi ve buzdolabından bir şişe su almak için dinlenme odasına girdi. Konferans odasına girmeden önce atıştırma malıklarını mideye indirdi.

Emmet, Nicole ve Miranda şefle birlikte masanın etrafına oturdular. Herkes güneş yanığı ve gergin görünüyordu.

Şefe başını sallayan Owen, sonunda boş bir sandalye çekti.

"Yani, hepsi bu kadar," diyordu Emmet. "Gözüme çarpan bir şey yok ama henüz listeyi inceleyip geçmiş araştırması yapmadım. Bu gece başlayabilirim."

Şef Brady kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessizce dinliyordu. Beyaz bir saç kesimi ve balıkçı teknesinde mümkün olduğunca çok zaman geçiren bir adamın kösele gibi derisi vardı.

"Üç haftalık kayıtları aldınız mı?" diye sordu şef.

"Dört." Emmet Owen'a döndü. "Son zamanlarda kamp alanına kayıtlı beyaz Volkswagenler yok."

Julia Murphy, kaybolduğundan beri kayıp olan beyaz bir Volkswagen Jetta kullanıyordu. Owen kamp alanında bununla ilgili bir kayıt bulmayı beklemiyordu. Daha çok katilin aracını düşünüyordu. Araç listesi biraz araştırma gerektirecekti.

"Parkta işler nasıl gidiyor?" Brady sordu.

"Az önce bitirdiler." Owen saatini kontrol etti. "Adli tıp ekibi yaklaşık yirmi dakika önce toparlandı." Miranda'nın tahmin ettiği gibi, olay yerine şöyle bir bakmışlar ve yardım çağırmaya karar vermişlerdi. Adli tabiplikten toplam dört kişi neredeyse sekiz saatlerini cesedi kazmak ve mezar alanının içinden ve çevresinden bitmek bilmeyen kum kovalarını elemekle geçirmişti.

Miranda fotoğraf çekmiş ve kanıtların paketlenmesine yardım etmişti. Gölge için bir çadır olsa bile, sıcak ve sıkıcı bir işti. Kokudan bahsetmiyorum bile.

"Drone'a ne oldu?" Nicole Owen'a sordu. Brady kaşlarını çatı. "Ne dronu?"

Nicole ona, "Olay yerinin üzerinde uçan bir kameralı drone vardı," dedi.

"Ne zaman?"

"Bu öğleden sonra geç saatlerde. Bir kum tepesine çarptı."

"Sakin bana televizyon kanallarından birinden geldiğini söyleme." Brady Owen'a bir bakış attı.

"Şüpheli," dedi. "Bu şey bana oldukça ucuz göründü."

"Kimin gelip alacağını görmek için bekliyorduk," dedi Nicole. "Siz gittiğinizde hâlâ orada mıydı?"

"Hâlâ orada. Bir park bekçisinin gözü üzerinde. Biri onu almaya gelirse bize haber verecek."

Hâlâ olay yerini bantla kapatmışlardı ve kurtarılacak bir şey kalmadığından emin olana kadar turistleri dışarıda tutmak için park korucularını oraya yerleştirmişlerdi. Bu bir karar verme süreci olacaktı - açık havada geniş bir suç mahalli olduğundan emin olmanın bir yolu yoktu.

"Tamam, park bekçilerinden başka bir şey var mı?" Brady Emmet'e sordu. "Şimdilik bu kadar."

Miranda'ya döndü. "Bana adli kanıtlardan bahset."

Miranda derin bir nefes aldı. "Daha önce de belirttiğim gibi, cesedin üzerinde giysi yok. Mezar alanının yakınında bazı eşyalar bulundu - bir sandalet, bazı kumaş kalıntıları - ancak bunların kurbanda ait olup olmadığı belirsiz."

"Ne düşünüyorsun?" Brady ona sordu.

Bu büyük bir iltifattı. Brady saygı duymadığı insanlardan fikir istemezdi. Miranda Kayıp Sahil Polisi'ne eyaletin en büyük yargı bölgelerinden birinden gelmişti ve eğitimi birinci sınıftı. Ayrıca iyi içgüdülere sahipti ve bunu teşkilata tam zamanlı olarak katılmasından bu yana geçen bir yıl içinde defalarca kanıtlamıştı.

Miranda, "Kumaş kalıntıları bana çok eski görünüyor ve cesetten oldukça uzakta bulundular," dedi. "Deri sandalet daha yakındı ama çatlamış ve güneşte ağarmış. Bununla birlikte, kumun üstünde, tam güneş altında duruyordu, bu da hasarı hızlandırıyor. Ona ait olma ihtimali var. Julia Murphy'nin ayakkabı numarasını öğrenmek isteyeceğiz."

"Yedi."

Bütün gözler Owen'a çevrildi. "Dosyanın içinde," dedi.

Owen, kız kardeşi karakola gelip kayıp ihbarında bulunduktan sonra Julia Murphy hakkında bir dosya hazırlamıştı. Dosyada yirmi beş yaşındaki kayıp kızla ilgili, son trafik cezasının tarihine kadar ellerinde olan her şey vardı. Aracı ve fiziksel eşkali gibi önemli ayrıntılar

kayboluşunun kamuoyuna duyurulmasına yardımcı olabilmeleri için yakındaki diğer kolluk kuvvetlerine iletildi.

"Ayakkabıya bir kez daha bakacağım," dedi Miranda. "Ya da fotoğrafa, daha doğrusu - ayakkabı suç laboratuvarında. Ölçek için bir cetvel kullandım, bu yüzden ayakkabı numarasını belirleyebilmem ve size geri dönebilmem gerekir."

"Mücevher bulan var mı?" Nicole sordu. "Julia Murphy'nin tarafinde altın bir kolye de vardı."

"Yonca kolyeli," dedi Owen.

Miranda başını salladı. "Ben böyle bir şey görmedim."

"Başka ne var?" Brady sordu. "Bir küvet dolusu kanıt torbası gördüm."

"Bunların bir kısmı çöp," dedi Miranda. "Güneşte ağartılmış soda kutuları, plastik şişeler, şeker ambalajları. Ancak birkaç sigara izmariti bulduk, bu da faydalı olabilir."

Sigara izmaritleri DNA

demekti. "Cesedin yanında mı?"

Brady sordu. "Altında."

"*Altında* mı?"

"Evet, ceset çıkarıldıktan sonra elenen kumun içinde. İki sigara izmariti."

Owen küreğe yaslanmış, çukur kazdıktan sonra sigara molası veren bir adam hayal etti. Yapılacak aptalca bir şeydi ama Owen bazı suçluların aptallığına sürekli hayret ediyordu. Ve kibirlerine.

"Hangi marka?" Emmet sordu.

"Marlboro Lights." Miranda masanın etrafına bakındı. "Her şeyin fotoğrafını çektim. Onları bu gece yüklemeyi planlıyorum, böylece bakabileceksiniz."

Konferans odasının kapısı açıldı ve Denise başını içeri eğdi. "Böldüğüm için özür dilerim, Şef. Telefonda *Houston Chronicle*'dan bir muhabir var. Onu dörtten önce arayacağınızı söylediğinizi söyledi."

Saat neredeyse beşti.

"Ona on dakika de."

Denise dışarı çıktı.

"Bu da beni diğer konuya getiriyor," dedi Brady. "Medyayla konuşan oldu mu?"

Emmet ve Nicole başlarını salladılar.

"Miranda?" diye sordu şef, muhtemelen kız kardeşi Austin'de bir gazetede çalıştığı için.

"Kimseyle konuşmadım."

Şef ona doğru kayd. "Owen mı?"

"Hayır. Medya yok."

Sadece meraklı turistler. Kızarmış yanakları ve güzel yeşil gözleriyle Macey Burns'ü düşündü.

"Gazetecilerle konuşmak yok." Brady masanın etrafına göz gezdirdi. "Herkes anladı mı? Sızıntılara müsamaha göstermeyeceğim. İhtiyacımız olan son şey, bir muhabirin ne yaptığımızla ilgili ayrıntıları ortaya dökmesi ve soruşturmayı berbat etmesi. Tüm medya taleplerinin Denise aracılığıyla bana iletilmesi gerekiyor."

Herkes başını salladı.

Brady saatini kontrol etti. "Bir şey daha var, sonra hepimizin bu gece yapacak daha çok işi olduğunu biliyorum. Otopsi saat dokuz yüz için planlandı."

Owen bir kızgınlık hissetti.

"Bu gece olduğunu sanıyordum," dedi Nicole. "Bize söylediler-"

Brady, "ME bunu kendisi yapmak istiyor," dedi. "Şu anda Dallas'tan eve dönüyor."

Adli tabibin bu işi yardımcısına devretmek yerine kendisinin yapmak istemesi, Owen'a bu davanın hem medyada hem de bir gün mahkeme salonunda ne kadar inceleneceğini anladığını gösteriyordu.

"Ben giderim," dedi Owen.

"Emin misin?" Brady sordu. "Sonuncusunu sen hallettin."

Otopsiyi gözlemlmek için adli tabibe gidip gelmek gününün büyük bir kısmını alacak olsa da, "Sorun değil," dedi. İlçe merkezi bir saat uzaklıktaydı.

"Ben de gitmek istiyorum," dedi Nicole. "Olay yerinde bu kadar az kanıt varken, ceset en iyi seçeneğimiz olabilir."

"İkiniz de gidin," dedi Brady. "Emmet buradaki işleri halledebilir." Saatini tekrar kontrol etti. "Tamam, bu kadar yeter. Saat dokuzda burada yeniden toplanacağız."

oh yedi yüz. Ve biraz dinlen. Yarın büyük bir gün."

* * *

MACEY, alacakaranlık kumsalın üzerine çökerken puslu mor bulutları izledi. Saatini kontrol etti ve zamanı zihnine not etti. Önümüzdeki günler ve haftalar boyunca, kumsaldaki ışık desenlerini öğrenmeyi planlıyordu. ve sahilde akşam karanlığı en önemlilerinden biriydi.

Josh telefonda, "Yarın sabah Jim Conklin ile bir toplantım var," dedi.

Macey yarım kalan birasını küpeşteden aldı ve güverteye çıktı, kıymık olup olmadığına dikkat ediyordu çünkü ayak parmağına bir tane saplanmıştı bile.

"Kim olduğunu bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Belediye meclisi üyesi," dedi. "Belediye başkanıyla yaptığı konferans görüşmesinde o da vardı."

"Takım elbiseli birine benziyor." "Öyle."

"Bu çok sıkıcı," dedi. "Yerel bir renk aradığınızı sanıyordum." "Şehirde bir tekne kiralama şirketi var."

"Hâlâ sıkıcı geliyor."

"Balıkçı tekneleri ve yelkenliler kiralyorlar. Bu renk. Ve bizim için ücretsiz bir kiralama ayarlamayı teklif etti. Yani, hadi ama. Harika bir film olabilir."

"Doğru," dedi Macey. Maliyetlerini artırmayan her şey bir artıydı. Bu projeyi kısıtlı bir bütçeyle yapıyorlardı ve bedavaları geri çeviremezlerdi. "Tamam, yarın Jim'le buluşacaksın. Benim de saat beşte Kaplumbağa Kadın Olive Albrecht'le randevum var."

"İşte *bu* kulağa sıkıcı geliyor."

"Kesinlikle öyle değil. Elli yıldır bu adada deniz kaplumbağası yuvalarını izliyor. Kaçak avcıları uzaklaştırmak için gün doğumundan önce oraya gittiğini duydum."

"Çoktan uyudum."

"Renkli olacak, güven bana." Macey buzdolabını açtı ve akşam yemeği seçeneklerini araştırdı. "Her neyse, bu sadece bir ön görüşme. İyi bir şey çıkmazsa vazgeçeriz."

"Bunu senin almana izin vereceğim. Sörf dersim var." "Ne zamandan beri sörf yapıyorsun?"

"Hiçbir zaman. Bu yüzden bir dersim var."

Az yağlı bir salata seti aldı ve tam kalorili birasının yanına tezgâha attı.

"Peki, daha sonra görüşecek miyiz?" Josh sordu. "Finn'de bir şeyler içelim mi? Sahilin hemen aşağısında."

"Bavulumu nasıl açacağıma bağlı."

"Yarına kadar ertele ve Finn'e gel." "Belki."

"Burayı seveceksin. Söz veriyorum. İyi bir havası var." "Başka bir deyişle, burası bir et pazarı."

"Burası et pazarı değil. Ve bu gece üç dolarlık fiçileri var." "O zaman kesinlikle gitmelisin. Ben de sana katılabilirim."

"İnsanlarla tanışmakla ne alıp veremediğin var?" "Hiçbir şey. Gelebilirim sana mesaj atarım."

Daha fazla rahatsız edilmeden telefonu kapatmayı başardı ve ardından salatasını hazırladı.

Macey yemeğini dışarıda yedi. Güvertedeki mobilyalar, dün gece evin kilidini açtığında kapının yanına yığılmış olan üç plastik sandalyeden ibaretti. Sandalyelerden birini güvertenin kenarına sürükledi ve ayaklarını korkuluklara dayadı. Sörfün üzerinden dışarı bakarak salatasını karıştırdı. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve ay bulutlar tarafından gizlenmişti, bu yüzden sahili tam olarak göremiyordu. Ama orada, kendisinden sadece birkaç adım ötede olması fikri hoşuna gitmişti ve dalgaların kuma vururken çıkardığı ses hoşuna gitmişti.

Macey parka doğru baktı. Bazı karavanlarda ışıklar yanıyor, birkaç kamp ateşi titriyordu. Daha bu sabah bir cesedin bulunduğu yerden sadece bir taş atımı ötede insanlar oturup içki içiyor ve s'mores mu yapıyorlardı?

Yoksa ateşin etrafında toplanmış, gergin bir şekilde konuşuyor ve tatillerini kısa kesmek için planlar mı yapıyorlardı?

Kamp ateşlerini izleyen Macey ürperti duydu. Bütün gün telefonunu kontrol etmişti ama manşetler sabahtan beri güncellenmemişti. White Dunes Park'ta Ceset Bulundu.

İki haftadan uzun bir süre önce kaybolan genç kadınla ilgili varsayımlarla birlikte hikâye temelde buydu. Haber sektöründe geçirdiği beş yıldan sonra Macey satır aralarını okumakta ustalaşmıştı ve tüm bu spekülasyonların sadece bundan ibaret olduğunu biliyordu. Tek bir muhabir bile olayı aydınlatmayı başaramamıştı. Kurbanın cinsiyetini bile henüz teyit etmemişlerdi.

Delici mavi gözleri ve sıkı çenesiyle Owen Breda'yı hayal etti.

Bu konuda yorum yapamam.

Özellikle de medyayla çok sık muhatap olmayan küçük bir kasaba polis teşkilatında çalışan biri için taş atma konusunda iyiydi. Ama oyalamak sizi bir yere kadar götürebilirdi ve inatçı bir muhabirin departman içinde konuşkan bir kaynak bulması an meselesiydi. İnsanlar konuşurdu. Bu insan doğasıydı. Ve en sert kolluk kuvvetleri bile iyi yerleştirilmiş bir iltifattan ve flörtöz bir gülümsemeden muaf değildi. Macey kaynak geliştirme konusunda kariyer yapmıştı ve tüm numaraları biliyordu.

Sahile bir kez daha baktı. Acil durum araçları bütün gün oraya park etmişti. Bu geceki haberlerde maskeli işçiler, güneşten yanmış turistler bakarken bir ceset torbasını sedyeyle bir minibüse yüklüyorlardı. Bu tezat, olması gerektiği gibi sarsıcıydı. Haberi izleyen herkes gibi Macey'yi de korkunç düşünceler sarmıştı. Kurban vurulmuş muydu? Bıçaklanmış mıydı? Sopayla mı dövülmüştü? Macey bu grafik görüntülerin daha sonra daha fazla bilgi edinmek için izlemeye devam etmesini sağlamaya yönelik olduğunu çok iyi biliyordu. Ama manipüle edildiğini bilse bile, kendini kaptırmaktan kendini alamıyordu. Olay yeri sadece birkaç adım ötedeyken, her şeyi görmezden gelmek imkânsızdı.

Macey boş tabağıyla birlikte içeri girdi. Hâlâ aç hissediyordu ve aklı öğleden sonra kasabada önünden geçtiği hamburgerciye gitti.

Chuck'ın. Yoksa Chip'in Yeri miydi? Burası tam bir batakhane gibi görünüyordu ama güverteleri turistlerle doluydu, bu da iyiye işaret olmalıydı.

Öte yandan, bu sabah koşu yapmak için kışını yırtmamıştı, sadece yağlı bir hamburger için hepsini çöpe atmıştı.

Hayır, akşamını planladığı gibi bavullarını açarak geçirecekti. Kurgu odasını hazırlaması gerekiyordu. Ve yeterince iş yaparsa, belki daha sonra Josh'la bir şeyler içmek için buluşabilirdi.

Lavabonun altında bir geri dönüşüm kutusu aradı ama göremedi. Buzdolabının yanındaki dolabı kontrol etti.

"Eek!"

Geri sıçradı. Raftan bir fare ona bakıyordu.

Öldüğünü fark etti. Küçük gri hayvan bir tuzağa yakalanmıştı. Yakından bakınca daha çok bir fareye benziyordu.

Ürpererek bir kâğıt havlu aldı ve tuzağı kaldırdı. Vücudundan mümkün olduğunca uzakta tutarak çöp kutusunu dışarı çıkardı ve leşi üstüne bıraktı. İçinden bir ürperti daha geçti ve plastik büzme iplerini kaptı, torbayı bağladı ve doğruca ön kapıdan çıktı. Paslı suyla başa çıkabilirdi. Kayıp aletler, tamam. Ama kemirgenler bambaşka bir hikâyeydi.

Koşarak merdivenlerden indi. Ön bahçe, yatak odasının penceresinden sızan bir kare ışık dışında karanlıktı. Aşırı büyümüş çalılar ve bir çit evini her iki komşudan ayırıyordu ve çöp kutusunu gördüğü yan bahçeye koşmadan önce yönünü bulmak için bir saniye durakladı. Kapağı kaldırdı.

Çalıların yanında bir gölge hareket etti. Kadın dondu kaldı.

Orada biri mi vardı? Bira göbeği olan gömleksiz komşusunu hayal etti. Evi karanlıktı ve araba yolu boştu. Akşam için dışarıda olduğunu düşünmüştü.

Çantayı teneke kutunun içine bıraktı ve büyük bir gürültüyle yere düşerken irkildi. Gölge tekrar hareket etti, bu kez araba yolunun sonunda.

Belki de dün geceki kediymi. Ya da keseli sıçan, her neyse. Bir hayvan caddenin karşısına geçip çalıların arasına daldı.

"Merhaba."

Nefes nefese kaldı ve etrafında döndü. Avlunun kenarındaki gölgelerde bir adam duruyordu. Uzun boylu, iri yarı. Adam yaklaştıkça kalbi küt küt atmaya başladı.

"Macey Burns?"

Dedektif Breda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

DÖRT

S Garaj yolundaki ışık karesine doğru ilerlerken ONU TANIDI.

"Tanrım, yine yaptın."

Bir adım daha yaklaştı. "Ne yaptın?"

"Beni ölümüne korkuttun." Yere baktı ve çöp tenekesinin kapağını bir kalkan gibi tuttuğunu fark etti. Kapağı kutunun üzerine bıraktı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Sokağınızı
dolaşıyorum."
"Canvassing."

Kadının önünde durdu ve endişeyle ona baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet." İç çekti. "Sadece küçük bir haşere temizleme."

Adam kaşlarını çatı ve kadın ona baktı. Yanında kılıfında duran ciddi görünümlü tabanca da dahil olmak üzere önceki gibi giyinmişti. Muhtemelen bir Smith & Wesson M&P40. Bunlar eyaletteki pek çok polis departmanında standart olarak kullanılıyordu.

Ona şöyle bir baktı. Güneş gözlükleri ve şapkası yoktu ve uzun kahverengi saçları sanki bütün öğleden sonra sıcakta dışarıda kalmış gibi rüzgârda savrulmuş görünüyordu.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye sordu. "Sanırım uzun bir gün geçirdin. Susadıysan bira, Gatorade ve Diyet Kola var."

"Teşekkürler, böyle iyiyim. Sadece size birkaç sorum var."

Etrafından dolaştı ve onu merdivenlere kadar götürdü, ilk kez bir misafiri olduğunu fark ettiği için utanıyordu. Josh, çantalarını merdivenlerden çıkarıp kapıdan içeri bırakmasına yardım etmek dışında henüz buraya gelmemişti bile. İlk ziyaretçisinin bir polis olması ne kadar garipti.

Adamın ayak sesleri arkasından ağır geliyordu ve aralarındaki boyut farkını bir kez daha düşündü. Onu evine davet etmişti. Koşullar dün gecedan pek de farklı değildi. Kendisinden yüz kilo daha ağır olan bir yabancıyla yalnızdı. Üstelik adam silahlıydı.

Kapıda durakladı ve dönüp ona baktı.

Artık onun bir polis olduğunu bildiğinden, onu farklı bir gözle görüyordu. Onun güçlü ses tonu, hükmedici varlığı, hepsi şimdi daha az tehdit edici ve daha koruyucu görünüyordu.

"Burada konuşabiliriz," dedi, muhtemelen onun tereddütünü korku sanarak.

"İçerisi iyi. Ya da dışarısı. Her neyse." Boğazını temizledi. "İçki istemediğine emin misin? Ben bir tane alacağım."

Başını salladı. "Ben biraz su alayım o zaman." "Elbette."

Kadın içeri girdi, adam da güvertede kaldı. Macey tezgahdan telefonunu aldı ve kısa şortunun cebine soktu. Sonra buzdolabından bir çift su şişesi aldı. Dışarı çıkarken sandalyenin arkasından bir kapüşonlu sweatshirt kaptı; üşüdüğü için değil, dar bir atlet giydiği ve erkeklerin onlarla konuşurken göğüslerine bakmasından hoşlanmadığı için. En azından bu özel koşullar altında. Kapüşonunun fermuarını çekti ve dışarı çıktı.

Şimdi güvertenin en ucunda durmuş, sahile bakıyordu.

Macey ona doğru yürüdü ve su şişesini uzattı. "Paslanmamış," dedi.

Adam gülümsedi ve kadın bunu ayak tabanlarına kadar hissetti. *Vay be.*

"Sanırım burayı kiraladığınızda sizi musluk suyu konusunda uyarmadılar?" diye sordu.

"Hayır. Küçük kemirgen sorunu için de aynı şey geçerli."

Adam başını salladı ve kadın onu izledi. Verandanın ışığı yüzüne dramatik bir gölge düşürüyor, keskin elmacık kemiklerini ve güçlü çenesini vurguluyordu. Güçlü yapısı ve yontulmuş yüz hatlarıyla bir aksiyon filminde başrol oyuncusu olabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerini dikmiş bakıyordu. "Bir şey yok." Su şişesinden bir yudum aldı. "Yani.

Buraya kadar gelmişsin, ha?" "Aynen öyle."

"Herkesle mi konuşuyorsun?"

Adamın gözlerinde bir şey titreşti ve kadın ne söylediğini merak etti.

Su şişesinin kapağını çevirdi ve uzun bir yudum aldıktan sonra şişeyi parmaklıkların üzerine koydu.

"Sadece temelleri koruyorum," dedi.

Neden aniden huzursuz hissettiğini anlamaya çalışarak onu izledi. Sanki bir konuda kaçamak cevaplar veriyor gibiydi.

Her konuda kaçamak cevaplar veriyordu. Bu sabah polisin şüpheli bir ölümü araştırdığı dışında ona neredeyse hiçbir şey söylememişti. Kurbanın bir kadın olduğunu bile teyit etmemişti.

"Bayan Burns-"

"Macey."

Tereddüt etti ve başını salladı. "Evi nasıl buldun?"

"Sorun değil." Omuz silkti. "Reklamı yapıldığından biraz daha rustik ama konumu hoşuma gitti. Bugünkü acil durum çalışanları sürüsü dışında. Ama sanırım bu oldukça nadir görülen bir durum, değil mi?"

Kadın olayı hafifletmeye çalışıyordu ama adam sadece ona baktı. "Peki evi ne zaman kiraladınız?" diye sordu.

"Kiraladın mı? Bir hafta önce. Yaz boyunca bende kalacak." Kaşları kalktı. "Ne zamana kadar, Ağustos'a kadar mı?"

"1 Eylül'e kadar çıkmam gerekiyor."

"Ve bunu web sitesi aracılığıyla mı buldunuz? Sand N Surf Rentals?" "Evet."

"Burada tek başına mı kalıyorsun yoksa-"

"Evet. Sadece ben."

Adam ona baktı ve nedeninden emin olmasa da kadın yine huzursuz hissetti.

"Biliyor musunuz, buradaki yolunuz oldukça ıssız," dedi. "Bu yola ait değilmiş gibi görünen herhangi bir araba fark ettiniz mi?"

"Hayır."

"Yersiz görünen birileri var mı? Şüpheli biri?"

"Hayır. Ama burada fazla zaman geçirmedim. Günün bir kısmında dışarıdaydım ve dün gece geldim."

"Dün gece mi?"

"Evet, kiralamam Pazar günü başladı ama düne kadar gelemedim, o yüzden"-omuz silkti-"mahallenin yeni çocuğu olduğumu söyleyebilirsiniz."

Onun hayal kırıklığını hissetti. Belli ki, kızın mahalle dedikoduları ya da en azından kendisiyle paylaşacak gözlemleri olmasını umuyordu.

"Özür dilerim." Gülümsedi. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim." "Hayır, bu iyi."

Adam ona baktı ve gözlerindeki bakış kadının midesini ılık bir ürpertiyle doldurdu. Kıvrınmamaya, yer değiştirmemeye ya da onun ağzına bakmak gibi açık bir şey yapmamaya çalıştı. Adam son derece çekiciydi ve muhtemelen bunu o da biliyordu. Ne de olsa o bir dedektifti. Öyle olmasaydı bile, kadınlar üzerindeki etkisini bilmemek için tamamen cahil olması gerekirdi.

"Bana sormak istediğin başka bir şey var mıydı?"

Uzun bir süre sadece ona baktı. "Bu her şeyi açıklıyor," dedi.

Başını salladı.

Tek kelime etmeden su şişesini aldı ve merdivenlere yöneldi. Tepede duraklayarak döndü ve omzunun üzerinden eve baktı. "Seçim çalışmalarında iyi şanslar," dedi. "Umarım biraz yol açar."

Başını salladı. "Güvende kalın, Bayan Burns."

"Adım Macey," diye hatırlattı ona. "Ve yapacağım."

T Uçağı gitmişti.

Nicole el fenerini kum tepesine tuttu.

"Doğru yer olduğuna emin misin?"

Omzunun üzerinden, gece boyunca suç mahallini izlemesi gereken park korucusuna baktı. Özellikle de polisin, sahibinin onu aramaya geleceği umuduyla düşen drone'u kasıtlı olarak bıraktığı bu kum tepesine. Polislerle dolup taşan bir olay yerinin üzerinde kameralı bir drone uçurmak, suçla belli bir düzeyde ilgilenildiğini gösteriyordu. Daha da ötesi, küstahlık göstergesiydi. Drone'un sahibi, suçla gerçek bir bağlantısı olmayan meraklı bir seyirci olabilir.

Belki de değildir.

Ama artık bunu asla bilemeyeceklerdi, çünkü park bekçisi Drew, muhtemelen Nicole akşam gün batımından hemen önce parka geldiğinde sohbet etmekte olduğu üç plaj tavşanını izlemek için gözlerini olay yerinden ayırmıştı.

Gün batımıyla şu an arasında bir zamanda, drone ortadan kaybolmuştu.

Nicole el fenerini kum tepesinin en tepesine tutarak, "İşte burası," dedi. "Şu kanıt bayrağını görüyor musun? Onu ben işaretledim. Parkta son turumu attığımda hâlâ oradaydı."

"Buraya girip çıkan kimseyi görmedim, belki de uçup gitmiştir."

Nicole ona bir bakış attı.

"Öylece *uçup gitmedi*." El fenerini Drew'a doğru çevirdi. Liseye onunla birlikte gitmişti ve o zamanlar da tembeldi, sınıfta sürekli dalga geçer ve ödevlerini başkalarına yaptırırdı. "Pervane kırılmıştı. Biri gelip onu aldı ve sen de dikkat etmedin."

Çenesinin inatçı duruşunu görmezden gelerek komşu kum tepesine doğru ilerledi. Oradan, tepeye tırmanıp dronu toplayan birinin ayak izlerini görebiliyordu - rüzgârla savrulmuş ama baygın. Kumun üzerine diz çökerek izleri inceledi. Sonra cep telefonunu çıkardı. Bir elinde telefonu, diğerinde el fenerini tutarak ayakkabı izlerini belgelemek için birkaç fotoğraf çekti.

lastik izleriyle kesişiyordu. Yani ya birisi drone'u almak için buraya arabayla gelmişti ya da yaya olarak gelmiş ve yollarını gizlemek için lastik izleri boyunca bilerek yürümüşlerdi.

Ekibi muhtemelen hangisinin olduğunu asla öğrenemeyecekti. Tıpkı Drew işini yapamayacak kadar dikkati dağınık olduğu için drone sahibinin adını, eşkalini ve hatta aracının eşkalini bile muhtemelen asla öğrenemeyecekleri gibi.

Omzunun üzerinden ona baktı. Şimdi kapıya geri dönüyordu, belli ki patronu bile olmayan bir kadının daha fazla eleştirisine tahammülü yoktu.

Nicole kum tepesinin kenarına doğru yürüdü ve daha birkaç saat önce polis faaliyetlerinin yoğun olduğu sessiz kamp alanını taradı. Tatilcilerin bir kısmı çoktan ayrılmıştı. Adli tabip öğleden sonra sedyeyi yüklerken birkaç minivan ailesinin toparlandığını fark etmişti.

Onları suçlamadı. Kim yeni bir suç mahallinin yanında tatil yapmak isterdi ki? Ve hangi ebeveyn küçük çocuklarına neler olduğunu açıklamak isterdi? İnsanlar bu parka balık tutmak, kumdan kaleler yapmak ve geceleri kamp ateşinin etrafında hikâyeler anlatmak için geliyordu. Polisin bir cesedi kurtarmasını izlemek programda yoktu.

Nicole daha önce şefin yüzündeki ifadeyi ve ekip toplantısına sinmiş olan gerginliği düşündü. Bugünkü keşif sadece bir kamu güvenliği meselesi değildi. Ekonomik bir sorun olma potansiyeli de vardı. Lost Beach, geçtiğimiz Ağustos ayında adayı bir-iki yumrukla vuran bir çift tropik fırtınanın ardından turizmde keskin bir gerilemeyle karşı karşıyaydı. İşletme sahipleri kışı, yaza kadar yeniden ayağa kalkmayı umarak yeniden inşa etmekle geçirmişti. Turizm kurulu, insanları adaya geri çekmeye yardımcı olacak reklam filmleri çekmesi için bir film şirketi bile tutmuştu. Yüksek sezonun başlangıcında kasabanın ihtiyacı olan son şey, insanları korkutup kaçırarak olumsuz bir haberdi.

Bu davayı çözmeleri gerekiyordu. Hem de hemen. Ekibi her yönden baskı altındaydı ve herhangi bir hatayı göze alamazlardı.

Nicole bölgeyi taradı. Kamp alanı bu sabah doluydu ama otuz iki kamp alanından on ikisi öğleden sonra boşalmıştı.

daha fazlasının gelmesini bekliyordu. Drone'un sahibi de gidenlerden biri miydi? Hayal kırıklığıyla dolup taşarak park ettiği yere geri döndü. Kameralı drone bir ipucu bile olmayabilirdi, ama şimdi tamamen beceriksizlik yüzünden havaya uçmuştu.

Nicole kendini pikabının direksiyonuna attı. Özel aracındaydı çünkü geceyi çoktan bitirmişti ve yemek yemek, duş almak ve iyi bir uyku çekmek için eve gidiyor olması gerekiyordu. Ama olay yerine son bir kez daha gitmeye dayanamamıştı.

Bir süre öylece oturdu ve ön camdan yakındaki bir kamp ateşinin titreyen alevlerini izledi. Genç bir çift küçük bir karavanın yanındaki sandalyelere uzanmıştı. Austin'den Jack ve Janelle. Nicole o sabah onlarla görüşmüş ve hatta geçmişlerini araştırmıştı. Adamın verdiği cevaplarda bir gariplik vardı ama sabıka kaydı yoktu, belki de önemli bir şey değildi.

İçgüdülerine göre hareket et.

Bu, Owen'ın insanların yalan söylediğini nasıl anlayacağına dair tavsiyesiydi - ki insanlar polislerle konuşurken bunu her zaman yaparlar. Basit bir tavsiyeydi ve Nicole bunu ciddiye aldı çünkü Owen insanları okumakta ustaydı. Belki de çocukken başı çok fazla belaya girip çıktığı için, saçmalıkları tespit etmekte iyiydi. Bunun için bir radarı vardı. Kendisi de bir cehennem zebanisi olduğu için Owen tüm hileleri ve kaçamakları biliyordu.

Nicole kamyoneti çalıştırdı ve günün büyük bölümünü Julia Murphy'nin kalıntılarını çıkaran insanları izleyerek geçirdiği kum tepesine son bir kez baktı. Henüz resmi bir kimlik tespiti yapılmamıştı ama Nicole onun olduğundan emindi. Owen da öyle. Yarın yapılacak otopsi muhtemelen herkesin zaten doğru olduğunu bildiği şeyi, on altı gündür kayıp olan yirmi beş yaşındaki bir kadının artık kayıp olmadığını doğrulayacaktı.

Şimdi ona ne olduğunu bulmaları gerekiyordu. Nicole parktan çıkarken Owen'ı aradı.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Son evi de yeni bitirdim," dedi. "Kimse şüpheli ya da sıra dışı bir şey görmedi."

"Kadının evine gittin mi?"

Owen ona 151 Primrose Trail'de kalan Macey Burns'ten bahsetmişti.

"Bana hiçbir şey görmediğini söyledi," dedi Owen. "Görünüşe göre buraya daha dün gelmiş, yani bu bir çıkmaz sokak."

"Lanet olsun. Bir türlü fırsat

yakalayamıyoruz, değil mi?" "Biliyorum.

White Dunes'da işler nasıl gitti?"

"Drone gitti." "Gitti mi?"

"Gitti. Gün batımında buradaydı. Şimdi yok. Görevli korucu bir şey görmedi, yani kötü şansımız devam ediyor."

"Korucu kim?" "Drew."

"Drew Wharton? Bu bizim

sorunumuz." "Biliyorum."

Sessizleşti.

"Owen? Orada

mısın?"

"Düşünüyorum."

"Zaten uzun vadeli bir liderlikti," dedi. "Şu anda elimizde olan tek şey bu."

Owen haklıydı. Koşullar göz önüne alındığında, takip edebilecekleri çok az soruşturma yolu vardı ve bu onu ve diğer herkesi sinirli ve asabi yapıyordu.

Nicole, Owen ve Emmet on altı gün boyunca Julia Murphy'nin arkadaşları ve iş arkadaşlarıyla görüşmüşlerdi ama şu ana kadar ellerinde iyi bir ipucu yoktu. Evinde yapılan kapsamlı aramalarda hiçbir ipucu bulunamamıştı ve beyaz Volkswagen'i hâlâ kayıptı.

Ve bugün, tüm bölgeyi taramalarına ve kavurucu güneşin altındaki herkesle görüşmelerine rağmen, ekipleri işe yarar hiçbir bilgi bulamamıştı. Kimse Julia Murphy'yi ya da arabasını kamp alanının yakınlarında görmemişti. Ve -muhtemelen daha da önemlisi- cesedin bulunduğu bölgede hiç kimse şüpheli bir insan ya da araç görmemişti.

Nicole umutla, "Belki yarın şansımız yaver gider," dedi.
"Nasıl yani?"
"Otopsi. Bu bir ipucu hazinesi olabilir." "Belki," dedi.
Ama sesi ona bu konuda bahse girmediğini söylüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

BEŞ

OWEN cüruf taşlı koridor labirentinde ilerledi ve Nicole'ü çoktan konferans odasında buldu. Her yere baktı on beş dakika önceki kadar kötü değildi.

"Al," dedi ve bir kutu Sprite'ı önüne koydu. Kadın gözlerini sıkıca kapattı. "İçemem."

"Sadece iç."

Gözlerini açıp adama dik dik baktı, sonra isteksizce kutuyu kendine doğru çekti ve kapağını açtı. Kumral saçları her zamanki atkuyruğuna geri dönmüştü ve odanın buzdolabını andıran sıcaklığına rağmen alnını bir ter pırıltısı kaplamıştı. Belli ki sadece otopsi süitini değil, buradaki tüm odaları klimayla havalandırıyorlardı.

Nicole belli belirsiz bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler." Ona baktı. "Bu daha önce hiç başıma gelmemiştir."

"Ne? Bir yazı sırasında bağırsaklarını mı kusuyorsun?"

Yanakları ya kızgınlıktan ya da utançtan kızarmıştı. "Bu sadece üçüncü ölüm sonrası muayenem."

Omuz silkti. "Herkesin başına bir noktada gelir."

Gözlerini ondan kaçırdı.

"Merak etme. Kimseye söylemem."

Alay etti. "Endişelendiğim şey bu değil." "Ne için endişeleniyorsun?"

"ME. Ne düşünüyorsun?" "Rahatla.

Muhtemelen buna alışıktır."

"Senin için söylemesi kolay. Onun ayakkabılarını fırlatan sen değilsin."

Dr. David Bauhaus odaya girdi. Mavi önlük ve siyah Nike ayakkabı giymişti. Yürürken ayakkabıları yerde küçük gıcırtilar çıkarıyordu ve Owen mola sırasında onları duruladığını düşündü. Bauhaus masanın başındaki sandalyeye oturdu ve Nicole onun ayaklarına mahcup bir bakış fırlattı.

Bir dosya klasörünü açarak, "Diş kayıtlarını inceledim," dedi.

Adli tabip kırk iki yaşında ve zayıftı, kahverengi saçlarını kestirmişti ve eski bir denizcinin dik duruşuna sahipti. İşi için biraz genç görünüyordu ama Owen'ın askeri geçmişine bağladığı doğrudan ve kendinden emin bir hali vardı.

"Otopside de belirttiğim gibi sol orta kesici diş implant." Bauhaus onlara doğru bir kâğıt uzattı. Bu bir diş röntgeni çıktısıydı. "Bu ve diğer ayırt edici diş çalışmaları varsayımımızı doğruluyor."

Owen çıktıyı yaklaştırdı ve inceledi. "Demek bu o," dedi Nicole. "Julia Jane Murphy." "Doğru."

Diş kayıtları, Julia'nın kayıp olduğunu bildiren kız kardeşi Claire tarafından sağlanmıştı.

Nicole iç çekti. "En azından kimliğimizi aldık."

"Sorun nedir?"

Owen başını kaldırdığında doktorun onu izlediğini gördü.

"Hiçbir şey." Kıllarla kaplı çenesini ovuşturdu. Bu sabahki ekip toplantısı için geç kalkmış ve tıraş olmayı atlamıştı. Kahvaltıyı da atlamıştı ama bu, sonunun Nicole gibi olmaması için stratejik bir seçimdi.

"Sadece diş implantını düşünüyordum," dedi Owen. "Bu onun yaşındaki biri için alışılmadık bir durum değil mi?"

"Öyle." Doktor başını salladı. "Ama bu kadar genç birinde daha önce de görmüştüm. Spor yaralanması ya da düşme olabilir. Muhtemelen istismar."

Owen bir kaşını kaldırdı.

"Tüm röntgenlerini yakından inceleyecek zamanım olmadı. Eski ya da yerleşmemiş kırıklara dair herhangi bir kanıt bulursam raporunda göreceksiniz."

Bu, doktorun bu toplantıya iyilik olsun diye zaman ayırdığına dair ince bir hatırlatmaydı. Onları nihai raporunu, hatta son raporunu bekletebilirdi.

Ön görüşlerini paylaşmadan önce. Ancak Owen'ın ekibinin umutsuzca ipuçlarına ihtiyacı vardı ve evrak işlerini beklemek istememişti.

"Ölüm şekli, cinayet," diye devam etti Bauhaus. "Ölüm nedeni, elle boğulma. Dil kemiği kırılmış. Bağ izi yok, savuşturma yarası yok. Sol serçe parmağında kırık bir tırnak gözlemledim, yani DNA olasılığı var ..." Sözüünü yarıda kesti ve yukarı baktı. "Tabii ki, tüm tırnak kırpıntıları laboratuara gönderilecek."

"Bu ne kadar sürer?" Nicole sordu.

Adli tabip başını salladı. "Ne kadar yedekli olduklarına bağlı. Eyalet laboratuvarı tam bir saçmalık. Dedektiflere hep söylerim, nefesinizi tutmayın."

Başka bir deyişle, laboratuvar sonuçlarını beklemek yerine başka ipuçları geliştirmek. Owen da tam olarak bu yüzden buradaydı.

Adli tabip, muayene sırasında otopsi asistanı tarafından yazıya dökülmüş olan dosyadaki el yazısı notları gözden geçirdi. "Kanıt olarak, saçında bazı kalıntılar -ayrıca laboratuara gidecek- ve dişlerinde bazı küçük mavi lifler bulduk." Owen'a şifreli bir bakış attı. "Bu konuda sana geri döneceğim. Ama asıl bahsetmek istediğim şey camdı."

Genç bir kadın kapının önünde durdu. Uzun boylu ve sarışındı ve Owen'ın onu ameliyat önlüğü ve yüz maskesi olmadan tanıması bir saniye sürdü. Otopsi asistanıydı.

"İstedığınız çıktı mı?" Odaya girdi ve Bauhaus'a bir kâğıt uzattı.

"Mükemmel zamanlama. Teşekkürler, Hailey."

Adli tabip çıktıları önlerine koydu. Beyaz bir kâğıt zemin üzerinde fotoğrafı çekilmiş iki cam parçası görünüyordu.

Owen cam parçalarını inceledi. Adli tabip onları kurban masada yüzüstü yatarken çıkarmıştı. Bauhaus otopsi sırasında onlarla vakit geçirmiş, ölçümler yapmış ve notlar almıştı ama Owen'ın dikkati dağılmıştı. Nicole o sırada oldukça yeşil görünüyordu ve düşmeye başlarsa onu tutmak için bekliyordu.

"Bu sıradan bir cam değil. Daha ağır," dedi Bauhaus. "Bana içinde kurşun olan bir tür yüksek kaliteli cam gibi görünüyor. Başka bir deyişle, kristal."

Nicole Owen'a baktı. "Yani, belki de boğuşma sırasında kristal bir vazo ya da içki bardağı gibi bir şey kırıldı. Ve onu boğarken parçaları yerde, kızın altındaydı." Adli tabibe baktı. "Bunu öneriyorsun, değil mi?"

"Varsayımları size bırakıyorum. Ancak bu malzemenin kurbanın omzuna gömülü olduğunu belirtmek isterim."

"Bu kanıt şimdi nerede?" Owen sordu.

"Laboratuara gönderildi. İnceledikten sonra size daha fazla bilgi verebilirler."

Owen cesedin gömülü olduğu yerden ayrı bir olay yeri aradıklarını zaten biliyordu. Şimdi bu yerin, örneğin döküntü bir motel odası yerine, yüksek kaliteli kristallerin bulunduğu bir yer olabileceği anlaşıyordu. Elinde bir ipucu daha vardı, hem de iyi bir ipucu. Bu görüşmeyi istediği için memnundu.

"Bu resim bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Evet, bu senin için." Bauhaus tekrar notlarına baktı. "Sıradaki şey - ölüm sonrası aralık. Cesedin durumu göz önüne alındığında, iki ila üç haftaya bakıyorsunuz."

"Ve bunu daraltabiliriz, çünkü en son on yedi gün önce canlı olarak görülmüş." Nicole Owen'a baktı. "Bu yardımcı olur."

Doktor saatini kontrol etti. "Ben raporu hazırlayana kadar bu kadar." Sandalyesini geriye itti. "Bu arada çürüme konusunda şanslısınız."

Nicole'ün kaşları havaya kalktı. "Şanslı mı?"

"Evet, adadaki yetki alanınız göz önüne alındığında." Owen'a baktı. "Burada kum tepesi sizin dostunuzdu. Eğer bir bataklığa atılmış olsaydı, bu fiziksel kanıtların hiçbirine sahip olamazdınız. Peki ya bir tekneden atılmış olsaydı?" Başını iki yana salladı. "Burada olmazdık bile."

* * *

MACEY küveti son bir kez fırçaladı ve topuklarının üzerine oturdu. Mükemmel değil ama daha iyi. Fırçayı duruladı ve a y a ğ a kalktı,

sert bacaklarını bir iniltiyle salladı. Dizleri acıyordu. Kalçaları da aynı şekilde. Her yerinin ağrımaya neden olan şeyin dünkü iki mil değil de temizlik olduğuna inanmak istiyordu.

Kovasını ve paspasını kaptığı gibi koridora  ıktı.

Bir hareket gözüne çarptı ve evin diğer tarafına baktı.

Josh cam kapının önünde durmuş, kollarını sallıyordu.

Kulaklıklarını  ıkaran Macey onu içeri almak için oturma odasına doğru yürüdü. Yeşil mayosu ve tişörtüyle öğleden sonra plaj için giyinmiş görünüyordu.

"Hey," dedi kapıyı açarak. "Kapıyı  aldığımı duymadın mı?"

"Müzik dinliyordum. Ne oldu?" "Ziyaret in kim?"

"Ziyaretçi mi?"

Omzunun üzerinden başını salladı. "şu adam. Sokağınıza girdiğimde merdivenlerinizden iniyordu."

"Hangi adam?" Güverteye  ıktı ve merdivenlerden aşağıya, araba yoluna baktı.

"şu anda köprüde. Turuncu şortlu."

Dönüp kum tepelerinin üzerindeki köprüye baktı, orada gömleksiz bir adam sahile doğru yürüyordu.

"Huh." Gözlerini adamın ardından dikti. Adamın dağınık siyah saçları ve sağ kolunda bir kol dövmesi vardı. "Kapımı  aldıysa da duymadım." Kulaklıklarını pantolonunun cebine soktu. "*Benim* evimde olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Belki de yanlış eve gitmiştir."

Josh içeri girdi, o da onu takip etti.

"Farklı görünüyor," dedi etrafına bakarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kurgu odası kurabilmek için bazı mobilyaların yerini değiştirdim.

Görmek ister misin?" "Tabii."

Güneş gözlüklerini çıkardı ve onu yatak odası kanadına kadar takip etti. İyi,

Kanat bu kadar küçük bir yer için biraz fazlaydı. Evin arka tarafı

iki yatak odası ve ortak bir koridorda yer alan bir banyodan oluşuyordu. "Paspas mı yapıyorsun?" Josh kaşlarını çatarak kovaya baktı.

"Mecburdum. Burası çok kirliydi."

Adam küçük banyoya bakıp bir kaşını kaldırdı ve kadın onun temizlik standardının kendisinininkinden farklı olduğunu anladı.

"Cidden, her yerde toz ve kir vardı. Parmak lekeleri. Fayans derzlerinde küf var." Yüzünü buruşturdu. "Fare tuzaklarından bahsetmiyorum bile." Adamın bakışları kadınıninkilere kaydı. "*Fare kapanları mı?*"

"Sadece bir tane gerçek fare gördüm, ama evet. Ama fare de olabilir." Koridorun karşısını işaret etti. "Kurgu odasına bir göz atın."

Boş yatak odasına girdi ve etrafına bakındı. Macey tüm bilgisayarlarını - iki dizüstü bilgisayar ve bir masaüstü bilgisayar- uzun bir masanın üzerine kurmuştu. Odada aslında iki ikiz yatak vardı ama birini dolaba taşımış, diğerine de tüm kamera ve ışık ekipmanlarını yaymıştı.

Josh yanına gitti ve incelemek için tripodlarından birini aldı.

"Kahvaltı masasını çalışma masası olarak kullanıyorum," dedi. "Düşündüm ki, eğlenmiyorum, neden olmasın?"

"Fena bir düzen değil," diye itiraf etti. "En azından benim evimden daha iyi, sadece beş yüz metrekare. Tüm teçhizatımı oturma odasına sıkıştırdım."

Macey ellerini şortunun üzerine sildi. "Peki, burada ne yapıyorsun? Sörf dersin var sanıyordum."

Sinsi bir gülümsemeyle ona döndü. "Yeni plan."

"Ne?"

"Gün batımı gezimiz var."

"*Biz mi?* Kaplumbağa Hanım'la buluşmam gerekiyor." "Onu ara ve harekete geç."

"Onu taşımak istemiyorum."

Başını yana eğdi. "Mace, hadi. Elli metrelik bir katamaranla gün batımı yelkenine davet edildik. Hem de ücretsiz. Tekne bir fotoğraf çekimi için rezerve edilmiş ama fazladan iki yolcu için yer var." Gülümsedi. "Sen ve ben."

Macey onu izliyor, vereceği yanıtı tartıyordu. Olive'i arayıp son dakikada yeniden randevu vermek istemiyordu. Profesyonelce gelmedi. Düşündü ki

Olive'in telefondaki hırıltılı sesini ve randevuyu ne zaman aldıklarını görmek için "randevu defterine" nasıl bakması gerektiğini hatırlıyordu. Sadece yaşlı olduğu için de değil; Macey gerçekten de adanın en iyi çevrecilerinden biriyle röportaj yapmayı dört gözle bekliyordu.

"Ne tür bir fotoğraf çekimi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bir spor giyim kataloğu. Hiç duymamıştım." "Spor giyim mi?"

"Yoga, sanırım."

"Kim katamaranda yoga yapar ki?"

Gözlerini devirdi. "Kimin umurunda? *Bedava* bir yelken gezisinden bahsediyoruz." Öğleden sonra güneşinin odaya girdiği sürgülü cam kapıyı işaret etti. "Bunun için mükemmel bir gün. Manzara muhteşem olacak."

"Modellerin harika olacağını söylemiyor musun?"

"Hadi, körfezden adanın harika manzarasını izleyeceğiz. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor. Saat beşte marinada olmamız gerekiyor ve ben öğle yemeğini atladım, bu yüzden önce yiyecek bir şeyler almam gerekiyor."

Macey iç çekti. Randevusunu ertelemek istemiyordu. Ve şu anda her şeyi bırakıp bir tekneye binmek de istemiyordu. Koridorda etrafa saçılmış temizlik malzemelerine baktı. "Bilmiyorum."

"Mace, cidden. Bunu *paspas* yapmak için mi pas geçiyorsun?" "Hayır. Olive'i düşünüyorum."

"Kaplumbağa Kadın mı?"

Elini kalçasının üzerine koydu. "Evet. Bir haftadır randevumuz vardı."

"Seksen yıldır burada. Yarın da burada olacak."

"Pekâlâ, pekâlâ. Şunu temizlemem için bana bir dakika verin." Su dolu kovayı kaptı. Sürgülü kapıya doğru yürümeye başladı ama sonra kapının zor açıldığını hatırladı.

"Şu *paspas* suyunu atıp üstümü değiştireyim." "İyi görünüyorsun."

Ona kaşlarını çattı ve ön kapıya yöneldi.

Josh haklıydı ama bunu henüz kabul etmeyecekti. Tekne gezisi iyi bir fırsattı. Gökyüzüne bir göz attı ve sonra dalgalara baktı.

Esintili bir gündü ve beyaz bulutlar gün batımında güzel kareler yakalamasını sağlayacaktı. Güvertenin kenarına doğru yürüdü ve kirli suyu parmaklığın üzerinden bir çim parçasına boşalttı.

Macey komşusunun evine baktı. Onu bütün gün görmemişti ama garajdan gelen country müziğini duymuştu.

Dönüp kiralık kulübesine baktı ve çalışma alanına dönüştürdüğü yatak odasına açılan sürgülü kapıyı fark etti. Kapı kolunu incelerken saçakların gölgesine doğru yürüdü ve adım attı. İçerideki mandal yukarı çevrilmişti, bu da kilidin açık olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Kolu çekti ama kapı yerinden oynamadı. Kapı çerçevesini inceledi ve boyadaki lekeleri fark etti. Evin içinde de bazı dolaplarda ve pencere kenarlarında buna benzer lekeler görmüştü.

Farkına vardıkça Macey'nin midesi sıkışmaya başladı. "Aman Tanrım." Kovanını yere bıraktı.

"Ne oldu?"

Arkasını döndüğünde Josh'un güverte korkuluklarına yaslandığını gördü. "Kaçamak cevaplar verdiğini *biliyordum!*"

"Ne? Kim?"

"Owen Breda."

"Kim?"

"O dedektif," diye mırıldandı, gözlerini lekelere dikerek. "Bana yalan söyledi."

* * *

OWEN, polis merkezine girerken park yerinde kardeşinin kamyonetini gördü. Etrafı taradı ve Joel ile Emmet'i gördü.

Rıhtımın yanındaki kaldırımında duruyordu.

Owen arabasını park etti ve Kayıp Sahil Polisinin iki devriye botu ve bir hava botu bulundurduğu kayıkhaneye doğru yürüdü. Şerif departmanına ait bir tekne yakınlardaki bir halata bağlıydı ama Owen etrafta hiç şerif yardımcısı görmemişti. Belki de içeride otomatlara bakıyorlardı.

"Nasıl geçti?" Owen kardeşine yukarıdan aşağıya bakarak sordu. Joel kot pantolon ve gri bir tişört giymişti ve ter izlerinden yakın zamanda çelik yelek giydiği anlaşıyordu.

"Bir tutuklama, ama önemli bir şey değil." Joel başını salladı. "İstihbaratımız doğru çıkmadı."

Owen bir kaşını kaldırdı. "Yeni CI," dedi Joel.

Gizli muhbirler karışık bir torbaydı. Gelişmeleri genellikle zaman alırdı. Ve iyi bilgi sağladıklarında bile, onları kullanmanın riskleri vardı.

"Peki ya sen?" Joel kolunun tersiyle alnını sildi. "Nicole'le otopsiye gittiğinizi duydum. Yeni bir şey var mı?"

"Kimlik doğrulandı."

Joel'in kaşları kalktı. "Julia Murphy mi?"

"Bu doğru." Owen Emmet'e baktı. "Şef sana bilgi verdi mi?"

"Evet, az önce bir toplantı yaptık. Nicole bize özet geçti. Sen neredeydin?"

"Kız kardeşini görmeye gittim." Owen Joel'e baktı ve kardeşinin gözlerindeki kasvetli ifadeyi fark etti. Joel daha önce de en yakın akraba bildirimlerini yapmıştı ve bunun işin en kötü kısmı olduğunu biliyordu.

"Brady saat beşte basın toplantısı yapmak istiyor," dedi Emmet. "Herkes güverteye."

Owen dişlerini sıktı.

"Bu işten sıyrılmaya çalışmayın," diye ekledi Emmet. "Nicole çoktan denedi. Herkesi orada istiyor, mazeret yok."

Joel gülümsedi. "Ne yani, yine televizyona çıkmak istemiyor musunuz?"

Owen böbürleneni görmezden geldi. Görev gücünde olmanın bir avantajı da Joel'in artık basın brifinglerinde yüzünü göstermek zorunda olmamasıydı. Aslında görev gücü üyelerinin kameralardan uzak durmaları ve dikkat çekmemeleri gerekiyordu. Bu büyük bir avantajdı. Owen her ne kadar dedektiflik işini sevse de medya etkinliklerinden nefret ederdi. Zaman kaybıydılar, özellikle de soruşturmanın kritik ilk günlerinde.

Muhabirler bazen yararlı olabilirdi, örneğin kayıp bir kişi hakkında haber yapmak gibi. Ama işleri berbat da edebiliyorlardı ve sürekli etrafta dolanmaları Owen'ın sinirlerini bozuyordu.

Emmet'in telefonu çaldı ve aramaya cevap vermek için bir adım uzaklaştı.

Joel'in bakışları Owen'a takıldı. Günlerdir özel bir konuşma yapmamışlardı. Cesedin bulunmasından ve şefin Owen'ı baş dedektif yapmasından bu yana, eğer eli kolu bağlı olmasaydı bu görev Joel'e verilecekti.

"Her şey yolunda mı?" Joel sordu.

Owen sinirlendi. Bu yüklü bir soruydu ve Owen bunu kaldırımda cevaplayacak değildi.

"Peki," dedi.

Kardeşi sadece ona baktı.

"Hey, Breda."

Owen ve Joel arkalarını döndüler. Bir şerif yardımcısı Joel'a sürat teknesine doğru el sallıyordu.

"Aracım kalkıyor." Joel Owen'a uzun uzun baktıktan sonra telefonu kapatmakta olan Emmet'a döndü. "Görüşürüz," dedi.

"Sonra görüşürüz."

Owen, Joel'in uzaklaşmasını hayranlık ve kızgınlığın tanıdık bir karışımıyla izledi. Yıllardır peşini bırakmayan bir karışımды bu. Owen ağabeyine büyük saygı duyuyordu. Herkes saygı duyardı. O iyi bir polisti. Hatta olağanüstü. Ve herkes onun bir noktada şefin yerine geçeceğini biliyordu. Joel yıllardır bu işi istiyordu ve bunu hak etmişti, özel hayatı da dahil olmak üzere her şeyi bir kenara bırakarak canla başla çalışıyordu - en azından yakın zamanda Miranda'yla tanışana kadar. Joel *azimliydi* ve her zaman da öyle olmuştu. Bir hedef belirler ve lazer keskinliğinde bir odaklanmayla onun peşinden giderdi.

Owen'ın dedektifliğe giden yolu daha dolambaçlıydı ve hâlâ bu iş için biçilmiş kaftan olup olmadığını bilmediği günler vardı. Öz kardeşi de dahil olmak üzere herkesin Owen'ın kararlılığını sorguluyor gibi görünmesi, ona sadece seçtiği kariyerin uygun olmayabileceğini hatırlatıyordu.

Çoğu gün Owen bu konuda felsefe yapamayacak kadar meşguldü. Ama bazen, örneğin bu öğleden sonra Claire Murphy'nin evine gidip ona kız kardeşinin öldüğünü söylediğinde ve arabasında otururken içinde bir korku yumağı oluşup kusmak istediğinde olduğu gibi, Owen gerçekten polis olmak isteyip istemediğini merak ediyordu.

"Hey, şu kadın değil mi?"

Dikkati Emmet'e kaydı. "Ne?"

"White Dunes'dan gelen kadın." Emmet başıyla otoparkı işaret etti.

Owen döndüğünde Macey Burns'ün kaldırımında yürüdüğünü gördü. Saçlarını tepesinde topuz yapmış ve yüzünde sinirli bir ifade vardı. Bugün kısa bir şort ve dar beyaz bir tişört giymişti. Girişin yakınında dolanan üniformalı polisler onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi ve kapıyı çekip içeride kaybolurken onların bakışlarından habersiz görünüyordu.

"Tanıdık geliyor," dedi Emmet.

"Onu az önce parkta gördün."

"Hayır, yani bunun dışında." Emmet ona baktı. "Onun burada ne aradığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Ama Owen bunun kendisiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

BÖLÜM

ALTI

Polis merkezinin içi serin ve loştu, Macey gözlerinin alışması için bir an bekledi. Bakışları, şişe sarısı saçlı bir kadının telefonla konuştuğu resepsiyon bankosuna takıldı.

Macey'ye baktı ve gülümsedi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba, Dedektif Breda'yı görmeye geldim." "Hangisini?"

"Uh . . . Owen, lütfen."

"Bana bir dakika izin verin." Kulaklığını ayarladı ve bir parmağını kaldırarak Macey'ye bir telefon görüşmesi yaparken beklemesini işaret etti.

Macey arkasındaki sandalye sırasını fark ederek bir adım geri çekildi. Ama oturamayacak kadar huzursuzdu. Cam bir bölme resepsiyon alanını bölmelerle dolu geniş bir odadan ayırıyordu; Macey'nin eski işyerinde buraya "çalışma odası" deniyordu. Ama televizyon kanalındaki çalışma odası gün ortasında her zaman hareketli olurken, burası neredeyse bomboştu. Herkes neredeydi? Küplerden oluşan denizi taradı ama sadece üniformalı bir memurun telefonla konuştuğunu ve başka birinin de bilgisayarda bir şeyler yazdığını gördü.

"Sizi buraya getiren nedir?"

Arkasını döndü. Owen Breda arkasında, elleri kalçalarında duruyordu. "Buradasın," dedi.

Kaşlarını kaldırdı.

Başka bir dedektif arkasından yaklaşarak Macey'ye meraklı bir bakış attı. Askeri tarzdaki botlarına kadar Owen ile aynı şekilde giyinmişti.

Macey Owen'a baktı. "Seninle konuşmam gerek." Etrafındaki meraklı bakışlara göz gezdirdi. "Dava hakkında," diye ekledi.

Başka ne hakkında olabilir ki? Ancak kişisel nedenlerle burada olmadığını açıklama ihtiyacı hissetti.

Owen resepsiyon görevlisine baktı. Macey hafif bir vızıltı duydu ve Owen onun yanından geçerek kapıyı açtı. "Bu taraftan," dedi kapıyı açık tutarak.

Çalışma odası resepsiyondan bile daha serindi ve Macey hafifçe titredi. Owen onu sıra sıra dizilmiş odaların önünden geçirdi ve üniformalı memurla göz göze geldi. Dün sabah barikatın başında o vardı, Macey'nin görünmeden geçip gittiği barikatın başında. Masasına yaklaştığında bakışları daraldı ve belki de onu görmüş olabileceğini merak etti.

Owen durdu ve Macey ona çarpmadan hemen önce durdu. Onu açık bir konferans odasına yönlendirdi.

Kapıdan içeri adımını attı ve etrafına bakındı. Aslında pek de konferans odası sayılmazdı. Tek mobilya küçük bir masa ve iki sandalyeydi.

Burası bir sorgu odasıydı.

"Oturun."

Macey gri plastik sandalyeye baktı, yarı yarıya onu yere çakılı bulmayı bekliyordu. Çekip çıkardı ve oturdu.

Owen diğer sandalyeye oturmak yerine kalçasını masanın kenarına dayadı ve ona bakarak onu açık bir şekilde dezavantajlı duruma düşürdü. Tavana monte edilmiş kameraya bir bakış fırlattı.

"Ne oldu?" diye sordu rahatça.

Göğsü sıkıntıyla gerildi. "Ne oldu?" Güldü. "Öncelikle, bir suç mahallinde yaşadığımı bana neden söylemediğini bilmek istiyorum."

Gözlerinde bir şey titreşti ama hiç kıpırdamadan durdu.

"Affedersiniz?" dedi sonunda.

"Benim *evim. Kiraladığım ev.*" Kollarını kavuşturdu, adamın dün geceki ziyaretini düşündükçe yeniden çileden çıkıyordu. "Bana bir cinayet kurbanının evinde yaşamadığımı mı söyleyeceksin?"

"Geri çekil." Daha yakına eğildi. "Neden buranın bir suç mahalli olduğunu söylüyorsun?" "Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bunu neden söylediğini bilmek istiyorum." Mavi gözleri çok yoğundu.

"Çünkü Julia Murphy'nin eskiden orada yaşadığını öğrendim. Ve çünkü her yerde parmak izi tozu var. Ve belli ki ev polis tarafından aranmış. Ve şimdi Julia Murphy sadece kayıp değil, aynı zamanda *ölü* ve ben neler olduğunu bilmek istiyorum."

Geri çekildi, hâlâ onu yakından izliyordu. Onun vücut dilini not ediyor gibiydi. Bu da muhtemelen onun ne kadar kızgın olduğunu anladığı anlamına geliyordu.

Sarsıldığından
bahsetmiyorum bile.

"Eee?" diye sordu.

"Eee, ne?"

Gözlerini devirdi. "Neler olduğunu açıklayacak mısınız?" "Ne bilmek istiyorsun?"

"Dün gece tüm bu sorularınızla ortaya çıktığınızda neden bunlardan hiç bahsetmediğinizi bilmek istiyorum." Nefes nefese kaldı. "Bana sokağımdaki sakinlerle konuşmakla ilgili bazı saçmalıklar anlattın."

"Sokağınızdaki sakinlerle konuşuyordum. Dün gece size söyledim, bölgeyi tanıyoruz."

Ona bir bakış fırlattı. "Aynı şeymiş gibi davranma. Bana önceden haber vermeliydin. Hiç değilse bir güvenlik önlemi olarak."

Gözlerinde bir şey titreşti. Suçluluk mu? Öyle olmasını umuyordu. "Haklısın." Başını salladı. "Özür dilerim."

Macey şaşırarak geri çekildi. Bir özür beklemiyordu. Adam bir hatayı kabul edemeyecek kadar kibirli görünüyordu.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Onu sessizce izledi. Özür, yelkenlerindeki rüzgârın bir kısmını alıp götürmüştü ve buraya gelirken zihninde dönüp duran tüm o acil soruları hatırlamaya çalıştı.

"Şey ..." Boğazını temizledi. "Julia kaybolduktan sonra polisin evime geldiğini doğrulayabilir misiniz?"

"Bu doğru."

Macey'nin midesi düğümlendi. Temizlediği tüm o lekelerin parmak izi tozundan kaynaklandığını fark ettiği anda anlamıştı. Yolda komşusuyla yaptığı bir konuşma, Julia Murphy kaybolduktan sonra bir olay yeri inceleme ekibinin eve gittiğini ve kayıp kadının Macey evi kiralamadan önce orada yaşadığını doğrulamıştı.

"Yani." Tekrar boğazını temizledi. "Parktaki kurban ..." "Julia Murphy. Bu sabah kimliğini tespit ettik."

Macey dudağını ısırıldı. "O ... muydu?"

"Primrose Trail'deki evde öldürüldüğüne inanmıyoruz. Her yeri karış karış inceledik ve orada bir suç işlendiğine dair hiçbir kanıt bulamadık. Kan ya da iz yok, boğuşma izi yok, hiçbir şey yok. İnanın bana, baktık."

"O zaman nerede-"

"En son bir iş arkadaşı tarafından çalıştığı restoranın arkasında arabasına binerken görülmüş. Arabası, cüzdanı, anahtarları ve cep telefonu ile birlikte hala kayıp. Eve hiç gitmediğini düşünüyoruz."

Macey ona baktı, söylediklerine inanmak istiyordu. Julia Murphy kiralık evde öldürülmemişti.

Macey'nin kiralık evi.

Ama bu, onun orada değilse bile bir yerde öldürülmüş *olduğu* korkunç gerçeğini değiştirmiyordu; kendi arabasında, bir başkasının arabasında, belki bir başkasının evinde ya da ıssız bir yolda.

Macey patlayan lastiğini ürpererek hatırladı. Owen daha yakına eğildi. "İyi misin?"

"Evet."

Bakışları ona buna inanmadığını söylüyordu.

"Ev konusunda üzgün olduğun için seni suçlamıyorum," dedi.

"Ben *üzgün* değilim, ben-"

Korkuyorum.

Orada kalmaktan korkuyordu. Ve kendisinden önce orada yaşamış olan kişinin artık ölmüş olduğunu bilmek onu ürkütüyordu.

Macey haftalardır yüzü haberlere konu olan gülümseyen genç kadını hayal etti. Uzun siyah saçları, parlak gülümsemesi, kahverengi gözlerinde bir mizah kıvılcımı. Çok canlı görünüyordu ve hayatının kısa kesildiğini düşünmek rahatsız ediciydi.

Owen daha yakına eğildi. "Julia Murphy'nin o yerde öldürülmüş olma ihtimali olduğunu düşünseydim sana söylerdim." Sanki ona inandığına dair bir işaret arıyormuş gibi kızın yüzünü inceledi. İnanıp inanmadığını bilmiyordu. "Ama gerçek şu ki, her şeyi gözden geçirdik -luminol, alternatif ışık kaynakları, her şey- ve hiçbir kanıt bulamadık."

"O zaman tüm bu sorular
neden?" "Ne demek
istiyorsun?"

"Madem bu kadar eminsiniz, neden dün gece gelip bana üçüncü dereceden hakaret ettiniz? Bütün komşularımla da görüştün mü?"

"Evet."

Güvertede ay ışığında yaptıkları sohbete biraz fazla önem verdiğini fark edince utanarak ona baktı. Bu rutin bir şeydi. Son birkaç gün içinde düzinelerce potansiyel tanıkla benzer konuşmalar yapmıştı ve bunda özel bir şey yoktu.

Ama hâlâ kızgındı. Dün gece onun kaçamak cevaplar verdiğini hissetmişti ve haklıydı. Ve bir saatten kısa bir süre önce güvertede dururken çılgınca bir önsezi gibi görünen şey şimdi resmen doğrulanmıştı.

Kapı çalındı ve az önceki siyah saçlı dedektif başını içeri eğdi. "Basın toplantısı on dakika içinde," dedi Owen'a.

"Biliyorum."

Adam Macey'e bir bakış fırlattı ve sonra uzaklaştı.

"Gitmem gerekiyor." Saatini kontrol etti. Birazdan Josh'la marında buluşması gerekiyordu. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Umarım sorularınızı yanıtlamışımdır."

"Pek sayılmaz." Çantasını kaptı ve omzuna astı. "Ama, hey, anlıyorum. Devam eden soruşturma falan."

"Tartışamam-"

"Hayır, *anlıyorum*. Gerçekten anlıyorum. Siz bir dedektifsiniz ve ben de halkın sıradan bir üyesiyim." Kapıya doğru uzandı. "Daha fazlasını öğrenmek istersem haberleri izlerim."

* * *

BROOKE GORDON elinde buruşuk bir mendille patronunun masasındaki sandalyeye oturdu.

"Biliyordum." Burnunun ucunu sildi. "Parktaki cesedi duyar duymaz *anladım*. Ama umuyordum."

Nicole Owen'a baktı. Owen'ın bu kadınla kurduğu yakınlığı araya girerek bozmak istemiyordu ama sabırsızlanmaya başlamıştı. Yirmi dakikadır restoranın arka tarafındaki bu dolap büyüklüğündeki ofiste tıklıp kalmışlardı ve zaten bilmedikleri hiçbir şey öğrenmemişlerdi.

"Bunun hakkında konuşmanın zor olduğunu anlıyorum," dedi Owen. "Ve bunu burada yapmak zorunda olduğumuz için üzgünüm."

Aslında hiç de üzgün değildi. Waterman's Grill'de Julia'nın iş arkadaşına özellikle yaklaşmışlardı çünkü orası kurbanın canlı olarak görüldüğü son yerd.

Bildikleri kadarıyla.

Ve Brooke Gordon onu canlı *gören* son kişiydi.

Bildikleri kadarıyla.

Owen'ın, ipucuna dönüşebilecek yeni ayrıntıları ortaya çıkarmak için tanıkları tekrar ziyaret etmek gibi bir huyu vardı. Aynı şeyi şüpheliler için de yapıyordu ve Nicole bu görüşmelerden yeterince ipucu çıktığını gördüğü için artık itiraz etmiyordu.

Owen, Julia'nın kaybolduğu Anma Günü'nden önceki Perşembe gününe atıfta bulunarak, "O Perşembe gününe geri dönelim," dedi.

Brooke sulu kahverengi gözlerle ona baktı. Owen bu görüşmeyi sadece baş dedektif olduğu için değil, kadın tanıklarla iyi anlaştığı için de yürütüyordu.

Owen'ın kadınlarla arası iyiydi, nokta. Tanıklar sadece şemsiyenin altına düştüler.

"Julia ile birlikte mola verdiğinizi söylemiştin?" diye sordu.

Başını salladı. "Yemek molası değil ama kısa bir mola. On dakika." Derin bir nefes aldı ve kendini toparlar gibi oldu. "İkimiz de duble içmiştik ve saat on birden beri çalışıyorduk. Sanırım bu saat üç civarıydı. Ben sigara içmek için dışarı çıktım, Julia da restorandan çıkmak için benimle geldi."

"Tam olarak neredeydin?" Nicole sordu.

"Mutfak kapısının hemen dışında. Arkada bir piknik masası var."

"Size katılan başka biri var mı?" Nicole sordu.

"Sadece biz vardık."

"Ne hakkında konuştuğunuzu hatırlıyor musun?" Owen sordu. "Pek sayılmaz."

"Julia işten sonraki planlarından bahsetti mi?" "Hatırladığım kadarıyla hayır."

Nicole, Owen'a bir bakış fırlattı. Julia'nın deniz ürünleri restoranındaki vardiyasından çıktıktan sonraki planlarını anlamaya çalışarak onunla bu yola çoktan girmişlerdi. Julia'nın işten sonra ne yapmayı planladığını bilen tek bir kişinin bile izini bulamamışlardı ve Julia'nın gününü birlikte geçirdiği arkadaşı en iyi tahminleriydi.

"Peki ya sen, Brooke?" Owen sordu. "Vardiyanı bittiğinde ne yapmayı planladığını hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey." İçini çekti ve mendil kalıntılarına baktı. "Şey, *hiçbir şey* değil. Eve dönerken benzin istasyonuna uğramam gerekti. İşe dumanla gidiyordum ve Jules'a eve dönerken yolda kalmamayı umduğumu söylediğimi hatırlıyorum, o da 'Yolda kalırsan beni ara' gibi bir şey söylemişti. " Başını kaldırıp Owen'a baktı. "Ama hepsi bu kadardı. O gece dışarı çıkmak, biriyle buluşmak ya da başka bir şey hakkında hiçbir şey söylemedi."

Owen başıyla onayladı. "Siz ikiniz hiç birlikte dışarı çıktınız mı? Arkadaşlarınızla buluştunuz mu? Böyle bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Pek dışarı çıkmazdı. En azından benim bildiğim kadarıyla. Birkaç kez arkadaşlarımla dışarı çıkmasını istedim ama her seferinde gelemeyeceğini söyledi."

"Peki hiç bir erkekten bahsetti mi?" Nicole asıl konuya girerek sordu. Owen'ın sabrını takdir edebiliyordu ama bütün gece burada değillerdi.

Brooke'un dikkati Nicole'ün üzerindeydi.

"Hayır." "Asla mı?"

Başını iki yana salladı.

Nicole onu yakından izledi. "Emin misin, Brooke? Burada birlikte çalıştığınız on ay boyunca bir randevudan hiç bahsetmedi mi? Erkek arkadaşından? Bir ilişkiden?"

Owen Nicole'e uyarıcı bir bakış attı. Onun tanıdığı sinirlendirmesini istemiyordu.

"Hayır. Asla." Brooke omuz silkti. "Ama bu alışılmadık bir şey değildi. Yani, normalde birlikte erkekler hakkında konuşmazdık."

"Normalde ne hakkında konuşuyordunuz?" Owen sordu.

"Bilmiyorum. İş. Müşteriler." Kapıya bir bakış fırlattı. "Delik yöneticileri." Owen'a baktı. "Müşteriler hakkında çok konuştuk. Julia'nın özelliği, gerçekten cömert olmasıydı. En iyi masaları kapmazdı. Bazı insanlar öyle yapar. Hostesin yüksek bahisçileri kendi bölümlerine oturtması için her şeyi yaparlar. Julia öyle değildi. Sakindi."

"Yüksek oynayanları nasıl anlıyorsun?" Nicole sordu.

"Bilirsiniz işte. Kiralık teknelerdeki erkekler, eşleri olmadan buraya gelirler. Kuyu içkisi yerine üst kalite içki sipariş ederler. Bazen gider hesapları vardır."

"Sanırım garsonlarla flört ediyorlar?" Nicole sordu.

"Flört mü?" Brooke gözlerini devirdi. "Daha çok ellemek gibi ama neyse. İyi bahşiş veriyorlar, bu yüzden görmezden gelmeyi öğreniyorsun."

"Bu yüksek bahisçilerden herhangi biri son zamanlarda Julia ile flört etti mi?" Owen sordu.

Ona baktı, bunu düşünüyor gibiydi. "Belirli biri yok. Kimseyi hatırlayamıyorum."

"Bu müşterilerden sana hiç çıkma teklif eden oldu mu?" Owen sordu.

"Elbette. Ama ben asla gitmem." Yüzünü buruşturdu. "Çoğu yaşlı ve evli."

"Peki ya Julia?" Nicole sordu.

"Bilmiyorum. Biliyorsa bile bana hiçbir şey söylemedi." Brooke duvardaki saate baktı. "Üzgünüm ama gerçekten geri dönmem gerek."

"Bir şey daha var," dedi Owen. "Şu bahsettiğin aşağılık müdür. Hangisi o?"

Kapıya bir kez daha baktı. "Ryan." "Ryan Connor mı?"

"Evet. Kimse onunla anlaşıyor." Brooke tekrar saate baktı. "Bu arada, o sinirlenmeden işe dönmem gerekiyor. Bu gece gerçekten meşgulüz."

"Son bir soru daha," dedi Owen. "Julia'yı birkaç kez arkadaşlarıyla dışarı davet ettiğini ama onun gitmediğini söylemiştin."

"Kendi arkadaşları vardı."

"İsimlerini biliyor musun?"

"Onlarla hiç tanışmadım. Üzgünüm." Dudağını ısırıldı. "Bir keresinde işten sonra onu alan bir kız vardı."

"Julia'yı aldın mı?" Owen sordu.

"Evet. Adını bilmiyorum ama birlikte yoga dersi almışlardı."

"Arabasını hatırlıyor musun?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Gümüş rengi ve küçük bir şey. Belki bir Toyota?" Ayağa kalktı ve parçalanmış mendili siyah önlüğünün içine soktu. "Ona pek bakamadım, üzgünüm."

"Sorun değil." Owen kenara çekildi, böylece Brooke onun yanından geçebildi. Nicole ona, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi.

"Elbette."

"Başka bir şey hatırlarsanız, yardımcı olabilecek küçük bir şey bile olsa, beni arayın." Owen ona bir kart uzattı.

"Yapacağım." Gülümsedi ve kartı önlüğünün içine yerleştirdi.

Nicole onun ofisten çıkışını izledi, sonra Owen'a döndü. "*Beni* arar mısın?"

"Ne?"

"Sen utanmaz bir apkınsın."

Omuz silkti. "Tanıklarla kişisel bir bağ kurmayı seviyorum." Kadın gözlerini devirdi.

"Ne? İşe yarıyor," dedi.

İşe yaradı. Ama Nicole bilgi almak için tanıklarla flört etme fikrinden hoşlanmamıştı. Bu onun tarzı değildi.

Yine de yöntemleri yıllar içinde pek çok ipucuyla sonuçlanmıştı. Kayıp Sahil Polisi'nin dava dosyaları, Dedektif Mavi Göz'ü aramak için bir neden bulan sayısız kadının ismiyle doluydu.

Nicole onu dar bir koridordan takip etti ve ızgara biftek kokusunun Nicole'ün midesini guruldattığı hareketli mutfığı geçti. O talihsiz kahvaltıdan beri bir şey yemediğini fark etti ve o gün bir maraton olmuştu.

Arka kapıdan çıkıp esintili yaz gecesine adım attılar. Waterman's Grill'in arkasındaki park yeri, spor arabalar, SUV'ler ve servet değeriindeki özel üretim pikaplarla dolu olan öndeki park yerinin tam tersine, berbat çalışan arabalarıyla doluydu.

Owen bir çift çöp bidonunun yanında durdu ve dönüp binaya baktı. Kapının yanında, Brooke ve Julia'nın birlikte son molalarını verdikleri piknik masası duruyordu.

"Ne oldu?" Nicole sordu.

"Sadece kamera yerleşimini düşünüyorum."

"Hiç kameraları yok. Hatırladın mı?"

"Caddenin karşısını düşünüyorum." Döndü ve caddenin karşısındaki bara baktı. Sahilde yer alan Finn's turistler için popüler bir mekândı ve park yeri bu gece kalabalıktı.

"Ne kadar uzakta olmalı, yüz metre mi?" Nicole başını salladı. "Ve tam karşıda değil, çaprazda."

"Evet, ama otopark çıkışı tam karşıda."

Haklıydı. Ama yine de Finn'in evindeki güvenlik kamerasının Waterman'ın evinde işe yarar bir şey yakalamış olması uzak bir ihtimaldi.

Owen muhtemelen onun aklından geçenleri okuyarak, "Taş üstünde taş kalmasın," dedi. "Müdürle görüşeceğim."

İkisinin de park ettiği yere doğru ilerlediler. Ayrı ayrı gelmişlerdi çünkü bu gece eve gitmeden önceki son duraklarıydı.

Nicole cebinden anahtarlarını çıkardı. "Ee, röportaj hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyiydi."

"Sadece iyi mi? Ryan Connor'la olan şey ne olacak?" "Ne olmuş ona?"

"Julia'nın sorun yaşamış olabileceği adamları arıyoruz. Ona bir göz atmalıyız."

"Ryan Connor eşcinsel."

Kısa bir süre durdu. "Öyle mi? Sen nasıl . . ."

Owen sadece ona baktı.

"Öyle olsa bile, bu kurbanın onunla bir sorunu olmadığı anlamına gelmez. Görünüşe göre insanlarla iyi geçinmiyor."

Owen başını salladı.

"Ne?" diye sordu sinirlenerek. Ellerinde hiçbir şeyi göz ardı edemeyecekleri kadar az ipucu vardı.

"Doğru gelmiyor."

"Bu da ne demek oluyor? Hadi ama Owen. Bu olay neredeyse üç hafta önce oldu ve elimizde *hiç* şüpheli *yok*. Tek bir tane bile."

Ona karanlık bir bakış fırlattı. Owen baş dedektifti ve şüpheli eksikliğinin son derece farkındaydı. Bu durumun onu geceleri uyutmadığına ve son zamanlardaki sinirli ruh halini açıkladığına şüphe yoktu.

Kamyonetinin yanında durdu, ellerini kalçalarına dayayarak Julia Murphy'nin canlı olarak görüldüğü bilinen son yer olan çukurlu otoparka baktı.

"En azından ona bir göz atmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Nicole sordu. "Bakabiliriz. Ama uyduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve onun detaylandırmasını bekledi.

"Bu bir cinsel cinayet gibi geliyor," dedi. "Tecavüze uğramış olması şart değil. Ama kıyafet eksikliği, boğulma."

Nicole onun ne demek istediğini anladı. "Heteroseksüel bir erkek aradığınızı düşünüyorsunuz."

"Evet."

"Muhtemelen öfke sorunları olan biri. Dürtü kontrolü yok."

"Evet."

Nicole başını salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Çok yorgundu. Ve aç. Ve hüsrana uğramıştı. "Aynı bir avuç insanla tekrar tekrar görüşerek daireler çiziyormuşuz gibi hissediyorum. Ne zaman kaybı."

"Tam olarak değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yoga arkadaşıyla ilgili bir ipucu aldık. Julia'nın son zamanlarda neyin peşinde olduğunu ya da biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor olabilir."

"Bir ismimiz bile yok. Ya da bir tanımı. Sadece 'küçük ve gümüş rengi' bir şey kullandığını biliyoruz. Bu adada kaç tane küçük gümüş araba olduğunu biliyor musunuz? Muhtemelen yüzlerce."

"Evet, ama sadece iki yoga stüdyosu var."

Kadın ona göz kırptı. "Ah. İyi bir noktaya değindin."

Gülümsedi.

Nicole iç geçirdi, daha önce anlamadığı için kendini yavaş hissediyordu. Kurbanın arkadaşları cephesinde sağlam bir ipucuydu. Ama şükürler olsun ki bu gece takip edebileceği bir şey değildi. Çok yorgundu, muhtemelen bu yüzden ipuçlarını kaçırmaya devam ediyordu.

"Tamam, yarın ilk iş yoga stüdyolarını ziyaret edeceğim." Kapısını açtı. "Belki Emmet'in de benimle gelmesini sağlayabilirim. Tabii sen istemiyorsan."

"Hayır, sen onunla devam et. Sabah başka işlerim var." "Emin misin? Bu senin fikrindi."

"Eminim." Kamyonetine doğru ilerledi. "Eve git Nicole. Uyu. Bayılacak gibi görünüyorsun."

* * *

ACEY YARALIYDI ve güneşten yanmıştı ve şu anda olmak isteyeceği son yer kalabalık bir bardı. Ama çok şirret görünmemeye çalıştı.

Msulu bir Cape Cod'u emzirdi.
"Bir tane daha ister misin?" Josh sesini duyurmak için eğilerek sordu

Gürültü.

"Ben iyiyim."

Onun omzunun üzerinden kapıya baktı. Geldiklerinden beri onu izliyordu. Josh teknedeki mankenlere Finn's'ten bahsediyordu ve en azından bazılarının bu gece buraya geleceğinden emindi. Macey eküri rolünü oynuyordu. Başta aldırmamıştı ama sabrı giderek azalıyordu. Saatini kontrol etti ve gülümsemeye çalıştı.

"Hey, teşekkürler, bu arada," dedi. "Beni yelkencilik işine soktuğuna sevindim. Sudan yapacağımız çekimler kampanyamız için çok önemli olacak. Bu bakış açısına ihtiyacımız vardı."

"Kaplumbağa Hanım'a çarpmaya degeceğini söylemiştim."

"Haklıymışsınız. Adanın kuzey ucuna gidebilmek için bütçede başka bir gezi için yer açmamız bile gerekebilir. Hazır mısınız?"

"Elbette, sadece söyle." Birasını yudumladı ve barın diğer tarafına baktı. "Bilardo oyunu bitmek üzere. Oynamak ister misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Muhtemelen o adamlarla başa çıkarsınız."

Dönüp arkadaki bilardo masasına baktı, iki adam oyunu bitirmek üzereydi. İkisi de uzun boylu ve bronz tenliydi, muhtemelen yirmili yaşların sonundaydılar. İçlerinden biri masanın üzerine eğildi ve bir bank atışı hazırladı. Bir mil farkla ıskaladı.

"Bu gece kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

"Emin misin?" Josh bir kaşını kaldırdı ve birasını aldı. "Yanlarında hiç kadın görmüyorum."

Ona bir bakış fırlattı. "İlgilenmiyorum."

"Neden ilgilenmiyorsun?"

"Erkek diyetindeyim."

"Bu ne demek?" "Kulağa nasıl geliyorsa öyle."

"Ne, seks yok mu?"

"Öngörülebilir bir gelecek için değil."

Kaşlarını çattı. "Boktan bir ayrılık ve şimdi kendine işkence etmek mi istiyorsun?" "Bu işkence değil." İçkisini yudumladı. "Ben bunu daha çok bir detoks olarak görüyorum." Omuz silkti. "Bir yaz temizliği de diyebilirsiniz. Dört gözle bekliyorum ona."

"Doğru."

"Hayır, gerçekten. Yaz için hedeflerimden biri hayatımı basitleştirmek. Temel şeylere geri dönmek."

"Seksten daha basit ne olabilir ki?"

İç çekti. "Benim için mi? Uyumaya ne dersin? Egzersiz. Zanaatımı geliştirmek." Josh ona şüpheyle baktı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Bence onun senin üzerinde çok fazla kontrol sahibi olmasına izin veriyorsun."

Omuzları gerildi. Ama omuz silkmeyi başardı. "Bu onunla ilgili değil; benimle ilgili."

Başını iki yana salladı.

"Beş yıldır Teksas'ta yaşıyorum," dedi. "Buraya taşındığım andan itibaren bir hamster çarkının üzerinde koşuyordum. Şimdi nihayet bir adım atma şansım var ve bu iyi hissettiriyor. Bana perspektif kazanma şansı veriyor."

Josh onu izledi, ikna olmamış görünüyordu. Onun ne kadar çalkantılı bir bahar geçirdiğini ve kaçmak için ne kadar çaresiz olduğunu herkesten iyi biliyordu. Ama bu gece bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Omzunun üzerinden bir şey dikkatini çekti. Macey bakmadan ne olduğunu anladı.

"Geldiler." Josh ona baktı ve gülümsedi. "Arkanı dönme." "Kim o?"

"Katie ve Piper."

"Sarışın olan Piper mı?"

"İkisi de sarışın. Piper daha uzun."

Teknedeki sekiz modelin hepsi 1.80'i zorluyordu, bu yüzden bu durumu pek açıklığa kavuşturmuyordu ama Josh bunu fark etmemiş gibiydi.

"Bir kabin tutmuşlar," dedi. "Gidip merhaba diyeceğim."

"Ben burada
kalacağım."

"Emin misin?"

"Evet." Barın üstündeki televizyona baktı. "Diamondbacks sayı yapmak üzere."

Onu buz küpleriyle baş başa bırakmak için daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Macey dikkatini maça verdi. Beşinci devrenin başındaydı ve D-backs 4-3 gerideydi. Belki bir içki daha sipariş etmeliydi. Ya da Josh rahatlayana kadar bekleyebilir ve sıvışabilirdi. Phoenix'teki evinde oturup maçı izlediğine şüphe olmayan babasını arayabilirdi. Yeni arkadaşları geldiğine göre Josh onun gitmesini umursamazdı.

İçini çekti ve burnunun kenarına dokundu. Beşten sonra sorun yaşamayacağını düşünerek güneş kremi sürmemişti ama yanılmıştı.

"Macey?"

Küçük bir sarsıntı geçirdi ve tanıdık sesle arkasını döndü.
Owen Breda yanına geldi.

"Merhaba," dedi.

"Hey." O canlı mavi gözleriyle ona baktı ve bir elini barın üzerine koydu.
"Seni son gördüğümde beri biraz güneş almışsın."

"Oh. Evet." Burnuna dokundu. "Günbatımı içki gezisi."

Ona bakarken sinirleri gerildi. Onunla burada karşılaşmayı beklemiyordu. Onu son gördüğünde çok sinirlenmişti.

"Erkek arkadaşınla mı geldin?" Owen sordu. "Benim
...?"

"Tamirci mi?"

Lanet olsun. Ona Josh'ın erkek arkadaşı olduğunu söylemişti.

Boğazını temizledi. "Geçen geceki adamdan mı bahsediyorsun? O benim erkek arkadaşım değil. Aslında bir tamirci de değil. Onu ben uydurdum."

Kaşları kalktı.

"Seni kimseden tanıımıyordum," dedi. "Ve biraz tehditkâr görünüyordun."
Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Tehditkar mı?"

"Evet, bilirsin işte. Karanlık otoyol. Tek başına mahsur kalmış bir kadın. Bir yabancı büyük bir kamyonla kenara çeker . . ." Sözüünü yarıda kesti çünkü şimdi kulağa melodramatik geliyordu. "Her neyse ..." Yanındaki boş tabureyi işaret etti. "Oturup bir şeyler içmek ister misin yoksa-"

"Görevdeyim."

Adama şöyle bir baktı ve rozeti ve kılıfı da dahil olmak üzere önceki gibi giyindiğini fark etti.

Barmen yanımıza geldi. "Hey, Owen." Ona cilveli bir gülümseme verdi. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler. Craig buralarda mı?"

"Henüz gelmedi." Macey'ye bir bakış fırlattı, sonra tekrar Owen'a baktı. "Senin için ona mesaj atmamı ister misin?"

"Onu bulacağım."

Owen dikkatini tekrar Macey'ye çevirdi. Elini tekrar barın üzerine koymadan önce bir süre ona baktı.

"Ee, gemi yolculuğunu nasıl buldunuz?" diye sordu.

Bununla gerçekten ilgileniyor muydu? Yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu?

"İyi," dedi. "Körfezin etrafında bir tur attık. Aslında iyi fotoğraflar çektim."

"Atış mı?"

"Film. Turizm kurulu için reklam filmleri yapıyorum."

Gözlerinde ilgi parladı. "Bunu duymuştum."

"Yapım şirketimi tuttular, bu yüzden yaz için buradayız." Çok etkilenmiş görünüyordu. "Şirketiniz ne kadar büyük?"

"Ufacık." Gülümsedi. "Sadece ben ve sözleşmeli olarak işe aldığım herhangi biri. Şu anda bu Josh. Kamera ve ses işlerinin çoğunu o yapıyor. Ben işin kurgu ve prodüksiyon kısmını tercih ediyorum."

Josh'un rahat küçük kabininden onu izlediğini bakmadan biliyordu ve bu konuşmayı daha sonra duyacağından hiç şüphesi yoktu.

Etrafına bakındı ve çevrelerindeki kadınların da gözlerinin Owen'ın üzerinde olduğunu fark etti. Pek şaşırtıcı değil. Rozet yüzünden olabilirdi.

ve silahı vardı ama onlar olmadan da çok dikkat çektiğini hissediyordu.

"Unutmadan söyleyeyim." Elini barın üzerine vurdu. "Sana daha önce söylemek istemiştim. Bana sokağımdaki insanlar ve arabalar hakkında sorular soruyordun. Bugün evime bir adam geldi."

Kaşları yukarı kalktı. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum. Josh onu gördü. Benim güvertemdeydi." Owen'ın bakışları daraldı.

"İçeride temizlik yapıyordum ve kulaklıklarım kulağımdaydı," dedi. "Muhtemelen kapımı çaldı ve ben onu duymadım. Her neyse, köprünün üzerinden sahile doğru yürüdü."

"Neye benziyordu?"

"Onu sadece arkadan gördüm."

"Genel olarak neye benziyordu?"

"Beyaz. Gömleksiz. Turuncu şortlu. Kahverengi saçları ve bir kol dövmesi vardı."

Owen başını salladı ama ne düşündüğünü anlayamadı.

"İstedığınız de bu tür bir şey değil miydi?" diye sordu. "Kurbanın evinin etrafında dolaşan insanlar ya da araçlar?"

"Aylaklık mı ediyordu?"

"Gerçekten ne yaptığını bilmiyorum. Kapıya geldi. Julia Murphy eskiden orada yaşıyordu, bu da bana belki de onu aradığını düşündürüyor."

Owen sadece onu izledi.

"Demek istediğim, eğer bu adam onun ölümünden sorumlu olsaydı, o zaman kapısını çalmazdı," dedi. "Ama belki onu tanıyordur ya da aynı grupla takılıyordur diye düşündüm. Bir ipucu olabilir."

"Olabilir," dedi ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Muhtemelen bir şey yoktur." Buz küplerini karıştırdı. "Eminim daha iyi ipuçlarınız vardır ama bilmek istersiniz diye düşündüm."

Barmen yanına geldi. "Hey, Craig az önce geldi. Depoda."

"Teşekkürler." Macey'ye baktı. "Gitmem gerek."

Başını salladı.

Ama gitmek için hareket etmedi, sadece ona baktı. "Peki, şimdi iyi miyiz?" diye sordu.

"İyi mi?"

"Daha önce olanlar için hala kızgın değil misin?"

Ona baktı, o mavi gözlere bir kez daha vuruldu. Adamın yüzünde de hafif bir gülümseme vardı. Çok seksi bir kombinasyondur ve onun da bunu bildiğini hissediyordu.

Onu bu işten sıyırmak istiyordu ama sonra o parmak izi tozunu ve neler olup bittiğini ona anlatmadığı için ne kadar öfkeli olduğunu düşündü.

"Duruma göre değişir,"

dedi. Adam kaşlarını kaldırdı.

"Bir daha benden bir şey saklama. Eğer evimle ilgili bir şey olursa, bilmek isterim."

Başını salladı. "Yeterince adil." Elini uzattı.

Onu salladı. Adamın tutuşu sert ve sıcaktı ve kızın içine doğru bir zonklama gönderdi.

Bırakırken gülümsedi.

"Görüşürüz, Macey."

BÖLÜM

YEDİ

FENER sabah güneşinde pembe ve pembeydi.

Macey arabasını kaldırıma çekip park etti ve ön camdan uzun beyaz kuleye baktı. Arabasından inip çevresini incelerken nabızı hızlandı.

İşte buydu. Hissedebiliyordu. Kumsal, deniz feneri, palmiye ağaçları. Bu konumda her şey vardı.

Macey park yerine baktı, ama başka tek araç bagaj kapağı açık, ezik beyaz bir pikaptı ve bunun yakındaki sörfte oltasını atan balıkçıya ait olduğunu düşündü. Macey saatini kontrol etti. Görüşeceği kişi geç kalmıştı, bu can sıkıcıydı çünkü buraya zamanında gelebilmek için sabah rutinini aceleyle tamamlamıştı. Ama şimdi her şeyi önceden kontrol etmek için kendine ayıracak birkaç dakikası olduğu için mutluydu.

Kaldırımında yürüdü ve başını geriye doğru eğerek yüksek beyaz fenere baktı. Çimenli bir tepenin üzerinde yer alan deniz feneri adanın güney ucunun üzerinde yükseliyordu. Macey fenere bakarken gözlerini güneşten korudu. Aradığı görüntü, motif buydu. Kayıp Kumsal turizm kurulu ona reklam kampanyalarının odak noktası olarak bir deniz kaplumbağası istediklerini söylemişti ama Macey deniz fenerini ilk gördüğünden beri onları aksi yönde ikna etmeye kararlıydı. Ve şimdi burada durup görkemli eski binaya bakarken, haklı olduğunu biliyordu.

Pek çok ada seyahati destinasyonu logo olarak kaplumbağa kullanmıştır. Bir deniz feneri daha ayırt ediciydi. Çok az yerde vardı. Binanın kubbesine yaklaşan ve sonra dışa doğru dönerek izleyiciye adanın en güney noktasının havadan geniş bir görüntüsünü veren, beyaz kumsalı, yeşil bataklıkları ve parıldayan mavi suyu kapsayacak bir kuruluş çekimini gözünde canlandırmaya başlamıştı bile.

Nefes kesici olacaktı. Bundan emin olabilirdi. Göze batan tek şey yakınlardaki geniş inşaat alanı olacaktı, ama onu da ustaca bir düzenlemeyle en aza indirebilirdi.

Macey deniz fenerinin etrafında dönüyor, yürürken aklından notlar alıyordu. Tekrar ön tarafa ulaştığında, bir araba kendi arabasının yanına park etmiş, motoru rölantide çalışıyordu. Uzun siyah saçlı bir kadın direksiyonun arkasında oturmuş, gözlerini ovuştururken kucağındaki bir şeye bakıyordu. Makyaj mı yapıyordu? Macey sabırsızlıkla onu izledi. Ne zaman biriyle röportaj yapmak istediğini söylese, kamera önünde olsun ya da olmasın, görüşleri konusunda endişelenirlerdi.

Sonunda kadın arabasından indi ve etrafına bakındı. Macey ona doğru yürüdü ve el salladı.

"Siena, anladığım kadarıyla?"

Kaldırıma adımını attı. "Üzgünüm geciktim, ben sadece ..." Macey ona yaklaşırken sözünü yarıda kesti. Siena'nın gözleri pembe ve şişti, belli ki ağlıyordu.

"Sen iyi misin?" Macey sordu.

Başını salladı. "Ben iyiyim." Ama mavi gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı. "Pek sayılmaz. Kötü bir sabah geçiriyorum."

Macey yaklaştı. "Yeniden planlamak ister misiniz? Seve seve-" "Hayır, sorun değil. Özür dilerim." Sulu bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ben Son zamanlarda parktaki kadınla ilgili haberleri gördün mü?"

Macey'nin midesi kasıldı ve başını salladı.

"Biz arkadaşlık ve ben sadece-özür dilerim." Yere baktı ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Siena, çok üzgünüm. Bu korkunç bir şey." Macey orada garip bir şekilde durdu ve kadın çırpınırken ona yardım etmek için söyleyebileceği bir şey olmasını diledi

Kendini toparlamak için.

Siena Lewis çarpıcı derecede güzeldi. Uzun boylu ve ince yapıydı, dalgalı siyah saçları ve ağladığı için şu anda daha da mavi görünen gözleri vardı. Macey onun kendini toparlamaya çalışmasını izlerken bir acıma duygusu hissetti.

Macey, "Bunu başka bir zaman yapmalıyız," dedi.

"Hayır, sorun değil." Yanaklarını sildi. "Gerçekten." Gülümsedi. "Evden çıkmam gerekiyor. Tek yaptığım haberleri izlemek ve erkek arkadaşım haklı, televizyonu kapatıp biraz hava almalıyım." Bir kez daha gülümsemek zorunda kaldı ve ilk kez etrafına bakındı. "İşte buradayım, Deniz Feneri Noktası. Adanın en güzel manzaralı yeri. Ya da en azından Instagram'da en çok paylaşılan nokta."

Macey sadece onu izledi, erteleme konusunda ısrar edip etmeyeceğinden emin değildi. Ama muhtemelen Siena'nın kafasını dağıtması iyi olacaktı. Haberlerin içinde debelenmek ona yardımcı olmayacaktı.

Siena deniz fenerine doğru döndü. Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Çok güzel, değil mi?"

"Öyle."

Macey'ye döndü. "Beni aradığına sevindim. Adımı sana kim verdi? Bir meclis üyesiyle konuştuğunuzu söylemişsiniz?"

"Jim Conklin. Tüm ailenin burayla bir bağı olduğunu ve senin bu konuda uzman olduğunu söyledi."

"Uzmanı bilmem ama kesinlikle bağlarımız var. Ben beşinci nesil BOI'yım." Gülümsedi. "Bu 'adada doğmuş' demek. Bizden çok fazla yok. Büyük büyükbabam orijinal deniz feneri operatörlerinin sonuncusuydu." Gözlerini binaya dikti. "Hiç tepesine çıktınız mı?"

"Henüz değil. Açık mı?"

"Ne yazık ki şu anda değil. Hâlâ tadilatı bitiriyorlar. Yine de muhtemelen sizi içeri alacak birini bulabilirim. Lost Beach Tarih Derneği tadilattan sorumlu ve orada tanıdıklarım var."

"Bu harika olur, teşekkürler."

"Muhtemelen tepeye bir kamera götürmek ve reklam filminiz için bazı çekimler yapmak isteyeceksiniz."

"Aslında birkaç reklam filmi çekiyoruz."

"Gerçekten mi?"

"Toplamda beş tane, artı şehir merkezindeki karşılama merkezinde kullanmayı planladıkları bir film montajı."

"Kulağa ilginç geliyor." Siena kaldırımından aşağı inmeye başladı ve Macey de onun yanına geldi. "Peki, reklamcılığı seviyor musun?" Macey'ye yan gözle bir bakış gönderdi. "Üniversitede bir ders almıştım. Eğlenceli gibi görünüyordu ama sonunda otelcilik bölümünü seçtim."

Macey, "Bu alanda yeniyim ama şu ana kadar hoşuma gitti," diyor. Şirketi faaliyete geçene kadar ne kadar acemi olduğunu vurgulamaya pek hevesli değildi. "Peki, şimdi nerede çalışıyorsun?"

"Windjammer Inn. Resepsiyon masasındayım. Yüksek sezonda Island Beanery'de de çalışıyorum. Hiç gittiniz mi?"

"Hayır, ama sanırım tabelayı kasabada gördüm. Sahilde değil mi?"

"Evet. Suyu bakan büyük bir cumbamız var. Ve *harika* hamur işlerimiz var. Popüler bir yerdir. Aslında bir tür simge. Uzun zamandır burada."

Binanın uzak tarafına ulaşılar ve Siena onu çimenlerin çiyden parladığı çimenliğe götürdü.

Yüzünü deniz fenerine döndü. "Peki, bu konuda ne bilmek istersiniz?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Bir bakalım. Doksan beş fit uzunluğunda. Tepeye kadar yüz dokuz basamak var."

"Çok eski görünüyor. İyi bir hayalet hikayesi var mı?"

Gülümsedi. "Bunu sorman komik. Eskiden hep perili olduğunu söylerdik."

"'Biz' mi?"

"Adadaki çocuklar. Uzun süre tahtalarla çevriliydi, bu yüzden özellikle geceleri biraz ürkütücü görünüyordu." Sesini alçalttı. "İnsanlar oraya gizlice girip esrar içiyorlarmış. Ya da ben öyle duydum."

"Tüm o merdivenleri bu halde hayal edemiyorum."

"Evet, tavsiye etmem." Başını yana eğdi ve deniz fenerine sevgiyle baktı. "1858 yılında gemilere yol göstermesi için inşa edildi."

geç. Orijinal binada on beş lamba ve yirmi bir reflektör vardı." Gülümsedi. "Tur rehberi gibi mi konuşuyorum?"

"Evet, ve bu harika."

"Bu teraneyi kaç kez dinlediğimi anlatamam. Bakalım, 1910'a kadar faaliyetteymiş, arazi devlete satınca. Deniz feneri bundan kısa bir süre sonra kapandı. İkinci Dünya Savaşı sırasında hükümet buraya bazı birlikler yerleştirmiş ve burayı bir gözetleme yeri haline getirmiş. Sanırım Körfez'den gelebilecek olası bir istiladan endişe ediyorlardı? Şimdi hayal etmek zor. Savaştan sonra kanalı taradılar ve daha fazla gemi trafiği oldu, bu yüzden tekrar çalışır hale geldi - büyük büyükbabam o zaman deniz feneri bekçisiydi - 1979'a kadar kapandı ve bakıma muhtaç hale geldi. Bir ara yıkılacağı konuşuluyordu ama tarih derneği büyük bir yaygara kopardı ve kurtarmak için para topladılar."

"Peki ya tadilat?"

"Bu birkaç yıl önce başladı. Yeni boya, yeni pencereler, döner merdiven için yeni korkuluklar. Ancak geçen yaz çıkan bir yangın her şeyi yavaşlattı."

"Yangın mı?"

"Evet. Kundaklama. Bir kadın içeride mahsur kalmış ve kurtarılması gerekmiş."

Macey deniz fenerine bakarken midesi düğümlendi ve orada kapana kısılmış olmanın dehşetini hayal etti.

"Bu durum zaman çizelgesini geriye çekti ama ekip bütün kış buradaydı, her şeyi onardı ve şimdi neredeyse yeniden açılmaya hazır. Şuradaki villada hediyelik eşya dükkânını bitirmek üzereler." Kırmızı kiremit çatılı beyaz kerpiç kulübeyi işaret etti. Küçük yapı palmettolar ve parlak pembe zakkumlarla çevriliydi. "Orası Villa Bonita, bekçi kulübesi. Büyük büyükbabam burada çalışırken büyük büyükannem ve büyükbabam orada yaşamışlar."

"Gerçekten mi? Ne kadar büyüleyici."

"Eskiden öyle değildi." Yüzünü buruşturdu. "Taşındıktan sonra farelerin ve yılanların istilasına uğradı."

Macey deniz fenerinin çakıllı park alanının ötesindeki inşaat alanını işaret etti.

"Peki şuradaki ne?" diye sordu. "Büyük bir projeye benziyor."

"Bu bizim en yeni tesisimiz," dedi Siena. "Jim Conklin'in size bundan bahsetmemesine şaşırdım."

"Geliştirici o mu?"

"Hayır, o Miles Hancock, başka bir yerel kodaman. Ama Jim onunla arkadaş. Ve Jim her zaman bir şeylerin reklamını yapar. Çok satışçıdır. Bana hep kullanılmış araba satıcılarını hatırlatır."

Macey adamı konferans görüşmesinden hatırladı. Golf bronzluğu, kalın saçlar, mükemmel dişler. Macey satış yapan insanlara pek aldırmazdı. Bu iş kolunda insanlar her zaman bir şeyler satarlardı; belediye başkanı, turizm kurulu, ticaret odası. Kaplumbağa Kadın bile bir ideolojinin reklamını yapıyordu. Macey buna alışkındı. Ne de olsa buradaki işinin amacı turist çekmekti. Ancak Macey mesajını incelikli bir şekilde vermeyi planlıyordu, insanların kafasına vurmayı değil. Sanatla sarmalanmış bir satış konuşması olabilirdi.

Macey kerpiç villanın ötesinden dalgalara doğru baktı. Sonra tekrar deniz fenerine döndü. Sabah güneşi onu pembeden sarıya çevirmişti. İlk izlenimi doğruydı: Motifini bulmuştu. Şimdi Josh'a söylemesi gerekiyordu.

Ve turizm kurulunu bunun bir kaplumbağadan daha iyi olduğuna ikna edin.

Siena, "Eğer ilgileniyorsanız içeride bir tur ayarlayabilirim," dedi. "Büyük büyükannem tarih derneğinde çalışıyor ve eminim anahtarı olan birini buraya getirmekten mutluluk duyacaktır."

"Büyük büyükannen ..." Bunu ifade etmek için kibar bir yol bulmaya çalışarak sözünü yarıda kesti.

"Yaşıyor ve tekmeliyor." Siena gülümsedi. "Doksan iki yaşında ve tam bir biberlik."

"Onunla röportaj yapmayı çok isterim."

"Oh, buna bayılırdı. Hikayelerden bahseder. Bu adada yaşanmış her skandalı bilir."

Arabalarını park ettikleri deniz fenerinin önüne doğru geri döndüler. Siena şortunun cebinden telefonunu çıkardı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bizi acele ettirmek istemem ama hemen gitmem gerekiyor. Saat onda işte olmalıyım ve önce bir işi halletmem gerekiyor." Macey'ye bakarken yüzüne kasvetli bir ifade geldi. "Daha önce olanlar için tekrar özür dilerim."

"Lütfen üzülme. Anlıyorum."

"Haberlerden beri berbat durumdayım." Yere baktı ve gözyaşlarına engel olmaya çalışıyor gibiydi.

"Kaybın için çok üzgünüm Siena."

Başını salladı.

"Buraya geldiğiniz için gerçekten minnettarım," dedi Macey. "Özellikle de bugün, her şey olup biterken."

"Hayır, böyle iyi. Evden çıkmam gerekiyordu." Derin bir nefes aldı. "Neyse, ben işe gidiyorum. Çekimlerinizde iyi şanslar." Deniz fenerine baktı. "Umarım iyi sonuçlanır."

"Eminim öyle olacaktır. Kayıp Sahil özel bir yerdir."

"Biliyorum. Ya da en azından ben *biliyordum*." Suya bakmak için döndü. "Burada büyürken, burası çok pastoral görünüyordu. İnsanlar bana hep cennette yaşadığımı söylerdi. Ama şimdi tüm bu büyüme, trafik ve suçla birlikte Çok tedirgin edici."

"Anlıyorum."

Başını iki yana salladı. "Bazen memleketimi zar zor tanıyorum artık."

* * *

UWEN, Macey'nin garaj yoluna girdi ve küçük mavi arabasının arkasına park etti. Arabadan inerken yeni lastiğine baktı.

Muhtemelen Gil turistleri kazıklayarak geçimini sağladığı için fazla para ödedi.

Yıpranmış ahşap basamakları tırmandı ve araziye incelemek için tepede durdu. Çalılar aşırı büyümüştü ve tıpkı komşuların evleri gibi bahçenin de biçilmesi gerekiyordu. Owen son üç hafta boyunca Julia hakkında ipuçları aramak için defalarca buraya gelmişti.

Murphy'nin davası - önce bir olay yeri inceleme ekibiyle, sonra da komşularıyla görüşmek için tek başına. Şimdiye kadar işe yarar bir şey bulamamıştı.

Belki bu sefer farklı olur.

Owen kapıyı çaldı ve bekledi. Ev boş gibiydi. Ne lambalar yanıyor, ne de borular çalışıyordu. Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde yalnız bir tabak ve bir çift fincan vardı. Belki kahve içmeye birini çağırmıştı? Belki biri geceyi geçirmişti?

Belki de bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Bir miyavlama sesi dikkatini güvertede, uyuz beyaz bir kedinin boynunu evin köşesine sürttüğü yere çekti. Kapıya doğru ilerledi ve beklentiyle ona baktı.

Owen sahile doğru döndü ve köprüde Macey'yi gördü. Macey o dar koşu tişörtlerinden birini ve kısa siyah şortlardan birini giymişti ve uzaktan bile dün karakoldaki bütün polislerin başını döndüren şeyin ne olduğunu görebiliyordu. Owen onu fark ettiği anda hızlı adımları yavaşladı ve sonra yeniden başladı. Güvertenin kenarına doğru yürüdü ve onu bekledi.

Merdivenlerin başına vardığında yüzü kızarmış ve ter içindeydi, tıpkı geçen sabah onu suç mahallinde dolaşırken yakaladığı zamanki haline benziyordu. Ve o zamanki içgüdüsel tepkisinin aynısını verdi.

"Hey," dedi nefesini tutarak. "Seni buraya getiren nedir?" Kulaklıklarını çıkardı ve ona doğru yürüdü.

"İş," dedi, ancak bu gerçekten doğru değildi. Bunun için karakola gelmesini isteyebilirdi. Ya da Nicole'u bu işi halletmesi için gönderebilirdi.

Adamın elindeki dosyaya baktı. "Uh-oh. Başım belada mı?" Gülümsedi.

"İçeri gel," dedi elinin tersiyle alnını silerek. "Önce içecek bir şeye ihtiyacım var."

Onu kapıya kadar takip etti.

"Hâlâ görevde misin?" diye sordu loş eve girdiklerinde. "Evet. Neden?"

"Sana bira ikram edecektim." Saatini kontrol etti. "Saat beşi geçti."

"Görüyorum ki henüz ada saatine geçmemişsiniz." "Ada saati mi?"

"Her zaman saat beşten sonra."

Kulaklıklarını kahvaltı barının üzerine bıraktı ve mutfağı geçerek buzdolabına gitti. Kadın iki şişe su çıkarıp birini ona uzatırken tezgâha yaslandı.

"Teşekkürler."

Elindeki dosyayı bıraktı ve şişenin kapağını çevirdi. Bir süre mutfağında durup su içerek birbirlerini izlediler.

"Ne kadar uzağa koştun?" diye sordu. "Söylemeye utanıyorum."

"Neden?"

"Eminim senin gibi biri için bu hiçbir şeydir." "Benim gibi biri mi?"

"Bilirsin işte. Atletik." Fırının kapağından bir bulaşık havlusu aldı ve boynunu kuruladıktan sonra bir iç çekti. "İki mil."

"Bu çok iyi."

"Doğru. Muhtemelen maraton koşmuş gibi göründüğümü biliyorum." Havluyu tezgâha fırlattı ve dosya klasörüne başıyla işaret etti. "Peki, içinde ne var?"

"Altılı paket."

Kaşları yukarı kalktı. "Sabıka fotoğrafları mı?" "Evet."

"Kimin?"

"Muhtemelen ziyaretçinizin. Bakmak ister misin?"

"Elbette, ama yardım edebileceğimden şüpheliyim. Onu sadece arkadan gördüm."

"Anlıyorum."

Onun etrafından dolaştı ve mutfağın ortasındaki parlak ışığı yaktı. Owen fotoğrafların ilk sayfasını çıkardı -ikişerden üç sıra- ve tezgâhın üzerine koydu.

Onun gözlerini izledi.

"Tanıdık gelen biri var mı?"

Ona endişeli bir bakış fırlattı. "Yüzünü görmedim. Saç rengi doğru, ama ..." İçini çekti.

"Dövmelere bak."

Tekrar sayfaya odaklandı ve parmağını resimlerden birindeki omuzun üzerinde gezdirdi. "Bu onun sağ koluydu," diye mırıldandı. "Ama dövme, bilmiyorum, bundan daha yoğun. Neredeyse siyah bir mürekkep." Başını kaldırıp ona baktı. "O zamanlar bunun kabile desenlerinden biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Ama gerçekten uzaktan göremedim."

İkinci kâğıdı çıkardı. Altı fotoğraftan birinde kadının tarif ettiği gibi bir kabile deseni vardı ama adamın her iki kolunda da vardı ve boynuna kadar uzanıyordu.

Owen onun gözlerine baktı ve hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

"Hayır." İçini çekti. "Üzgünüm."

"Sorun değil."

"Keşke onu önden görseydim."

Sayfaları geri kaydırıp dosyayı kapattı.

"Biliyorsunuz, yanlış eve gelmiş olabilir. Buraya Julia Murphy'yi aramaya geldiğini varsayamayız." Başını yana eğdi. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Başını salladı.

"Bu da bana soruşturmanızın bazı duvarlara çarptığını düşündürüyor."

Gerçeğin basit bir ifadesiydi. Sesinde yargılama yoktu. Davanın durumundan dolayı son derece sinirli olmasına rağmen nedense kendini savunmaya geçmiş hissetmedi. "Bazı duvarlara çarpmak" hafif kalırdı.

"Kurbanın son günlerini nasıl geçirdiğini bir araya getirmeye çalışıyoruz" dedi. "Neredeydi, kiminleydi. Ancak şu ana kadar kimse bize iş dışında ne yaptığını söyleyemedi."

"Erkek arkadaşı var mıydı?"

Cevap vermedi.

"Biliyorum, biliyorum." Elini salladı. "Bana söyleyemezsin. Peki ya kız arkadaşları?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Siena Lewis'le konuştun mu? Bu sabah onunla birlikteydim ve Julia'nın ölümüyle oldukça sarsılmıştı."

"Siena Lewis."

"Büyük büyükbabası eskiden deniz feneri bekçisiymiş. Beni arazide gezdirdi."

"Hayır, aileyi tanıyorum. Julia ile arkadaş olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Belli ki. Haberlerden dolayı çok üzgündü. Onunla röportaj yapmalısın."

Owen ona baktı, konuşmanın geldiği noktadan memnun değildi.

"Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

İç çekti. "Tavsiye almaktan hoşlanmıyorsun."

Sorun bu değildi. En azından tamamı değildi. Owen onun davasına karışmasını istemiyordu. Ama Macey sadece kurbanın evinde yaşamakla kalmıyordu; şimdi dedektiflere ipuçları da veriyordu. İşin aslı, onlara ihtiyacı vardı. Soruşturması tamamen durmuştu ve Macey'den gelse bile bulabileceği her ipucuna ihtiyacı vardı.

Bu da ona pek iyi gelmedi.

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Size bir soruşturmayı nasıl yürüteceğinizi söylemek bana düşmez. Ama eğer onunla konuşmaya karar vererseniz, Windjammer Inn'de çalışıyor. Bir de kafe var. The Coffee Beanery, sanırım."

"The Island Beanery."

"İşte o."

Hafifçe gülümsedi.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Burası Owen'ın kız kardeşine aitti ama Macey belli ki bunu bilmiyordu.

Telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve Nicole'den gelen mesajı okudu: EN KISA ZAMANDA BENİ ARA!

Telefonunu bir kenara koydu ve Macey'ye baktı. "Gitmem gerekiyor."

Şaşırmış görünmüyordu. Ama Owen gitmek için hareket etmedi. Orada öylece durdu, kızın yeşil gözlerine, kızarmış yanaklarına ve

güneş kremi gibi kokuyordu. Burada, onun mutfağında kalmak ve neredeyse ona teklif ettiği birayı kabul etmek istiyordu. Ve belki akşam yemeği de.

Bir cinayet soruşturmasının yaklaşık on farklı yönüyle uğraşırken ve üç haftadır neredeyse uyumaya bile vakti yokken bu çok zor bir şeydi.

Telefonu tekrar çaldı ve Macey cebine baktı. Owen dosyasını aldı ve kapıya doğru yöneldi.

"Dövmeli adam için gözümü dört açacağım," dedi arkasından. "Belki onu sahilde görürüm."

"Eğer yaparsan, ona yaklaşma."

"Yaklaşmayacağım."

Güverteye çıktı ve arkasını döndü. "Onu ya da şüpheli görünen başka birini görürseniz-"

"Şüpheli bir şey görürsem sizi ararım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

SEKİZ

O WEN pikabını Nicole'ün kamp alanlarının bulunduğu sıranın kenarındaki plakasız polis biriminin hemen yanına park etti. Yolda yürürken sinirli görünüyordu.

Kumun üzerinden ona doğru.

"Seni yemekte yakaladım mı?" Nicole ona sordu. "Hayır. Nerede o?"

"9 numaralı kamp alanı. Beyaz minibüs." "Volkswagen mi?" diye sordu.

"Evet."

O eski VW minibüslerinden biriydi, o kadar eskiydi ki, yine havalıydı. Kapısı açıktı ve gölge yapması için tavanına sarı bir muşamba iliştirilmişti. Bir adam çim sandalyede oturmuş, kitap okuyormuş gibi yaparak onları dikkatle izliyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Owen kısıp bir sesle sordu. "O Bilmiyorum. Tuhaf biri."

"Nasıl?"

"Göreceksin. Bu yüzden onunla burada, kendi ortamında konuşmanı istedim, böylece onun hakkında bir fikir edinebilirsin."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi sekiz. Adresi San Antonio. UTSA'da yüksek lisans öğrencisi, güya bir burs üzerinde çalışıyormuş."

"Sözde' mi?"

Omuz silkti. "Biraz tehlikeli görünüyor. Hikayesini kontrol edene kadar söylediği her şeye şüpheyile yaklaşıyorum."

Owen tekrar minibüse baktı. "Tamam, ben konuşacağım, sen gözlemleyeceksin. Eğer size daha önce söylediği bir şeyle çelişirse, söze girmekten çekinmeyin."

"Anladım."

Owen'la birlikte sıranın en ucundaki kamp alanına doğru yürüdüler. Kamp sandalyelerinde uzanmış, ellerinde biraları, ayaklarını bir soğutucuya dayamış bir çiftin yanından geçtiler. Başka bir kamp alanında, güneşten yanmış bir anne mavi bir gölgelik altında eşit derecede yanmış üç çocuğa sosisli sandviç ve meyve suyu kutuları dağıtıyordu. Sosisli sandviçler harika kokuyordu ve Nicole bütün gün bir şey yemediğini fark etti. Yoga stüdyolarına uğradıktan sonra White Dunes Park'a dönüp insanlarla görüşmeye ve belki de olay yerinin üzerinde insansız hava aracı kullanan kişiyi görmeye karar vermişti. Onu bulamamıştı.

Ama Edward Snell'i bulmuştu.

Kamp alanına yaklaştıklarında ayağa kalktı ve elindeki kitabı arkasındaki sandalyeye bıraktı. *Bir Kuşçunun Teksas Sahili Rehberi*.

Snell uzun boylu ve zayıftı; solmuş mavi tişörtü zayıf bedeninde bol duruyordu. Üzerindeki muşamba cildini sarı ve sarılıklı gösteriyordu.

"Bay Snell? Dedektif Breda, Lost Beach Polis Departmanı."

Owen muşambanın yanında durdu ve Snell muşambanın altından çıktı.

"Dedektif Lawson bana soruşturmamızla ilgili olabilecek bilgilere sahip olabileceğinizi söyledi."

Snell, Nicole'e gergin bir bakış attı. "Sanırım."

"Bana White Dunes Park'a yaptığınız son geziden bahsedin," dedi Owen. "Bundan önceki seyahatini. Buraya ilk ne zaman geldin?"

Snell boğazını temizledi. "Bu yirmi dört Mayıs demek. Anma Günü'nden önceki hafta Pazartesi'den Cuma'ya kadar buradaydım."

Nicole bu ayrıntıları telefonda Owen'a anlatmıştı. "Cuma günü buradan ayrıldınız mı?" Owen sordu.

"Doğru, Cuma sabahı. Hafta sonu tatillerinden kaçınmaya çalışıyorum." "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Snell sanki cevap belliymiş gibi ona baktı. Öyleydi ama bu Owen'ın adamı tanımak için kullandığı bir yöntemdi.

"Gürültü, kalabalık, bunların hiçbirisi işime elverişli değil."

"Anlıyorum." Owen ellerini kalçalarına dayadı. "Peki ne tür bir iş yapıyorsunuz?"

"Ben bir kuş bilimciyim." Nicole'e baktı, muhtemelen ona daha önce söylediği her şeyi neden tekrarlamak zorunda kaldığını merak ediyordu. "UTSA'nın bir bursunun parçasıyım. Aşağı Teksas kıyılarındaki çeşitli kuş türlerinin göç düzenlerini inceliyoruz."

Owen başıyla onayladı. "Peki hafta sonu tatilini nerede geçirdin?" "San Antonio'da."

"Pekâlâ. Beni Cuma sabahına kadar götür."

Nicole Snell'in hikâyesinin aynı kalıp kalmayacağını merak ederek gerildi. Eğer değişmezse, bu kırmızı bir bayrak olacaktı.

"Erken kalktım," dedi Snell ona. "Şafaktan önce." "Tam olarak saat kaçta?"

"Beş kırk beş." Nicole'e bir bakış fırlattı. "Hatırlıyorum çünkü telefonuma alarm kurmuştum. Gün doğmadan yerimi almak istiyordum."

"Ne için pozisyon?"

"Buradan otoyolun hemen karşısındaki bataklıklarda yuva yapan bir grup kaşıkçı kuşu var. Onları kum tepelerinin üstünden görebilirsiniz. Hareket etmeye başladıklarında orada olmak istedim."

"Pekâlâ. Sonra ne olacak?"

"Sonra kameramı ve dürbünümü kaptığım gibi şuradaki kum tepesine tırmandım."

"Bekle. Bana da anlat," dedi Owen. "Önce dişlerini fırçaladın mı? Kahve yaptın mı? Kafana vurdun mu?" Başıyla sıranın en ucundaki banyo tesislerini işaret etti.

"Evet, tabii. Tuvaleti kullandım ve sonra bir kahve aldım - şu Starbucks kutularından. Sonra eşyalarımı topladım ve kum tepesine tırmandım."

Owen kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu izleyerek bekledi.

"Tepede iyi bir görüş noktası buldum." Yüzünü akşam güneşinden koruyarak kum tepesine doğru döndü. "Orada, tam tepede iyi bir nokta var ve yuvalama alanlarını görebiliyorsunuz. Ben de bir plaj havlusu serdim, kameramı hazırladım ve dürbünümü çıkardım."

"Ne tür bir dürbün kullanıyorsunuz?"

Soru karşısında gerildi. Nicole bunu fark etti ve Owen'ın da fark ettiğinden emindi.

"Nikon. Neden?"

"Sadece merak ettim. Yanınızda mı yoksa ..." Owen kamp alanına şöyle bir göz gezdirdi.

Snell bir an tereddüt etti, sonra muşambanın altına eğildi ve minibüse uzandı. Nicole ilk görüşmesi sırasında onun düzenine oldukça iyi bir bakış atmıştı. Minibüs her türlü eşyayla dolu plastik süt kasalarıyla tıka basa doluydu; el fenerleri, protein barları, çorba kutuları. Snell bir spor çantasını karıştırdı ve bir çift dürbün aldı, sonra yanına gidip Owen'a uzattı.

Owen ıslık çaldı. "Güzel."

"Kuşları izlemek için iyidirler."

"Eminim." Owen onları geri verdi. "Demek kum tepesine çıktın. . . ?"

Snell Owen'dan Nicole'e baktı, sonra tekrar Owen'a döndü.

"Orada yaklaşık on dakika kaldım. Gökyüzü yeni aydınlanıyordu ve bu kişiyi yaklaşık, bilmiyorum, belki yüz metre güneyde gördüm."

Owen onu izliyordu, şüphesiz her ayrıntıyı yakalamıştı.

"Kum tepesinden arabasına doğru iniyordu. Arabasını kumun üzerine park etmişti, düz bir yere."

"Otoyoldan ne kadar uzakta?"

"Bilmiyorum. Belki 30 feet? Tam kum tepesinin dibinde." "Ne tür bir araba?"

"Beyaz bir Jetta. Güneye bakıyordu ama arkadan görebiliyordum."

"Bir Jetta."

"Bu doğru."

"Emin misin?"

"Eminim." Sesi artık sabırsız geliyordu. "Bir Volkswagen gördüğümde tanırım. Neredeyse benimkinde yaşıyorum."

Owen başını salladı. "Bu adam neye benziyordu?"

Snell içini çekti. "Koyu renk saçlı, orta yapılı. Dedektif Lawson'a söylediğim gibi." Belki de bu tarifi doğrulayacağını umarak ona baktı ama kadın tek kelime etmedi.

"Yarış mı?" Owen sordu.

"Beyaz."

"Dövme var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok." "Peki ya kıyafetleri?"

"Pek bir şey söylemek zordu çünkü onu sadece uzaktan görebiliyordum. Sanırım koyu renkli bir şeydi. Belki bir tişört ve kot pantolon falan? Sadece bir gölge gibi görünüyordu, gerçekten."

"Tamam. O ne yaptı?"

"Hiçbir şey yapmadı. Sadece arabasına doğru yürüdü ve uzaklaştı." Owen onu izledi, belli ki her ayrıntıya takılmıştı. "Yanında bir şey taşıyor muydu?"

"Hayır."

"Bagajı mı yoksa arka koltuğu mu açtı?"

"Hayır." Snell başını salladı. "Arabaya bindi ve gitti." "Eli boş muydu?"

"Evet, sanırım." Şimdi emin görünmüyordu. "Yani, dediğim gibi oldukça uzaktaydı. Elinde telefon ya da başka bir şey olabilirdi."

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" Owen sordu.

Snell bu soru karşısında rahatlamış görünüyordu. "Evet. Bundan eminim. Saat altı yirmi beşti, kuşlar hareket etmeye başlamadan hemen önce. Biliyorum çünkü o gün ilk fotoğrafımı o zaman çektim ve tüm fotoğraflarım kameramda zaman damgalı."

Sorgulamaya başladığından beri Owen ilk kez Nicole'e baktı.

"Hey, bunu bizimle bir kez daha kontrol eder misin?" Nicole sordu. "Ne, zaman damgası mı?"

"Evet. Sadece teyit etmek için görmek isteriz."

"Elbette." Tekrar minibüse döndü, bu sefer gerçekten minibüse tırmandı ve onun içeride bir şeyler karıştırdığını duydular.

Owen uzaklaştı. Nicole onu takip etti.

"Eee?" Sesini alçak tuttu. "Tehlikeli derken ne demek istediğimi anladın mı?" "Evet."

"Sence tuhaf biri mi?"

"Sanırım dürbününü kuş gözlemlemekten daha fazlası için kullanıyor." Owen dönüp kamp alanlarının sırasına baktı. Onlara en yakın olan cipin kargo kapısı açıktı ve tavanından asılı duş torbalarından biri sarkıyordu. Beyaz bikinili bir kadın orada durmuş, spreyin altında durulanıyordu. Nicole diğer birkaç kamp alanında da benzer portatif duşlar olduğunu fark etti.

Tamam, ürkütücü. İşte bu yüzden Owen'a ihtiyacı vardı, kaçırdığı şeyleri fark ediyordu. Snell şu anda minibüsünün içinde fotoğraf makinesini çıkarmadan önce resimleri siliyor olabilirdi.

Nicole Owen'a baktı. "Bize söyledikleri hakkında yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Yani, kum tepesindeki adam, VW. Bu ayrıntıları haberlerden öğrenmiş olabilir."

"Olabilirdi."

Kendini sönmüş hissederek minibüse baktı. Bu ipucu onu çok heyecanlandırmıştı ama belki de bu adam sadece tuhaf biriydi. Bazı insanlar bir polis soruşturmasına dahil olmak için garip bir dürtü duyuyordu.

"İyi iş, Nicole."

Dönüp ona baktı, iltifat karşısında şaşırmıştı.

"Bu adamı bulduğunuza sevindim. Resmi bir ifade için onu buraya getirmeli, sonra da söylediği her şeyi incelemeliyiz. Ve onu videoya çekmekten zarar gelmez."

"Sence güvenilir biri mi?" diye sordu.

"Her iki durumda da, o önemli. Eğer anlattıkları doğruysa, o bizim ilk görgü tanığımız." Owen minibüse baktı. "Ve eğer değilse, o bir şüpheli."

BÖLÜM

DOKUZ

ISLAND BEANERY, turistik şeridin ortasında, suya bakan önemli bir konuma sahipti. Ayçiçeği sarısı kulübenin Beyaz panjurlar, zencefilli süslemeler ve petunyalarla dolu çiçek kutuları, Macey'ye kiralık evinin fotoğraflarına uygun olması halinde nasıl görünmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Macey içeri girdiğinde dükkân öğlen müşterileriyle doluydu. Sırada bekledi ve spesiyalleri okudu-jalapeño cheddar kruvasanları ve New York usulü cheesecake. Kara tahtayı okurken bile ağzı sulanmaya başlamıştı.

"Merhaba."

Döndüğünde pembe golf tişörtü giymiş gülümseyen bir adam gördü. Adam aynalı güneş gözlüğü takmıştı ve yüzünü göremiyordu.

"Jim Conklin. Bir konferans görüşmesinde tanıştık." Gözlüğünü çıkardı. "Oh, merhaba. Tabii ki."

Film projesinin finansmanını onaylayan meclis üyelerinden biriydi ve söyleyecek etkileyici bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Görüyorum ki en iyi kahvehanemizi bulmuşsunuz bile," dedi. "Ben buraya ilk kez geliyorum. Ne tavsiye edersiniz?"

"Her şey. Yanlış yapamazsın." Bir pasta poşetini kaldırdı. "Ben her zaman muzlu ekmek alırım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ee, çekimler nasıl gidiyor?"

Bu soruya hazırlıklıydı ama yine de onu tedirgin etti.

"Harika!" diye güvence verdi. "Hâlâ keşif yapıyoruz ama şu ana kadar iyi gidiyor."

"Ve umarım bizimle yaptığınız yolculuktan keyif almışsınızdır?"

"Yaptık. Teşekkür ederim. Güzel bir gün batımı yakaladık."

"Bunu duymak hoşumuza gidiyor." Sırıttı ve göz kırptı. "Çekimlerinizde bizim logomuzu kullandığınızdan emin olun."

"Aslında teknenin kendisini çekmiyorduk. Odak noktamız körfez ve adanın sudan görünüşüydü."

Gülümsemesi soldu.

"Eminim herkes gibi sizin işiniz de kampanyamızdan faydalanacaktır," dedi neşeyle. "Yükselen dalga tüm tekneleri kaldırır, dedikleri gibi." "Bu konuda hepimiz hemfikiriz." Gülümsemesi geri gelmişti ve kadın yeterince diplomatik davranmıştı.

Conklin muzlu ekmeğini alıp gitti ve Macey siparişini kasadaki kadına verdi. Siena'dan iz yoktu, belki de bugün izinliydi.

Kahvesini beklemek için kalabalığın etrafından dolanırken dikkatini odanın diğer ucundaki büyük şömine çekti. Deniz kabuklarından, deniz taraklarından ve istiridye kabuklarından yapılmış tuhaf duvar işçiliğini incelemek için oraya doğru yürüdü. Denizyıldızlarından oluşan bir koleksiyon, dalgaların karaya attığı odun şömineyi süslüyordu. Şöminenin içinde bir sıra tombul sütun mum vardı ve Macey soğuk akşamlarda odayı dolduran rahat bir ışıltı hayal etti.

Şöminenin yanında kitaplarla ve masa oyunları ile dolu gömme raflar vardı -Monopoly, Sorry, Settlers of Catan. Bakışları yıpranmış bir Risk kutusuna takıldı ve bir sıra özlemi hissetti. Babasını ziyarete gittiği Noel'den beri oyun oynamamıştı. Risk onların işiydi. Ya da en azından öyleydi. Babası hiçbir zaman pek konuşkan biri olmamıştı ve Macey'nin annesi öldükten sonra daha da suskunlaşmıştı ama Risk maratonları onlara birlikte vakit geçirmenin bir yolunu sunmuştu.

"Macey?"

Arkasını döndü. Owen Breda yanına geldi ve midesini bir kelebek sürüsü doldurdu. Her zamanki gibi giyinmiş, kılıfını ve rozetini takmıştı.

"Hey." Gülümsemesini bastıramadı. "N'aber?"

"Pek bir şey yok. Çalışıyorum. Ve biraz kafein alıyorum." Arkasında açılmakta olan bir masaya başıyla işaret etti. "Oturmak ister misin?"

"Oh. Ben-"

"Buyurun." Adam ona bir sandalye çekti ve o da karşısındaki sandalyeye oturunca, aslında hiç karar vermeden kendini otururken buldu. "Ne aldın?" diye sordu.

"Uh . . . latte. Sen?"

"Aynısından."

"Şey, *merhaba*." Barista, her iki elinde birer fincan ve üstlerinde dengelenmiş küçük tabaklar tutarak masalarında belirdi. Her şeyi masaya bıraktı. "Biraz şeker getireyim. Bir saniye." Owen'a gülümsedi ve koşarak uzaklaştı.

Macey tüm yiyeceklere gözlerini kırıştıtırarak baktı. Yaban mersinli çöreği beklediğinden iki kat daha büyüktü. Owen'ın tabağı üç kruvasanla doluydu.

"Burada masa servisi olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Yokmuş."

Barista geri dönmüştü. Owen'ın önüne bir yığın şeker paketi koydu ve masaya bir sandalye çekti.

Owen iç çekti. "Macey, bu benim kız kardeşim Leyla."

Gülümsedi. "Tanıştığımıza sevindim Macey. Kahveni böldüğüm için özür dilerim ama bir güncelleme yapmam gerekiyor." Owen'a döndü. "*Nasılsın?*"

"Tamam."

Gözlerini devirdi. "Aramalarımından kaçıp duruyorsun. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

Macey ikisini ilgiyle izlerken gözlerini bir kez daha devirdi. Leyla'nın uzun siyah saçları ve siyah göz kalemiyle vurguladığı canlı mavi gözleri vardı. Makyajı kusursuzdu ama makyajsız da çok güzel ol u r d u .

"Peki, bir tutuklama yaptınız mı?" Leyla sordu.

"Haberlerde görmüş olman gerekmez miydi?" "Peki, yakın mısın?"

Çenesi gerildi. "Hayır."

"Peki ya beyaz VW? Bulundu mu?" Owen'ın kaşları çatıldı.

"VW'yi nereden biliyorsun?"

"Ben bir kahve dükkânı işletiyorum. Bir şeyler duyuyorum. Herkes bu dava hakkında konuşuyor."

Macey lattesini yudumladı ve Owen'ın bariz rahatsızlığının tadını çıkararak ileri geri konuşmaları izledi.

"O zaman bir tutuklama yaptığımızda, bunu duyacağınızdan eminim."

"Eminim yaparım." Leyla dikkatini Macey'e çevirdi. "Kusura bakma Macey."

Tüm haberler bizi biraz tüketti. Herkes öyle." "Sorun değil."

"Macey bir film yapımcısı," dedi Owen. "Burada turizm kurulu için reklam filmleri çekiyor."

Leyla bir kaşını kaldırdı. "Bu doğru mu? Ne kadar ilginç."

"Tüm turistik yerlerimizi geziyor; deniz fenerini, parkları."

"Aslında uğramamın bir nedeni de buydu," dedi Macey. "Beanery'nin yerel bir simge olduğunu duydum."

Leyla'nın yüzü güldü. "1951'den beri buradayız, sahildeki diğer tüm işletmelerden daha uzun süredir. Başlangıçta burası bir dondurmacıydı."

Kız kardeşinin dikkatini başarılı bir şekilde dağıtan Owen, pastası üzerinde çalışmaya başladı.

"Ama sonra dondurmacı kapandı," diye devam etti Leyla. "Ana Cadde'deki Carmen's Creamery and Confectionary ile rekabet edemedi. Oraya hiç gittiniz mi?"

"Hayır."

"Oh, gitmen gerek. Kesinlikle gitmelisin. *Orası* gerçekten tarihi bir yer. 1905'ten beri tuzlu su şekerlemesi yapıyorlar. Yaz aylarında her gün saat üçte gösteri yapıyorlar."

"Hey, Siena bugün çalışıyor mu?" Owen araya girdi.

"Arka tarafta sayım yapıyor," dedi Leyla. "Neden?"

"Onunla konuşabilmem için ara vermeni istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Seni ilgilendirmez."

"Kaba olmana gerek yok."

"Söylemiyorum. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum." İkinci kruvasanı yemeye başladı ve kahve barına baktı. "Onu on beş dakikalığına molaya çıkar da

ona."

Leyla içini çekti ve Macey'e baktı. "Senin ağabeyin var mı acaba?"

"Hayır."

"Bende üç tane var. Ve hiçbirinin terbiyesi yok."

Owen gücenmiş görünüyordu. "Benim terbiyem var."

Leyla onu görmezden gelerek ayağa kalktı ve Macey'e gülümsedi.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Macey."

"Siz de öyle. Bir ara işiniz hakkında daha fazla şey duymak isterim."

"Ortalık sakinleşince uğra da kahve içerken konuşalım." Owen'a bir bakış fırlattı. "On beş dakikan var."

Kadın uzaklaştı ve Owen ikinci kruvasanını da bitirdi. Macey gülümsedi ve lattesini yudumladı. "İkiniz birbirinize benziyorsunuz."

"İnsanlar böyle söylüyor." Bakışları Macey'nin üzerine yerleşti. "Kalamadığım için üzgünüm." Sandalyesini geriye itti. "Bu röportajı yapmam gerekiyor."

Tabağına başıyla işaret etti. "Sonuncuyu istemiyor musun?"

"Bu senin için." Ayağa kalktı. "Leyla hamur işleri konusunda bir dahi. Ödüller kazanıyor." Kız kardeşinin Siena'yla konuşmakta olduğu tezgâha baktı. Macey'ye baktı. "Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?"

Soru onu hazırlıksız yakaladı.

"I . . ." Bir yanıt vermek için çabaladı ama hiçbir planı yoktu. Hiçbir mazereti yoktu. "Bu gece düzeltmeler üzerinde çalışacaktım."

"Bir yemek molasına ne dersin?" Cevap vermedi.

"Chip's'e gittiniz mi? Adadaki en iyi hamburgerci."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, fena halde baştan çıkmıştı. Eğer evet derse, iki diyeti de mahvolacaktı. Yok olacaktı. Yok olacaktı.

"Evet."

"Evet, Chip'in yerine gittin mi? Ya da evet, benimle akşam yemeği yer misin?" "Seninle yemek yiyeceğim."

Adamın ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kız adamın rahatlamış görüldüğüne yemin edebilirdi. Muhtemelen kadınların tereddüt etmesine alışık değildi.

"Güzel," dedi. "Seni yedide alırım."

* * *

NICOLE, Owen'ı aramak için yedek kulübesine girdi. Ya da Emmet'i. Ya da artık yüzünü bile göstermeyen Joel'i.

Adam McDeere masasında oturmuş, muhtemelen beklemede olan telefona bakarken sıkılmış görünüyordu. Üniformasındaki ter izlerinden öğleden sonra dışarıda epey vakit geçirdiği anlaşılıyordu.

"Herkes nerede?" Nicole ona sordu.

"Brady ofisinde. Emmet ve Miranda motel soygunu üzerinde çalışıyorlar."

"Hangi motel soygunu?"

"Birisi Sand Dollar'da birkaç odaya girmiş." "Owen nerede?"

"Bilmiyorum." Omzunun üzerinden baktı. "Bir dakika önce buradaydı."

Owen bir elinde bir yığın kâğıt, diğerinde telefonu olduğu halde konferans odasından çıktı. Mesajlar arasında geziniyordu.

Nicole onunla odasında buluştu. "Tahmin et ne oldu?"

Telefonundan başını kaldırmadan oturdu. "Ne?"

"Gümüş Toyota'nın izini sürdüm."

"Ne gümüş Toyota'sı?"

"Julia Murphy'nin arkadaşı Brooke'un bize bahsettiği. Dharma Yoga'da Julia ile yoga dersi alan bir kadına ait. Kadının adı -"

"Siena Lewis."

Nicole kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?" "Birkaç saat önce onunla görüştüm."

"Yaptın mı? Neden bana söylemedin?" Masanın kenarına oturdu.

"Hâlâ üzerinde çalıştığını bilmiyordum. Her neyse, iyi bir bilgisi olduğu ortaya çıktı."

"Öyle mi?"

Owen elindeki kâğıt yığınıni masasına fırlattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Görünüşe göre Julia Murphy'yi iş arkadaşlarından çok daha iyi tanıyormuş. Haftada üç kez birlikte yoga yapıyorlarmış."

"Julia'nın kaybolduğu gün neyin peşinde olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Belli ki Julia çok çalışıyormuş ve son zamanlarda derslerini aksatıyormuş. Ama şunu dinleyin, Siena bana yaklaşık altı ay önce Julia'nın yeni bir adamla görüşmeye başladığını söyledi."

Nicole'un nabızı hızlandı. "Kim?"

"Ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Bir ismi yoktu."

"Peki, onun hakkında ne biliyor?"

"Çok fazla değil. Sadece Julia Noel civarında onunla görüşmeye başladı ve bu konuda ketumdu. Adından hiç bahsetmedi. Siena bu konuda onu sıkıştırdığında, önemli bir şey olmadığını ve çıkmayı bıraktıklarını söyledi."

"Belki de evlidir?" Owen başını salladı.

"Muhtemelen."

"Başka ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Ben evleneceğim. En mantıklısı bu."

"Ya da belki arkadaşı adamı tanıyordur ve bir nedenden dolayı onaylamıyordur? Belki de Siena'nın eski sevgilisidir?"

"Bu da bir olasılık."

"Kim olduğunu bulabilmeliyiz. Kurbanın telefon kayıtlarına ihtiyacımız olması için bir sebep daha. Durum nedir?"

"Bu sabah geldiler." Owen başını salladı. "Orada pek bir şey yok. Hâlâ numaraları inceliyorum ama çoğunlukla işyerine, kız kardeşine gidip gelmiş. Şehirdeki bazı restoranlara da muhtemelen dışarıdan yemek siparişi vermiş. Çok fazla telefon görüşmesi yapmamış ve mesajlarına da ulaşamadık."

"Şu gizemli erkek arkadaşını aramadın mı?"

"Kayıtlarımızdaki telefon numarasından değil."

Nicole kollarını kavuşturdu. "Hmm."

"Ne?"

"Bu onun evli olduğu fikrini güçlendiriyor. Belki de karısının bulabileceği mesajların gidip gelmesini istememiştir."

"Bu mantıklı olurdu. Ama şunu dinle." Owen masasının köşesinden bir fast-food bardağı kaptı ve bir y u d u m aldı. "Siena hiçbir zaman

Adamın adını biliyordu ama zengin olduğunu düşünüyordu." "Neden?"

"Çünkü Julia onunla görüşmeye başladığı sıralarda, elinde pahalı eşyalarla ortaya çıktı. Yepyeni bir iPhone, tasarım bir çanta, bunun gibi şeyler."

"Ne tür bir çanta?"

"Bir Gucci hobo çanta." "Gucci mi? Ciddi misin?"

"Evet."

"Bu sıradan bir ilişkiye verilecek türden bir şey değil. Bunların ne kadar tuttuğu hakkında bir fikrin var mı?"

Owen masasından spiralli bir defter aldı ve sayfalarını çevirdi. "Bu çantalar bin dokuz yüz dolardan başlıyor."

"Taklit olabilir. Belki de onu etkilemeye çalışıyordu." Nicole başını yana eğdi. "Öte yandan, sahte bir iPhone'un altından kalkmak zor olurdu. Ona bir tane verdiğine dair kanıtımız var mı?"

"Siena'nın söylediği gibi, bu hediyelerin Julia'nın görüştüğü adamdan geldiğini düşünüyordu. Ben de Julia'nın kız kardeşi Claire ile tekrar görüştüm, hediyeler ya da erkek arkadaş hakkında bir şey biliyor mu diye-"

"Ona zaten son erkek arkadaşlarını sorduğunu sanıyordum. Julia'nın hiç olmadığını söyledi."

"Doğru. O da öyle dedi ve bugün bunu bir kez daha teyit etti. Claire Murphy'nin tasarım çanta hakkında hiçbir fikri yoktu ama kız kardeşinin yeni bir iPhone'u olduğunu biliyordu. Julia onu Corpus Christi'de ziyarete geldiğinde fark ettiğini söylemişti. Bu Paskalya civarındaydı. En yeni model olduğunu ve her türlü özelliğe sahip olduğunu söylemiş ve kendisinininkinden daha güzel olduğu için onunla ilgili iğneleyici bir yorum yapmış. Ama Julia bunun birinden hediye olduğuna dair bir şey söylemedi."

Nicole, Owen'ın omzunun üzerinden eğilerek Gucci el çantalarını araştırdığı bilgisayar ekranına baktı. Tıpkı arabası gibi, kurbanın çantası, cüzdanı ve cep telefonu da kayıptı.

Nicole, "Adada hiçbir yerde iPhone satılmıyor," dedi. "Birinin anakaraya gitmesi gerekecek. Ya da internetten sipariş etmesi gerekir."

"Belki bu adam şehir dışındandır. Burada hafta sonu evi o l a n biri olabilir."

"Doğru. Yani herhangi bir yerden almış olabilir. Yine de, satın alınan bir telefonun izini sürmek bir el çantasının izini sürmekten daha kolay olmalı."

"Breda!"

Başlarını kaldırdıklarında şefin ofisinden başını uzattığını gördüler.

"Miranda daha dönmedi mi?"

"Hâlâ Emmet'le birlikte Sand Dollar'da."

Lanet okudu ve etrafına bakındı. "Karides rıhtımına gitmeni istiyorum."

Owen anahtarlarını almaya başlamıştı bile. "Neler oluyor?"

"Aşağıdaki arsaya park edilmiş beyaz bir VW ihbarı aldık. Terk edilmiş gibi görünüyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

ON

MACEY DİREKSİYONUN ARKASINA KAYDI.

Josh yolcu koltuğuna oturduğunda "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?"

"Çoğunlukla haklısın."

"Ne demek istiyorsun? Bu mükemmel." Ön camdan deniz fenerini işaret etti. "Ayırt edici. İkonik. Adanın her yerinden görülebiliyor. Bu deniz feneri reklam kampanyamızın merkezi olmak için adeta yalvarıyor."

Yerinden çıktı ve neredeyse boş olan otoparkta hızla ilerledi.

"Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiyorum," dedi. "Sadece kaplumbağa konseptine bağlı olduklarını söylüyorum. Ben de buna katılmıyorum değilim. İnsanlar hayvanları sever."

"Yani, kaplumbağaları reklamlara koyacağız. Onları görmezden gelemim demiyorum. Ancak görsel açıdan deniz feneri çok daha çarpıcı."

"Anlaştık. Ama yine de turizm kurulunu ikna etmeniz gerekiyor."

Otoyola döndü ve camdan dışarı, genişleyen inşaat alanına baktı.

"Hey, bak. Durmamız

gerek." Josh ona baktı.

"Neden?"

"Şu vinçleri bizim görüş alanımızdan çıkarmaları konusunda onlarla konuşmak istiyorum." Yavaşladı ve flaşörünü yaktı.

"Zamanımız var mı? Saat beşte rıhtımda olmamız gerekiyor."

"Sadece bir dakika sürecektir."

Park alanına girdi. Hancock Enterprises tabelasının yanında, Playa del Rey Resort & Spa'nın yüksek katlı bir otel, çok sayıda havuz ve bir golf sahası ile tamamlanmış bir sanatçının renderını gösteren dev bir afiş vardı.

Macey arsayı geçerek inşaat merkezi gibi görünen iki katlı bir karavana ulaştı. Dışarıda birkaç pikap park etmişti, aralarında büyük boy lastikleri olan güçlendirilmiş bir Ford da vardı. Macey plakayı okudu.

"Şuna bak Josh. O burada." "Kim geldi?"

"Miles Hancock, müteahhit. Plakayı görüyor musun?" Parlak siyah kamyonun yanına park etti. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Ondan bize bir iyilik yapmasını ve çirkin vinçlerini kaldırmasını isteyeceğim." Çok dağınık görünmediğinden emin olmak için dikiz aynasındaki yansımalarını kontrol etti. Öğleden sonrasını dışarıda dolaşarak geçirmişti, tabii ki öyle görünüyordu.

"Saçım darmadağın."

"O tişörtün içinde saçına bakmayacak."

Macey kepçe yakalı siyah tişörtüne baktı. Gözlerini devirdi ve kapıyı iterek açtı. "Benimle gelmek ister misin?"

"Hayır."

"Hemen döneceğim."

"Çabuk olun. Zaten gerideyiz."

Macey karavana yaklaşırken biraz daha şık görünmeyi diliyordu. Kot pantolon ve spor ayakkabılar onun en iyi iş görünümü sayılmazdı. Ama buradaki herkes baret ve çamurlu botlar giyyordu, o yüzden bunu dert etmemeye karar verdi.

Tam kapı açılırken kapıya uzandı. Floresan sarı yelek giymiş sakallı bir adam dışarı çıktı. Kadın kapıyı tutup içeri girerken adam bariz bir merakla ona yukarıdan aşağıya baktı.

Karavan serin ve loştu. Gözleri alıştığında, köşede büyük bir masanın üzerine yayılmış bir dizi planın üzerine eğilmiş bir adam fark etti. Kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek giymişti.

"Affedersiniz?"

" Yukarı baktı.

"Siz Bay Hancock musunuz?"

"Hayır." Planlara baktı.

"Bay Hancock buralarda bir yerde mi?"

"Hayır."

"Emin misin? Dışarıda siyah pikabını gördüm."

Tekrar yukarı baktı. "Bu onun oğlunun. Miles Hancock bir Range Rover kullanıyor." Kaşlarını çatı. "Sen kimsin?"

O gülümsedi ve Basamaklı ileri. "Macey Burns ile MMB Productions." Ona bir kartvizit uzattı.

Okudukça kaşları daha da çatıldı.

"Turizm kurulu için reklam filmi çekiyoruz ve benim bir sorum var-"

"Ana ofisimizi arayın. Halkla İlişkiler görevlisi size yardımcı olabilir."

Yaklaştı ve masanın üzerine yayılmış kâğıtlara bir göz attı.

Sonuçta bunlar plan değil, bir tür şematik diyagramdı. "Ustabaşı sen misin?" diye sordu.

"İnşaat müdürü. Neden?"

Kadın yine gülümsedi. "O zaman burası daha çok *senin* alanın."

Saatini kontrol etti ve planları hazırlamaya başladı. "Dinleyin, bayan-"

"Ben Macey."

"Beş dakika içinde bir ilçe müfettişiyle buluşacağım. Reklamınız hakkında konuşacak vaktim yok."

"Sizi tutmayacağım. Sadece buradaki arazide bulunan iki vinçle ilgili bir şey sormak istiyorum. Önümüzdeki hafta Lighthouse Point'te bazı çekimler yapacağız ve birileri onları taşıyabilirse gerçekten çok yardımcı olur."

"*Taşıyalım* mı?"

"Sadece geçici olarak. Atışımızın tam ortasındalar ve-" "Böyle bir şey olmayacak."

"Sadece bir günlüğüne. En fazla iki, biz-"

"Size yardım edemem. Üzgünüm. Şimdiden programın dört ay gerisindegiz.

İmar yasaları, tropik fırtınalar ve protestocular arasında-"

"Sadece bir ya da iki gün sürer. Eminim onları geçici olarak başka bir yere yerleştirebilirsiniz."

"Yapamam. İmkânı yok." Bir karton tüp kaptı ve rulo haline getirilmiş planları içine sıkıştırdı. "O vinçlerin taşınmasını istiyorsan, bunu Hancock'la görüş."

"Memnuniyetle." Gülümsedi. "Onu nerede bulabilirim?"

Karton tüpü kolunun altına sıkıştırdı ve kapıyı açmak için kadının etrafından dolaştı. "Günün bu saatinde mi? Ev ofisini deneyin. Ya da teknesini tuttuğu marinayı." Kapıyı çekerek açtı, aslında onu dışarı attı.

Kadın karavandan çıktı ve adam da hemen arkasından cebinden bir anahtarlık çıkararak onu takip etti.

"İyi şanslar," dedi ve kapıyı kilitlemek için döndü. "Seni benim gönderdiğimi söyleme."

* * *

MIRANDA kamerasını kaldırdı ve plakanın fotoğrafını çekti. Owen'a baktı. "Sanırım-"

"Öyle."

Evet, bulmak için neredeyse üç hafta boyunca tüm adayı -hatta tüm eyaleti- taradıkları araç buydu. Muhtemelen başından beri buradaydı. Owen onu gördüğü andan itibaren, plakasını kontrol etmeden önce bile arabanın o olduğunu anlamıştı.

Owen Jetta'nın etrafında bir tur daha atarak dışını inceledi ve renkli camlardan içeri baktı. Görebildiği kadarıyla kan lekesi ya da başka bir iz yoktu. Ama zaten bariz bir şey de beklemiyordu. Eğer araba Julia Murphy'nin öldürüldüğü saatlerde atıldıysa, o zaman üç haftadır buradaydı ve White Dunes Park'taki kumları yerinden oynatan ve cesedi ortaya çıkaran aynı fırtına, muhtemelen aracın dışından elde edebilecekleri adli kanıtları da yıkayıp götürmüştü.

Yine de asla bilemezsin.

Miranda iyiydi. Owen bir keresinde onun yanmış bir bilardo ıstakasından işe yarar bir parmak izi çıkardığını görmüştü.

Yani kesinlikle yetenekliydi ama aynı zamanda yavaştı. Owen onun ön tamponun yanına çömelip lastiğin fotoğrafını çekmesini izledi. Yaklaşık bir düzine fotoğraf çekti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Emin değilim. Sırtında bazı ilginç kumlar var."

Owen eğildi ama lastik izindeki çakılda ilginç bir şey göremedi. Ama o bir CSI değildi.

"Sakıncası var mı?" Miranda ona baktı ve Miranda geri çekilerek ona manevra alanı açtı.

Kollarını göğsünde kavuşturup sabırla bekledi, oysa asıl yapmak istediği kapıyı çekip açmak ve VW'nin her santimetrekaresinde fiziksel kanıt aramaktı. Yorucu bir üç hafta olmuştu ve burada bir molaya ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes aldı ve Miranda'nın yavaş ve metodik tekniğinin iyi bir şey olduğunu kendine söyleyerek bekledi. Çok titizdi.

Yaklaşık bir düzine fotoğraftan sonra ayağa kalktı ve fırçalar, zarflar ve yaklaşık bir milyon çeşit parmak izi tozuyla doldurduğu bir takım kutusu olan kanıt çantasına döndü. Bir tepsiyi kaldırdı ve cam şişelerden oluşan bir kutuyu karıştırdı.

Owen sabırsızlığını bastırarak park yerine baktı. Rıhtımdan mazot ve balık kokusu yayılıyordu. Bir dizi alçak depo suya bakıyordu ve çatı boyunca tünemiş bir dizi pelikan artık bekliyordu.

Burası araba bırakmak için oldukça iyi bir yerdi. Bir açık deniz sondaj şirketi ile bir dizi ticari balıkçı rıhtımı arasına sıkışmış olan bu otopark, günün ve gecenin her saatinde gelip giden balıkçılar ve sondaj işçilerinin hiç bitmeyen rotasyonu ile sürekli doluydu. Etrafı hırpalanmış pikaplar ve SUV'larla çevrili olan Julia Murphy'nin küçük Jetta'sı, yanından geçmeyen biri tarafından neredeyse hiç görülüyordu.

Emmet otoparka girdi, belli ki artık motel soygununu bitirmişti. Park etti ve yürüdü.

"Büyük bir şey var mı?" diye sordu sarı bandın altına eğilirken.

"Henüz yok."

Miranda fotoğrafını çektiği lastiğe geri döndü. Bir cımbız kullanarak bir parça çakıl taşı aldı ve cam bir şişenin içine attı.

Emmet Owen'a baktı. "Bagajı açtınız mı?" "Hayır."

Miranda ona, "Hâlâ dış cephenin fotoğraflarını çekiyorum," dedi. "Ve işin büyük kısmı ilçe suç laboratuvarında gerçekleşecek."

"Neden?"

"Burada çok fazla şey oluyor." Eliyle gökyüzünü işaret etti. "Rüzgâr, hava, helikopter pisti. Petrol şirketinin helikopteri şimdiden iki kez üzerinden geçti ve toz kaldırdı. Suç laboratuvarının garajı daha steril bir ortam. Çapraz bulaşma ihtimali daha az."

Owen dişlerini sıktı. Arabayı suç laboratuvarına götürmek Brady'nin kararıydı. Owen ne demek istediğini anlayabiliyordu ama arabayı oraya götürmek bile bir saat sürerdi ve açık kasa çekici henüz gelmemişti.

"Kahretsin, bu iş bütün gece sürecek," dedi Emmet.

Miranda ona bir bakış attı. "Kanıt kaybetmekten iyidir."

"Uzlaşalım," dedi Owen. "En azından buradaki bagaja bakmak istiyorum. Kurbanın çantası, giysileri ya da cep telefonu hâlâ elimizde değil. Eğer bunlardan herhangi biri oradaysa, bir an önce elimize geçirmeliyiz."

"Özellikle de telefon," dedi Emmet.

Miranda kanıt çantasına döndü. "Ne dediğini anlıyorum. Brady'yi bir arayayım, bakalım temizleyecek mi?" Eldivenlerini çıkararak arama yapmak için cipine doğru yürüdü.

Emmet Owen'ın omzunun üzerinden baktı. "Orada neler oluyor?"

"Nerede?" Owen arkasını döndü.

"Suyun yakınında."

Owen, Macey'nin arkadaşı Josh'u depoların yakınında gördü. Adamın omzunda bir kamera vardı ve bir şeyler çekiyor gibi görünüyordu. Macey yaklaşık bir metre ötede durmuş, sarı giysili bir çift adamla konuşuyordu.

Owen saatini kontrol etti ve iç çekti.

"Kahretsin." "Ne?"

"Hiçbir şey."

Owen otoparkı geçerek Macey'nin yanına gitti, Macey onu fark edip yanına geldiğinde bir pişmanlık hissetti.

"Hey," dedi.

"Merhaba. Rıhtımda çekim mi yapıyorsunuz?"

"Şu anda daha çok keşif yapıyoruz. Yarın sabah günün avını getirdiklerinde tekrar gelmeyi planlıyoruz."

"En güzel manzaralı yerlerimizden biri değil."

Gülümsedi. "İnsanlar tekneleri sever. Ve deniz ürünlerini. İster inanın ister inanmayın, ben ne yaptığımı biliyorum." Arkadaşı omzuna astığı fotoğraf makinesiyle yanına geldi. "Josh'la tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Josh, bu Dedektif Breda. Dedektif, bu Josh Eckhardt."

Adam boştaki eliyle el salladı. "Sizinle tanıştığıma sevindim. Hey, Mace, ben iskelenin diğer tarafını kontrol etmeye gidiyorum."

"Bir saniye içinde orada olacağım."

Adam uzaklaştı ve kız ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarak Owen'a baktı. Siyah bir tişört giymişti ve boynunda lamine edilmiş bir kartın sarktığı bir kordon vardı.

Owen başıyla onayladı. "Bu da ne?"

"Şehirden geliyor," dedi. "Film iznimizi onayladıklarında bize verdiler. İnsanlara yasal olduğumuzu söylüyor ki bizimle konuşsunlar."

Macey, izni olmasa bile buradaki erkekleri kendisiyle konuşmaya ikna etmekte zorlanmazdı.

"Görünüşe göre beyaz Volkswagen'ini bulmuşsun." Park yerine baktı ve başını salladı. "Bunca zamandır burada mıydı?"

"Muhtemelen."

Bir kaşını kaldırdı, belki de onun hayal kırıklığını anlamıştı.

"Peki, bu akşamki yemek hakkında-"

"İptal etmek zorundasın." Gülümsedi. "Bunu zaten anlamıştım."

"Arabayı bu gece ilçe suç laboratuvarında inceliyorlar. Oraya gidip gözlem yapmam gerekiyor."

"Sorun değil."

"Bu kanıt bekleyemez."

"Gerçekten sorun değil." Omuz silkti. "Zaten editörlüğümün gerisindeyim."

Rahatlamış görünüyordu. Ve daha önce almayı başardığı *evet cevabının* şans eseri olduğundan ve bir dahaki sefere denediğinde fırça yiyeceğinden şüpheleniyordu.

"Yani, başka bir zamana mı erteleyeceğiz?"

diye sordu. "Tabii, belki."

Ve işte oradaydı.

"Yarın akşama ne dersin?"

"Kulaktan kulağa oynayalım. Görünüşe göre ikimizin de işi başından aşkın." Onun omzunun üzerinden baktı ve başını salladı. "Sanırım birinin sana ihtiyacı var."

Arkasını döndüğünde Emmet'in ona el salladığını gördü. Tekrar Macey'ye baktı. "Ben seni ararım."

"Tabii, her neyse."

Owen sarı banda doğru yürüdü. Emmet kollarını kavuşturmuş, Miranda telefonda konuşurken onu izliyordu.

"Yine o parktaki kız mı?" Emmet sordu. "Kurbanın kiralık evinde yaşayan mı?"

"Adı Macey Burns."

"Onu bir yerden tanıdığımı düşünüp duruyorum." "Tanımıyorsun. Buraya yeni taşındı."

"Evet, ama yemin ederim onu tanıyorum. Ünlü biri olduğunu düşünüp duruyorum." Miranda yanına geldi. "Kim ünlü?"

Emmet başıyla onayladı. "Şuradaki kadın."

Miranda döndü. "Kim?"

"Kameraman adamla olan."

"Bu Macey Burns." Emmet'e baktı. "Televizyon muhabiri." Owen kaşlarını çattı. "Televizyon muhabiri mi?"

"Evet, San Antonio'dan," dedi Miranda. "*Deadline Texas* programını yapıyor."

"Onu tanıdığımı *biliyordum*," dedi Emmet. "Annemle babam her Pazar o diziyi izliyor. Annem kafayı takmış durumda."

Owen otoparkın karşısındaki kameramanıyla konuşurken bir şeyi işaret eden Macey'ye baktı.

Macey bir muhabirdi. *Macey*, günlerdir sivri soruları, sinsî gülümsemesi ve öldürücü vücuduyla onun dikkatini dağıtan kadın. O bir TV muhabiriydi. Ya da en azından öyleydi. Bunu ona neden söylememişti? Hiçbir fikri yoktu.

Gerçi onu çok iyi tanıyor gibi değildi. Ya da hiç tanımıyordu, gerçekten. Onu tanımak istiyordu. Bu akşamki yemeğin bütün amacı buydu.

Ki bu şu an gerçekleşmiyordu.

"Demek Brady yeşil ışık yaktı," dedi Miranda, dikkatini Macey'den uzaklaştırarak. "Sen hazırsan ben de hazırım." Elinde ince bir jim vardı.

"Hadi yapalım."

Jetta'nın sürücü tarafına geçti ve elindeki aleti camla kapı paneli arasına kaydırды. "Önce arka tarafın fotoğrafını çekmem gerekiyor." Deneyimli bir araba hırsız gibi hızla kilidi açtı. "Henüz hiçbir şeye dokunmayın." Aletini yere bıraktı ve Emmet'e çantasından bir çift lateks eldiven uzattı. "Bunları giy. Ben söylediğimde içeri uzan ve bagajı aç. Başka hiçbir şeye dokunma."

Owen geri dönerken kenara çekildi ve fotoğraf makinesini kaldırdı. Sandığın birkaç fotoğrafını çekti, sonra çömelip birkaç tane daha çekti.

İçinde katile ait parmak izleri olan bir şey bulacaklar mıydı? O kadar dikkatsiz miydi?

Owen şimdiye kadar gördüklerine dayanarak dikkatsiz biriyle karşı karşıya olduklarını düşünmüyordu. Ama bu, Miranda kamerasını indirip Emmet'e başını salladığında nefesini tutmasına engel olmadı.

"Tamam, iyisin," dedi.

Emmet arabanın içine doğru eğildi ve açma düğmesine bastı. Miranda uzanıp bagajı açarken koşarak yanına geldi.

Owen içindekileri incelerken kalbi küt küt atmaya başladı. Emmet ona gülümsedi. "Bingo."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

ON BİR

Macey eve dönerken güneş körfezin üzerinde alçalıyor, bulutları pembe ve turuncu yapıyordu. Josh'u bıraktıktan sonra camları indirmişti ve şimdi Körfez'den esen rüzgâr arabanın içine girerek onu saçlar umutsuz bir karmaşaya dönüşür.

Ama ne önemi vardı ki? Bu gece bir yere gitmesi gerekmiyordu. Akşamı hiçbir plan yapmadan önünde uzanıyordu ve bu mutluluk vericiydi. Gerçekten. Eşyalarını yerleştirmeyi bitirebilir, TV programlarını izleyebilir, hatta biraz düzenleme yapabilirdi.

Owen iptal ettiğinde ucuz atlatmıştı ve bir yanı rahatlamış hissediyordu. Yaz için en önemli hedeflerinden biri -hayır, yaz için en önemli hedefi- yeni kariyerini başlatmaktı. Yoldan sapmak istemiyordu. Bunu göze alamazdı. Macey işini kaybettiğinden beri geçen üç ay içinde arabasının modelini düşürmüş, dairesini kiraya vermiş ve çok da büyük olmayan tüm birikimini yeni işine yatırmıştı. Hayatını kökünden değiştirmesi ve haber bağlantılarını terk etmesinden bahsetmiyorum bile.

Bu işi başarmak zorundaydı. Her şeyini ortaya koymuştu. Ve bir şekilde Josh'u ne yaptığını bildiğine ikna etmişti. Onunla birlikte bu projeyi üstlenmek için TV kanalındaki - düşük maaşlı da olsa - gayet iyi bir işi bırakmıştı ve bu işi başarmak zorundaydı. Sadece yürütmek değil; *başarmak* zorundaydı. Yeni işi tamamen referanslarla ilgiliydi ve eğer başarılı olamazsa, hiç referans almayı unutabilirdi.

Tavsiyeler olmadan, bir sonraki projeyi alamazdı. Ve bir sonraki proje olmadan, faturalarını ödeyemezdi. Ve faturalarını ödeyemezse,

Beş yıl önce mezun olduğunda olduğu yere geri dönecekti: sadece kira ödemek için istemediği bir işe girerek hayallerini erteleyecekti. Bu onun planının bir parçası değildi. Küçük bir reklam işiyle başlamak anlamına gelse bile prodüksiyon şirketini hayata geçirmek istiyordu. En azından kendi seçtiği alandaydı. Ve bu onun şirketiydi. Üzerinde onun adı vardı. Başarılı olmak için buna ihtiyacı vardı, sadece banka hesabı yaşam destek ünitesine bağlı olduğu için değil. Özgüveninin de buna ihtiyacı vardı. Yeni çabası tüm dikkatini ona vermesini gerektiriyordu, bu da flört etmek için zamanı olmadığı anlamına geliyordu.

Okyanus mavisini gözlü, flört eden ve tatlı dilli dedektifler.

O zaman başka bir zamana erteleyelim?

Onu tekne rıhtımında hayal ederken göğsünde bir sızı hissetti. Sorduğu soru sıradan gelmişti. Ama gözlerindeki yoğun bakış, belirsiz cevapsızlığının onu kesmeyeceğini söylemişti. Adamın ısrarcı olduğunu zaten biliyordu, bu da tekrar deneyeceği anlamına geliyordu.

Lost Beach Marina'nın tabelası görüldü. Macey yavaşladı ve saate baktı. İçinden gelen bir dürtüyle dar yola saptı. Suyu yaklaştığında, şeftali rengi gökyüzüne karşı silüet oluşturmuş sıra sıra yelkenli direklerini gördü.

Macey park yerine girdi ve bir adamın sigara içtiği bir yem kulübesinin önünden geçti. Uzun bir binanın önüne park etmiş bir dizi araba ve kamyonun arasından döndü. Binanın alt katı eski şamandıralar ve ağlarla süslenmişti ve dışarıdaki bir tabelada olta takımlarının reklamı yapılıyordu. Dükkânın üstünde bir deniz ürünleri restoranı vardı: Rick's. Dışarıdaki merdivenin dibinde, daha geçen gün Josh'la birlikte gün batımı gezintisi için toplandıkları beton piknik masası vardı. O akşam gökyüzü daha da güzeldi ama Josh'un yoga kıyafetleriyle etrafta uzanan modellere bakmaktan dikkati dağılmıştı.

Macey arabaların sırasını taradı ve bakışları siyah bir Range Rover'a takıldı. Arabayı yanındaki boş alana çekerken nabızı hızlandı.

Dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Beyaz saçlı ve güneş siperlikli birkaç adam bir Suburban'ın arkasına bir soğutucu yüklüyordu. Daha önce aldığı tepkiyi hatırlayan Macey, turizm kurulunun kendisine verdiği kordonu kapı ve boynuna geçirdi. Üzerinde

Her yere götürdüğü basın kartının sihrinden eser yoktu ama lamine edilmiş kimlik ona biraz meşruiyet katıyordu. Cep telefonunu arka cebine soktu ve kapıyı kilitledi.

Bir kaldırım, suya bakan uzun ahşap bir rıhtıma doğru eğimliydi. Rıhtımdan altı uzun iskele uzanıyordu ve her birinde düzinelerce tekne bağlıydı. En uzaktaki rıhtımlarda, çoğu gergin branda örtülerinin altında güvenli bir şekilde uyuyan motorlu tekneler bulunuyordu. Kıyıya daha yakın olan iskelelerde ise yoğunlukla yelkenli tekneler bulunuyordu ve uzun direkleri havaya doğru yaklaşık elli metre yükseliyordu.

Suya doğru ilerledi ve rıhtımda insan olup olmadığını kontrol etti. Siyah Range Rover'a aitmiş gibi görünen kimseyi göremedi. Ama sarı at kuyruklu, önünde tekne kiralama şirketinin logosu olan turkuaz golf tişörtlü tanıdık bir genç kadın gördü. Kollarında çizgili havlularla dolu hasır bir sepet vardı.

Macey gülümseyerek ona yaklaştı. "Kirsten?"

Kız irkilerek başını kaldırdı.

"Ben Macey. Geçen gün tanışmıştık?"

"Oh. Selam." Gülümsedi. "Şapkanız olmadan sizi tanıyamadım."

"Miles Hancock'u arıyorum. Onu buralarda gördünüz mü?"

"Um." Kirsten omzunun üzerinden baktı. "Bugün değil. Ama daha yeni
b a ğ l a n d ı k ."

"Teknesinin nerede olduğunu biliyor
musun?" "Hangisi?"

Macey kaşlarını kaldırdı.

"Boston Whaler mı yoksa katamaran mı?"

"İkisi de," dedi Macey.

"Boston Whaler 5. iskelede sanırım. Kedi 1. iskelede."

"Anladım. Teşekkürler."

Macey rıhtıma doğru yöneldi, ilerlerken iskeleleri taradı. Ferforje kapıya ulaştığında kısa bir süre durdu ve parola gerektiğini hatırlayınca küfretti. Omzunun üzerinden baktı ama Kirsten görünürde yoktu.

Macey etrafına bakındı. Kapı iskelelere erişimi engelliyordu, böylece kendisi gibi rastgele insanlar insanların teknelerinin etrafında dolaşamıyordu. Bu

Dar kapının etrafı, birinin tırmanmasını neredeyse imkânsız hale getiren sivri demir parmaklıklarla çevriliydi.

Neredeyse imkansız. Macey bunu başarabileceğinden neredeyse emindi. Ama başaramazsa, göbek atarak suya düşecekti ki bu da biraz şüphe çekebilirdi.

"Affedersiniz." İskelede bir adam yanından geçti. Bir elinde sarı bir yem kovanı tutuyor, diğer eliyle de bir kod giriyordu.

Macey aceleyle arkasından yetişti. Kapıdan hızla geçip arkalarından kapanırken "Teşekkürler," dedi neşeyle.

Adam motorlu teknelere yöneldi. Onunla sohbet etmek istemeyen Macey önce yelkenlileri denemeye karar verdi. Sahte bir güvenle 1 numaralı iskeleyle doğru yürüdü. Bu iskelede sadece iki katamaran vardı. Birinin üstü açıktı, diğeri ise mavi brandanın altında özenle saklanmıştı.

Macey pırıl pırıl parlayan beyaz yelkenliye yaklaştı. En az üç metre uzunluğunda olmalıydı. Ahşap işçiliği pırıl pırıl parlıyordu ve kamaradan George Strait'in yumuşak sesi yükseliyordu.

Pruvanın yanında durdu. "Alo?"

Cevap yok.

Dümenin yanındaki içecek tutucusunda duran kahverengi bira şişesini gördü.

Tekne kızağında hafifçe sallanıyordu. Halatlar gevşekçe bağlanmıştı, bu da birinin tekneyi yakın zamanda çıkarmış olabileceğini düşündürüyordu. Teknenin yanına yürüdü ve kısmen lastik bir usturmaçanın altına gizlenmiş siyah yazıyı okudu: *Annabel Lee*.

Huh.

Bir emlak müteahhidinin teknesine Edgar Allan Poe'nun bir şiirinin adını vermesini beklemezdi. Ama adamla hiç tanışmamıştı. Belki de edebiyat meraklısıydı.

"Alo?" Ayakkabısının burnunu yan tarafa dayadı ve kulübeye bakmak için öne doğru eğildi. "Evde kimse var mı?"

George Teksas'taki eski sevgilileri hakkında mırıldanmaya devam etti, ama bunun dışında

-Sessizlik.

Macey iç çekti. Belki de yarın onun ofisini denemeliydi.

"Orada dur."

Arkasında bir adam görmek için
döndü. Adamın elinde bir silah
vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

ON İKİ

WHO ARE YOU?"

Macey cevap vermek için ağzını açtı ama zihni bomboştu. Tabanca siyah ve hantaldı ve gözlerini ondan ayıramıyordu.

Tabancayı ona doğrulttu. "Ayağını teknemden çek."

Ayağını çekti. Sonra yana doğru bir adım atarak yelkenliyle arasına biraz mesafe koydu.

"Sen de kimsin?" diye sordu. "Ben ...

Macey Burns."

"İzinsiz giriyorsun."

"Ben-"

"Seni kapıdan gizlice girerken gördüm."

Bakışlarını silahtan çekti ve ilk kez ona baktı. Siyah bir golf tişörtü ve siperlik giymişti ve Ray-Ban'lerinde çarpık yansımasını görebiliyordu. İri ve hantaldı, en iyi dönemini geride bırakmış bir atlet gibiydi.

Adamın tabanca tutan eli tekrar hareket etti ve kadının kalbi küt küt atmaya başladı.

"Özel mülktesiniz. Gidin, yoksa sizi haneye tecavüzle suçlarım."

"I-" Boğazını temizledi. "Sanırım bir yanlış anlaşılma var.

Bay Hancock, değil mi?"

Bakışları daraldı. "Seni buraya kim gönderdi? Muhabir misiniz?" "Hayır."

"O gruplardan biriyle misin?"

"Gruplar mı? Hayır. Ben Macey Burns, MMB Productions'ın CEO'suyum. Size ulaşmaya çalışıyordum ve ofisiniz sizi burada aramamı tavsiye etti."

Sadece ona baktı.

Düşünceleri berraklaşmaya başladığında, adamın elinde silah varken bu konuşmayı yapıyor olmalarından daha az korkmaya ve daha çok öfkelenmeye başladı. Bu adamın nesi vardı böyle?

Belki de onun vücut dilini okudu çünkü silahını haki şortunun arkasına soktu.

"Adanın turizm kurulu için reklam filmi çekiyorum," dedi, "ve Lighthouse Point'te bir çekim ayarlıyoruz. Sizinle inşaat alanınız hakkında konuşmam gerekiyor."

"Ne olmuş ona?"

"Özellikle de vinçler. Çekimimizin ortasındalar ve-" "Bu benim sorunum değil."

"Aslında öyle."

Kaşları çatılmıştı. Ray-Ban'lerin arkasındaki gözlerini göremiyordu ama mutlu görünmüyordu.

"Reklam spotlarımız milyonlarca izleyici tarafından görülecek. İnsanların yeni tesisinize ilk bakışı olacaklar ve eminim ki siz de elinizden gelenin en iyisini yapmak istersiniz."

Hiçbir şey söylemedi.

"Eğer vinçleri hareket ettirirseniz-"

"Tüm bu gecikmelerin bana neye mal olduğunu biliyor musun?" Adam bir adım öne çıktı, kadın da geri çekildi. "Her hafta programın dışına çıkıyoruz, para kaybediyorum ve şimdiden aylarca gerideyiz. Kimse için bir şey taşımıyorum, buna turizm kurulu da dahil."

"Ama-"

"Bununla ilgili bir sorunun varsa, avukatımla konuş." Bir adım daha yaklaştı. "Bu arada, iskelemden defol."

* * *

İlçe kriminal laboratuvarının garajı ağzına kadar doluydu, dört

T Geniş bölmelerde bir araba, iki pikap ve römorka tünemiş bir duba tekne bulunuyor.

Julia Murphy'nin beyaz VW'si, arka tarafı akordeonlanmış beyaz bir kamyonetin yanındaki bölmede duruyordu. Kamyonet hurdaya dönmüştü, buna şüphe yoktu. Buna karşılık Volkswagen gayet iyi görünüyordu. Bagaj kapalıydı ama tüm kapılar açıktı ve Miranda ön yolcu tarafının yanında diz çökmüş, fırçalarından biriyle kolun tozunu alıyordu.

"Dolu olduklarını duydum," dedi Owen garajı geçerken. "Daha fazla insan bekliyordum."

Miranda başını işinden kaldırmadı. "Herkes dışarı çıktı." Yukarı baktı. "Aman Tanrım. Sen yapmadın."

Dairy Queen poşetini kaldırdı ve havayı patates kızartması kokusu doldurdu.

"Sen kötüsün," dedi.

"Evet."

Aletlerini yere bıraktı ve gülümseyerek ona doğru yürüdü. Beyaz bir tulum giymişti ve saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Owen çantayı duvarın yanındaki metal tabureye koydu.

"Açlıktan ölüyorum." Lateks eldivenlerini çıkardı ve bir biyolojik tehlike kutusuna attı. Sonra çantayı kaptı ve içine baktı.

"Cheeseburger ve patates kızartması." Ona bir fincan uzattı. "Ve double çikolatalı shake."

Gülümsedi. "Nereden biliyorsun?"

"Joel'e sordum."

Kardeşinden bahsedince bakışları yumuşadı. "Teşekkür ederim." "Lafı bile olmaz. Geç saate kadar çalıştığın için teşekkürler."

Tabureye tünedi ve milkshake'ini yudumladı. "Burada yemek yememem gerekiyor."

"Kimseye söylemem."

Bir yudum daha aldı ve gözlerini kapattı. "Bu çok güzel. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim. Saat kaç bu arada?"

"Neredeyse sekiz."

Ona biraz milkshake ikram etti ama o başını salladı. "Peki, sen Joel'i *görmek mi*, yoksa onunla telefonda konuşmak mı?"

"Onu gerçekten gördüm. Polis karakolunun otoparkında yanından geçtim."

İç çekti. "Çok fazla çalışıyor."

"Hepimiz öyleyiz."

"Biliyorum ama onunki tehlikeli."

Owen buna itiraz edemezdi. Kardeşi zamanının yarısını baskınlar düzenleyerek geçiriyordu. Heyecan verici bir işti ve Joel muhtemelen adrenalin patlamasını seviyordu. Owen, ne olduklarını çok iyi bildiği halde Miranda'ya riskleri en aza indirmeye çalışmadı. Bunun yerine çenesini kapalı tuttu.

Owen büyük garajı inceledikten sonra Jetta'ya doğru yürüdü. "Ee, ne buldun?"

"Çok."

Göğsündeki düğüm gevşedi. "Nihayet. Burada bir ipucu için ölüyoruz." Tabureden kaydı. "Umarım hayal kırıklığına uğramazsınız." "Bana ne bulunduğunu söyle. Parmak izi var mı?"

"Tonlarca." Arabanın yanında ona katıldı. "Ama hepsi olmasa bile çoğu kurban aitse hiç şaşırmam."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü tahmin edebileceğiniz gibi direksiyon simidinde bazı parmak izleri buldum. Ama aynı zamanda mısır nişastası izleri de buldum."

"Mısır nişastası mı?"

"Lateks eldivenlerle birlikte aldığınız şu kireçli şeyi biliyor musunuz? Giymeyi kolaylaştıran bir giydirme maddesi."

"Yani eldiven giyiyordu."

"Öyle görünüyor."

"Arabada saç ya da benzeri bir şey var mı?"

"Sürücü tarafında üç saç teli bulundu. Hepsi uzun ve kahverengi, yani muhtemelen kurban tarafından dökülmüş."

Owen iç çekti. "Başka ne var?"

"O çakılları da lastiğin sırtından aldım."

"Ne olmuş ona?"

Omuz silkti. "Bu biraz alışılmadık bir durum. En azından ada için. Adadaki asfaltsız yolların ve park yerlerinin çoğu kalişten yapılmıştır. Bu şey pembemsi kahverengi. Bir şey olmayabilir ama bir kurşun da olabilir."

Owen başıyla onayladı. "Peki ya bagajın içindekiler?" "Muhtemelen en iyi seçeneğiniz *bu*."

Onu arabanın yanından geçirerek testereler üzerinde kontrplaktan yapılmış büyük bir masaya götürdü. Masanın üzerinde bir spot ışığı yaktı. Masanın ortasında katlanmış mavi bir muşamba vardı.

"Muşamba ilginç," dedi. "Sıra dışı olduğu için değil, öyle değil. Bu marka çok yaygın. Bunları her yerdeki hırdavatçılardan satın alabilirsiniz."

Owen, Julia'nın arabasının bagajındaki buruşuk muşambayı gördüğünde bundan şüphelenmişti.

"İlginç olan, içinden çıkardığım şey: dört uzun kahverengi saç teli ve birkaç lif. Sanırım bunlar orijinal suç mahallinden geldi."

"Yani ... onu öldürmüş, bu şeye sarmış ve kendi arabasının bagajına yüklemiş gibi görünüyor."

Miranda ürperdi. "Hasta, değil mi?"

Owen başıyla onayladı. On yıldır polisti ve bu ona bile duygusuzca gelmişti.

Miranda, "Daha sonra cesedi atmak için White Dunes Park'a gittiği anlaşılıyor," dedi.

"Ama girişten geçmemiş olabilir. Julia'nın kaybolduğu günün ertesi sabahı şafak vakti parkın *arkasındaki* otoyolun hemen dışında park etmiş beyaz bir VW içinde birini gördüğünü iddia eden bir görgü tanığımız var."

"Bunu bilmiyordum."

"Onu henüz incelemedik. Ama bu adamın hikayesi doğruysa, katil kapıdan geçmemiş demektir. Arka taraftan gizlice girmiş."

"Gençler bunu her zaman yapar. Cipi deviren çocuklar gibi. Onu kim öldürdüyse muhtemelen bir park bekçisi ya da oradaki herhangi biri tarafından görülmek istememiştir."

"Lifler hakkında ne biliyorsun?" Owen sordu.

"Şey, lifler konusunda uzman değilim, bu yüzden onları paketledim ve buradaki iz kanıt inceleme uzmanına götürdüm. Elinin altında koca bir veri tabanı var, o yüzden muhtemelen size tam olarak ne olduklarını söyleyebilecektir."

"Ne olduklarını düşünüyorsun?" diye sordu. Miranda'nın en azından denemeye yetecek kadar deneyimi vardı.

"İki mavi lif. Muhtemelen sentetik bir karışım? Halı ya da döşeme olabilir. Bana giysi lifleri gibi görünmedi."

Owen tekrar masaya döndü ve dikkatini sandığı açtıklarından beri odaklandığı ana kanıt parçasına verdi.

Kürek.

Yeşil metal bir kabzası ve paslı metal bir bıçağı vardı. Ahşapla metal arasındaki dar yarığa küçük beyaz kum tanecikleri yerleşmişti. Kürek Julia Murphy'nin sandığında bırakılmıştı ve hiç şüphesiz mezarını kazmak için kullanılmıştı.

"Bana kürekten bahset."

Miranda ona doğru bir adım attı. "İyi ve kötü haberler. Tekrar ediyorum, bu bana genel görünüyor. Buradaki CSI'lardan birkaçı da buna baktı ve hemfikir oldular. Ucuz bir marka ve -yine- hırdavatçılarda yaygın. Ama iyi haber şu ki, oldukça eski."

"Bu neden iyi?"

"Çok fazla aşınmış. Birisi cesedi taşıırken ve mezarı kazarken eldiven takmış olsa bile, bu kürek daha önce birisi tarafından kullanılmış. İyice inceledim ve DNA laboratuvarından ne çıkacağını göreceğiz. Belki işe yarar bir şey buluruz."

"Tabii katil onu bir yerden çalmadıysa."

Miranda kaşlarını çattı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Owen düşünmüştü. Kanıtının fiyaskoyla sonuçlanabileceği her yolu düşünmüştü. Ve şimdiye kadar, düşündüğü şeylerin çoğu gerçekleşmişti.

Owen elini saçlarının arasında gezdirdi ve önündeki kanıtları inceledi. Bagajı ilk açtıklarında, bir hazine sandığı dolusu kanıt varmış gibi gelmişti. Ama şimdi umutlarını genel bir muşambaya ve ucuz bir küreğe bağlamış gibi hissediyordu. Bir de herhangi bir yerden gelmiş olabilecek birkaç çakıl parçası.

Miranda ona endişeli bir gülümseme verdi. "Cesaretin kırılmasın. Şansımız yaver gidebilir."

"Yakında şansımız yaver gitmeli," dedi. "Zaman daralıyor."

* * *

MACEY faresini hareket ettirerek gölgeleri ayarladı ve deniz feneri ile çevresindeki gökyüzü arasındaki kontrastı keskinleştirdi. Sonuç iyiydi. Aslında, adaya geldikten sonra yaptığı ilk çalışmalardan biri olduğu düşünülürse mükemmeldi. Bu fotoğrafı buradaki ikinci sabahında körfez kenarındaki bir noktadan çekmişti. Işık mükemmeldi ve uzaktaki deniz fenerinin arka planda olması hoşuna gitmişti. Ancak ön plandaki tekne biraz bulanıktı ve keşke farklı bir açıdan çekseydim diye düşündü.

Kıç tarafta duran balıkçıyı yakınlaştırdı. Belki de körfezin müdavimlerindendi. Eğer öyleyse, geri dönüp benzer bir çekim yapabilirdi. Yarın olmazdı, çünkü Josh'la yine rıhtımda buluşması gerekiyordu. Ama hafta içinde gidebilirdi. Ve eğer o orada değilse, teknesinde ateş gibi turuncu bir gün doğumu fonunda olta atan başka bir adam bulabilirdi.

Fotoğrafı kapattı ve başka bir fotoğrafı açtı; bu fotoğrafta büyük mavi balıkçıl bataklıkta ilerliyordu. Balıkçıyla aynı sabah çekilmişti ve balıkçılın başının arkasındaki ayırt edici siyah tüyleri alacak kadar yakınlaştırmayı başarmıştı.

Sinema profesörlerinden biri, "*Güzellik ayrıntıda gizlidir*" derdi.

Kuşun reklamlarında yer alacağına şüphe yok. Turizm kurulu doğaseverleri ve aileleri adaya çekmek istiyordu. Belirtilen hedeflerinden biri de Lost Beach'in bahar tatilcileri ve sarhoş alemciler için bir merkez olarak ününün ötesine geçmekti.

Macey burada yapmaya çalıştığı şeyin doğasında var olan çatışmanın farkındaydı. İnsanları Kayıp Sahil'e çekmek adanın ekonomisi için iyi olsa da ekolojisi için potansiyel olarak zararlıydı. Turizm sektörünün bazı üyeleri

Yönetim kurulu da aynı endişeyi dile getirmiş ve "Lost Beach'e gelin!" mesajından daha incelikli bir mesaj istediklerini açıkça belirtmişlerdi. Dolayısıyla Macey'nin hedeflerinden biri adanın doğal güzelliklerini sergilemek ve burayı çöpe atmak yerine takdir edip saygı gösterecek insanlara hitap etmektir.

Telefonu çaldı. Ekranı kontrol etti ve arayanın Josh olduğunu gördü. "Hey, n'aber?"

"Mesajını aldım," dedi. "Yani onu buldun mu?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evet, Miles Hancock. Bu arada sevimli bir adamdı. Sadece yelkenlisine baktığım için bana silah çekti."

"*Silah* mı? Ne halt ettin sen?"

"*Ben ne yaptım?* Bu nasıl bir soru böyle? Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Seni iş başında gördüm, Mace. Sınırlarınla ilgili sorunların var."

"*Bu ne anlama geliyor?*"

"İçinden geçmediğiniz bir kapı ya da bekçiyle hiç karşılaşmadınız. İzinsiz Girilmez tabelaları sizin için görünmezdir." Durakladı. "Sadece teknesine baktığına inanmamı mı istiyorsun?"

Cevap vermedi.

"Macey?"

"Gemide biri var mı diye kontrol ederken iki saniyeliğine ayağımı koymuş olabilirim. Ama bu ona Wyatt Earp gibi tabancasını sağa sola sallama hakkını vermez."

Josh iç çekti. "Burası Teksas. Bir adamın evi onun kalesidir ve tüm bu saçmalıklar.

Aynı şey teknesi için de geçerli. Her neyse, sana ne söyledi?"

"Sonunda silahını bıraktığında bana defolup gitmemi söyledi. Sanırım benim bir protestocu olduğumu düşündü."

"Neden?"

"Şey, onun hakkında bir şeyler okuyordum ve bazı çevreci grupların inşa etmekte olduğu golf sahası yüzünden onun peşine düştüğünü öğrendim. Onu aylarca bürokrasiye boğmuşlar."

"Bu neden düşmanca davrandığını açıklar."

"Vinçlerini hareket ettirmeyi reddediyor ve tesisinin reklamlarımızda bok gibi görünmesi umurunda değil. Projesi programın gerisinde ve hiçbir şeyi hareket ettirmiyor."

Macey biraz soğuk su içti ve şişeyi masanın üzerine bıraktı. Olaydan sonra sakinleşmeyi başarmıştı ama bu konuda konuşmak bile onu yeniden ateşlendirmişti.

Josh sessizdi.

"Um, merhaba? Çekimlerimiz yüzünden silahlı bir çatışmaya girmeme bir tepkiniz var mı?"

"Evet, siktir et onu."

"Mükemmel yanıt. Tüm sorunlarımız çözüldü."

"Hayır, gerçekten. Ona ihtiyacımız yok," dedi Josh. "Onun etrafında çalışacağım." "Nasıl?"

"Deniz feneri çekimleri için drone kullanacağım. İhtiyacımız olan her şeyi alacağım ve onun mülkünü bunun dışında bırakacağım. Onu hiç görmeyeceksin bile."

Macey bu fikri düşündü. Drone kamerasıyla çekim yapmak zordu. Josh kesinlikle yetenekliydi ama Deniz Feneri Noktası kampanyalarının çok önemli bir unsuru olacaktı ve çekimlerin amatörce görünmesini göze alamazlardı.

"Ben hallederim, güven bana." "Güveniyorum," dedi.

"Güzel. Bu adamı bir daha düşünme. Yarın görüşürüz." Telefonu kapattılar ve Macey dikkatini yeniden kurgusuna verdi.

Yüzleşmesinden bu yana duş almış, yemek yemiş ve dikkatini işle dağıtmıştı ama yine de endişeli hissediyordu. Yıllar boyunca pek çok gergin durumla karşılaşmıştı. Bir kamera ekibiyle dolaşmak ve insanların burnunun dibine mikrofon sokmak onu herkese sevdirmemişti. Araştırmacı muhabir olarak çalışırken, terslenmiş, küfredilmiş ve yüzüne kapılar çarpılmıştı. Ve sosyal medyada her gün bir vitriol dalgasıyla uğraştı. Ama bugüne kadar hiç kimse onu silahla tehdit etmemişti. Silahlara alışık değildi ve bu deneyim onu sarstı.

Telefonu çaldı. Bu sefer numarayı tanımıyordu ve yerel bir alan koduydu.

"Alo?"

"Hey, ben Owen."

Gözlerini kapattı. Derin, sıcak sesi sakinleştirici bir etki yarattı.

"Merhaba." Bilgisayarının başından kalktı ve güverteye bakan sürgülü cam kapıya doğru ilerledi. "Suç laboratuvarında işler nasıl gidiyor?"

"Bitti. En azından şimdilik."

Sessizlik uzadı. Ama bu onu garip hissettirmek yerine, içinde bir beklenti uğultusu yarattı.

"Ee, hey, hala akşam yemeği yemek istiyor musun?" Güldü. "Saat on buçuk."

"Biliyorum. Belki gece kuşu olursun diye umuyordum." Gülümsedi. "Öyleyim aslında. Ama Chip'inkini zaten almıştım." Acı dolu bir ses çıkardı. "Oraya bensiz mi gittin?"

"Birisi bana adadaki en iyi burgerlerin orada olduğunu söyledi." "Ve?"

"Ve oldukça iyiydiler."

Adam abartılı bir iç çekiş yaptı ve kadın onun nerede olduğunu hayal etmeye çalıştı. Masasında mı oturuyordu? Kamyonetiyle evine mi gidiyordu? Belki evinin ya da apartmanının kapısından içeri giriyor ya da her nerede yaşıyorsa orada mıydı?

"O zaman bir içkiye ne dersin?" diye sordu.

Dudağını ısırdı. Bütün gece kendine adamın iptal etmesinin iyi olduğunu söylemişti. Ona akıllıca bir karar vermesi için ikinci bir şans vermişti. Onunla karşılaşmasından bu yana geçen beş saat içinde kendini yaz temizliğine yeniden vermişti.

"Seni görmeyi gerçekten çok isterim."

Kalbi biraz çarptı. Sesi çok *kibardı* ve hayır diyemedi. Ya da diyebilirdi ama demek istemedi.

Boğazını temizledi. "Nerede?" Eğer Finn'in yeri derse, dışarıdaydı. Bu gece bir et pazarında olmak istemiyordu. Zaten oranın havası da hiç iyi değildi. Eğer onunla orada karşılaşırsa, muhtemelen onu eve götürebileceğini düşünecekti. Ya da *onu* eve davet etmesini sağlayabilirdi ki bunu kesinlikle yapmayacaktı.

"Bitter End'e ne dersin?" dedi. "Sahilin hemen aşağısında."

"Bu Windjammer'daki restoran değil mi?"

"Onların da bir barı var. On beş dakika içinde sizinle orada buluşabilirim."

Macey güvertesinde parlayan neredeyse dolunaya baktı. Güzel bir geceydi ve onunla su kenarında sıcacık bir şeyler içmek muhtemelen kötü bir fikirdi.

"Macey?"

"Düşünüyorum

."

"Biliyor musun, burada egomu öldürüyorsun." "Ha."

"Ben ciddiylim."

"Sorun şu ki, saat çoktan geç oldu ve benim erken kalkmam gerekiyor ve-" "Aynen," dedi. "Tek bir içkiyle yetineceğiz."

Her nasılsa, onun buna sadık kalacağına inanmıyordu. Ya da belki kendisi de inanmıyordu.

"Macey?"

"Yirmi dakika sonra orada buluşuruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

ON ÜÇ

Hayal ettiğinden daha kötüydü.

Mehtaplı bir kumsal, ılık bir esinti, titreyen tiki meşaleleriyle çevrili sazdan çatılı bir restoran. Macey onu barın en ucunda hemen fark etti. Adam kot pantolon ve kaslı göğsünü saran koyu gri bir tişört giymişti ve Macey ona doğru yürürken taburesinden kalktı. Saçları nemliydi ve belli ki üstünü değiştirmek için eve gelmişti. O da üstünü değiştirmiş, Sünger Bob pijamalarını çıkarıp kot pantolon ve tüllü beyaz bir gömlek giymişti. Adaya geldiğinden beri ilk kez rimel bile sürmüştü.

"Değişmişsin," dedi.

"Evet."

Onun yanındaki tabureye oturdu. Onu rozeti ve silahı olmadan hiç görmemişti. Yine de ona baktığında, muhtemelen ikisini de bir yerlerde üzerinde taşıdığını fark etti. Aşınmış iş botlarına baktı ve ayak bileğinde bir kılıf olup olmadığını merak etti.

Bir barmen geldi. "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Macey bir votka kızılıcık istedi ve Owen bir bira sipariş etti, bu da ona artık resmi olarak görevde olmadığını söylüyordu.

Barmen uzaklaşırken "Ee," dedi. "Dava nasıl gidiyor?" "İyi."

"Arabadan bir ipucu çıktı mı?"

"Biraz."

Belli ki adam bu konuda konuşmaya pek hevesli değildi ama kadın onu daha fazla dürtmekten kendini alamadı. Bilgi almak için balık avlama alışkanlığı vardı,

Özellikle de birinin konuşmak istemediğini hissettiğinde. Owen'a dolaylı yoldan yaklaşmaya karar verdi.

"Mutlu görünmüyorsun," dedi.

Çenesi gerildi. "Hâlâ laboratuvar sonuçlarını bekliyoruz. Bu yavaş bir süreç.

Ve sabır benim güçlü yanımdır değil." "Benim de."

Laboratuvar sonuçlarını beklemek iyiye işaret değildi. Görgü tanığı ipuçlarını takip etmek çok daha hızlıydı ama görünüşe göre elinde pek fazla ipucu yoktu.

Barmen Macey'nin içkisini getirdi ve Owen'ın birasının kapağını kapattı. Şişeyi, bir fatura ve bir kredi kartıyla birlikte önüne koydu. Owen daha önce ona kartını vermiş olmalıydı. Belli ki, tek bir içkiyle yetineceklerini söylerken ciddiydi.

Macey çeki imzalayıp kartı cüzdanına koyarken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Şuraya gidelim," dedi birasını eline alarak.

İçkisini aldı ve tabureden kaydı. Owen onun boştaki elini tuttu ve onu verandadan sahile bakan uzun Meksika çinisi parmaklıklara götürürken içinde küçük bir ürperti hissetti. İnsanlar korkuluk boyunca çiftler ve kümeler halinde bar taburelerinde toplanmıştı. En uçta iki boş tabure buldular ve içkilerini bıraktılar.

Üzerlerine bir esinti yayıldı ve odunsu ve erkeksi bir şeyin -muhtemelen sabununun- kokusunu aldı. Gerçi tıraş olmamıştı ve kalın bir kirli sakal tabakası çenesini koyulaştırmıştı.

"Peki, nasıl oldu da bana başarılı bir TV muhabiri olduğunu söylemedin?" Birasını geri devirdi.

"Değilim. Ben başarılı bir *film yapımcısıyım*." İçkisine misket limonu sıkı ve soğuk, ekşi bir yudum aldı. "Şaka yapıyorum. Film yapımcılığı diploması ve bir yığın öğrenci kredisıyla tanınmayan biriyim."

"Lost Beach'e nasıl geldin? Pek Hollywood sayılmaz." İç çaktı. "Uzun hikâye."

Kaşlarını kaldırdı.

"Kısacası, Mart ayında utanç içinde işimden ayrıldım."

"Rezalet, ha?" Başını iki yana salladı. "Şimdi kesinlikle uzun versiyonunu duymak istiyorum."

"O kadar da ilginç değil." "Beni dene."

İçkisini karıştırdı ve kendini güçlendirmek için bir yudum daha aldı.

"Pekala, bir bakalım. Yavaş kısmı ileri saracağım. Arizona'da büyüdüm, NYU'ya gittim ve belgesel film yapımcısı olma planlarıyla mezun oldum, bu noktada (a) New York'ta belgesel film yapımcıları için çok fazla iş olmadığını, (b) hiçbir yerde belgesel film yapımcıları için çok fazla iş olmadığını ve (c) daha geniş bir ağ oluşturmam gerektiğini keşfettim. Böylece, her yerde yaşam maliyetini araştırdıktan sonra San Antonio'ya taşındım ve yerel bir TV kanalında prodüksiyon asistanı olarak işe başladım."

Başını salladı.

"Aslında bir köstebek gibiydim ama en azından kendi alanımda çalışıyordum. Planım, faturaları ödemek için günlük işimi kullanmak ve bolca boş zamanımı belgeselimi bitirmek için kullanmaktı."

"Plana ne oldu?"

İç çekti. "Fare yarışının içine çekildim. Uzun saatler, berbat para, başka bir şey arayacak zaman yok. Ama sonra haber programlarından birinde yardımcı yapımcılık işi buldum."

"*Son tarih Teksas,*" dedi.

Durakladı. "Beni Google'da arattın."

"Emmet söyledi."

"Emmet?"

"Geçen gün karakolda gördüğünüz dedektif. Ailesi San Antonio'da yaşıyor ve sizi tanıdı."

Başını salladı. "Her neyse, yaklaşık iki yıl önce baş muhabir aniden istifa etti, bizi tamamen panik içinde bıraktı ve birkaç haftalığına onun yerini bana verdiler."

Kaşlarını kaldırdı. "Seni oraya soğukta mı attılar?"

"O zamanlar mantıklıydı. Diziyi, geliştirdiğimiz hikayeleri ve kaynakları biliyordum. Ayrıca istedikleri görünüme de sahiptim."

"Bakış mı?"

Gözlerini devirdi. "Bilirsiniz, saç rengi, vücut tipi. Önceki muhabire benziyorum, bu yüzden aslında doğrudan onun yerine geçtim. Gerçi benden platin sarısı olmamı istediler ama onlara defolup gitmelerini söyledim." Omuz silktilti. "Birkaç hafta birkaç aya dönüştü ve ben farkına bile varmadan kadronun bir parçası oldum."

Birasını yudumlayarak onu izledi. "Bunların hiçbirisi henüz utanç verici gelmiyor."

Ne oldu?"

İçkisini karıştırdı. "Temel olarak, bir kaynakla ilişki yaşadım ve patronum beni kovdu."

Bir kaşını kaldırdı. "Ah. Bir seks skandalı." "Evet."

Daha yakına eğildi. "Haber işinde değilim ama bir kaynakla yatmanın nesi bu kadar önemli?"

"Bu bir çatışma. Bu durumda büyük bir çatışma. Berbat bir muhakeme gösterdim ve kovulmayı hak ettim."

Beklentiyle ona baktı ve kadın detaylandırmak zorunda kalacağını fark etti.

"Geçen bahar San Antonio'da kaybolan ve daha sonra cesedi bulunup kocası tutuklanan acil servis hemşiresiyle ilgili haberi hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Doktor."

"Evet. Dava açıldığında üç bölümlük bir dizi yaptık. Büyük reyting aldı. Mahkum oldu ve şimdi dava temyizde."

"Tamam."

"Dava sırasında - davanın en sonunda - savcıyla görüşmeye başladım."

Bardağına baktı, kelimelerini dikkatle seçiyordu. Ona ne kadar saf olduğunu, ne kadar aptal olduğunu, nasıl aşık olduğunu sandığını anlatmayacaktı. Ve kesinlikle ona, kendisini manipüle ettiğini fark ettiğinde ne kadar sarsıldığını da söylemeyecekti.

"Aaron Burleson."

Başını kaldırdı. İsim bir tokat gibiydi.

"O savcıydı, değil mi?" O keskin mavi gözleriyle onu izliyordu. Hikâyeyi hatırlıyordu.

"Doğru." Boğazını temizledi. "Savcılık ekibi kanıtları sakladı. Ya da savunmanın iddiası bu yönde. Temyiz başvurusunun temeli bu."

Aaron cazibe saldırısına başladığında bunu biliyordu. Bu yüzden başlatmıştı. Onu manipüle etmek ve medyada yer almak üzere olan anlatıyı kontrol etmek istiyordu.

İşe de yarayabilirdi. Ama rakip bir kanal bu ilişkiyi öğrendi ve patronlarının onu kovmaktan başka çaresi kalmadı. Her şey aşağılayıcı olmuştu.

"Burleson'a ne oldu?" Owen sordu. "Aklayıcı bazı delilleri kararttı, değil mi? Kurbanın kaybolduğu gün garaj yolunda şüpheli bir araba gören bir tanıkla ilgili bir şey?"

Macey ona baktı. Davanın ayrıntılarını biliyordu. Buna şaşırmamalıydı, o bir dedektifti. Bir cinayet davasının nasıl mahkemeye getirilmemesi gerektiğinin ders kitabı gibi bir örneğiydi. Savcılık fena halde çuvallamıştı, Aaron da bunu biliyordu ve Macey'yi hasar kontrol çabasının bir parçası olarak kullanmıştı.

Ya da en azından denedi. Ona haberi yapmaya devam edemeyeceğini ve ilişkilerini patronlarına açıklamak zorunda olduğunu söylediğinde, ondan ayrıldı.

Ve *bu* hepsinden daha büyük bir yumruk olmuştu. Bu - kelimenin tam anlamıyla - onun rüzgârını kesmişti. Korkunç bir konuşmayla sadece sözde "ilişkisinin" sahte olduğunu değil, aynı zamanda kolay bir hedef olduğunu da anlamıştı. Adamın, kadının tüm meslek ahlakını pencereden dışarı atmasını sağlaması için acınacak kadar az çaba harcaması gerekmişti. Kısa bir süre içinde, her zaman nefret ettiği şeye dönüşmüştü: düzgün konuşan bir adam tarafından manipüle edilmeye açık, özü olmayan aptal bir muhabir.

Bunun için onu asla affedebileceğini sanmıyordu ve kendisini de asla affetmeyeceğinden emindi.

Owen hâlâ dikkatle onu izliyordu.

"Böylece ... kanal sizi serbest bırakmaya, konuyu değiştirmeye ve skandalın ortadan kalkmasını ummaya karar verdi" diye özetledi. "Ki öyle de oldu,

değil mi? Ne kadar oldu, iki ay mı?"

"Üç. Şimdilik sakinleşti." Aaron hakkında konuştukları için artık çok daha az romantik görünen ay ışığıyla aydınlanmış sahile baktı. Onu düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Aslında bu iyi bir şeydi. Buraya yeni bir başlangıç yapmak ve hayatını yeniden düzene sokmak için gelmişti ve ihtiyacı olan son şey başka bir romantizmin içine çekilmektir.

"Yani, hey."

Dikkatini tekrar Owen'a yöneltti. "Hâlâ

'gözden düştüm' kısmını bekliyorum."

Sadece ona baktı.

"Görünüşe göre bir hata yapmışsın, bunu kabullenmişsin ve şimdi yoluna devam ediyorsun," dedi.

"Bu o kadar basit değil."

"Neden olmasın? Arkanda bırak. Ben hep böyle yaparım." Birasını yudumladı.

"Hiç kaynaklarınızdan biriyle yattınız mı, Dedektif? Polis soruşturmasının bir parçası olan biriyle?"

Bunu düşünüyor gibiydi. "Hayır. Ama gurur duymadığım pek çok başka şey yaptım."

"Bu doğru mu? Söyleyin."

Başını iki yana salladı. "Bu bir içkiden çok daha uzun sürer. Bunu tekrar yapmamız gerekecek."

Ona gülümsedi. Adamın onu rahatlatan sade bir tarzı vardı. Ama bu gerçekten o muydu yoksa onu gevşetmek için kullandığı bir teknik miydi? Artık yargılarına güvenmiyordu. En azından erkekler söz konusu olduğunda.

"Bu bakış da ne?" diye sordu.

"Seni anlamaya çalışıyorum."

"Çok zor değil. Ne görürsen onu alırsın." "Bak, ben öyle düşünmüyorum."

Bu durum onu eğlendirmişe benziyordu. "Hayır mı?"

"Hayır. Madem bu kadar kabataslak bir geçmişin var, nasıl oldu da kolluk kuvvetlerine girdin?"

Hafifçe gülümsedi. Hoş bir gülümsemesi vardı ama bunu zaman kazanmak için kullandığını hissediyordu.

"Aileden gelen bir şey olduğunu söyleyebiliriz."

Polis merkezindeki resepsiyon görevlisinin kendisine hangi Breda'yı aradığını sorduğunu hatırlıyordu.

"Yani... baban polis mi?"

"Kardeşim Joel." Birasını geriye doğru yuvarladı. "Babam Parklar ve Vahşi Yaşam'da av bekçisiydi."

"İlginç. Emekli mi oldu?"

"Öldü."

"Ah." Suçluluk duygusu onu iğneledi.

"Özür dilerim." Gözleri kasvetlendi.

"Teşekkür ederim."

Aklına sorular üşüştü ve adamın yüzünde bunun konuşmak istediği bir konu olduğuna dair bir işaret aradı.

Boğazını temizledi. "Neredeyse altı yıl oldu. Hiç de öyle görünmüyor."

"Annem ben on iki yaşındayken öldü," dedi. "Bazen sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor. Diğer zamanlarda ..." Sahile baktı, annesinin sesini, gülüşünü ve araba kullanırken babasının boştaki elini nasıl tuttuğunu düşündü. Birbirlerine aşık olmuşlardı. Macey'nin iliklerine kadar bildiği bir şeydi bu. Ve şimdi babası neredeyse yirmi yılını yalnız geçirmiş, Macey ise büyümüş, taşınmış ve kariyerine başlamıştı.

Owen ona bakıyordu. "Onu hâlâ özölüyorsun."

Bunu bir soru olarak değil, bir gerçek olarak ifade etti.

"Her gün. Ama bazen ..." Başını iki yana salladı. "Ne?"

"Bazen onu kendimden çok babam için özölüyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Onu tek başına izlemek çok zor."

Owen'ın gözlerinde bir şey parıldadı. Hiçbir şey söylemedi ama bir şekilde onun nasıl hissettiğini tam olarak anladığını biliyordu. Ve bir şekilde

annesini sevdiğini biliyordu.

Tamam, bu kadar ciddi bir şeye *nasıl* bulaşmışlardı?

Macey içkisini yudumladı ve dalgalara baktı. Sular çekilmişti ve kumsal bu gece özellikle genişti, ay ışığı ıslak kumların üzerinde parılıyordu.

"Burası çok güzel," dedi. "Burada yaşadığına inanamıyorum. Çoğu insanın tatile geldiği bir yerde yaşamaya hiç alıştın mı?"

"Çoğu insandan farklı bir yönünü görüyorum."

İşi göz önüne alındığında elbette biliyordu. Çok şey gördüğünü ve yıllarca kolluk kuvvetlerinde çalıştıktan sonra zihninde pek çok kaba imge barındırdığını tahmin edebilirdi.

"Tüm bu turistlerden hiç sıkılmıyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Birasından bir yudum aldı ve şişesini yere bıraktı. "Turistlere ihtiyacımız var.

Seni bu yüzden işe aldık."

"Ve tuttuğunuz için
memnunum." "Ben de
öyle."

Bunu söylerken gözlerindeki bakış, kalbinin küçük bir sıçrama yapmasına neden oldu. Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve içinden bir sıcaklık dalgası gönderdi. Konuşmayı tersine çevirmişti ve şimdi yeniden çekici olmaya başlamıştı. Bu konuda çok iyiydi ve sadece bir içki içmiş olmalarına rağmen şu anda biraz kafası iyi hissediyordu.

Bardağına baktı. Her damla kaybolmuştu. Saatin gece yarısını geçtiğini anlamak için telefonuna bakmasına gerek yoktu.

Yine de telefonunu çıkardı ve kontrol etti. "Gitmeliyim," dedi. "Sokağa çıkma yasağına geç mi kaldın?"

"Evet." Sesini hafif tuttu. "Saat beşte kalkmam gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"İlk ışık," dedi. "Bu bir film olayı. Saat beş buçukta rıhtımda olmayı planlıyoruz, böylece körfezin üzerinde güneşin doğuşunu ve ardından teknelerin gelişini çekebileceğiz."

Tabureden kaydı. "İçki için teşekkürler."

"Elbette." O da ayağa kalktı. "Ön tarafa mı
park ettin?" "Yürüdüm."

"Yürüdün mü?"

"Uzak değil. Bu gece esinti de güzel."

"Geceleri sahilde yalnız yürümemelisin. Ve kesinlikle şu anda değil."

Sesinin keskin tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Seni bırakayım," dedi.

Barın, tiki meşalelerinin ve Windjammer'ın kıvrımlı havuzunu çevreleyen tropik peyzajın önünden birlikte yürüdüler. Açık hava lobisinden geçtiler ve otelin önündeki vale standının yanından çıktılar. Görevli gece için ayrılmıştı. Owen onu otoparkın kenarındaki beyaz pikabına götürdü.

Kilitleri açıp onun için yolcu kapısını açtı, sonra etrafından dolaşıp yerden bir beyzbol şapkası aldı. Onu arkaya fırlattı. Kendini büyük deri koltuğa attı, kemerini bağlarken kamyonetini kontrol etti. Yeni kokuyordu.

Ve temiz. Ve bunu fark edince şaşırdı.

onu şaşırttı.

"Bu bakış da ne?" diye sordu direksiyonun arkasına geçerken.

"Hiçbir şey. Sadece çok düzenli, hepsi bu."

"Düzenli mi?"

"Evet."

"Daha önce kimse beni düzenli olmakla suçlamamıştı."

Kamyonu çalıştırıp alandan çıkarken gırtlaktan bir homurtu yükseldi. Macey elini konsolun üzerine koydu ve parmaklarını sahte ahşabın üzerinde gezdirdi. Midesinde kelekler uçuşuyordu. Tam da bu yüzden yürümüştü. Arabasının kapısındaki o garip veda anından kaçınmak istemişti. Ya da onu almasına izin verseydi evinin kapısında.

Windjammer'ın palmiyelerle kaplı araba yolunun sonuna ulaştı ve arabayı otoyola çekti. Arabayı sessizce sürdüler ve Macey pencereden dışarı baktı. Ay, ağaçların ve sahildeki evlerin üzerine gümüşü bir parıltı yayıyordu. Sadece birkaç evin pencerelerinde ışıkların yandığını fark etti. Hafta ortasında ada çok daha az kalabalık görünüyordu. Owen o ilk fırtınalı gecede patlamanın olduğu yerden geçti ve

karanlık kamyon kabini boyunca onu. İyi bir profili vardı. Düz bir burun, güçlü bir çene. Adem elması bile seksiydi.

Adam ona baktı ve kız onun ne düşündüğünü bilip bilmediğini merak etti. Muhtemelen kadınların kendisi hakkında fanteziler kurmasına alışkındı. Kendine kızarak gözlerini kaçırdı.

Çuha Çiçeği Yolu'na saptı ve küçük Honda'sıyla üzerinden geçerken dişlerinin takırdamasına neden olan çukurların üzerinden yumuşak bir şekilde süzülerek yola indi. Süspansiyonu onunkiyle boy ölçüşemezdi.

Arabasını onun garaj yoluna çekti ve motoru durdurdu. "İçki için tekrar teşekkürler." Kapısını iterek açtı.

"Seni yukarı çıkarayım."

Kamyondan indi ve kapıyı yumuşak bir *tıkırtıyla* kapattı. Kadın ön tarafa döndüğünde adam garaj yolunu taramakla meşguldü.

"Projektörünüz yanmıyor," dedi evin köşesine doğru başını sallayarak.

"Evet, hep öyle olmuştur."

"Ev sahibini aramalısın."

"Sürekli niyetleniyorum." Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. "Güverte ışıkları çalışıyor, o yüzden sürekli unutuyorum."

"Yapma. Bu bir güvenlik sorunu."

Tüylü bir şey ayak bileklerinin yanından geçti ve küçük bir çığlık attı. "Bu senin kedin mi?" Owen sordu.

"Bu Possum."

"Kedinin adı Possum mu?"

"O benim değil." Sahanlıkta durakladı. "Ona sadece öyle diyorum. Buralarda yaşıyor. Sanırım biri onu besliyor ve-"

Sahanlıkta ona katılırken elini tuttu ve kalbi titredi. Başını aşağı eğdi, sanki ona itiraz etme şansı vermek istercesine bir an durdu. Kadın itiraz etmeyince de onu öptü.

Ağzı sıcak ve sertti ve kontrol tamamen ondaydı ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Parmak uçları boynunun kenarından yukarı doğru süzüldü, dudaklarını ayırırken başını doğru açıyla geriye yatırdı. Tadı güzeldi ve kız ona karşı eridiğini, ellerini omuzlarında gezdirdiğini, tişörtünün yumuşak kumaşının altındaki sert kaslarını hissettiğini hissetti.

gömlek. Öpücük sıcak ve ısrarcıydı ve adamın elleri beline doğru kayarak onu kendine doğru çekerken kadın parmak uçlarına kalktı.

Kendini bıraktı. Yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de yaptı, öpücüğün açısını değiştirip dilini onunkiyle karıştırırken anın devam etmesine izin verdi. Serin okyanus esintisi etraflarında dolanırken sıcak kolları onu sardı. Göğüslerini adamın göğsüne yaslarken parmaklarını adamın saçlarının kalın yumuşaklığında taradı ve adam alçak bir inilti çıkardı. Bu ses küçük bir uyarı zili gibiydi. Durmak zorundaydı. Şimdi durmalıydı. Onu içeri davet etmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce. Geri çekilmeye başladı ama sonra fikrini değiştirdi ve tekrar öpücüğün içine gömüldü. Bunun bitmesini istemiyordu.

Yavaşça topuklarını indirdi, ondan uzaklaştı ve gözlerini kırıştıtarak açtı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece elini kızın boynunun yanına kaydırды ve gölgelerin arasında dururlarken başparmağını çenesinin üzerinde gezdirdi. Onu zar zor görebiliyordu ama ondan gelen sıcaklığı hissediyordu.

"Lanet olsun." Sesi alçak ve hırçındı. "Günlerdir bunu yapmak istiyordum."

İçini bir heyecan kapladı, ardından da bir telaş geldi.

Gerçekildi ve serin hava boşluğu doldurmak için içeri girdi. Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve ellerini indirdi.

"İyi geceler, Macey."

Yolun geri kalanında onunla yürümeyecekti. Bunu adamın ona bakışındaki kararlılıktan anlayabiliyordu, sanki ayaklarını sahanlıkta sabit tutmaya kararlıydı. Bir yanı ezilmişti. Diğer bir yanı ise mutluydu, çünkü onu içeri çekmeye karşı koyup koyamayacağını bilmiyordu.

"İyi geceler," demeyi başardı.

Arkasını döndü ve yolun geri kalanını yürüdü, arkasına bakmamak için çabalarken çantasından anahtarlarını çıkardı. Ama kendini içeri bırakırken onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

BÖLÜM

ON DÖRT

NICOLE, ekip toplantısının çoktan başlamış olduğu konferans odasına girdi.

"Maalesef hepsi bu kadar," diyordu Miranda. "Muşambada hiç parmak izi yok, bu da bana onu tutan kişinin eldiven taktığını düşündürüyor. Hâlâ arabadan alınan tüm parmak izlerini inceliyoruz ama şu ana kadar her şey kurbanaya ait."

Sadece Miranda, Emmet ve şef vardı. Owen'dan iz yoktu, baş dedektif olduğu düşünülürse bu garipti.

Nicole otururken Emmet bir kaşını kaldırdı ve geç kaldığı için sessizce onu azarladı.

"Bu arada muşamba yeni gibi görünüyor," diye ekledi Miranda. "Aşınma ve yıpranma yok, yani birisi onu paketinden çıkarmış gibi görünüyor."

"İlginç." Brady, Emmet'e baktı. "Yerel hırdavatçıları denediniz mi? Son dört hafta içinde bu muşambalardan satan oldu mu?"

"Hiçbiri bu markayı taşımıyor," dedi Emmet. "Ama büyük zincirlerde var, bu yüzden anakaraya gidip takip etmemiz gerekiyor. Bugün Corpus'takilere gitmeyi planlıyorum."

Brady başını salladı ve tekrar Miranda'ya baktı. "Peki ya kürek?" "Orada parmak izi yok. Yine, sanırım failimizin eldivenleri vardı. İlginç olan Kürekle ilgili bir şey varsa o da eski olması. Satın alınanın izini sürerek bir yere varabileceğimizi sanmıyorum. Ama kürek çok kullanılmış ve DNA laboratuvarına örnek gönderdim. Bakalım ne bulacaklar."

"Fazla umutlanmayalım. K r DNA testlerinin sonuçlanması aylar sürebilir." Brady Nicole'e baktı. "Peki ya iPhone?" diye sordu, neyse ki geç kaldığı gerçeğini görmezden gelerek.

"Owen bunun üzerinde çalışıyor," dedi. "Tatillerde görüştüğü bir adamdan, ona bir telefon ve tasarım bir çanta vermiş olabilecek birinden bahsettiğini hatırlayan var mı diye kurbanın daha fazla arkadaşıyla görüşüyorum."

"Bir şey var mı?"

"Restorandaki arkadaşlarından biri bir şey hatırlıyor."

"şu Brooke denen kızıdan mı bahsediyorsun?" Emmet sordu.

"Hayır, bu hosteslerden biri. Dün gece Waterman'da onunla konuştum. Julia'nın çantayı aldığı sıralarda yeni çanta hakkında yorum yaptığını hatırladığını ve Julia'nın bunun bir Noel hediyesi olduğunu söylediğini anlattı. Bir erkekten geldiği izlenimine kapılmış ama Julia ona kim olduğunu söylememiş. Julia'nın bir para babası olduğunu varsayığını ve bunun üzerinde fazla düşünmediğini söyledi."

Brady'nin bakışları daraldı. "Para babası mı?"

"Evet, belli ki buralarda oldukça yaygın. İkinci evleri olan bazı erkekler eşleri olmadan gelip etrafa para saçıyorlar. Julia'nın evli bir adamla görüştüğü ortaya çıkarsa, bunun bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Bu iyi bir aı," dedi Brady. " zerinde dur. Daha fazla arkadaşıyla konuş." "Yapacağım," dedi Nicole. "Bugün yoga yaptığı yere geri dönmeyi ve başka kimi bulabilirim."

şef, "Sondaj şirketini de takip etmemiz gerekiyor," dedi. "Girişlerinin dışında güvenlik kameraları var."

"Ben ilgileniyorum," dedi Emmet. "D n orada biriyle konuştum. İhtiyacımız olan tarih aralığındaki görüntüleri bana getirecek. Ama bana arabanın kapıdan çok uzağa park edildiği için görüntü alınamadığını düşündüğünü söyledi. Kameraları öncelikle binaya giriş noktalarına odaklanmış durumda."

Owen bir elinde Starbucks bardağı, diğerinde kalın bir dosya ile odaya girdi. Beanery'nin sadık bir müşterisi olduğu için Nicole onun bu sabah anakaraya gittiğini düşündü.

"İyi haberlerim var." Elindeki fincanı masaya bıraktı ve Nicole'ün yanındaki sandalyeye oturdu. "Az önce Corpus'taki AT&T mağazasıındaydım, iPhone satan en yakın yer orası."

Emmet saatine baktı. "Şimdiden açılmışlar mı?"

"Beni erkenden içeri aldılar ve müdürle konuştum."

Nicole müdürün bir kadın olduğuna bahse girerdi. Ve büyük bir şey almıştı - vücut dilinden anlayabiliyordu.

"Julia'nın numarasını araması için onunla konuştum,"

dedi. Nicole öne doğru eğildi. "Ve?"

"Ve bu numarayla programlanmış bir telefonu geçen yılın on ikinci Aralık ayında bir müşteriye sattılar. Telefon kurumsal bir kredi kartıyla satın alınmış."

Nicole, "Bana bir adın olduğunu söyle," dedi.

"Evet, şirketten." Owen Brady'ye baktı. "Hancock Enterprises."

Odaya sessizlik çöktü.

"Hancock Enterprises," diye tekrarladı Emmet. "Müteahhitten mi bahsediyorsun?"

"Evet."

Brady'nin ifadesi değişmedi.

Nicole, "Şehirdeki en büyük projelerden bazılarının sorumlusu o," dedi. "Su parkı, sinema salonu-"

"Lighthouse Point'te açılacak olan yeni tatil köyü," diye ekledi Emmet. "Playa del Rey," dedi Owen. "Biliyorum."

"Miles Hancock evli," diye araya girdi Miranda. "Bunu biliyorsun, değil mi? Karısının Main Street'te bir butiği var."

"Farkındayım." Owen'ın bakışları Brady'nin üzerinde yoğunlaştı. "Şu anda şantiyede. Gelirken oradan geçtim."

Şef hâlâ cevap vermemişti. Sessizlik devam ederken ve Nicole'ün nabızı atmaya başlarken orada öylece oturmuş, baş dedektifine bakıyordu.

Ne oluyor be? Bu şimdiye kadar yaşadıkları en büyük kırılmaydı. Nicole şu anda adamı yakalayıp sorguya götürmeye hazırdı.

Ama Brady orada öylece oturmuş, derin düşüncelere dalmış gibi parmaklarını masaya vuruyordu. Belki de adanın en zengin iş adamlarından birinin cinayetten tutuklanmasının nasıl bir fırtına yaratacağını düşünüyordu.

Owen sessizce şefin bakışlarına karşılık verirken Nicole dikkatini Owen'a kaydırdı. Owen sakın görünüyordu ama Nicole onun çenesinin gerginliğini görebiliyordu. Ve gözlerindeki yoğunluk bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu bildiğini gösteriyordu.

"Git onunla konuş," dedi Brady. "Nicole'u da yanına al."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Belki de onu yanlış duyduğunu düşündü ama adam dönüp ona baktı.

Brady ona, "Rahat ol," dedi. "Onu ürkütmek istemeyiz."

* * *

HANI BİZE BURADA OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİN," dedi Nicole, Owen inşaat alanına dönerken.

"Öyleydi."

Owen inşaat alanının kenarındaki karavanın yanına yanaştı. Burası bir faaliyet kovanıydı; baretli işçiler, damperli kamyonlar, buldozerler gümbür gümbür çalışıyordu. Kısmen bitmiş olan otelin etrafı iskelelerle çevriliydi ve inşaat malzemeleri yığınları öndeki alanı doldurmuştu. Ancak karavanın yanındaki park alanı boştu.

"Yine ne sürüyordu?" Nicole sordu.

"Siyah bir Range Rover. Üzerine kayıtlı bir Jaguar ve bir pikap da var ama onlar karısı ve genç oğlu için."

"Şirketinin şehir merkezinde bir mağazası yok mu?"

"Evet, Üçüncü Cadde'de. Ama oraya hiç gitmez. Daha önce resepsiyonistle konuştum. Çalıştığı zaman ya şantiyeden ya da evden çalışıyor."

"Öyleyse, evini deneyelim."

Owen bunu düşünürken parmaklarını direksiyona vurdu. Hancock sadece birkaç dakika uzaklıkta, sahil kenarındaki bir sitede yaşıyordu. "Owen?"

"Sorun karısı. Çocuklarından ve hatta hizmetçisinden bahsetmiyorum bile." Ona baktı. "Bu adamla hiç tanıştın mı?"

"Hayır, ama onun bir pislik olduğunu duydum."

"Öyle. Ve zaten departmana karşı bir kini var, bu yüzden ortaya çıkıp ailesinin önünde onunla konuşmaya çalışırsak, kesinlikle gardını alacaktır. Brady onu ürkütmemizi istemiyor."

"Neden kin besliyor?"

"Geçen sonbahardan beri bizimle bir sorunu var. İmar meselesi yüzünden buradaki çalışmaları durdurdukları zamanı hatırlıyor musunuz? Mahkeme kararını görmezden geldi ve biz de belediye meclisi oturumlar düzenleyip sonunda golf sahasının inşası için izin verirken buraya gelip şantiyeyi kilitlemek zorunda kaldık."

"Hayal meyal hatırlıyorum. Kimi göndermiştik?"

"Gutierrez ve Dawson. Hancock'un kıyameti kopardığını ve neredeyse kendini tutuklattığını duydum."

Nicole bir kaşını kaldırdı. "İlginç. Daha önce öfke kontrolü sorunları olan ve dürtülerini kontrol edemeyen birini aradığımızı düşündüğünüzü söylemişsiniz."

Siyah bir cip otoparka girerken Owen dikiz aynasını kontrol etti. "İşte gidiyoruz."

"Bu o mu?"

"Öyle görünüyor."

Range Rover karavanın hemen önünde durdu ve Miles Hancock arabadan indi. Gözlüğünü çıkardı ve pek de dikkat çekmeyen polis ekibine bakarken kaşlarını çatı. Hancock kot pantolon ve önünde şirket logosu olan siyah bir golf gömleği giymişti. Adam iriydi ama UT'de hücum oyuncusu olduğu zamanki formunda değildi. Hancock'un futbol kariyeri üniversitede sona ermişti ve kısa süren şöhretini başarılı bir inşaat işine dönüştürmüştü.

Owen Nicole'e baktı. "Hazır mısın?"

"Seni takip edeceğim."

"Gösteriştten uzak duralım." Owen kapısını iterek açtı. "Bay Hancock?"

"Ne?"

"Dedektif Breda, Lost Beach Polis Departmanı." Owen Nicole'e başıyla selam verdi. "Bu Dedektif Lawson."

"Ne istiyorsun?"

"Size birkaç sorumuz var." "Ne hakkında?"

Owen güneş gözlüklerini çıkardı. "İçeride konuşmamızın sakıncası var mı?"

Hancock cevap vermedi ama onları karavanın merdivenlerinden yukarı çıkardı. Anahtarla kilidi açtı ve içeri girerken ışıkları yaktı.

Hancock, "Bunun hızlı olması gerekecek," dedi. "On dakika içinde bir toplantım var."

Nicole Owen'a bir bakış attı ve Owen onun zaten bu adamın kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Hancock Ray-Ban'lerini masanın üzerine fırlattı. "Ne hakkında soru sormak istiyorsunuz?"

"Julia Murphy," dedi Owen.

"Julia Murphy." Kaşlarını kaldırdı ama şaşırılmış görünmüyordu. "Şu parkta öldürülen kadın mı?"

"Bu doğru." Owen, kadının nerede öldürüldüğünün belli olmadığını söyleme zahmetine girmede.

Hancock bir çizim masasının etrafından dolaştı ve mini buzdolabına uzandı. Kendisi için bir şişe su aldı. "İçmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

Nicole'e baktı ve o da başını salladı.

Hancock şişesinin kapağını açtı. "Ne bilmek istiyorsun?" "Julia Murphy'yi tanıyor muydun?" Owen sordu.

"Waterman's'da garsonluk yapıyor." İçkisini yudumladı. "Her zaman oradayım."

"Yani onu restorandan mı tanıyorsun?" Owen sordu.

"Evet. Bütün haberlere de çıktı."

Kapı açıldı ve kasketli bir adam içeri bir adım attı, sonra durdu. "Ah. Özür dilerim."

"Dışarıda bekle," diye tersledi Hancock. "Şu anda bir işin ortasındayım."

Adam geri çekildi ve kapıyı kapattı.

"Peki ya restoranın dışı?" Owen sordu. "Julia'yı iş dışında hiç gördün mü?"

"Hiç sanmıyorum."

Şimdiden tedbirli davranıyordu. Ve tedirgin görünmeye başlamıştı. Bakışları Owen'dan Nicole'e ve tekrar Owen'a kaydı.

"Belki de bunun için avukatımı çağırmalıyım."

"Sorun değil," dedi Owen memnuniyetle. "Seni karakola götürmekten mutluluk duyarız ve onu arayabilirsin."

Dişlerini sıktı, blöfünün görülmesinden memnun değildi. Owen, Hancock'un Corpus Christi'de bir grup petrol şirketini temsil eden bir hukuk bürosunu kullandığını biliyordu. Hancock karakolda sakinleşirken bir avukatın buraya gelmesi en az bir saat sürerdi.

Hancock saatini kontrol etti. "Acele edelim. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Yani Julia'yı iş dışında görmediğini söylüyorsun," dedi

Owen. "Hatırlamadığımı söyledim."

Daha fazla riskten korunma.

"Hiç onun evine gittin mi?" Owen sordu. "Nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

"Bu evet mi hayır mı?"

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hiç senin evine geldi mi?"

"Hayır. Sana söyledim. Onu restorandan tanıyorum. En sevdiğim garsondu ve orada sık sık iş yemekleri verirdim. Kişisel bir ilişkimiz yoktu."

"Hayır mı?" Nicole şaşırmış görünüyordu. Hancock ona baktı.

"Hayır."

"O zaman neden ona bir cep telefonu aldın?" diye sordu. "Bu bir hediye idi."

Bu cevabı hazırlamış gibi görünmesi ilginç.

"Sen satın alındı onu a hücre Telefon, ama sen yapmadı var a kişisel ilişki," dedi Nicole bariz bir şüphecilikle.

"Bir sürü insana hediye alıyorum." Elini umursamazca salladı. "Spurs biletleri, kasa kasa şaraplar, charter balıkçılık gezileri. İş için iyi."

"Gucci hobo çantaya ne dersin?" Nicole sordu.

"Ne?"

"Tasarım bir çanta," dedi. "Julia'nın arkadaşlarından biri ona bir tane verdiğinizi söyledi."

"Ben yapmadım."

Çanta konusunda kararlıydı ve Owen yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordu. iPhone'u kabul etmişti ama bunu kanıtlamak daha kolay olacaktı.

Hancock saatini tekrar kontrol etti. "Başka ne var? Toplantım başlamak üzere."

Nicole Owen'a baktı. Owen Hancock'a baktı.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Owen kayıtsızca. "İrtibatta olacağız."

Hancock onları aceleyle kapıya götürdü ve kapıyı açtı.

"Bir dahaki sefere soru sormak istediğinizde önceden arayın," dedi. "Avukatımın da bize katılmasını sağlayacağım."

BÖLÜM

ON BEŞ

MACEY polis merkezinin otoparkını taradı ama Owen'ın kamyonetini göremedi.

Macey arabayı park ederken Josh'a, "Çabuk olalım," dedi. "Saat beşi geçti bile ve tüm mağazalar kapanmadan önce Ana Cadde'ye bir göz atmak istiyorum."

"Biz iyiyiz," dedi Josh. "Yazın her yer geç saatlere kadar açık."

Polis karakoluna yaklaştıklarında kapı açıldı ve birkaç üniformalı memur dışarı çıktı. Macey White Dunes Park'taki barikatı koruyan uzun boylu adamı tanıdı ama diğer yüzler yeniydi.

Owen'ın dedektif arkadaşı dışarı çıktı-Emmet. Onun arkasında Macey'nin etrafta gördüğü ama tanışmadığı bir kadın dedektif vardı.

Ve sonra Owen.

Macey'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve güneş gözlüğü taktığı için çok mutluydu. Josh bu iş için onunla gelmekte ısrar etmişti ve Owen'la aralarında olup bitenleri öğrenmesini istemiyordu.

Owen ona doğru bakmıyordu ama arkadaşı bakıyordu. Bir şey söyledi ve Owen arkasını döndü.

Josh, "Polisiniz geldi," dedi.

Macey ona bir bakış fırlattı ve tarifini tartışmaya başladı, ama Owen arkadaşlarından sıyrıldı ve hemen oraya yürüdü.

"Hey," dedi önlerinde durarak.

Macey her zaman Josh'un uzun boylu olduğunu düşünmüştü ama Owen daha da uzundu ve muhtemelen kendinden emin tavırları yüzünden çok daha fazla yer kaplıyor gibiydi.

Komutanın varlığı. Bu terimin daha önce polisler tarafından kullanıldığını duymuştu ve ona uyduğuna karar verdi.

"Her şey yolunda mı?" Owen Josh'tan Macey'ye bakarak sordu.

"Biz sadece, bilirsin, uğradık," dedi, nabzının neden aniden hızlandığını merak ederek.

Josh sırtarak, "Ben içeride bekleyeceğim," dedi.

Macey onun uzaklaşmasını izledi. Owen'ın yanında rahat olma çabası buraya kadarmış.

"Macey?"

Ona baktı ve adam şimdi onu endişeyle izliyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet. Neden?"

"İnsanlar genellikle bir sorun olmadığı sürece buraya uğramazlar," dedi.

"İznimiz için buradayız."

Kaşları kalktı.

"Film iznimiz. Aslında iznin kendisi değil ama *izindeki* şartlardan biri." Şimdi gevezelik ediyordu ama elinde değildi. "Şehir merkezindeki çekimlerimizde trafik ve kalabalık kontrolü için bir polis memuru bulundurmamız gerektiğini belirtiyor."

"Sadece bir tane mi?"

"En azından. Çok fazla yaya trafiği olursa iki tane olabilir."

"Olacak. Bu yüksek sezon."

Gözlerini ona dikti. O soğuk mavi gözlerde sıcaklık titreşiyordu ve tek düşünebildiği öpüşmeleriyken trafik hakkında konuştuklarına inanamıyordu. Adamın gözlerindeki ifadeden onun da bunu düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Teşekkürler ama ben halledebilirim," dedi. "Çok önemli bir şey değil; sadece önceden hazırlıklı olmak istiyorum."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Sende bunu görebiliyorum."

Lanet olsun. Şimdi de onun ağzına bakıyordu. Tekrar onun gözlerine baktı, dün gece ellerinin nasıl hissettirdiğini hatırladı, üzerinde kayıyor ve onu kendine doğru çekiyordu.

Gitmesi gerekiyordu. Josh onu içeride bekliyordu ve dışarısı kavurucu sıcaktı. Ama yine de orada öylece durdu.

"Yani." Boğazını temizledi. "Dava nasıl gidiyor?" "İyi."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bugün bazı molalar verdik. Yerel bir iş adamı birdenbire ilginç görünmeye başladı."

"Bir şüpheliniz mi var?"

"Daha çok ilgi çekici bir kişi gibi. Ama bu bir ilerleme."

Başını yana eğdi. "Sakın bana Miles Hancock olduğunu söyleme."

Bakışları daraldı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Seni inşaat alanındaki karavanından çıkarken gördüm."

Sadece ona baktı.

"Josh ve ben Lighthouse Point'te biraz keşif yapıyorduk." Durakladı.

"Yani, o mu?"

"Devam eden bir soruşturma hakkında

konusamam." Gülümsedi. "Kimseye

söylemeyeceğim."

Ama şimdi temkinli görünüyordu ve bir şey söylediği için pişman olduğunu anlayabiliyordu.

"Sakin ol," dedi. "Davanızı kimseyle tartışmayacağım. Sadece merak ettim."

Hızlıca başını salladı. Belli ki bu konuda alıngandı ve kız bir tür sınırı aşmıştı.

Flört havası artık yoktu. Bu da muhtemelen daha iyisi içindi. "Josh beni bekliyor yani-"

"Seni arayacağım." Owen gülümsedi ve bu kez gerçek mi sahte mi olduğunu bilmiyordu. "Akşam yemeği için bana hâlâ borçlusun."

* * *

NICOLE en sevdiği kum tepesinin üzerinde oturmuş, parka bakıyordu. Sahile yakın birkaç kamp ateşi yanıp sönüyordu. Çadırlar parlıyordu, bazılarında

Kamp fenerleri ve diğerkleri bilgisayar ekranlarının mavimsi ışığıyla. Turistlerin günlük hayatlarının koşuşturmacasından kaçmak için Kayıp Sahil'e kadar gelmeleri ve zaman geçirmek için tüm modern olanaklarını yanlarında getirmeleri onu hep şaşırtmıştır.

Tanidik bir SUV virajı döndü. Nicole'ün pikabının arkasında durdu. Emmet araçtan inerken Nicole sigarasını kuma gömdü. Bir an durup ona baktı ve sonra kum tepesine tırmandı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen seninle aynı şeyi."

Onun yanında kuma oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. Onun aksine, iş kıyafetlerini çıkarmış, kot pantolon ve arkasında resif köpekbalığı olan solmuş Billabong tişörtlerinden birini giymişti. Duş da almıştı, bu da ona yola çıktığını gösteriyordu.

"Sanırım bu, failimizin suç mahalline dönmesini umarak olayları izlediğiniz anlamına geliyor?" Avuçlarının üzerine yaslandı ve ona baktı.

"Aşağı yukarı."

"Gerçekten o kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle görünüyorsun." Omuz silkti. "Daha önce de aptalca hareketler gördük."

"Doğru." Emmet içini çekti ve başını arkaya eğerek aya baktı. "İnsanların aptallık kapasitesini asla küçümseme." Ona döndü. "Sigaranı paylaşacak mısın?"

Üzerinde oturduğu LBPD ceketinin cebinden paketi çıkardı. Emmet ona bir çakmak uzatırken o da bir sigara yaktı. Nicole sigarayı yıllar önce bırakmıştı ve aşırı strese girdiğinde ara sıra gizlice sigara içtiğini bilen tek kişi Emmet'ti.

Bir duman üfledi. "Peki, bu gece aklında ne var?" "Hiçbir şey."

Onu izledi, bekledi.

İç çekti. "Hancock konusunda emin değilim." "Ne olmuş ona?"

"Her şeyi. Brady ve herkes onun şüpheli olduğu konusunda çok kararlı ama bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun? Onunla bir ilişkisi olduğu çok açık. Ona bir iPhone ve bir çanta almış."

"Çanta hakkında kesin bir bilgimiz yok."

"Her neyse. Telefon yeterli. En son ne zaman bir adam sana bin dolarlık bir hediye aldı?"

Alay etti. "Asla."

"Gördün mü?"

Bakın . . . tam olarak ne? Yıllardır ciddi bir ilişkisi olmadığına mı işaret ediyordu?

"Sinirlenme," dedi, belli ki aklından geçenleri okumuştı. "Sadece diyorum ki, ne kadar iyi olursa olsun, *garsonuna* vereceğin türden bir şey değil bu. Eğer telefonu ona verdiyse, onunla yatıyordur."

"İyi ama bu onu öldürdüğü anlamına gelmez." "Hayır, anlamına gelmez. Haklısın."

Çiftlerin ve ailelerin gece için yattıkları kamp alanına baktılar. Bir haftadan kısa bir süre önce burada bir kadın cesedi bulunduğunu kaçının bildiğini merak etti.

Emmet sigarayı ona uzattı ve o da bir nefes çekti.

"Peki, bunun için neden Hancock'u sevmiyorsunuz?" diye sordu. "Eğer büyük olasılıkla bir ilişki yaşadıklarını kabul ediyorsanız?"

"Birkaç nedeni var," dedi, sorduğu için garip bir şekilde rahatlamıştı. Onun fikrini almak istemişti. Bunu bilmek güzeldi. Sadece en yeni dedektif değil, aynı zamanda tek kadın dedektifti ve bazen onun fikirleri göz ardı ediliyormuş gibi hissediyordu. "İlk olarak, tekneleri. İki tane var ve onları marinada tutuyor."

"Peki ya onlar?"

"Eğer bir tekneye erişiminiz varsa, neden çukurla uğraşasınız ki?" Geçen Cumartesi kazı alanı olan kum tepesini işaret etti. "Gecenin karanlığında bir mezar kazmak çok fazla iş demek. Ve riskli. Cesedi teknenize yükleyip körfeze götürebilecekken neden uğraşasınız ki?"

Emmet başıyla onayladı. "Fena bir nokta değil."

Pek övgü sayılmazdı ama yine de kabul etti. Emmet iltifatlardan hoşlanmazdı.

"Ayrıca bu öğleden sonra Hancock, Owen ve benimle bir avukat olmadan konuştu" dedi.

"Owen bana Hancock'un acelesi olduğunu ve karakola kadar gelmek istemediğini söyledi."

"O yapmadı. Gitmesi gereken bir toplantısı varken sinir bozucu sorularımızla işyerine gelme cüretini gösterdiğimiz için çok sinirlendi."

"Yani?"

"Bunu bir dakika düşünün," dedi. "Birini öldürdüğünüzü bilseydiniz ve bir çift dedektif gelseydi, bir toplantıya zamanında gitmektense, mesela *zehirli iğne ile öldürülmekten* biraz daha fazla endişelenmez miydiniz? Adam suçluysa, avukatı olmadan bizimle asla konuşmamalıydı. Ya da beşinci maddeyi kabul etmeliydi."

"Evet, tabii ki," dedi Emmet. "Ama insanlar her zaman yapmaları *gerekeni* yapmazlar. İnsanlar aptaldır. Özellikle de suçlular. Az önce kendin de söyledin."

Nicole iç çekti.

Emmet sigarasını kumda söndürdü. "Pekâlâ, eğer Hancock'u beğenmediysen, aklında başka kim var?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bir vızıltı sesi çıkardı. "Yanlış cevap. Bir fikrin var. Sadece bir ismin yok. Aklında bir profil olmalı."

Adam haklıydı; kadın haklıydı.

"Kesinlikle buralı olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Neden?"

Başıyla kum tepesini işaret etti. "Mezar alanı, Bowl'un tam ortasında. Gözlerden uzak. Kum tepeleri ne yaptığınızı gizlemek için yeterince büyük. Üst katmanı geçtikten sonra kum kazmak için uygun kıvama geliyor. Bunu herkes bilmez, buralı olmanız gerekir."

"Ya da burada kamp yapan ve bunu geldikten sonra fark eden biri."

"Belki." Durakladı. "Ayrıca, arka giriş. Eğer Edward Snell'in hikayesine inanıyorsanız, katil otoyoldan ayrılmış ve parka arkadan girmiş demektir. Bu bir cesedi taşımak için daha uzun bir yol, ama bu birinin

Buradaki sistemi biliyorlardı ve park bekçisinin plakalarını almasını ya da belki bir yüz hatırlamasını istemiyorlardı."

Emmet başını salladı. "Muhtemelen buralardan olduğuna katılıyorum. Ama bu Hancock'u dışlamaz. Aksine, onu daha fazla şüpheli yapar."

Nicole içini çekti ve kamp alanına baktı.

"Muhtemelen buralı olması bile çok rahatsız edici," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Çünkü bu, her kimse onu muhtemelen tanıdığımız anlamına geliyor."

"Bu neden onun şehir dışından olmasından daha rahatsız edici olsun ki?"

"Çünkü. Burası benim evim," dedi. "Burayı önemsiyorum. Bu fikir Birlikte büyüdüğüm birinin cinayete meyilli bir manyak olması rahatsız edici." "Biraz melodramatik davranmıyor musun?"

Kadın adama bakakaldı. "Bir kadın *öldü*, Emmet. Ama sanırım kadın olduğum için bu konuda aşırı duygusallaşıyorum?"

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Ona bir bakış fırlattı. "Demek istediğim, kız arkadaşına sinirlenip öfkeden deliye dönmüş bir pislik olabilecekken, ona 'katil manyak' demek melodramatik."

"Bunun neresi daha iyi?"

"Çünkü o zaman bir seri katilden bahsetmiyoruz."

"Her iki şekilde de, bu rahatsız edici. Bir kadını öldürdü, onu uzak bir parka götürdü ve bir çukur kazdı." Kum tepelerini işaret etti. "Tam burada, adanın en güzel noktalarından birinde. Bu kibir göstergesi."

"Kibir," diye tekrarladı Emmet.

"Evet, gurur. Yüzsüzlük. Cesaret. Bu aslında polisin canı cehenneme demek ve beni çok kızdırıyor."

"Bu kadar kişisel algılama," dedi. "Bu seninle ilgili değil. Sadece cesedi atacak bir yer arıyordu."

Nicole dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerine dayadı. Emmet bu konuda haklı olabilirdi, kabul etmek zorundaydı.

"Hâlâ beni gerçekten rahatsız ediyor." İçini çekerek kamp alanının ötesindeki dalgalara baktı. Körfezin çok uzaklarında, kıyı şeridine doğru yol alan konteyner gemilerinin ve petrol tankerlerinin ışıklarını görebiliyordu. Hayatı boyunca tekneleri izlemişti.

"Burayı her zaman *sevmişimdir*," dedi, "çocukluğumdan beri buraya pikniğe ve kamp yapmaya gelirdik. Lisedeyken de şenlik ateşi yakmak için buraya gelirdik." Çenesini kollarına dayadı. "Bekaretimi burada kaybettim."

Emmet ona baktı. "Öyle mi? Dillon Kucek?"

"*Hayır*. Dillon Kucek'le hiç yatmadım." "Neden yatmadın?"

"O bir domuz. Ve tamamen kendini beğenmiş biriydi." "Kimdi o zaman?"

"Seni ilgilendirmez. Ama kesinlikle Dillon'ı değil."

"Neden olmasın? Lisede önemli biri olduğumu sanıyordum. Küçük kız kardeşimin sınıfındaydı. Bir ara onunla çıkmamış mıydın?"

"Son derece kısa bir süre. Pisliğin tekiydi."

"Evet, muhtemelen hâlâ öyledir," dedi Emmet. "Dallas'ta büyük bir dava avukatı olduğumu duydum."

"Anlaşıldı," dedi.

"Duyduğuma göre biraz da para kazanmış." Emmet dirseğiyle onu dürttü. "Belki sen kaçırmışsındır. Karısı muhtemelen bir Lexus kullanıyordur ve her yıl kayak yapmaya gidiyordur."

Burnunu çekti. "Para her şey demek değil. Hâlâ Dillon'ın yanında uyanmak zorunda."

Emmet gülümsedi. Sonra öne doğru oturdu ve ellerinin tozunu aldı. "Hafıza şeridinde yaptığım bu yolculuktan her ne kadar keyif almış olsam da Finn'in evine geç kaldım."

Adamın Finn'e gittiğini, özenle karıştırılmış saçlarını fark ettiği anda anlamıştı. Bu şekilde görünmesi için ürün kullanması gerekiyordu.

"İyi eğlenceler," dedi.

Ayağa kalktı. "Gelmek ister misin?"

"Finn'inki bir pikap sahnesi."

Sırıttı. "Aynen öyle. Şanslı olabilirsin."

Kadın başını salladı.

"Emin misin? Calvin orada olacak."

Hâlâ kızın, eski bir deniz komandosu olan kardeşine karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordu. için ve Yangın Bölüm.

Emmet oldu a iyi Dedektif, ama

Bazen hiçbir şeyden haberi

olmazdı. "Ben
almayayım," dedi.

"Oh, hadi ama. Burada oturup kendini akciğer kanseri yapmaktan ve
dava hakkında stres yapmaktan iyidir."

"İyi olacağım. Sadece henüz bir tutuklama yapamadığımız için
hayal kırıklığına uğradım." Gülümsemesi soldu. "Bu kadar
heyecanlanma."

"Elimde değil. Ben böyleyim." "Onu
tutuklayacağız, biliyorsun."

Başını kaldırıp ona baktı, sesinde büyük bir özgüven vardı. Bunu
nereden öğrenmişti? Polis akademisinde mi öğretiyorlardı? Eğer öyleyse, o
günü kaçırmıştı.

İç çekti.

"Ben ciddiym Nik. Bize biraz güven."

Kum tepelerinin üzerinden dışarı baktı.

"İnanıyorum."

* * *

MACEY UYUYAMADI.
Tekrar.

Gece yarısı civarında uykuya dalmıştı ve sonra gözleri üç kırk beşte
açılmıştı. Aslında hiçbir nedeni yoktu; sanki vücudu "*Hey, uykusuzluk
oyununu yeniden oynama zamanı!*" diye karar vermişti.

O tavana bakarken pencerenin dışında rüzgâr uğulduyordu. Bu uyanma
olayı alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Buradaki ilk gecesinde dünyaya
küsmüş, araba kullanmaktan, malzeme taşımaktan ve patlak lastiği
yüzünden strese girmekten tamamen bitkin düşmüştü. Ama o zamandan
beri her gece uykuya dalmakta zorlanıyordu. Daha doğrusu uykuda
kalmakta. Asıl sorun da buydu. Her gece uykuya dalmayı başarıyor, ancak
birkaç saat sonra rüzgâr evin etrafında uğuldayıp ıslık çalarak uyanıyordu.

Gözlerini tavandaki filigrana dikti. İlk fark ettiğinde bir kır çiçeğine
benziyordu. Ertesi gece, bir deniz anemonu. Şimdi ise

dev bir kırkayaktı ve tavanda süründüğünü ve duvardan aşağı indiğini hayal etmeden gözlerini kapatamıyordu.

Macey'nin midesi korkuyla doldu ve bu geceyi bir kez daha yaşamaya hazırlandı. Kafasındaki ürkütücü düşünceler sonsuz bir döngüye girmiş gibiydi.

Julia Murphy de aynı odada mı yatmıştı? Bu çok mantıklıydı. İki yatak odasından bu daha büyüktü ve daha büyük bir dolabı vardı.

Aynı yatakta uyanık yatmış, aynı filigrana bakmış, hayatını, işini ve erkek arkadaşını düşünmüş müydü?

Macey kendisinden önce bir yerde yaşayan insanları hiç düşünmemişti ama şimdi Julia Murphy'nin de yapıp yapmadığını merak etmeden hiçbir şey yapamıyor gibiydi. O kadar takıntılı hale gelmişti ki, bu onu geceleri uyutmuyordu.

Ya da belki de tam tersiydi. Belki de uykusuzluk onu takıntılı yapıyordu.

Yüzüstü yattı ve yastığı başının üzerine çekti ama rüzgârın sesi içeri sızıyordu. Josh'u dinlemeliydi. Eğer dinlemiş olsaydı, şu anda şehir merkezinde bir apartman dairesinde, insanlarla, sokak lambalarıyla ve kalabalık bir bölgenin güven verici beyaz gürültüsüyle çevrili olabilirdi. Bunun yerine, adanın ıssız kuzey ucundaydı, yanında sadece uğuldayan rüzgâr ve bir avuç tuhaf komşusu vardı.

Gündüzleri burayı çok severdi. Kum tepelerini, dalgaları, uçuşan martıları ve dalış bombardımanı yapan pelikanları seviyordu. Kumların üzerinde koşmayı ve karides teknelerinin gelip gidişini izlemeyi seviyordu. Bu sahili sık sık ziyaret eden balıkçıları ve deniz kabuğu toplayıcılarını tanımayı öğrenmiş olmayı seviyordu.

Ama geceleri, özellikle de rüzgâr şiddetlenip evinin köşelerinden, korku filmlerindeki hayalet ses efektlerini andıran tiz, ıslık gibi sesler çıkardığında, farklı hissediyordu. İlk başlarda bu sestən çok etkilenmiş, hatta gelecekteki bir film projesi için kaydetmek istemişti. Ama şimdi bunu sadece ürkütücü buluyordu.

Macey yastığı daha sıkı çekti ve başka bir şey düşünmeye çalıştı. Owen'ın sesi. İçini ürperten o derin, alçak ses.

karnını. Adamın ağzını, ellerini ve göğüslerinin adamın göğsüne nasıl bastırıldığını düşündü. Yatağa doğru iç çekti.

Belki de onu geceleri uykusuz bırakan şey buydu.

Şu anda bu tür karışıklıklar istemiyordu. Onlardan uzak durmaya kararlıydı - sadece genel olarak erkeklerden değil, özellikle de Owen'dan. O çok her şeydi. Çok çekici. Kendine çok güveniyordu. İşinde çok iyiydi. Ve ona içini açtığına gözlerindeki anlayış çok çekiciydi. Ona güvenmek için kendini baştan çıkarılmış hissetti. Ona zaten *güvenmişti*. Ve güven, kaçınmaya yemin ettiği kaygan bir yokuşun ilk adımıydı.

Bir yaz. Burada yapmaya çalıştığı tek şey buydu. Hayatını toparlamak ve yeni kurduğu işini yoluna koymak için dikkatinin dağılmayacağı bir yaza ihtiyacı vardı. Bu yazın işle ilgili olması gerekiyordu - kendisi ve kariyeri üzerinde çalışmak. Odaklanması gerekiyordu. Ama Owen'ı düşünmeden edemiyordu.

Thunk.

Birden ayağa fırladı. O ses de neydi? Garaj yolundan geliyor gibiydi. Yataktan fırladı ve pencereye koştu.

Perdeleri araladı ve aşağıya baktı. Garaj yolu karanlık ve hareketsizdi ve arabası bir gölgeden ibaretti.

Thunk-thunk.

Ses kesinlikle alt kattan geliyordu. Komodinden telefonunu aldı ve ön kapıdan bakmak için yalınayak evin içinde ilerledi. Verandanın ışığı güverteyi sarı bir parıltıyla aydınlatıyordu. Kapının kilidini açtı ve dışarı çıktı.

Sahili incelerken rüzgâr yüzünü savurdu. Bu gece ay bulutlar tarafından gizlenmişti ve suyu göremiyordu, sadece sesini duyabiliyordu. Ayaklarını kapının yanında bıraktığı kumlu parmak arası terliklere geçirdi. Telefonunu el feneri olarak kullanarak aşağıya indi.

Thunk.

Macey sahanlıkta durakladı. Ses evin kuzey tarafından geliyordu. Bahçeyi yaratıklara karşı tarayarak, kendi evini komşununkinden ayıran aşırı büyümüş çitlere yaklaştı.

Bir fırtına koptu.

Ka-thunk!

Macey gürültüye doğru döndü. Bir palmiye yaprağının altına eğilerek çite yaklaştı ve ışığını ona doğrulttu.

Komşusunun ahşap kapısı açık duruyordu.

Oraya doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Ama sonra tekrar açıldı. Bir kez daha kapattı, bu sefer mandalı sağlamlaştırdı. Sonra döndü ve karanlık araba yoluna baktı.

Owen *bunun bir güvenlik sorunu olduğunu* söylemişti.

Macey ışığını arabasına tuttu. Kilitlemeyi hatırlamış mıydı? Arabaya doğru yürüdü ve kilitlenmediğini gördü. Kapıyı açtı ve kilit düğmesine dokundu, sonra yerdeki boş kahve fincanını almak için koltuğa doğru eğildi. Elini konsolun üzerine koyarak durdu. Hava ekşi ve metalik kokuyordu, ter gibi mi?

Arka koltuğa baktı, orada değerli bir şey bırakmadığından emin olmak istiyordu ama sadece eski bir plaj havlusu vardı. Kapıyı çarptı ve etrafına bakındı, bakışlarını sokakta bir aşağı bir yukarı gezdirirken şimdi ihtiyatlıydı.

Owen haklıydı. Projektör ışığını değiştirmesi için ev sahibini araması gerekiyordu. Evinin iki yanındaki çitleri tarayarak aceleyle merdivenleri çıktı. Merdivenlerin başında telefonuna baktı. Saat 4:28'di.

İç çekti. Yatağa geri mi dönmeli yoksa pes mi etmeliydi? Bir saat içinde bataklığa gidip tripodunu kurabilirdi. Belki şansı yaver gider ve dramatik bir gün doğumu yakalar. Ya da belki teknesinin kış tarafından olta atan bir başka balıkçıyı mükemmel bir silüet halinde görebilirdi. Böyle bir kare turizm panosu için bir poster olabilir.

Kum tepelerinin üzerinden dışarı baktı, sonra ay bulutların arkasından çıkarken gökyüzüne baktı.

Kumsalda bir gölge kıpırdadı ve Macey'nin yüreği hopladı. Bu bir insan mıydı? Öyleydi. Bulutlar yer değiştirdi ve her şey yeniden karanlığa gömüldü.

Telefonunu kavrayarak sahile baktı. Bu o muydu? Köprüdeki adam mı?

Herhangi biri miydi?

Gözlerini kısarak loşluğa baktı ama bir figürün gölgeli şeklinden başka bir şey seçemedi. Ya da belki o bile değildir. Belki de onun

Yorgun gözler ona oyun oynuyordu.

Telefonuna baktı ve dudaklarını ısırıldı. Owen'ı arayabilirdi. Ya da Josh'u. Ya da 911'i. Ama ne diyecekti?

Evet, sahilde duran bir kişiyi ihbar etmek istiyorum.

Macey'nin kendine gelmesi gerekiyordu. Ve iyi bir gece uykusuna. Tam gökyüzü aydınlanıp ay bulutların arasından çıkarken kapıya doğru uzandı. Tekrar sahile baktı.

Gölge gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

ON ALTI

O WEN, yedek kulübesine adımını atar atmaz gerginliği fark etti. Kabinlerin çoğu boştu ama şefin ofisinin kapısında birkaç kişi duruyordu. Owen içinde İtalyan denizaltısının bulunduğu çantayı masasına bıraktı ve kapı çerçevesine yaslanmış olan Nicole'e doğru yürüdü.

"Ne oldu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Laboratuarlar yeni geldi."

Brady dirseklerini masasına dayamış, önünde bir yığın kâğıt duruyordu. Miranda karşı taraftaki sandalyeye oturmuş, Emmet omzunun üzerinden bakarken parmağını sayfaya vurarak bir şeyler anlatıyordu.

Miranda, "PCR ile bile bir şey bulamadılar," dedi. "PCR nedir?" Emmet sordu.

"Polimeraz zincir reaksiyonu," dedi. "Bu, üzerinde çalışılacak fazla materyal olmadığında bir DNA örneğini çoğaltmak için kullanılabilecek bir süreçtir. Bu durumda örnek çok bozulmuştu."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Owen sordu.

Şef ona baktı. "Cesedin altında bulunan sigara izmaritleri. Görünüşe göre DNA iyi değil."

Miranda ona baktı. "Muhtemelen zaman ve hava koşulları nedeniyle çok bozulmuş, bu da sigara izmaritlerinin failimize ait olamayacak kadar eski olduğu anlamına geliyor."

Bu zaten uzak bir ihtimaldi. Owen buna güvenmiyordu.

"Liflerle bir maçımız var," dedi ve sesindeki heyecanı fark etti.

"Muşambadakiler mi?" diye sordu.

"Arabanın bagajındaki muşamba ve otopside kurbanın dişlerinde bulunan iki lif. Döşemelik kumaşlarda yaygın olarak kullanılan poli-yün karışımı."

"Ne yani, bu onu boğmuş olabileceği anlamına mı geliyor?" Emmet Owen'a bakarak sordu. "Adli tabibin size elle boğma dediğini sanıyordum."

"Yaptı," dedi Nicole. "Ama belki de çığlıklarını bastırmak için önce yastığı ya da minderi kullanmıştır."

"Bunlar otopsideki laboratuvarlar mı yoksa Volkswagen mi?" Owen sordu. "İkisi de," dedi Brady.

Bu, şefin gücünün bir göstergesiydi. Günlerdir ilçe suç laboratuvarındaki kafesleri tıkırdatıyor, fiziksel kanıtlar için acele etmeye çalışıyordu.

"Otopside başka ne çıktı?" Owen sordu.

"Tırnak kesiği," dedi Miranda. "Tırnaklarından birinin altından DNA elde ettik."

Owen'ın nabızı hızlandı. "Hiç isabet var mı?"

Brady, "CODIS'te yok," dedi. "Yani şimdilik sabıka kaydı olmadığını varsayalım. Ya da en azından DNA örneğini hak edecek kadar ciddi bir şey olmadığını."

Miranda, "DNA hâlâ çok işe yarıyor," dedi. "Yırtık bir tırnağın altından elde edildi, bu da bir mücadeleye işaret ediyor. Yani, bir şüpheliye yaklaştığınızda, bu aslında dumanı tüten bir silahtır."

Miranda konuşurken odadaki enerji hissediliyordu. Sonunda biraz ilgi çekmeye başlamışlardı.

Brady Owen'a baktı. "Mazeret konusunda ne durumdayız?"

Nicole ona döndü, açıkça şaşırılmıştı. "Kim bize bir mazeret verdi?"

"Hancock," dedi Owen. "Bu sabah beni aradı ve Anma Günü'nden önceki hafta Perşembe'den Pazar'a kadar bir iş seyahatinde olduğunu söyledi."

"Nerede?" Nicole sordu.

"Cabo San Lucas, diyor."

"Seni durup dururken mi aradı?" Emmet sordu. "Evet.

Hoparlörde avukatı vardı."

"Bu bizim zaman aralığımızı kapsıyor," dedi Nicole. "Julia en son Perşembe gecesi işten sonra bir iş arkadaşı tarafından görülmüş ve ardından Cuma sabahı gün doğumu civarında White Dunes Park yakınlarında arabasına benzeyen bir adamı gördüğünü iddia eden bir tanığımız var."

"Gördüğünü mü *iddia ediyor*?" Miranda sordu.

Nicole, "Bu görgü tanığının hâlâ inceliyorum," dedi. "Bana tehlikeli görünüyor." "Şu anda Hancock'tan bir DNA örneği almak iyi olurdu." Emmet söyledi.

"Yakın zamanda bir tane bulmayı beklemeyelim," dedi Brady, "özellikle de avukatı işin içindeyken. Mazeretine odaklanalım." Brady Owen'a baktı. "Bunu tespit etmek çok zor olmasa gerek."

"Hallediyorum."

Aslında bunu tespit etmek zordu ama Owen şefin önünde bunu söylemedi.

Miranda, "Kurbanın tırnağının altındaki DNA büyük bir kırılma noktası," dedi. "Avukatıyla uğraşmak zorunda kalsak bile bence peşine düşmeye değer. Belki Hancock kendini temize çıkarmak için gönüllü olarak bir örnek verir ve biz de yolumuza devam edebiliriz."

Brady yorum yapmadı ve Owen bunun adamın avukatının bir buldog köpeği olmasından kaynaklandığından emindi. Hancock daha önce de LBPD bir izin sorunu yüzünden inşaat projesini durdurmak için devreye girdiğinde onu Brady'nin üzerine salmıştı. Belediye meclisinden polis şefine kadar neredeyse herkesi dava etmekle tehdit etmişti.

"Peki ya *istemsiz olarak* DNA almaya ne dersiniz?"

Nicole sordu. "Ben de bunu düşünüyordum," dedi Owen.

"Ne yani, gizlice örnek mi alacaksın?" Emmet sordu.

"Evet, belki onu takip eder ve bir su şişesi ya da kahve fincanı gibi bir şey fırlatırken yakalayabilir miyiz diye bakarız."

Tüm gözler Brady'ye çevrildi. Adli kanıt uzmanı Miranda'ya baktı.

"Bir fikrin var mı?" Brady ona sordu. "Sadece bir pipetten ya da onun gibi bir şeyden yeterince örnek alabilir miyiz?"

"Kesinlikle," dedi Miranda. "Ama nereden aldığınız konusunda dikkatli olun. Gizlice DNA toplamak yasal bir gri alandır. Öylece bahçesine girip çöp kutusundan bir şey alamazsınız. Eğer bir örnek almak istiyorsanız, bunu halka açık bir yerde bıraktığından emin olun."

Nicole, "Onu biraz takip edip ne bulabileceğime bakabilirim," diye önerdi. "Seni fark etme olasılığı daha yüksek," dedi Emmet.

"Neden?"

"Çünkü sen bir kadınsın, birincisi. İkincisi de, sen ve Owen az önce onun ofisine gidip onu yerden yere vurdunuz."

"Biz yapmadık-"

Brady onun sözünü keserek, "Emmet haklı," dedi. "Bunu başka birinin yapması gerekiyor."

"Ben yaparım," dedi Emmet. "Adamla hiç tanışmadım, bu yüzden dikkat çekmemek benim için daha kolay olacak."

"Bugün halledelim şu işi." Brady, Emmet'ten Owen'a baktı. "Ve şu mazereti de kesinleştirelim. Bu adamın ya şüpheli listemizden çıkarılmasını ya da en tepeye çıkarılmasını istiyorum."

Herkes şefin ofisini boşalttı ve Owen bir içki almak için dinlenme odasına yöneldi. Yakıt ikmali yapması ve işe geri dönmesi gerekiyordu. Hancock'un mazereti onu rahatsız ediyordu. Her şeyin gümüş tepside sunulması ve avukatının telefonda her şeyi doğru söylediğinden emin olması hoşuna gitmemiştir.

Hancock iddia ettiği gibi cinayet sırasında Meksika'ya iş gezisine gitmiş olabilirdi. Owen Cabo'daki oteli çoktan aramıştı ve giriş ve çıkış tarihlerini teyit etmekte hiç zorlanmamışlardı. Ama bu yeterli değildi. Doğru teşvikle, oradaki bir otel görevlisi bilgisayardaki bir şeyi değiştirmeye kolayca ikna edilebilirdi. Ya da sadece yalan söylemeye. Owen insanları yüz yüze tanımakta iyiydi ama biriyle telefonda görüşürken dezavantajlıydı. Ve işleri daha da karmaşık hale getirmek için, Hancock Meksika'ya charter uçağıyla gittiğini söylemişti ve bu kayıtlar da manipölasyona maruz kalabilirdi. Owen'ın elindekinden çok daha sağlam bir şeye ihtiyacı vardı ve buna bir an önce ihtiyacı vardı.

Nicole içeri girdiğinde otomata para yükledi. "Bu DNA ipucu çok büyük," dedi.

"Evet."

"Sen de katılmak istemiyor musun?" İçkisi yere düştü.

"Emmet'in örnek almasına yardım etmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet, yani, halka açık bir yerde kahve fincanı ya da başka bir şey atan bu adamı yakalamak günler sürebilir," dedi. "Bence daha agresif bir plana ihtiyacımız var."

"Eğer çok agresif olursak, kanıtlarımızın mahkemede reddedilmesi riskiyle karşı karşıya kalırız."

Kollarını kavuşturdu. "Biliyorum, tabii ki. Ama burada zaman çok önemli. Cesedin bulunmasının üzerinden beş gün geçti ve hâlâ bir şüphelimiz yok, öyle mi?"

Owen tezgâha yaslandı ve ona baktı. "Sadede gel Nicole. Ne istiyorsun?"

"Bu aç üzerinde çalışmak istiyorum. Brady ile konuş ve Hancock'u takip etmeme izin vermesini sağla. Beni sürekli Julia'nın arkadaşlarıyla görüşmeye gönderiyor ve sanırım o ipuçlarını tükettim. O DNA örneğine ihtiyacımız var. Eğer suçluysa kanıtımız olacak, değilse de başka birine geçebiliriz."

Owen bir şey söylemedi.

"Ayrıca, şüpheli bir şey yaparsa diye üzerinde fazladan bir çift göz olmasının zararı olmaz," diye ekledi.

"Onu izlediğimizi bilirse, şantiyede kamp kurup herkesin zamanını boşa harcama olasılığı artar."

"Ama-"

Owen, "Kurbanın arkadaşlarıyla konuşsanız daha iyi olur," dedi. "Eğer erkek arkadaşıyla ilgili bir kayıt bulabilirsek, bu çok önemli olur."

"Biliyorum, ama-"

"Özellikle de kurbanla kişisel bir ilişkisi olduğunu zaten reddeden Hancock olduğu ortaya çıkarsa. O zaman onu bir yalanın içinde yakalamış oluruz ki bu da elimize koz verir."

Nicole ağzını kapattı. Huysuz ve sinirli görünüyordu ama bu çok kötüydü. En yeni dedektif olarak, en alt kademede yer alıyordu. Owen da bir zamanlar o durumdaydı ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyordu. Onun için daha da berbattı çünkü ağabeyi ona sürekli ne yapması gerektiğini söylüyordu.

Ama herkes aidatını ödemek zorundaydı.

"Peki," dedi sertçe. "Tekrar tur atacağım."

"Bakın, sinir bozucu olduğunu biliyorum ama bu meşguliyet işi değil. Kurbanın arkadaşlarını denemeye devam etmeliyiz. Biri bir şey görmüş ya da önemli bir şey duymuş olabilir ve bunun farkında bile olmayabilirler. Çok dikkatli olmalıyız."

"Biliyorum, anlıyorum. Sadece bir ipucu için hazırım." "Evet, ben de."

En azından biraz yatışmış gibi görünerek odadan çıktı ve Owen onun gidişini izledi. Onun sabırsızlığını anlıyordu. Tanık sorgulamaları sıkıcı olabilirdi ama bazen en ufak bir yorum kritik bir ipucuna dönüşebilirdi.

Bir mesaj geldiğinde telefonu cebinde bip sesi çıkardı. Çıkardı. Joel.

RU haberleri izliyor mu?

Owen mesajı görünce kaşlarını çatı.

"Hey," dedi Emmet dinlenme odasına girerken. "Haberleri gördün mü?" "Hayır. Ne var?"

"İstasyonun dışında yayın yapan bir TV muhabiri var." Odayı geçti ve miniblindlerin arasından baktı. "*Orospu* çocuğu. Şu anda çekim yapıyorlar."

Owen oraya doğru yürüdü ve panjurların arasından baktı. Cesedi buldukları gün her yerde olan kızıl saçlı muhabir geri dönmüştü. San Antonio'daki Kanal 6'da çalışıyordu.

"*Siktir*," dedi Emmet.

"Ne diyor bu?"

"Az önce tüm dünyaya Julia Murphy cinayetinde bir şüphelimiz olduğunu söyledi." Emmet ona baktı.

"Kimdi o-" "Miles Hancock."

* * *

MACEY gökyüzüne baktı, kamerayı kontrol etmek için mücadele etti. Kumanda kolunu hareket ettirdikçe drone kum tepelerinin üzerinde alçaldı.

"Dikkatli ol," dedi

Josh. "Deniyorum."

"Başparmaklarını kullan. Daha fazla kontrol sahibi olursun." Macey sol başparmağını kumanda koluna dayadı. "Yanlış başparmak. Bu irtifa."

Bir iç çekti ve gözlerini kısarak güneşe baktı. "Nasıl bu kadar kolay görünmesini sağlıyorsun?"

"Alıştırma."

"Keşke çocukken daha fazla video oyunu oynasaydım."

"Kesinlikle yardımcı oluyor. Ama artık alışmaya başlıyorsun." Josh arkasını döndü. "Görünüşe göre polisiniz geldi."

"Ha?"

"Dedektif Breda."

Macey arkasını döndü ve Owen'ın sahilde kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Beyaz bir polis cipi yolun hemen dışında park etmişti.

Adam ona doğru ilerlerken midesi kelebeklerle doldu. Bir görevdeymiş gibi görünüyordu.

"Hey, izin verir misin?"

Josh'a geri döndü. "Ne?"

Gülümsedi. "O kamera bir servet değerinde. Muhtemelen onu mahvetmek istemeyiz."

Kontrolü ona devretti ve Owen ona yaklaşırken ona biraz mahremiyet sağlayarak uzaklaştı.

"Merhaba," dedi güneş gözlüklerini çıkarırken.

Adam onun önünde durdu, elleri kalçalarındaydı. "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Arabanız evinizde, ben de sahilde olduğunuzu düşündüm." Drone tepesinde süzülürken başını geriye doğru eğdi. "Bu senin kameran mı?"

"Şirketin ama evet. Etkileyici, değil mi?"

Cevap vermedi, sadece drone'a baktı. Güneş gözlüğü takmıştı ama kadın gözlerinin etrafındaki gerginliği fark etti.

Dönüp ona baktı. "Geçen Cumartesi burada mıydı?" "Ne? Drone mu?"

"Evet."

"Yani Cumartesi günü, ME buradayken mi?"

"Evet."

Bir tedirginlik hissetti. "Hayır." "Emin misin?"

"Tabii ki. Neden?" Gözlerini gökyüzüne dikmiş olan adama baktı. "Owen?"

Güneş gözlüklerini çıkararak ona doğru döndü. Mavi gözleri soğuk bakıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bugünkü haberleri gördün mü?"

"Bu sabahtan beri yok. Ne oldu?"

"Bir muhabir bu öğleden sonra polis karakolunun dışında canlı yayın yaptı."

Sanki onun tepki vermesini bekliyormuş gibi baktı.

"Bütün hafta boyunca orada muhabirleriniz vardı, değil mi?"

Başını salladı. "Bu San Antonio'dan. Departmanımızın Julia Murphy cinayetinde şüpheli olarak Miles Hancock'u aradığını duyurdu."

Kaşları kalktı. "Onun şüpheli bir kişi olduğunu söylediğini sanıyordum." "Dedim," dedi. "Onun bir şüpheli olduğunu bildiriyor."

Owen ona baktı ve Macey'nin midesi bulandı. "Bu ses tonu da neyin nesi?" diye sordu.

"Ton?"

"San Antonio'lu olduğunu söyledin, sanki bununla bir ilgim varmış gibi."

"Öyle mi dedin?"

Bir kahkaha attı. "Evet, doğru."

Adam sadece ona baktı.

"Beni soruşturmanızla ilgili bir şeyi bir TV muhabirine *sızdırmakla* mı suçluyorsunuz?"

Yüzü değişmedi. Öfke göğsünün içinde kabardı.

"Şu anda ciddi misin? Bir muhabir San Antonio'dan geliyor ve *ben* de ona haber tüyoları mı veriyorum?" Bunun saçmalığına güldü. "Oh, ve bu sana özellikle davanı kimseyle tartışmayacağımı söyledikten sonra mı oldu?"

"Bunu kimseyle tartıştınız mı?"

Macey'nin boğazı düğümlendi. Yüzünde yalan söylediğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını araştıran mavi gözlere baktı.

Kollarını kavuşturdu. "Hayır, Owen. Senin davanı kimseyle tartışmadım. Ne bir muhabirle ne de başka biriyle."

Yüz ifadesinde bir şey titreşti. Suçluluk mu? Ya da belki de onu kızdırdığını fark ettiği için temkinliydi.

Güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Bu kadar mı? Burada meşgulüm."

"Sormak zorundaydım." Güneş gözlüklerini de tekrar taktı. "Kişisel bir şey değil."

Kişisel bir şey değil.

"Her neyse." Gitmek için döndü.

"Macey, bekle."

"Hayır." Omzunun üzerinden ona bakarak yürümeye devam etti. "Başka sorularınız olursa beni daha sonra arayın. Çalışıyorum."

BÖLÜM

YEDİ

MACEY kabinde oturmuş, Josh'un kocaman bir tabak dolusu tavuk kanadına saldırmasını izliyordu. Evinde üç saat boyunca düzenleme yaptıktan sonra Josh açlıktan ölüyordu. Onu bir taneyle bile baştan çıkaramamıştı.

Bu yüzden Finn'e geldiler.

"Peki kim kırdı?" Josh bir lokma yemek yerken sordu.

"San Antonio'daki Kanal 6."

Saatlerce öfkelendikten sonra nihayet Josh'a Owen'la yaptığı konuşmayı anlatacak kadar sakinleşmişti. Büyük olasılıkla söylediğine pişman olacaktı ama Josh bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve onun sorularından kaçmaktan yorulmuştu.

"Rayna öğlen polis merkezinin önünde canlı çekim yaptı," dedi, "ve saat beşte herkes burada nefes nefese güncellemeler yapıyordu."

"Herkes mi?"

"Tüm Corpus iştirakleri, artı San Antonio ve şimdi de Houston."

"Kızgın olmasına şaşmamalı."

"Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır." Parmaklarını yaladı ve doğal olmayan turuncu bir kanat daha aldı. "Ama büyük bir baskı altında olmalı. Bu işler nasıldır bilirsiniz; küçük bir departman, büyük bir cinayet davası. Muhtemelen yetersiz kaynaklara sahipler ve şimdi de medyanın spot ışıkları üzerlerinde. Ayrıca, o baş dedektif, değil mi? Bu da silah altında olduğu anlamına geliyor. Kendinizi onun yerine koyun."

Macey margaritasını h  p  rdeterek beyninin donmasını sağladı. Kendini Owen'ın yerine koymak istemiyordu. Ona hiç sempati duymak istemiyordu. H  l     ok kızgındı,   zellikle de daha geçen gece onu merdivenlerde   pt  ğ  n   d    n  rsek.

Josh ba parmağındaki buffalo sosunu yaladı. "Ona Rayna Jones'un senin d   manın ve d  nyada en son sızacağın kişi olduğunu s  yledin mi?"

"Kimseye *sızdırmazdım!*" Margaritasını pipetiyle karıştırdı. "Ve ona   zellikle davası hakkında kimseyle konu mayacağımı s  yledim."

Josh, "Bu konuyu benimle konu uyorsun," diye işaret etti. "Sadece zaten haberlerde olanlar hakkında."

"Aha." Bir kanadını ona doğrulttu. "Yani sana içeriden bilgi verdiğini kabul ediyorsun. İkinizin   zel bir ilişkisi var gibi g  r  n  yor."

"Yok."

Bir ka ını kaldırdı.

"Tanımıyoruz. Adamı   ok az tanıyorum."

"Tamam. Peki size basit bir soru sorması sizi neden bu kadar rahatsız ediyor - bu hikayenin içerideki kaynağı siz miydiniz, değil miydiniz?"

"    nk   bu basit bir soru değil," dedi. "Benim d  r  stl  ğ  m   sorguluyor."

Macey bunun kendisini neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildi. Kovulmasına neden olan muhakeme hatasını ona s  yleyen kendisiydi. Eğer bir kaynakla yatacak t  rden biriye, belki de bir cinayet zanlısının adı gibi hassas bilgileri bir TV muhabirine sızdıracak t  rden biriydi.

Owen'a içini açtığında, Owen   ok yargılayıcı g  r  nmemi ti. Ona, i leri berbat etmenin ve bundan pişmanlık duymanın nasıl bir   ey olduğunu anladığını hissettirmi ti. Aralarında bir bağ olduğunu d    nm   ti ama   imdi Owen konuşmalarını ona karşı kullanıyormu  gibi g  r  n  yordu.

"Peki, ona medyaya haber vermediğini s  ylediğinde sana inandı mı?" Josh sordu.

"Bilmiyorum." Adamın onu sorgularken g  zlerindeki sert bakışı hayal edince midesinde bir d  ğ  m oluştu. *Bu kişisel bir   ey değil.* Bunu nasıl s  yleyebilirdi? Elbette ki iseldi.

"Biliyor musunuz? Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Kereviz çubuklarından birini kaptı ve ranch sosuna batırdı. "Hadi başka bir şey konuşalım."

"Pekâlâ." Josh bir kanat daha aldı. "Belgesel nasıl gidiyor?"

Macey kerevizi kemirdi. Pek de iyi olmayan bir konu daha, ama en azından Owen'ı geride bırakmışlardı.

"Tamam," dedi. "Konu neydi?"

"İklim değişikliğinin doğu kıyısı boyunca ıstakoz balıkçılığı üzerindeki etkileri."

Kanadını kemiriyor, konu hakkında şu ya da bu şekilde bir his belirtmiyordu. Bu Macey'nin işiydi - insanların umursamadıkları ya da önceden varlığından bile haberdar olmadıkları bir şeye ilgi duymalarını sağlamak.

Josh tabağına bir kemik daha attı. "Ee, nasıl gidiyor?" "Tamam. Planladığım kadar çok zaman harcamadım." Anlamı Hem de hiç. "Sürekli dikkatim dağılıyor." "Ne ile?"

"Yerleşmek. Yeni iş. Her şey." Bir kereviz çubuğu daha aldı. "Garip olan ne biliyor musun?"

"Aç olmadığını söylemiştin ama şimdi benim yemeğimi yiyorsun?"

"Garip olan, bundan hoşlanıyor olmam."

"Bu ne?"

"Yaptığımız iş."

"Sevilmeyecek ne var?" Tavuğu kemiğinden emdi. "İyi olduğumuz bir şeyi yapmak için para kazanarak bir yazı sahilde geçireceğiz."

"İşin garip tarafı da bu. Sanırım bu işte iyiyim."

"Tabii ki bu işte iyisin. Dünyanın en iyi film okullarından birinden mezun oldun."

"Sanırım biraz züppeydin. Reklam yapmak konusunda. Ama şimdi hoşuma gidiyor."

"Reklamların nesi var? Yapması eğlenceli ve faturaları ödüyorlar."

Omuz silktili. "Eğlenceli olacaklarını bilmiyordum. Ve bu kadar açık olmalarını seviyorum. Ne söylemeye çalıştığınız konusunda hiçbir gizem yok."

Josh başını salladı ve son kanadını aldı. "Ne?" diye sordu.

"Yaptığın işten zevk aldığına çok şaşırmış gibisin."

"Hoşlanıyorum."

"Haber odasını hiç özlüyor musun?"

"Hayır. Bazen insanları özlüyorum. Ama günün her saatinde yaşanan stresi özlemiyorum. Peki ya sen?" diye sordu, konuyu açtığı için endişelenmişti. "Sen özlüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Liseden mezun olduğumdan beri bu işi yapıyorum. Bu işte sahip olabileceğiniz her türlü angarya işi yaptım ve üç farklı TV kanalında çalıştım. Bu işlerin her biri uzun saatler, boktan ücretler ve ofis politikalarını yönlendirmenin sürekli baskısıydı." Parmaklarını peçeteye sildi. "Bu çok daha iyi bir iş, inanın bana."

Adamın yüz ifadesinde alaycı olduğuna dair bir işaret aradı. "Bu iş tam olarak bir servet kazandırmıyor."

"Evet, ama kendi programımızı yapabiliyoruz, kendi kararlarımızı verebiliyoruz - kelimenin tam anlamıyla. Özerklik için söylenecek çok şey var."

Göğsünde ani bir sıkışma ile onu masanın üzerinden izledi. Josh ona bir şans vermişti. Eski işinden hiç kimse onun yaptıklarına inanmıyordu; kibarca ilgileniyormuş gibi yapıp ona iyi dileklerde bulunanlar bile. Söylediklerine rağmen, herkesin yeni kurduğu yapım şirketinin başarısız olacağını düşündüğünü biliyordu.

Macey boğazını temizledi. "Son zamanlarda söylemediysem diye söylüyorum, teşekkürler."

"Ne için?"

"Bunun için imza atıyorum. Bunun büyük bir risk olduğunu biliyorum."

"Benim için değil." Sırttı. "Hayatını tehlikeye atan sensin. Ben sadece yolculuk için buradayım."

"Geldiğine sevindim."

Tabağını itti, konuşmanın duygusal bir hal almasından rahatsız olduğu belliydi. "Hey, boş bir masa görüyorum. Bilardo oynamaya var mısınız?"

Omzunun üzerinden barın diğer tarafına baktı. Arkadaki masalardan biri gerçekten de boştu ama bu gecenin kalabalığına bakılırsa uzun süre öyle kalmayacaktı.

"Hadi oynayalım." Cüzdanını çıkardı. "Sen git masayı kap, ben de hesabı getireyim."

"Sen masayı al, ben de hesabı ödeyeyim."

"Emin misin?"

"Evet," dedi. "Bu sabah kahve almışsın." "Teşekkürler."

Masayı tutmak için ayağa kalktı. Macey hesabı istemek için etrafına bakındı. Kadın parlak sarı bir askılı bluz giyyordu ve fark edilmesi zor olmamalıydı. Odayı tarayan Macey onu barın sonunda gördü. İnsanlar barmenin dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışırken kadın bir tepsiye içki dolduruyordu. Yanındaki adam tepsisine çarpınca Macey ona ters ters baktı.

Adama bakarken Macey'nin nabızı hızlandı. Koyu renk dağınık saçlı, orta yapılıydı. Beyaz bir tişörtün üzerine turuncu bir şort giymişti ve sağ kolunu bir kol dövme kaplıyordu.

Bu oydu, kapısını çalmaya gelen adam, muhtemelen Julia Murphy'yi arıyordu.

Ya da belki Julia'yı aramıyordu. Belki de sadece kaybolmuştu.

Macey onun dövmelerini, saçlarını ve turuncunun tam tonunda olan şortunu inceledi. Bu oydu. Bunu biliyordu. Bilmediği şey, adamın onun evinde ne aradığıydı.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

* * *

O WEN kötü bir ruh halindeydi.

Mazereti doğrulamamıştı. Çürütememişti de. Kısacası, hiçbir ilerleme kaydedememişti. Akşamının yarısını bir charter uçak şirketiyle görüşerek, diğer yarısını da Hancock'un sözde tüm seyahat ayarlamalarını yapan kişisel asistanını bulmaya çalışarak geçirmişti. Owen, kadının bazı soruları yüz yüze cevaplamasını sağlayabilirse, Hancock'un mazeretinin yasal olup olmadığını hemen öğrenebileceğinden emindi. Ama kadını işte ve evde -iki kez- denemiş ve izini bulamamıştı.

Owen şimdi Waterman'ın kalabalık park alanını geçti ve Nicole'ün pikabının bir zakkum çitinin arkasına gizlice park ettiğini gördü. Eğilerek yolcu tarafına yaklaştı, yan aynadan uzak durmaya dikkat etti. Yavaşça kapı koluna uzandı. Kapıyı çekerek açtı ve içeri girdi.

Nicole bir mil kadar sıçradı. "*Kahretsin, Owen! Ne oluyor be?*"

Sırıttı. "Ne var ne yok?"

"Bana kalp krizi geçirttin!"

"Sadece iş başında uyumadığından emin olmaya çalışıyorum."

Nefesini dışarı üfledi. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Emmet bana akşam yemeğine çıkabilmesi için onun yerine bakmayı teklif ettiğini söyledi."

Nasıl gidiyor?"

"Çok sıkıldım."

Gülümsedi. "Gözetleme görevi istemiştin."

"İki saatten fazladır içeride." Park görevlisinin telefonuna baktığı Waterman'ın ön girişini işaret etti. Restoran bu gece çok kalabalıktı ve ön tarafın tamamı pahalı arabalarla doluydu.

"Range Rover nerede?" Owen sordu.

"Şu beyaz Escalade'in diğer tarafında." Kamyonet kabininin loşluğunda ona baktı. "Emmet sana parmak izi aldığını söyledi mi?"

"Duydum."

Emmet inşaat alanındaki herkesin ön camına el ilanları yapıştırmıştı. Tahmin edildiği gibi, Hancock işten çıktığında el ilanını kaptığı gibi

Yerde. Emmet arabayı sürdükten sonra bulmuş, yani en azından kısmi bir parmak izi seti varmış.

Nicole, "Miranda'ya el ilanından DNA'ya ulaşım ulaşamayacağımızı sordum," dedi. "Bana buna güvenmeyeceğini söyledi, bu yüzden hala başka bir şey atmasını bekliyoruz."

"Sabaha kadar beklessek daha iyi olur. Belki gelirken kahve içmek için durur. Leyla bana onun Beanery'nin müdavimi olduğunu söyledi."

"Bu gece için hâlâ umutluyum," dedi Nicole. "Daha önce ev sahibesiyle konuştum ve bana Hancock ve arkadaşlarının bazen yemekten sonra balkonda puro ve sigara içtiklerini söyledi. Özellikle de bütün günü balık tutarak geçirdikten sonra."

"Bugün balık tutmadı."

"Biliyorum, ama beklemeye hazırım." Nicole kollarını kavuşturdu ve ön camdan restoranın girişine baktı. "Gerçi burada ne kadar uzun süre oturursam o kadar sinirleniyorum."

"Neden?"

"Belirsizlik içinde olmaktan yoruldum. Brady'nin dediği gibi, onu listemizden silmek ya da en tepeye çıkarmak istiyorum. DNA eşleşirse öğreneceğiz."

"Belki."

Ona baktı. "Olabilir mi? DNA'sının Julia'nın yırtık tırnağının altında olmasının başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?"

Sadece ona baktı.

"Oh." Kaşlarını çattı. "Sert seks mi?"

Başını salladı. "Bu mümkün. Bence bu adam suçlu görünüyor ama bir cinayeti değil de bir ilişkiyi örtbas ediyor olabilir. Onu başka biri öldürmüş olabilir."

İç çekti. "İç karartıcı bir düşünce."

"Evet."

"Karı ve çocukları evde ve bu arada o da içeride sörf ve çim yiyor ve muhtemelen garson kızlarla oynuyor."

Yemekten bahsedilmesi Owen'ın midesinin guruldamasına neden oldu. Öğle yemeğinden beri bir şey yememişti. Kötü bir ruh hali içinde olmasının bir başka nedeni daha vardı.

"Macey ile işler nasıl gidiyor?"

Ona bakmak için döndü. "Kim?"

Gözlerini devirdi. "Macey Burns, görüştüğün muhabir." "O bir muhabir değil."

"Tamam, eski muhabir. Seni sürekli onunla konuşurken görüyorum." Owen yorum yapmadı.

"Siz ikiniz dışarı mı çıkıyorsunuz?"

diye sordu. "Hayır."

"Gerçekten mi? İlginç."

"Neden ilginçmiş?"

Omuz silkti. "Arkadaşlarımdan biri seni onunla Bitter End'de görmüş."

Owen iç çekti. Adada büyümüşü ve uzun zamandan beri herkesin birbirinin işini bildiği gerçeğine alışmıştı. İş açısından bakıldığında, bu onun avantajına kullandığı bir şeydi. İnsanlar bilgi paylaşıyordu, ne kadar müstehcen olursa o kadar iyiydi. Ama kişisel açıdan bakıldığında, bu durum sinirlerini bozuyordu.

"Burnumu sokmaya çalışmıyorum," dedi. Adam ona sert bir bakış attı.

"Cidden, insanların sürekli aşk hayatınız hakkında dedikodu yapmasının can sıkıcı olduğunu biliyorum."

"Aşk hayatım hakkında kim dedikodu yapıyor?"

"Oh, hadi ama. Herkes biliyor. Sen ve kardeşin şehirdeki en gözde iki erkeksiniz ve şimdi Joel piyasadan çekildi."

"İnsanların çok fazla boş zamanı var."

"Her neyse, demek istediğimi anlamıyorsun. Ben sadece Macey'ye ne söylediğine dikkat etmeni önermek istedim." Durakladı. "Bilirsin, haber bağlantılarını hâlâ sürdürüyorsa diye."

Ona karanlık bir bakış fırlattı.

Nicole başını salladı. "Söylediklerimi unut."

Owen koltuğunda kıpırdandı, artık rahatsızdı ve bu sadece guruldayan midesindeki çukurdan kaynaklanmıyordu. Macey ile olan ilişkisini bu şekilde bıraktığı için kendini iyi hissetmiyordu. Ona bu hikâyenin kaynağının kendisi olup olmadığını sorduğu zamanki yüz ifadesini hayal edip duruyordu. Kızgın görünüyordu. Ve incinmiş.

Kızgın kısmını bekliyordu. Sorunun onu kızdıracağını biliyordu ama sormak zorundaydı. Ona kızacağını düşünmüştü ama o bunu yumuşatacaktı, önemli bir şey değildi. Ama bunun onun için büyük bir mesele *olduğunu anlayabiliyordu*.

Owen restoranın kapısına baktı, gittikçe daha da sinirleniyordu. Onun duygularını incitmek istememişti. Bunu yapabileceğinin farkında bile değildi. Ama yüzündeki ifade çok açıktı. Owen vücut dilini okumakta iyiydi, özellikle de kadınlarınkini ve onu gücendirdiği gerçeğinden kaçış yoktu.

İronik olan, Owen'ın ona inanmasıydı. O haberin kaynağının kendisi olmadığını söylediğinde, bir şekilde ona doğruyu söylediğini anlamıştı.

Aslında her şeyi mahvetmişti. Onu kendisiyle çıkmaya ikna etmek, sonra gülmesini, gülümsemesini ve gardını indirmesini sağlamak, sonra da onu öpmesine izin vermesini sağlamak için harcadığı onca çaba, hepsi boşa gitmişti. Beş dakikalık bir konuşmayla her şeyi mahvetmişti.

"Alo?" Nicole öne doğru eğildi. "Orada uyanık mısınız?"

"Ne?"

"Dedim ki, bir dakika bakabilir misin?" diye sordu. "Benzin istasyonuna gitmem gerekiyor."

"Neden?"

"İşemem

lazım."

"Bekleyemez

mi?"

"Hayır." Kapısını iterek açtı. "Bir şey olursa bana mesaj at."

Kadın oradan ayrıldı ve Owen yan aynadan kadının caddeyi koşarak geçip benzin istasyonuna gidişini izledi.

İç geçirerek beklemek için arkasına yaslandı. Bardak tutucusunda bir paket turuncu Tic Tac gördü ve yarısını ağzına boşalttı. Onları ağzında evirip çevirmek kendisini her zamankinden daha aç hissetmesine neden oluyor, bu da kötü ruh halini daha da kötüleştiriyordu. Eliyle saçlarını taradı ve iç çekti. Bir yemeğe, bir duşa ve bir biraya ihtiyacı vardı ve tüm bunlar bile muhtemelen kendisini daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı.

Asıl ihtiyacı olan şey Macey ile arasını nasıl düzelterceğini bulmaktı.

Telefonu bir mesajla titredi. Cebinden çıkardı ve ondan gelen mesajı görünce nabzı hızlandı.

Nerede RU?

Cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca metne baktı.

Geç saate kadar çalışıyorum. Ne oldu?

Cevap vermeye başladığında bir baloncuk belirdi. Sonra kayboldu. Bir dakika daha bekledi ve onu aradı.

"Hey, n'aber?" diye sordu.

"Merhaba." Durakladı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil." Kadının sesindeki resmi tonu yakaladı. Ve başka bir şeyi de. "Sorun nedir, Macey?"

"Bilmeni istedim, az önce o adamı gördüm."

"Ne adamı?"

"Geçen gün evime gelen adam. Kolunda dövme olan mı? Daha önce Finn'in yerinde karşılaşmıştık."

"Ona rastladın mı?"

"Gerçek anlamda değil. Onu orada gördüm ve bir sohbet başlattım ve-"

"Onunla konuştun mu?"

"Evet. Çok sıradan bir şeydi. Sadece geçen gün onu sahildeki evimde fark ettiğimi söyledim ve bir yerden tanıyıp tanımadığımı sordum."

Owen dişlerini sıktı. Ona adama yaklaşmamasını özellikle söylememiş miydi? Neden yardım için onu aramamıştı?

"Alo?"

"Onunla konuşmamalıydın," dedi.

"Şey, ben yaptım. Kalabalık bir bardaydık ve kendimi tamamen güvende hissettim. Ama sonra biraz tuhaflaştı, ben de bundan bahsetmem gerektiğini düşündüm."

"Nasıl 'tuhaf' biriydi?"

"O evi kiraladığımı fark ettiğinde gerildi. Sincap gibi davrandı. Sonra da neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi."

ve hemen ardından bardan ayrıldı." Durakladı. "Konuşma bana tuhaf geldi, bu yüzden bilmek istersin diye düşündüm."

Owen üzerine yazabileceği bir şeyler bulmak için etrafına bakındı. Torpido gözünü açıp bir yığın peçete buldu ve bir kalem aramaya koyuldu.

"Gittiğini gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Çok kalabalıktı ve o da bir şekilde kaçtı. Ama size ne giydiğini söyleyebilirim: beyaz bir Rip Curl tişörtü ve turuncu sörf şortu, evime geldiğinde giydiği şortun aynısı. Ve bu kesinlikle bir kabile dövmesi. Yakından gördüm. Ayrıca 1.80 boylarında, orta yapılı, kahverengi gözlü."

Owen hepsini not aldı.

"Bir de Red Stripe içiyordu."

Bunu da not etti. "Onunla konuşmamalıydın," dedi ona.

"Evet, bunu zaten söylemiştin."

"Şimdi neredesin?" diye sordu, bilmek istediğinden emin değildi. Belki de Josh'la birlikte eve gitmiştir.

"Eve yeni geldim. Her şey yolunda. Soruşturmanızla ilgili olabilir diye bilmenizi istedim."

"Teşekkürler."

Kadın telefonu kapattı ve Owen her zamankinden daha sinirli bir şekilde telefonuna baktı. Neden adama yaklaşmıştı ki? Adama yaklaşımadan da onu arayabilirdi.

Ve Macey onu evinde gördüğünü söylediğinde adam neden ürkek davranmıştı? Owen'ın adamın Julia Murphy ile bir ilgisi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Nicole kapıyı açtı ve kamyonetin içine girdi. "Çok daha iyi," dedi. "Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey."

Telefonunu bardak tutucusuna sıkıştırdı ve bir mesaj geldiğinde hemen çalmaya başladı. Telefonu eline aldı ve mesajı okudu.

"Dışarı çıkıyorlar," dedi.

"Sana kim mesaj atıyor?"

"Hostes içeride. *Kahretsin!*" "Ne?"

"Bu gece puro yok, diyor."

Restorandan bir grup çıktı. Beş orta yaşlı adamdı ve birbirlerine oldukça benziyorlardı. Farklı renklerde Hawaii desenli tişörtler ve muhtemelen ziyaret ettikleri çeşitli golf sahalarından kalma beyzbol şapkaları giiyorlardı. Ada bu tip adamlarla doluydu ya da en azından turistik yerler öyleydi.

Nicole, "Hancock arkada," dedi. "Mavi Hawai gömleği. Onu gördün mü?" "Evet."

Hancock arkadaşlarının etrafından dolandı ve Owen onun vale görevlisine bir bilet uzatmasını izledi. Sonra ağzına bir şey attı.

"O ne-"

"Kürdan," dedi Owen.

"Yok artık! Bu mükemmel."

Hancock dişlerini karıştırırken ve park görevlisi üç araba getirirken sabırsızlıkla beklediler. İki adam üçüncüsüne binerek uzaklaştı ve sadece Hancock kaldı. Sonunda Range Rover'ı yanaştı.

Nicole, "Lütfen bir çöpçü ol," diye mırıldandı.

Hancock valeyeye bahşiş verdi ve direksiyonun arkasına geçti. Kürdanı ağzından çıkardı ve yere fırlattı.

"Ve işte orada." Nicole ona gülümsedi. "DNA örneğimiz."

BÖLÜM

SEKİZ

OWEN MACEY'i tam çıkarken yakaladı. Büyük siyah bir spor çantasını arabasının bagajına yükledi ve onun yanında araba yoluna girdi.

"Günaydın," dedi Owen arabadan inerken. "Merhaba."

Güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini göremiyordu ama sesi onu gördüğüne pek sevinmiş gibi gelmiyordu.

Dışarıda geçireceği bir gün için hazırlıklı görünüyordu. Üzerinde bir tişört, kot pantolon ve yürüyüş botları vardı ve cildi güneş kremi kokuyordu. Saçları at kuyruğu şeklindeydi ve Diamondbacks beyzbol şapkası takmıştı.

"Çıkıyor musun?" diye sordu.

"Doğa merkezine gidiyorum." Adamın elindeki şeylere baktı. "Nedir o?"

"Latte ve muzlu ekmek," dedi, fincanı ve pasta poşetini ona uzatarak.

"Bugün yaban mersinli kekleri kalmamış."

Her şeyi aldı, telaşlı görünüyordu. "Teşekkürler."

"Bu bir barış teklifi," dedi.

"Barış teklifi mi?"

"Dün bir pislik gibi davrandım. Medya meselesi hakkında," diye ekledi, sanki kadın hatırlamıyormuş gibi.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Evet, yaptım." Bir adım daha yaklaştı. "Bir dakikan var mı?" "Aslında geç kalıyorum."

"Bu uzun sürmeyecek. Sana bir şey göstermem gerekiyor." "Pekâlâ."

Kadın yiyecekleri arabasına koydu, adam da onu kamyonetine götürdü ve yolcu koltuğundaki kahverengi akordeon dosyayı aldı. Karıştırarak ihtiyacı olanı çıkardı ve yüzünü ona döndü.

Güneş gözlüklerini çıkarmıştı ve artık gözlerini daha iyi görebiliyordu. Adam ona üzerinde bir fotoğraf bulunan bir kâğıt uzatırken kadın temkinli görünüyordu.

"Bu o," dedi şaşırılmış bir sesle. "Evime gelen adam bu."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Dün gece onu yakından gördüm. Bu kesinlikle o adam." Kağıdı geri uzattı. "Kim o?"

"Jackson Schaffer." Herhangi bir tanıma titreşimi için onun gözlerini izledi. "Bu isim bir şey çağırıyor mu?"

"Hem de hiç." Kaşlarını çattı. "Adını nasıl öğrendin?"

"Finn's'e gittim ve Red Stripe içen erkeklerin kredi kartı makbuzlarını incelemelerini istedim. Sonra da senin tarifine uyan biri var mı diye isimleri araştırdım."

"Bu fotoğraf bir sabıka fotoğrafına benzemiyor," dedi.

"Bu bir ehliyet fotoğrafı."

Owen'ın da sabıka fotoğrafı vardı ama ehliyet fotoğrafı daha yeniydi. Jackson Schaffer dört yıl önce Austin'de uyuşturucu suçundan tutuklanmıştı. Eğer adam hâlâ iş yapıyorsa ve Julia Murphy'yi tanıyorsa, cinayetin uyuşturucuyla ilgili olma ihtimali vardı.

Ama Owen bunları Macey'ye anlatmayı planlamıyordu. Kimlik konusunda onayını almak istemişti ama sonra onunla dava hakkında konuşmayı bitirdi.

"Yani . . . Buralı olduğunu varsayıyorum?" diye sordu. Adam başını salladı.

"Şimdi Hancock yerine ona mı bakıyorsunuz?"

"Seçeneklerimizi açık tutuyoruz."

Gözlerini kaçırdı, sinirli görünüyordu. Ama bu çok kötüydü. Ona zaten yeterince şey söylemişti.

"Yardımanız için teşekkürler." Kağıdı katladı ve arka cebine koydu. "Bu işe karıştığın için üzgünüm."

"Ben değilim. Etrafta serbestçe dolaşan soğukkanlı bir katil var. Kim olduğunu bulmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa, kesinlikle yardım etmek isterim."

"Minnettarız."

"Birini ne kadar çabuk tutuklarsanız, hepimiz geceleri o kadar çabuk uyuyabiliriz."

Onu yakından izledi, uyumakta güçlük çektiğini öğrenince neden şaşırdığından emin değildi. Bir cinayet kurbanının evinde yaşıyordu. Ona kiralık evinin bir suç mahalli olmadığını söylemişti ama ona inandığından emin değildi. Ve onu geceleri ayakta tutan şey bu olmayabilirdi. Cinayet nerede işlenmiş olursa olsun, katil cesedi buradan yarım milden daha az bir mesafeye gömmüştü. Bu bile başlı başına onu endişelendirmeye yetiyordu, özellikle de yalnız yaşadığı için.

Uzun bir süre onu izledi, yeşil gözleri yüzünde ipucu aradı. Adam başka bir şey söylemeyince gözlerini kaçırdı.

"Gitmem gerek, kahve için teşekkür ederim."

Başını salladı. Ama gitmek için hareket etmedi. Onu bu akşam yemeğe davet etmek dilinin ucundaydı. Ya da tekrar içmeye. Ya da onunla vakit geçirip arasını düzeltebileceği herhangi bir şey. Onun tekrar gülümsemesini, konuşmasını ve gardını indirmesini istiyordu. Onu tekrar öpmek istiyordu ama bu kez merdivenlerde değil. Onu bir yatakta, koşudan gelirken gördüğünden beri düşündüğü her şeyi yapabileceği bir yerde istiyordu; kızarmış, terlemiş ve zor nefes alıyordu.

Owen tam olarak ne istediğini biliyordu ama zamanlamasının berbat olduğunu da biliyordu. Her an patlayabilecekmiş gibi görünen bir cinayet soruşturmasına boğazına kadar batmıştı. Belki bugün bile. Owen'ın davalar hakkında bir fikri vardı ve bu davanın da sonuna yaklaştığını hissediyordu. Bu da demek oluyordu ki, Macey'yi bu gece onunla görüşmeye ikna edebilse bile, Owen'ın işi başından aşkın olacaktı.

"Sonra müsait misin?" dedi çünkü ne olacaktı ki? Onu görmek istiyordu. Onu görmek için *yanıp tutuşuyordu*.

"Sonra mı?"

"Bu gece. Akşam yemeği için kaçabilirim."

Bir an tereddüt etti. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Günü kaplumbağa teknesinde, bir deniz biyoloğunun gölgesi altında geçireceğim, bu yüzden muhtemelen bu gece oldukça bitkin olacağım."

"Kaplumbağalar mı? Gerçekten mi?" Gülümsedi. "Bu yeni bir şey. Daha önce kaplumbağalar için hiç geri çevrilmemiştim."

Ağzının kösesi kıvrıldı.

"Seni aramama ne dersin? Eğer kaplumbağalar yüzünden yorulduysan, başka bir zaman ararız" dedi.

Güneş gözlüklerini tekrar taktı ama gözlerindeki bakışı yakalamadan önce değil. Evet demek istiyordu. Adam bunu görebiliyordu.

"Tamam," dedi, "ama bu gece yürümezse şaşırma." En azından "*hayır*"

"dan "*belki* "ye getirmişti onu.

"Seni ararım," dedi ve kız fikrini değiştiremeden gitmek üzere hareket etti. "Yardımanın için tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

* * *

NICOLE çalışma odasına adımını attı ve bir anlığına serin havanın tadını çıkardı. Masaları taradı ve Emmet'e doğru ilerledi, bilgisayarında bir şeyler tıkırdatıyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu.

"Emin değilim. Öğle yemeğinden yeni döndüm."

"Görüşme odasında kim var?" diye sordu, başıyla konferans odasının yanındaki kapalı kapıyı işaret ederek.

"Bu Owen olmalı."

Kaşlarını kaldırdı. "Yanında kim var?" "Jackson Schaffer."

"Kim o?"

"Julia Murphy'nin bir arkadaşı, sözde."

"Gerçekten mi?" Nicole yapamadım gizlemek onu
Sürpriz. "Arkadaş olarak erkek arkadaşın mı?"

Emmet yazmayı bırakmadı. "Bilmiyorum."

Kapalı kapıya baktı, şimdi daha da meraklanmıştı. Günlerdir Julia'nın arkadaşlarıyla görüşüyordu ve bu adamın adını hiç duymamıştı.

"'Makyaj' tireli mi?" Emmet sordu. "Ne?"

"Makyaj malzemeleri, yüzünüze sürdüğünüz şeyler. Otel soygununu yazıyorum ve bu kadın 300 dolar değerinde makyaj malzemesinin yanı sıra bir altın bilezik ve iki dizüstü bilgisayarının çalındığını bildiriyor."

Omzunun üzerinden ekrandaki rapora baktı. "Biraz geç kalmadın mı?"

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Kısa çizgi mi,
hayır mı?" "Hayır, sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Sadece 'kozmetik' yaz. " Tekrar kapıya baktı. "Ne zamandır içerideler?"

"Neredeyse bir saat."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ben de meraklanmaya başladım."

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Uzun boylu, bronz tenli, güzel yapılı. Şort ve parmak arası terlik giymişti ve üç günlük sakalı vardı. Owen onu nezarethaneye sokarken adam gergin görünüyordu ama bu alışılmadık bir durum değildi. İnsanlar genellikle bir saat boyunca polis sorgusunda oturmaktan hoşlanmazlardı.

Nicole, Owen'ın onu kabul odasından çıkarmasını izlerken, "Tutuklu değil," dedi. "Adını nereden bulduk?"

"Macey."

"Macey Burns?"

Owen yedek kulübesine döndü ve telefonunda gezinirken kaşlarını çatı. Doğruca konferans odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Nicole ve Emmet birbirlerine baktılar. Nicole kalkıp konferans odasına yöneldi, Emmet de hemen arkasındaydı.

Nicole telefonda olma ihtimaline karşı bir süre dinledi. Bir şey duymayınca kapıyı çaldı ve başını içeri eğdi.

Owen olay yeri fotoğraflarının olduğu duvara bakıyordu. Kadın ve Emmet içeri girerken omzunun üzerinden baktı.

"Jackson Schaffer'la nasıl gitti?" Emmet sordu. "İyi geçti."

"İyi, yani o bir şüpheli mi?" Nicole sordu.

"Henüz bilmiyorum. Ama şunu dinleyin." Owen, White Dunes Park'tan bir dizi olay yeri fotoğrafının altına bantlanmış bir ada haritasına doğru ilerledi. Kırmızı bir kare suç mahallini işaretliyordu.

"Julia burada yaşıyordu." Owen kurbanın Primrose Yolu'ndaki evinin üzerindeki kırmızı noktaya dokundu. "Burada çalışıyordu." Waterman'ın restoranını işaretleyen başka bir noktaya dokundu. "Schaffer burada, sahilden iki blok ötede bir dairede yaşıyor." Julia'nın evi ile işyeri arasındaki bir noktaya işaret etti. "Ve onunla birkaç ay önce Buck's Beach Club'da tanıştığını iddia ediyor." Kurbanın işyeri ile Schaffer'ın dairesi arasında bir başka noktaya daha işaret etti. Sahildeki barın büyük bir güvertesi ve ucuz içkileri vardı ve Jell-O shot'larıyla ünlüydü. "Kulüpteki ilk buluşmalarından bu yana Schaffer bana Julia'nın evine dört kez gittiğini söyledi."

Nicole canlandı ve Emmet'in de canlandığını görebiliyordu. Birinin kurbanın evinde olduğunu itiraf etmesini sağlamak önemliydi ve ne kadar yeni olursa o kadar iyiydi.

"Ne zaman?" Nicole sordu.

"İlk kez Şubat ayında olduğunu söyledi. Buck'ın yerinde Julia'yla tanışmış ve Julia onu evine davet etmiş."

"Onun evi daha yakın," diye işaret etti

Emmet. "Biliyorum."

Nicole, "Bu oraya giderken kendini rahat hissedeceği anlamına gelmez," dedi. "Belki de kendi evinde kendini daha güvende hissediyordu."

Owen, "Sözde bir ay sonra sahilde ona rastlamış ve yine onun evine gitmişler," dedi. "Üçüncü seferinde, bazı arkadaşlarıyla sahilde olduğunu söyledi ve köprüyü geçip

ama garaj yolunda siyah bir Range Rover görünce fikrini değiştirdi ve misafiri olduğunu fark etti."

Nicole'ün nabzı sıçradı. "Siyah bir Range Rover mı? Öyle mi dedi?" Owen başıyla onayladı.

Nicole, "Hancock özellikle kurbanın evine gittiğini *inkâr* etti," dedi. "Onun nerede yaşadığını bile bilmediğini söyledi."

"Biliyorum."

"Bu ne zaman oldu?" Emmet sordu.

"Schaffer bunun Nisan ayında olduğunu söyledi ama tam olarak hatırlayamadı.

Paskalya'dan önce."

"Vay be. Bu çok iyi." Emmet kollarını kavuşturdu ve haritaya baktı.

"şimdi Hancock'u bir yalanın içinde yakaladık."

"Bu adamın doğruyu söylediğini varsayarsak," dedi Nicole. "Ve bunun Hancock'un siyah Range Rover'ı olduğunu varsayıyorum."

"Adada kaç tane siyah Ranger Rover'ımız var?" Emmet sordu. "Sanırım bir tane. Kaç tane Range Rover var?"

"Üç," dedi Owen.

Nicole ona baktı, bildiğine şaşırmıştı. Ama şaşırmamalıydı. Owen çok titizdi.

"İkisi beyaz," diye bilgilendirdi Owen onları. "Tek siyah olan Hancock'un ki."

Owen tahtaya yaklaştı ve olay yeri fotoğraflarından birine baktı. Miranda bu fotoğrafı kazı başlamadan önce çekmişti ve kurbanın kolunun kumdan çıktığını gösteriyordu. Fotoğraf Nicole'ün aklına takılmıştı, hatta rüyalarında bile görüyordu. Ne zaman ona baksa, olay yerinin pis kokusu aklına geliyordu. Ekip toplantıları sırasında sırtı duvara dönük oturmaya başlamıştı, böylece onu görmek zorunda kalmayacaktı.

Emmet hevesle, "Bu Jackson denen çocuğun yasal olduğunu varsayarsak, Miles Hancock'u bir yalanın içinde bulduk," dedi. "Bu arama emri için yeterli mi? Süslü evine gidip her yeri didik didik etmek için can atıyorum."

Owen başını salladı. "Yalan yeterli değil. Brady, Hancock'u suçlayacak fiziksel kanıtlar isteyecektir."

"Neden yeterli değil?" Emmet sordu. "Eğer müfettişlere yalan söylediyse-" "Bu sadece Jackson Schaffer'ın sözüne karşı onun sözü," dedi Nicole. "Belki de

Schaffer yaptı ve suçu üstünden atmaya alışıyor. Haberleri izleyen herkes Miles Hancock'un şüpheli olduğunu bilir, dolayısıyla bunu sadece onu suçlamak için söylemiş olabilir."

Owen'ın gözlerinde hayal kırıklığı parladı. Haberler yüzünden hâlâ kızgındı. Hepsi yleydi. Tam da bu yüzden soruşturmanın ayrıntılarını gizli tutmaya çalışıyorlardı; potansiyel şüphelilerin müfettişlere yalan yanlış bilgiler vererek onları manipüle etmelerini önlemek için.

Owen beyaz tahtaya geri döndü.

"Sen ne düşünüyorsun?" Nicole ona sordu. "Yalancıları tespit etmekte iyisin.

Range Rover'ı gördüğü konusunda doğruyu söylediğini mi düşünüyorsun?" Owen ona baktı. "Evet."

Kendinden çok emin görünüyordu ve bir kıskançlık duygusu hissetti. Belki bir gün o da böyle bir özgüvene sahip olacaktı ama şu anda içgüdülerini hep ikinci kez sorguluyordu.

"Güvenilir biriydi." Owen Emmet'e baktı. "Ve bu Macey'ye ne olduğunu açıklıyor."

"Macey'ye ne oldu?" Nicole sordu.

"Julia'yı aramak için gidip kapısını çalmış. Daha sonra Julia'nın arkadaşlarından birini gördüğünü ve onun kendisine Julia'nın öldürüldüğünü söylediğini ve bunun onu korkuttuğunu iddia ediyor."

"Haberlerde görmemiş miydi?" Emmet kuşkuyla sordu.

"Yapmadığını söyledi." Owen omuz silkti. "Herkes haberleri izlemiyor." Miranda odaya girdi. "Güzel, buradasın. Brady nerede?" "Dışarıda," dedi Owen.

Nicole, kapıyı arkasından kapatıp Owen'a bakarken Miranda'nın yüzündeki heyecanı yakaladı.

"Sanırım bulduk," dedi. "Neyi bulduk?" Emmet sordu.

"Beklediğiniz fiziksel kanıt."

Owen ona dikkatle baktı. "Krdan geri mi geldi? Söylediğini sanıyordum-"

"Kürdan değil, parmak izi." Miranda Emmet'e baktı. "Otoparkta bulduğunuz broşürdeki parmak izi."

"Hancock'un parmak izlerinden mi bahsediyorsun?"

"Baskı," dedi. "Bu vakada sadece bir tane. Kurbanın arabasının kapı kolunda bulunan bir parmak iziyle eşleşiyor."

Owen bir adım daha yaklaştı. "Emin misin?" dedi zorla, sanki bunun doğru olmasını isteyebilirmiş gibi.

"Eminim."

"Bekle, Volkswagen'den mi bahsediyorsun?" Emmet sordu. "Ondan zaten parmak izi aldığımızı sanıyordum. Kim kullandıysa eldiven takmış gibi görüldüğünü söylemiştin."

"Direksiyonda bulduğumuz kalıntılar yüzünden öyle olduğuna inanıyorum. Ama bu muhtemelen katilin cesedi gömüldüğü yere götürdüğü zamandı. Bu iz başka bir zamandan gelmiş olabilir. Belki de bıraktığını hatırlamıyordur."

Nicole gözlerini Miranda'ya dikti, nabızı atmaya başlamıştı çünkü bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. "Şunu doğru anlamama izin verin. Kurbanın arabasının kapı kolunda Hancock'un parmak izi olduğunu söylüyorsunuz, katil cesedi arabadan atmak için kullanmış. Ayrıca Hancock'un arabasını kurbanın evinin önünde gören bir tanığımız da var; Hancock'un hiç gitmediğine yemin ettiği evin önünde."

"Bekle, arabası onun *evinde miydi*?" Miranda Owen'a baktı. "Bu tanığı nereden buldun?"

"Macey onu bulmamıza yardım etti,"

dedi Emmet. "Macey Burns mü?"

"Evet, kurbanın eski evinde yaşıyor," dedi Emmet. "Bu adam Julia'yı aramak için oraya geldi ve sonunda kim olduğunu anladığımızda onu sorguladık. Görünüşe göre Julia ile birkaç kez takılmış ve Hancock onun evine hiç gitmediğini ve nerede yaşadığını bile bilmediğini iddia etmesine rağmen, bir keresinde Julia'nın evine gittiğinde siyah bir Range Rover görmüş."

Nicole Owen'a baktı. "Arama emri çıkartabilir miyiz?"

Owen'ın gözleri yoğun bakıyordu. Aynı zamanda davacı olan güçlü bir işadamı için arama emrinden bahsediyorlardı.

Owen Miranda'ya döndü. "İçeride mi dışarıda mı?" "Ne?"

"Kapıdaki parmak izi. Neredeydi?"

Nicole onun ne düşündüğünü anladı. Arabanın içindeki bir parmak izini açıklamak çok daha zor olacaktı.

"İçeride," dedi Miranda. "Ön yolcu tarafında, kapı kolunun arkasında. Parmak izi analistiyle de teyit ettim. Bu Hancock'un parmak izi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

NINETEEN

MILES HANCOCK, Caribbean Sands'den bile daha seçkin bir sahil mahallesinde yaşıyordu. Alt bölgede sadece on iki ev vardı ve hepsi de sahilde yarım dönümlük arsalar üzerine özel olarak inşa edilmişti. Nicole bu mahalleye toplam üç kez gelmişti, ilk ikisi yemek yemek içindi. Lisedeyken teslimat şoförüydüm.

Üçüncü kez bugündü ve neredeyse aynı derecede korkutucuydu. Hancock'un evinin önünden geçerken kenara çekti ve polis departmanına ait bir çift cipin arkasına park etti.

Nicole yaklaşırken evi inceledi. Ayaklar üzerinde yükselen üç katlı beyaz bir evdi, etrafını saran bir sundurması ve Bahama panjurları vardı. Yüksek kral palmyelerinin çevrelediği evin ikinci katında oymalı bir çift ön kapıya açılan büyük bir çift merdiveni vardı. Büyük evlerin bulunduğu bir sokakta Hancock'un ki en yüksek olanıydı ve Nicole bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu. Hancock adanın en zengin sakinlerinden biriydi ve insanların bunu bilmesinden hoşlanıyordu. Çok sayıda otel ve apartman dairesi inşa etmenin yanı sıra, şirketi Lost Beach'in su parkı ve şimdi adanın güney ucundaki golf tesisi de dahil olmak üzere başlıca turistik cazibe merkezlerinin birçoğundan sorumluydu. Hancock'un etkisi, körfeze bakan yeni bir ev alt bölümüne yatırım yaptığı anakaraya da uzandı.

Nicole merdivenleri çıkarken midesinde hafif bir bulantı hissetti. Eğer bu adam hakkında yanılıyorlarsa, bunun bedelini cehennemde ödeyeceklerdi.

Ön kapılardan biri açıldı ve Emmet dışarı çıktı. Onu mu izliyordu? Beyaz tulum giymişti ve ayakkabılarının üzerinde kâğıttan patikler vardı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Kimin arabası bu?" Nicole başıyla parke taşlı garaj yolunda duran gri Hyundai'yi işaret etti.

"Hizmetçinin."

Merdivenlerin tepesine ulaştı. Emmet gergin görünüyordu ve buraya ona kötü haberler vermek için geldiğini hissetti.

"Evde bir tek o mu var?" diye sordu.

"Evet."

"Peki ya karısı?"

"Görünüşe göre o ve çocuklar Dallas'taki ailesini ziyarete gitmişler." Emmet içini çekti. "Neredeydiniz?" diye tekrar sordu. "Saat üçte başladık."

"Brady beni bir şeyi kontrol etmem için gönderdi." Güneş gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin yakasına taktı. "Sorun nedir?"

"İki saattir uğraşıyoruz." Sokağa doğru endişeli bir bakış fırlattı. "Şimdiye kadar bir şey yok."

"Biz' kim?"

"Ben, Owen ve Miranda. Miranda'nın fotoğrafçılığa odaklanabilmesi için ilçe bize fazladan bir CSI bile ödünç verdi."

Nicole üçüncü kata bakmak için başını arkaya eğdi. "Burası muazzam bir yer."

"Sekiz bin metre kare."

"Lanet olsun." İçini çekti. "Aranacak ne kadar yer kaldı?"

"Miranda ana katın fotoğraflarını çekmeyi yeni bitirdi, şimdi üst katta yatak odalarını inceliyor. Owen şu anda eşyalara bakıyor ve CSI da parmak izleri için toz alıyor."

"İlginç bir şey var mı?"

"Evet. İlginç olan hiçbir şey bulamamış olmamız. Kurbanın çantasından, cüzdanından, telefonundan ya da anahtarlarından hiçbir iz yok."

"Tüm bunlar körfeze atacağı ilk şey olurdu diye düşünüyorum."

"Kanlı giysi ya da herhangi bir şeyde kan izi yok. Ana dolaptaki her çift ayakkabıyı kontrol ettim."

"Miranda'nın üst kata yeni çıktığını söylediğini sanıyordum."

"Öyle yaptı. Ana süitten başladı ve yaklaşık bir milyon fotoğraf çekerken omzunun üzerinden izledim. Şimdiye kadar, uzaktan bile şüpheli bir şey yok." İç çekti. "Hizmet odasındaki bir kutu lateks eldiven dışında."

Nicole kaşlarını kaldırdı. "Bu ilginç olabilir. Belki de kalıntıları Julia'nın direksiyonunda bulunanlarla eşleştirebiliriz."

"Kutu açılmamış."

"Oh."

"İyi haber şu ki, hizmetçi bize karısının sık sık şehir dışına çıktığını ve çocukları da yanında götürdüğünü söyledi. Yani bu ev bir aşk yuvası olabilir."

"Bu da demek oluyor ki burası orijinal suç mahalli de olabilir."

"Doğru." Emmet kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki, Brady sana bu kadar önemli ne yaptırdı?"

"Miles Hancock'u arıyorum," dedi ona. "Mahallenin önündeki kapı görevlisi öğlen saatlerinde buradan ayrıldığını ve balık tutmak için giyinmiş gibi görüldüğünü söyledi. Asistanına sordum ve bazı müşterilerle charter gezisinde olduğunu öğrendim."

"Ortaya çıkmamasına şaşmamalı. Avukatıyla birlikte buraya gelmesini ve ortalığı birbirine katmasını bekliyordum. Charter nereye gitti?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama Lost Beach Outfitters ile rezervasyon yaptırdım ve onlar Körfez'de köpekbalığı ve kırmızı balık gezileri yapıyorlar. Bunlar beş saat sürebilir."

"Ya da daha fazlası. Biranın ne zaman biteceğine bağlı." Emmet saatini kontrol etti. "Yani arkadaşlarıyla dışarıda, muhtemelen kafayı çekiyor. Sonra belki bir yerde yemek yiyip biraz daha içerler. Geri dönüp burada olduğumuzu anladığında muhtemelen suratı beş karış olacak ve arama iznimiz konusunda kıyameti koparacak durumda olmayacak. Bir avukat bulana kadar muhtemelen sorun yaşamayız."

"Sadece umut edebiliriz." Nicole kapıya doğru başını salladı. "İçeri girip yardım etmek istiyorum."

Emmet kapıyı açtı ve onu içeri almak için kenara çekildi. Dışarıdaki kavurucu sıcaklığa kıyasla ev serin ve loştu. Nicole, insanların ayakkabılarını, anahtarlarını ve diğer kişisel eşyalarını bıraktıkları uzun bir kasap kâğıdı parçasının üzerine çıktı. Bir kutu aldı ve içinden birkaç Tyvek tulum çıkardı.

Takım elbisesini giyerken "Owen nerede?" diye sordu. "Sanırım ofisi arıyor."

Nicole oturma odasını inceledi. Tonozlu tavanları ve beyaz kumlu plaja bakan bir pencere duvarı vardı. Uzakta berrak mavi su parılıyordu.

"Burası güzel bir yermiş," dedi.

"Evet, şaka yapmıyorum. Sanırım yanlış iş kolundayız. Amcamın inşaat şirketinde kalmalıydım."

Emmet ve erkek kardeşi yazları amcalarının ev çerçeveleme şirketinde çalışarak büyümüşlerdi. Başarılı bir işti ama CEO'nun sekiz bin metrekairelik bir sahil sarayı satın almasına yetecek kadar kârlı değildi.

Nicole ayakkabılarının üzerine patiklerini geçirdi ve oturma odasına adım attı. İçerideki dekor, evin dış cephesindeki Karayip-şeker-tarlası havasına uyuyordu. Evde ağartılmış ahşap zeminler, beyaz döşemeler ve masa üstlerinde denizcilik temalı biblolar vardı. Pırıltılı abalone kabuklarından yapılmış dev bir avize oturma alanının üzerinden aşağıya sarkıyordu.

Nicole büyük boy kanepelerden birine doğru adım attı. Bir CSI sehpanın yanında diz çökmüş, aynalı bir bardak altlığının tozunu alıyordu.

"Mavi yastık yok," dedi Emmet, onu izleyerek. "Çoktan kontrol ettim."

"Peki ya yatak odaları?" "Orada da yok."

"Lanet olsun."

"Karisını yumuşatmak için kullandıysa yastıktan kurtulmayı düşünmüş olma ihtimali her zaman vardır," dedi Emmet. "Ama karısının böyle bir şeyin kaybolduğunu fark edeceğini düşünmez miydin?"

"Fark ederdim," dedi. "Tabii ki, tüm dairem yaklaşık altı yüz metre kare, bu yüzden bir bulaşık havlusunun eksik olduğunu fark ederdim. Burası devasa bir yer. Kaç yatak odası var?"

"Altı tane," dedi. "Her birinin kendi banyosu var."

Nicole kaşlarını çatı ve odayı tekrar taradı. İlçe kriminal laboratuvarından gelen CSI ile hiç tanışmamıştı. Adam zayıftı, muhtemelen yirmili yaşlarının sonundaydı ve tel çerçeveli gözlükler takıyor, yüzünü plastik bir kalkanla örtüyordu. Yanında her türlü kavanoz ve fırçayla dolu bir mücadele kutusu vardı. Kadın yanına yaklaşırken adam ona baktı.

"Merhaba, ben Nicole."

Başını salladı. "Ben Justin. El sıkışamıyorum, üzgünüm."

"Endişelenme. Neyin tozunu alacağınızı nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Bu kadar büyük bir yerde her yüzeyin tozunu alamazsınız."

"Seçici olmak zorundasınız. Şu anda burada misafir olan birinin dokunmuş olabileceği şeylere odaklanmış durumdayım." Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Ne yazık ki çok fazla tahminde bulunuyorum. Özellikle vurmamı istediğin bir şey var mı?"

Nicole Emmet'e baktı. "Üst kata çıktığınızı söylemiştiniz? Sanırım ana banyoda iki lavabo var?"

"İki her şey."

Nicole CSI'a baktı. "Oraya çıktığında, karının ecza dolabının tozunu almayı deneyebilirsin."

Bir kaşını kaldırdı.

"Eğer kurbanımız yatak odasındaysa, muhtemelen biraz gözetleme yapmıştır," dedi.

Emmet gülümsedi. "Yani kadınların meraklı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Eğer kurbanımızın Hancock ile bir ilişkisi varsa, karısının ecza dolabında ne olduğunu bilmek isteyecektir."

"Buradasın."

Nicole başını kaldırdığında Miranda'nın üst kattaki balkona baktığını gördü. Tipik beyaz tulumunu giymişti ve eldivenli ellerinde kamerasını tutuyordu.

"Yukarıda işler nasıl gidiyor?" Nicole sordu.

"Yavaş. Hiçbir şeyi gözden kaçırmayalım diye ekstra titiz davranıyorum. Emmet, tüm o ayakkabılara daha yakından bakmak istersen ana dolapla işim bitti."

"Hemen geliyorum." Nicole'e baktı. "Dolaba yardım etmek ister misin?"

Evin arkasından yüksek bir ıslık sesi duyuldu. Nicole dönüp baktı.

"Miranda?" Owen oturma odasının koridorundan çıktı. Tulum giymişti ve lateks eldiven takmıştı. "Miranda nerede?" diye sordu.

"Ben buradayım."

Owen başını geriye doğru eğdi. "Kameranı hemen aşağı getir. Bir şey kaçırdık."

"Nerede?"

"Onun ofisi." Owen Nicole'den Emmet'a baktı. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Buna inanamayacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ

Macey otoyolda hızla ilerlerken güneş mor ufukta pembe bir çizgiden başka bir şey değildi. Camları indirdi ve atkuyruğunu gevşetti; arabanın içinden gelen esinti bir merhem gibiydi güneş yanığı tenine karşı.

Okyanus havasını derin bir nefesle içine çekti. En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlayamıyordu. Muhtemelen aylar önce - Aaron'la ayrılığından beri. Ve kesinlikle kalbini hırpalayan ve kariyerini darmadağın eden serpintiden bu yana.

Telefonu bardaklıktan çaldı ve Josh'un numarasını görünce gülümsedi.

"Sonunda," dedi, telefonu kaldırarak.

"Karaya geri mi döndün, yoksa tekrar düşecek mi?"

"Karaya geri döndüm."

"Bunun gününbirlik bir gezi olacağını sanıyordum. Saat neredeyse dokuz oldu." "Kendimizi biraz fazla kaptırmış olabiliriz," dedi.

" 'Biz' mi?"

"Mark Buro ve ben. Kendisi doğa merkezinin baş deniz biyoloğu. Josh, onunla tanışmalısın. Büyüleyici biri. Tüm gezi büyüleyiciydi! İki yaralı deniz kaplumbağasını kurtardık ve üçünü doğaya geri bıraktık, sonra bana kıyı kuşlarının kışladığı gelgit düzlüklerinden bazılarını gösterdi. Oraya gitmeli ve görmelisiniz."

İtirazsız bir homurtu çıkardı.

"Muhteşem," diye ekledi. "Harika fotoğraflar çektim."

"Bana bunların deniz kaplumbağalarına ait olduğunu söyle, gelgit düzlüklerine değil." "İkisi de var."

"Hmm. Dünden daha iyi bir ruh halindeymişsin gibi görünüyor."

"Öyle de denebilir. Gerçi yorgunluktan bitap düşmüş, açlıktan ölmek üzereyken ve burnum kızarmışken nasıl yapacağımı bilemiyorum. Ama gerçekten, harika bir gündü! Size göstermek için sabırsızlanıyorum."

Adam onunkine benzer bir hevesle karşılık vermeyince -ya da hiç vermeyince- onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. Onu suya götürecekti ve o da kendi gözleriyle görebilecekti.

"Peki burada işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Oldukça iyi. Bu sabah iskeleye gittim ve iyi sesler aldım. Çoğunlukla kuş ve tekne sesleri. Öğleden sonra da sörf dersi aldım."

"Zaten bir tane olduğunu sanıyordum." "İki tane vardı. Bu üçüncü oldu."

"Dur tahmin edeyim. Kadın bir eğitmeniniz var." "Tanrım, bunu nasıl anladın?"

"Kim o?"

Adam hemen cevap vermedi ve Macey bu tereddüdün nedenini merak etti.

"Adı Rory. Sörf öğretiyor ve aynı zamanda şehir merkezinde bir hediyelik eşya dükkanında çalışıyor. Bu akşam işten çıktıktan sonra yemek yiyeceğiz."

"Hey, bu harika!"

Durakladı. "Neden bu kadar heyecanlısın?"

"Bilmiyorum. Bir kişiye odaklandığını gördüğüme sevindim."

"Sesin çok anaç geliyor."

"Oh, her neyse. *Annelik* yapmıyorum, sadece yeni insanlarla tanıştığın için mutluyum."

"Teşekkürler anne."

İç çekti. "Tamam, yeni konu. Yarın hala devam ediyor muyuz?"

"Sabah dokuzda White Dunes Park'ta. Drone kamerayla orada olacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Şarjının tam olduğundan emin ol," dedi.

"Konuştuğumuz gibi şarj oluyor."

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Macey kendi sokağına döndü.

Annelik mi? Ne zamandan beri Josh'a ya da bir başkasına karşı anaç oldu? Koruyucu, belki. Ama bunda yanlış bir şey yoktu. Josh buraya, onun yanına gelmek için hayatını altüst etmişti ve o da kendini ondan sorumlu hissediyordu. Yerleştiğini görmek onu rahatlatmıştı. Ayrıca, Owen'ı saymazsak, buradaki tek arkadaşı oydu. Ve Owen'la olan durumu biraz karıştı, çünkü ona hâlâ kızgındı.

Öğleden sonra geç saatlerde, akşam yemeği planlarını iptal etmek için aramıştı ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Davayla ilgili önemli bir şey olduğunu söylemişti. *Büyük bir gelişme* demişti.

Adamın yemeği iptal etmesine aldırmadı. Başından beri bu konuda kararsızdı. Biriyle aşk yaşamaya başlamanın kaygan zemininde bir adım daha atmış gibi hissediyordu ve bu şu anda kaçınmak istediği bir şeydi. Onu rahatsız eden şey, sanki ona güvenmiyormuş gibi nedeni konusunda bu kadar ketum davranmasıydı.

Büyük bir gelişme. Bu ne anlama geliyordu? Yeni bir tanık mı bulmuşlardı?

Ya da bir tutuklama?

Ve neden ketum davranıyordu? Cidden kızın telefonu açıp medyaya haber vereceğini mi düşünüyordu?

Bütün bunlar onu sinirlendirmişti. Bu sabah ona kahve getirmiş ve onu bilgi sızdırmakla suçladığı için özür dilemişti ve samimi görünüyordu. Ama bir gün geçmeden kaçamak cevaplar vermeye ve ona bir muhabir gibi davranmaya başlamıştı.

Sokağına döndüğünde Macey'nin midesi gurulduyordu. Yorgun, aç ve bütün gün bloklara bürünmesine rağmen güneşten kavrulmuştu. Ama garip bir şekilde mutlu da hissediyordu.

Tekne gezisiydi. Mark bölgedeki kabuklu deniz hayvanları popülasyonunun zor durumda olduğundan ve kıyıdaki restorasyon çalışmalarından bahsetmeye başladığı andan itibaren heyecan duymaya başlamıştı. Burada olanlar - yok olan istiridye resifleri, azalan hasat - ve yukarı Doğu Kıyısı boyunca olanlar arasındaki paralellikleri görmezden gelmek imkansızdı. Sanki buraya gelmesi ve belgeselinde bu hikayeyi işlemesi *kaderinde* varmış gibiydi. Bir şekilde *kaderinde* varmış gibi hissetti. Bütün öğleden sonra, bir mesele onu etkisi altına aldığı anda hissettiği o baş döndürücü duyguya kapılmıştı.

ve görmezden gelinmeyi reddetti. Uzun zamandır böyle bir heyecan hissetmemişti ve Owen'ın telefonunun ruh halini bozmasına izin vermeyecekti.

Arabasını garaj yoluna çekti ve sırt çantasını yerden aldı. Dışarı çıkıp arabasını kilitlerken, karanlık garaj yoluna sinirli bir bakış attı. Ev sahibi bugün projektörü tamir etmesi için birini göndereceğine söz vermişti. Onu arayıp bir güzel azarlamalı mıydı? Muhtemelen işe yaramayacaktı. Öte yandan, onu bu konuda zaten iki kez aramıştı ve bu konuda nazik davranmaktan bıkmıştı. Telefonunu karıştırdı ve onun numarasını buldu.

Gözünün ucuyla bir gölge hareket etti.

Arkasından gelen bir güç onu yere çarptı. Bir el ağzını kapatırken acı dizlerinde yankılandı. Nefes alamıyordu, hava alamıyordu. Oksijen almak için çılgınca çırpınırken kalbi küt küt atıyordu.

Bir el etrafından dolanarak kalçasının üzerinden geçti ve panik içinde zonkladı. Kıpırdanmaya, kıvranmaya ve çığlık atmaya çalıştı ama ağırlık hareket etmedi.

Hayır, hayır, hayır!

Keskin parmaklar leğen kemiğine saplandı. "*Anahtarlar*," diye tısladı.

Başını çevirmeye çalıştı ama adamın diğer eli hâlâ ağzının üzerindeydi. Adam elini çekti ve kız çığlık attı.

Bir yumruk yüzüne değdiğinde şakağında bir acı patladı. Gözlerinin önünde kıvılcımlar dans ederken sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı. Sonra el tekrar ağzının üzerine geldi ve onu boğdu.

"*Anahtarlarını ver!*"

Ağırlık yer değiştirdi ve kadın yuvarlanmaya çalıştı ama adamın eli ön cebine daldı. Adam keskin parmaklarıyla etrafı eşelerken kadının içinden bir panik şimşeği daha çaktı. Sonra eli kaydı ve üzerindeki ağırlık kayboldu.

Macey ayağa kalkmaya çalıştı ama bir çizme omzuna sertçe indi.

"Kımıldama." Adam eğildi ve ensesine soğuk ve sert bir şey bastırdı. "Sakin kıpırdama yoksa seni öldürürüm. Anladın mı?"

Kalbi sarsıldı. Önündeki kaldırıma baktı, silah ensesine dayanırken hareket etmeye, konuşmaya, hatta göz kırpmaya bile cesaret edemedi. Ter ve kir kokuyordu ve betondan gelen günün sıcaklığını hissediyordu.

"Anladın mı?"

"Evet," diye mırıldandı.

Bot hareket etti ve onun ne yapabileceğini beklerken vücudundaki her kas gerildi. Şakağından yayılan acı, yere bakarken kafasının içinde bir davul sesi gibi zonkluyordu.

Arabasının sesi geldi ve onun kapıyı açtığını duydu.

Kımıldama. Kımıldama. Kımıldama.

Kendini hareketsiz durmaya zorladı ama beyni ona kaçması için bağıırıyordu. Savaş ya da kaç içgüdüğü kaçmaktan yana *sert* bir şekilde devreye giriyordu ve avuçlarını kaldırıma bastırıp hareketsiz kalmak elinden gelen tek şeydi. Bu arada, sıcak ve tozlu havayı içine çekerken nabızı saatte bir milyon mil hızla atıyordu. Sırt çantası yoktu. Telefonu neredeydi? Adam onu yere çarptığında elinden uçup gitmişti. Aramayı bağlamış mıydı?

Nefesini içine çekerek başını hafifçe kaldırdı ve karanlıkta görmek için kendini zorladı. Çimlerin kenarında mavimsi bir parıltı vardı. Telefonu. Öyle olmalıydı. Ama onun dikkatini çekmeden uzanamayacağı kadar uzaktaydı.

Seni öldürecekim.

Macey gözlerini sıkıca kapattı. Babasını düşündükçe gözyaşları göz kapaklarının arkasını yakıyordu. O ölemezdi. Ne olursa olsun, hayatta kalmalı ve bunu atlatmalıydı. Onu yalnız bırakamazdı. Bırakamazdı.

Ayak sesleri yaklaştı ve yanağını sıcak kaldırıma bastırarak tekrar gerildi. Bir arabanın kapısı çarparak kapandı. Sonra bagaj açıldı.

Arabasını mı çalıyordu? Fotoğraf makinesini? Neden her şeyi alıp *gitmedi*? Belki de para istiyordu. Bir dehşet sarsıntısı daha hissetti.

Sahip olduğu tek paranın kot pantolonunun arka cebindeki ehliyetiyle birlikte küçük fermuarlı bir kesede olduğunu fark etti, bu da ona tekrar dokunması gerektiği anlamına geliyordu. Kalbi kaburgalarına çarparak küçük bir hıçkırık çıkardı.

Bagaj çarparak kapandı. Ayak sesleri yaklaşırken Macey'nin vücudu kaskatı kesildi. Nefes alamıyor, doğru düşünemiyordu. Ekşi bir korku yumağı boğazını tıkadı.

Silahın çelik gibi ucu tekrar boynunu dürttü ve gözlerini kapattı.

Lütfen, Tanrım. Lütfen, lütfen, lütfen.

"Kımıldama."

Şakağından aşağı ılık ve ıslak bir şey damladı. Kan mıydı? Gözyaşı mı? Nefesini tuttu ve babasına sessiz bir dua gönderdi.

Silah uzaklaştı. Sonra ayak sesleri garaj yolunun sonuna doğru ilerledi.

Macey burnundan hava emdi. Başını kaldırdı ve loşluğa doğru gözlerini kırıştırdı. Her şey karanlığa gömülmüştü. Telefonu, arabası, her şey. Tek ışık, komşusunun evinden gelen ağaçların üzerindeki zayıf parıltıydı.

Macey daha fazla ayak sesi duymak için kulak kabarttı ama ya adam hareket etmeyi bırakmıştı ya da çok uzaktaydı. Uzaktan bir motor homurdandı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Bu o muydu? Gidiyor muydu?

Lütfen, lütfen, lütfen.

Macey dudağını ısırđı ve motor sesi azalırken dinlemek için kendini zorladı.

* * *

Sanki senin davan sonuca ulaşıyor gibi," dedi Joel. "Duyduğuma göre büyük bir gün geçirmişsin."

Büyük kelimesi hafif kalırdı. Dava bu öğleden sonra iyice açığa çıkmıştı. Ve Owen kardeşiyle günlerdir konuşmadığı için, her şeyi Miranda'dan duyduğunu düşündü.

"Miranda sana kolyeden bahsetti mi?" Owen telefonda sordu. "Bana önemli bir kanıt bulduğunu söyledi."

"Altın bir yonca kolye," dedi Owen. "Julia Murphy kaybolduğunda bunu takıyordu. Ofisinde bir masa çekmecesinin arkasında buldum."

Joel ıslık çaldı. "Lanet olsun."

Owen kırmızı ışıktaki durdu ve etrafına bakındı. Açık, esintili bir Cuma gecesi ve turistler tüm güçleriyle cadde boyunca ilerliyorlardı. Gülüşüyor, flört ediyor, bardan bara atlıyor ve etraflarında olup biten kolluk kuvvetleri faaliyetlerinden tamamen habersizlerdi. Owen da bir zamanlar onlardan biriydi ama şimdi bu kadar kaygısız olmayı hayal bile edemiyordu.

"Sanırım tutuklama emrini aldınız?" Joel sordu.

"Evet, o sorun değildi. Ama şimdi ortalıkta yok. Saat altıda bir balıkçı teknesinden indi ve o zamandan beri kimse onu görmedi."

"Onu bulacağız."

Owen'ın önündeki Mustang çifti motorlarını devirmeye başladı. Kırmızı ışık yeşile döndü ve ileri doğru fırlarken lastikleri çılgılık attı.

"Şehri terk edebilirdi," dedi Owen gürültü kesildiğinde. "Adamın kiralık uçaklara, teknelere erişimi var. Şimdiye kadar Meksika'da olabilirdi."

"Ayrıca bir karısı, çocukları ve burada dört milyon dolarlık bir evi var. Büyük bir işinden bahsetmiyorum bile. Kaçmış olması pek mümkün değil. Muhtemelen panik içinde bir yere saklanmış, avukatıyla telefonda konuşuyordur."

Owen o kadar emin değildi. Belli ki Hancock evinin polislerle dolup taştağını öğrenmişti -büyük olasılıkla tekne marinaya yanaşır yanaşmaz, daha önce değilse bile. Muhtemelen çıldırmıştı. Ama Owen, müvekkiline teslim olmasını tavsiye edeceğine şüphe olmayan avukatına danışmakla meşgul olduğundan emin değildi. Hancock ülkeyi kolayca terk edebilirdi. Birden fazla pasaportu ve offshore hesabı olması Owen'ı şaşırtmazdı.

"Hakkında eyalet çapında bir arama emri var," dedi Owen. "Ve yakında ortaya çıkmazsa, Brady Marshals'ı dahil etmek istiyor."

"Onu bulacağız," dedi Joel tekrar. "Avukatı arayıp bir anlaşma yapmak istemeden önce en fazla yirmi dört saat veriyorum."

"Keşke senin iyimserliğine sahip olsaydım."

Joel, "Evet, sanırım bu işin sonu oraya varacak, ama yanılıyor da olabilirim," dedi.

"Umarım değildir."

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Owen midesinin homurdanmasını dinlerken bir kırmızı ışıktaki daha bekledi. Yemek yiyemeyecek ya da yemek hakkında düşünemeyecek kadar meşguldü ve şimdi bu onu yakalıyordu. Hancock'un evinde dört saat geçirmişti, kolyeyi bulur bulmaz herkes yüksek vites geçmişti. Bütün akşam bulanık geçmişti ve Brady'ye bilgi verdiğini ve arama emrini yazdığını zar zor hatırlıyordu. Macey'i de akşam yemeğini iptal etmek için aramıştı.

Owen içini çekti ve bir eliyle saçlarını taradı. Macey ile olan planlarını iptal etmekten hoşlanmıyordu. Bu kaçınılmazdı ama yine de berbattı.

Owen ne zaman biriyle biraz olsun ilgilenmeye başlasa, işi araya giriyordu. Joel ve Miranda benzer işlere sahip oldukları için şanslıydılar. İkisi de garip çalışma saatleri, iptal edilen planlar ve bir anda her şeyi bırakıp olay yerine koşmak zorunda kalmakla uğraşıyordu.

Mesele şu ki, Owen Macey'e sadece *biraz* ilgi duymuyordu. Ondan çok hoşlanıyordu ve onu düşünmeden edemiyordu. Ama iki gün içinde Macey'den iki kez uzaklaşmıştı ve Macey'den tamamen uzaklaşması için fazla bir şey gerekmeyeceğini hissediyordu. Evine kahve ve hamur işleriyle gitmek onu ancak bir yere kadar götürebilirdi.

Owen ileride Giovanni'nin neon tabelasını gördü. Küçük restoranın önünde piknik masaları ve insanların dilim pizza için sıraya girdiği bir paket servis penceresi vardı. Arabayı park yerine çekti. Park alanını geçerken taze pişmiş sarımsak kokusu ağzını sulandırmaya başladı.

Telefonu çaldı ve Kayıp Sahil Polisi'ni gördüğünde nabızı hızlandı. Ekranda. Belki de onu bulmuşlardı.

"Breda."

"Selam, ben Nicole. Karakoldayım."

"Tutuklama yapacak mıyız?"

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. Bu yüzden aramadım." Durakladı. "Bu beni ilgilendirmes ama Macey'nin burada olduğunu bilmek isteyebileceğini düşündüm."

"İstasyonda mı?"

"Evet, az önce bir saldırı ihbarında bulunmak için buraya geldi."

Owen park yerinin ortasında durdu. "Ne oldu?" "Bilmiyorum. İlk geldiğinde burada değildim."

"O iyi mi?"

"Yüzü oldukça kötü görünüyor. Emmet şu anda onunla konuşuyor." Owen çoktan kamyonetine dönmüştü.

"Hemen geliyorum." "Sen ne-"

"Yola çıkıyorum."

Owen telefonu kapattı ve geri geri giderek mekandan çıktı. Otoyola çıktı ve trafiği keserken korna sesleri yükseldi.

Owen'ın midesi sıkıştı. Hangi cehennemde saldırıya uğramıştı? Bütün gün araştırma gemisindeydi. Olay onun evinde olmuş olmalıydı. Ya da belki de bu gece birlikte yaptıkları planları ektikten sonra dışarı çıkmıştı. Aklından farklı senaryolar geçerken direksiyonu kavrayarak şehri hızla geçti.

Polis karakoluna girdi. Park yeri bir avuç araba dışında boştu ve Macey'nin Honda'sının yanındaki ön sıralardan birine yanaştı.

O kaldırımında yürürken Nicole binadan çıktı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Oraya hücum etme, tamam mı? Emmet ile görüşme odasında, ona ifadesini veriyor."

"Bana bildiklerini anlat."

Nicole içini çekti ve arkasındaki cam kapıya baktı. Sırt çantası omzundaydı ve gece için eve gidiyor gibi görünüyordu.

"İlk geldiğinde burada değildim. McDeere onunla konuştu. Belli ki evinde saldırıya uğramış."

"Hastaneye gitti mi?"

"Onu götürmeye çalıştı ama o reddetti. Sadece bir rapor hazırlamak istediğini söyledi."

Macey resepsiyon odasına girerken Owen Nicole'ün omzunun üzerinden baktı. Cam kapıdan onun silüetini görebiliyordu.

"Owen."

Nicole'e baktı.

"Sakin ol, tamam mı? Durumu onun için daha da kötüleştirme."

Uzun bir süre Nicole'e baktı. Sonra Macey karakoldan çıkarken kapıya yaklaşmadan önce derin bir nefes almak için kendini zorladı.

Onun önünde durdu. Sağ gözü yarı kapalı bir şekilde şişmişti ve şakağında kabuk bağlamış bir yara vardı. Owen'ın boğazı düğümlendi.

"Selam." Kız ona titrek bir gülümseme verdi ve adam birini yumruklamak için karşı konulmaz bir dürtü hissetti.

"Merhaba." Bir adım daha yaklaştı. "Ne oldu?"

"Uzun hikâye. Aslında pek sayılmaz ama burada konuşmak istemiyorum." İç çekti. "Beni eve bırakabilir misin?"

"Seni acil servise götüreyim."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece biraz

buza ihtiyacım var." "Macey-"

"Sadece beni bırak. Lütfen? Arabamı burada bırakmamı istiyorlar, böylece birileri arabadan parmak izi almaya çalışabilir." Arabasına bakmak için döndü ve adam yüzünün diğer tarafının iyi görüldüğünü görmekten memnun oldu. "Arabayı buraya getirirken ne düşünüyordum bilmiyorum. Evimde kalmalı ve birilerini aramalıyım."

Ona baktı.

"Seni gitmek istediğin her yere götüreceğim." "Teşekkür ederim."

Onu kamyonetine kadar götürdü. Nicole artık yoktu ve park yeri Emmet'in kamyoneti ve gece vardiyasında çalışan memurların arabaları dışında neredeyse boştu. Owen yolcu kapısını açtı ve geride durdu, kız tırmanırken ona yer açmaya dikkat etti.

Kadın ona baktı ve adam göğsünde yine o sıcak, boğucu hissi duydu.

"Hissettiğinden daha kötü görünüyor,"

dedi. "Lütfen sizi acile götürmeme izin

verin." "Hayır. Ama teklifiniz için

teşekkürler."

Kadının yüzünde onu ikna edebileceğine dair herhangi bir işaret aradı. Ama eve gitmeye kararlı görünüyordu.

Kapıyı kapattı, sonra ön tarafa doğru yürüdü ve direksiyonun arkasına geçti.

"Owen?"

Ona baktı.

"Bunu şimdi halletmeme izin ver, çünkü bütün gece bunun hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin." Ama konuşacağını umuyordu. Bilmemek onu delirtecekti.

Derin bir nefes aldı. "Kısaca, bu gece garaj yoluma girdim ve biri arkamdan bana saldırdı. Onu hiç görmedim."

Dişlerini sıktı, daha fazlasını bekliyordu.

"Beni yere yatırdı ve anahtarlarımı istedi." Derin bir nefes daha aldı. "Ne olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemiştim, bu yüzden onları hemen teslim etmedim ve o da bana yumruk attı. Sonra boynuma bir silah dayadı-"

"Silahlı mıydı?"

"Evet. Kıpırdamamamı yoksa beni öldüreceğini söyledi ve sonra arabamı karıştırıp tüm eşyalarımı aldı - iki kamera ve bir dizüstü bilgisayar -Sonra da gitti."

Owen ona baktı. Kızın *boynuna* dayadığı *silahın* tarifine kadar her ayrıntıyı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

"Kısa versiyonu bu," dedi. "Emmet bana bir milyon soru sordu ve geri kalan her şeyi anladı-"

"Oraya nasıl gitti? Bir araç gördünüz mü?"

"Araba kullanıyordu. Sanırım bir kamyonet. Dizel motor gibi bir sesi vardı." İç çekti. "Hepsi bu kadar, gerçekten. Beni yumrukladı ve boynuma silah dayadı. Acil servise ya da tecavüz kitine falan ihtiyacım yok. Sadece eve gidip duş almak ve rahatlamak istiyorum, tamam mı?"

Başını salladı.

Neredeyse yeterli değildi. Ama geri kalanını daha sonra Emmet'ten alabilirdi.

Şu anda sadece onu rahat ettirmek istiyordu.

Kamyonu alıştırdı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." Kadın başını salladı.

Vites değiştirdi ve göz ucuyla ona bakarak alandan geri çekildi. Sabah giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti ama beyzbol şapkası yoktu ve saçları omuzlarına dökülmüştü.

Otoparktan ıktı ve birkaç blok ötedeki otoyola doğru sürdü. Kavşağa vardığında, elini gösterge paneline koydu.

"Bekle. zgnm, ben sadece-" Ona baktı. "Fikrimi değiştirdim. Henüz eve gitmek istemiyorum."

"Tamam."

"şu anda orada olmak istemiyorum."

"Sorun değil. Başka bir yere gideriz." Ona baktı, gözlerindeki korku ve şaşkınlıktan nefret ediyordu. "Bir şeyler yemeye ne dersin?"

Dudağını ısırdı.

"Ben de pizza almaya gidiyordum. Sahile, benim evime ya da istediğin herhangi bir yere götürebiliriz."

Olmak isteyeceği son yerin, insanların gözüne bakacağı kalabalık bir restoran olduğunu düşündü. Gözlerini dikmemek için elinden geleni yapıyordu ve bunun için yoğun bir çaba harcıyordu.

"Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Pepperoni sever misin? Ben yle sipariş etmiştim ama arayıp değiştirebilirim."

"Hayır, bu mkemmел."

Sinyal lambasını yaktı ve kuzey yerine otoyoldan güneye döndü. Giovanni'ye geri döndü, bu sefer barlar bölgesinden geçen gürültülü yoldan gitmek yerine arka yoldan gitti. Arabayı sürerken rahatlamış görünüyordu ve cebinden bir bant çıkarıp saçlarını topuz yaptı.

İnsan kuyruğu artık daha da uzundu ve kamyonetini iki cipin arasına sıkıştırdı.

"Hâlâ bu planla iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Benimle gelmek mi istersin yoksa
beklemek mi?" "Burada bekleyeceğim."

Kadının eli dizinin üzerinde duruyordu ve adam uzanıp elini sıktı.
"Kapıları kilitle. Hemen döneceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ BİR

PIZZA KUTUSU Macey'nin kucağını ısıttı ve sucuk kokusu kamyonu doldurdu.

Senin evine gidelim.

Kelimeler ağzından çıkıvermişti ve şimdi ne düşündüğünü merak ediyordu. Onun evine gitmek kötü bir fikirdi. Ama araba yoluna girme düşüncesi bile kusma isteği uyandırmıştı. Ve ondan kendisini Josh'un dairesine bırakmasını istemek de tuhafına gidecekti. Josh zaten evde değildi. Şu anda dışarıda bir randevuydaydı. Sörf dersleri veren ve bir hediyeelik eşya dükkânında çalışan Rory ile. Josh'la konuşmasının üzerinden iki saatten az bir süre geçtiğini fark ettiğinde şok geçirdi. *İki kısa saat* ve her şey tersine dönmüştü.

"İyi misin?"

Owen'a baktı. Sesi alçakgönüllü geliyordu ama gitmek istediğini ima edecek olsa onu doğruca acil servise götüreceğini biliyordu.

"Evet." Adamın konuyu kapatmasını umarak başka tarafa baktı. Pencereden dışarı baktı, kotundaki yeni yırtığı karıştırırken sıra sıra dizilmiş sahil evlerinin akıp gidişini izledi. Adam onu yere düşürdüğünde dizinin derisi yüzülmüştü. Görüşme odasında otururken dedektif bunu sorana kadar fark etmemişti bile.

Owen, Lost Beach Marina'nın tabelası görüldüğünde yavaşladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Owen yola dönerken.

"Benim yerim."

Marinada mı yaşıyordu? Ona nerede yaşadığını hiç sormadığını fark etti. Ona kendisi hakkında pek bir şey sormamıştı. Kendi işlerine o kadar dalmıştı ki -film projesi, yaz hedefleri, romantik ilişkilerden kaçınma kararlılığı. Şimdi tamamen bencilce davrandığını fark etti.

Yarısı dolu olan otoparka ulaştı. Balıkçılık malzemeleri satan dükkân kapalı olduğu için, kalabalığın üst kattaki deniz ürünleri restoranına gittiğini düşündü. Owen binanın yakınındaki boş bir alana girdi.

"Teknede mi yaşıyorsun?" diye sordu.

Gülümsedi. "Rick'in yanında oturuyorum." Başıyla binayı işaret etti. "Şu dört pencereyi görüyor musun? Onlar çatı katı daireleri. Köşedeki benim."

Adam pizza kutusunu kadının kucağından aldı ve kadın dışarı çıkıp binaya baktı. Restoranın kapalı güvertesini ışıklar süslüyordu ve bir Jimmy Buffett şarkısı aşağıya doğru süzülüyordu.

Kaldırımında Owen'a katıldı. Owen onun elini tuttu ve avuç içlerinin çizildiğini biliyormuş gibi gevşekçe parmaklarını tuttu. Belki de fark etmişti. Gözlemciydi.

Körfeze bakan kalabalık restorana bir göz attı.

Rick'in neon tabelalı merdivenlerinin önünden geçerken, "Etrafta bu kadar insan olmasının sakıncası var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi. "Saat on birde kapanıyorlar ve çoğu gece o saatte evde bile olmuyorum. Garip saatlerde çalışıyorum."

Palmiye ağaçlarının arkasına gizlenmiş özel bir merdivene doğru yürüdüler. En üstte metal bir kapı vardı ve adam tuş takımına bir kod girmişti. Adam kapıyı açtı ve kadın dört kapısı ve dört kare penceresi olan üstü kapalı bir geçide adım attı.

Son kapıya doğru yürürlerken ve adam anahtarı kilide sokarken Macey'nin midesi küçük bir dans yaptı. Tam olarak belirleyemediği bir nedenden dolayı gergindi. Belki de birden fazla nedeni vardı. Bu gece burada olmayı hiç beklemiyordu. Yırtık giysiler ve hırpalanmış bir yüzle burada olmayı kesinlikle beklemiyordu. Belki de karanlık garaj yolunu göze almalı ve sıcak bir bardak çayla evde tek başına kıvrılmalıydı.

Owen kapıyı açtı ve onu içeri buyur etti. Koridordaki ışığı yaktı ve kız etrafına bir göz attı. İlk fark ettiği şey buranın aslında bir koridor olmadığıydı çünkü daire büyük bir odaydı.

"Vay canına," dedi her şeye bakarak. Açıkta kanallar ve borular bulunan yüksek tavanları ve yaşam alanının üzerinde asılı duran endüstriyel görünümlü aydınlatma armatürleri vardı. Odanın bir tarafında bir ağırlık sehpası, dambıl ve ağırlık plakalarından oluşan bir raf vardı. İşte bir gizem çözülmüştü. Artık onun nasıl en iyi durumda kaldığını biliyordu.

"Tam bir karmaşa," dedi.

Bakışlarını köşedeki yataktan kaçırdı ve geniş oturma alanını geçerek körfeze bakan bir sıra pencereye gitti. "Güzel manzara."

Adam ceplerini mutfak ve oturma alanını ayıran barın üzerine boşaltırken anahtar ve bozuk para şingirtilarını duydu.

"Sana bir buz torbası getireyim."

Arkasını döndü. "Aslında, hiç ispirtonuz var mı?" "Elbette.

Burada."

Onu açık alandan oyulmuş bir banyoya kadar takip etti. Oda onun kolonyası ya da tıraş losyonu gibi kokuyordu; içki içmek için buluştuklarında sürdüğü odunsu ve erkeksi bir şey. Bir ışık yaktı ve lavabonun altındaki dolabı açtı.

Macey aynaya baktı ve donakaldı. Yüzünü incelerken gözlerine yaşlar doldu. İğrenç görünüyordu. Şakağındaki çürük karakolda olduğundan daha da şiş ve kırmızıydı ve kaşının üstündeki kesik kurumuş kanla kabuk bağlamıştı.

Yansımadaki Owen'a baktı ve gözlerindeki yoğun bakış midesini ağrıttı. Sadece onun tepkisinden bile ne kadar kötü görüldüğünü anlayabiliyordu.

Tezgâhın üzerine büyük kırmızı bir alet kutusu koydu ve

kapağını açtı. "Ne güzel bir ilk yardım çantası," dedi.

"Cankurtaranlık günlerimden kalma."

Cankurtaranlık. Bu ona uygun görünüyordu. Bandajlarla dolu bir tepsi çıkardı ve ona bir yığın antiseptik mendil uzattı.

"Benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Ben iyiyim," dedi ve bir tanesini yırtarak açtı. Lavaboya doğru ilerledi ve aynada ona baktı. "Sakıncası yoksa-"

"Elbette." Kadının etrafından dolandı ve dışarı çıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Adam gittiğinde kendini toparlayıp tekrar aynaya baktı ve yaralarını incelerken daha objektif olmaya çalıştı. Morluk kötüydü ama en azından hiçbir yeri kırılmamıştı. Adamın yumruğu burnuna gelmediği için şanslı olduğunu düşündü. Ciğerleri daraldı ve silahın ucunu tekrar hissetti. Onun merhametine kalmıştı. Her şeyi yapabilir ve onu o garaj yolunda ölüme terk edebilirdi.

Oraya gitme. Çözülme.

Mendili kesigine bastırdı ve yanık yüzünden yüzünü buruşturdu. Yine de iyi hissettirdi. Acı ona antiseptiğin işe yaradığını, mikropları öldürdüğünü ve yarayı temizlediğini söylüyordu.

"Owen?" Boğazını temizledi. "Bir iyilik isteyebilir miyim?" Elinde mavi bir buz torbasıyla kapıya geldi.

"Duşunu hemen ödünç alabilir miyim?"

"Elbette."

"Bütün gün teknedeydim."

Ayrıca, üzerine yapışmış dehşetin neden olduğu bir ter tabakası vardı ve acilen yıkanması gerektiğini hissediyordu. Hem de hemen şimdi. Bir dakika daha bekleyemezdi.

"Sorun değil." Buz torbasını tezgâhın üzerine koydu. "Bekle biraz."

Birkaç dakika sonra geri geldi ve tezgâhın üzerine katlanmış yeşil bir havlu koydu.

"Bu bir plaj havlusu, üzgünüm. Bir süredir çamaşır yıkamadım." "Teşekkür ederim. Buz torbası için de teşekkürler."

Adam gitti ve kadın bu kez kapıyı onun arkasından kapattı. Kendinden utanmaya fırsat bulamadan duşu sığağa çevirdi ve kıyafetlerini çıkarıp yürüyüş botlarının üstünde yere küçük bir yığın yaptı. Sonra buharlı spreyin altına girdi.

Suya sırtını döndü ve gözlerini kapattı, su omuzlarının üzerinden akarken derin bir nefes aldı. Saçlarını açmak istemiyordu. Sadece temizlenmeye, günü yıkayıp atmaya, üzerindikilerden kurtulmaya ihtiyacı vardı.

Güneş kremi, kum ve korkunun keskin kokusu tenini kaplamıştı. Adamın vücut losyonuyla köpürdü ve sonra durulanmak için yavaşça döndü, sıcak suyun silahın namlusunun değdiği ensesine çarpması için bir an durakladı. Boğazının arkasında ekşi bir tat belirdi ama onu yuttu.

Suyu kapattı ve dışarı çıktı. Aynadan kaçınarak tezgahın üzerindeki plaj havlusunu aldı. Altında, önünde *Kayıp Sahil Yıllık Eğlence Koşusu* yazan, özenle katlanmış mavi bir tişört vardı ve Macey'nin kalbi biraz eridi.

Giyindi, kirli tişörtünü Owen'ın temiz tişörtüyle değiştirdi. Soluktu ve birkaç yüz kez yıkanmış gibi görünüyordu ve tenindeki yumuşaklık cennet gibi hissettiriyordu. Buz torbasıyla birkaç dakika geçirdi, onu çürüğüne bastırdı ve göz kapağındaki şişliğin inmesini umdu. Sonra ilk yardım çantasını karıştırdı ve bir kese ibuprofen tablet buldu.

Bir buhar bulutuyla banyodan çıktığında, Owen mutfaktaydı ve telefonunu kulağına dayamış, tezgâha yaslanmıştı. Başını kaldırıp baktı ve yüzündeki asık ifadeden bunun bir iş görüşmesi olduğunu tahmin etti.

Yalınayak ön kapıya doğru yürüdü ve botlarıyla gömleğini yerde bir yığın halinde bıraktı. Sonra oturma alanını geçerek sürgülü cam kapıya gitti ve balkona çıktı.

Gece havası yoğun ve nemliydi ama korkuluklara doğru ilerlerken bir esinti yükseldi. Laguna Madre önünde uzanıyordu, uçsuz bucaksız ve mürekkep gibiydi, ay ışığı yüzeyde parıldıyordu. Restoranın gürültüsü kesilmişti. Artık Jimmy Buffett yoktu, sadece çalışanlar gecenin temizliğini yaparken tabakların şangırtısı ve sandalyelerin sürtünmesi duyuluyordu. Korkuluklara yaslandı, insanların ileri geri İspanyolca konuşmalarını dinledi. Bakışlarını güneğe, karanlık yelkenli direklerinin gece gökyüzüne doğru yükseldiği marinaya çevirdi. Bir motorlu tekne iskeleden uzaklaştı ve beyaz kış ışığı gittikçe küçüldü.

Arkasındaki kapı açıldı ve Owen dışarı çıktı. Dedektif kıyafetlerini çıkarmış, kot pantolon ve tişört giymişti.

Ona bir bardak uzattı. "Susadın mı?"

"Tanrım. *Evet.* Teşekkür ederim."

Kadın içkiyi koklarken elindeki bira şişesini parmaklığın üzerine bıraktı. "Bu bir Cape Cod mu?"

"Evet."

Bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Soğuk ekşilik harikaydı. Bardağın üzerinden onu izledi ve yüzünün gergin görüldüğünü fark etti.

"İş yerinde her şey yolunda mı?" diye sordu. "Pek değil."

İçkisini parmaklığın üzerine koydu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

Hayal kırıklığını görmezden geldi ve tekrar koya bakmak için döndü. Adam verandadaki sandalyeyi çekip onun yanına geldi ve onun iyi tarafını seçtiği için rahatladı. Burada karanlıkta kaldıkları sürece en azından normal hissediyormuş gibi davranabilirdi.

"Yemekten sonra içeri girmem gerekebilir." Birasından bir yudum aldı ve şişeyi korkuluğun üzerine koydu.

"Düşündüm de. Muhtemelen çok fazla gece çalışıyorsun, değil mi?" "Evet."

Uzandı ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. Hala dağınık bir topuz halindeydi.

"Saçın ıslak değil." Bir kaşını kaldırdı. "İkisi bir arada saç kremimi kullanmak istemedin, öyle mi?"

Gülümsedi. "Sadece durulanmak istedim."

"Yardıma oldu mu?"

"Evet."

"Güzel."

Adamın sesindeki bir şey onu etkilemişti ve şu anda onu gerginleştirenin sadece iş görüşmesi olmadığını biliyordu. Saldırı hakkında düşünüyordu. Muhtemelen ne olduğuna dair her ayrıntıyı bilmek istiyordu çünkü o böyle biriydi. O böyle biriydi - başkalarının güvenliğinden kendini sorumlu hissediyordu. Kız, adamın kendisine olanları çok önemsedğini hissetti.

Kişisel olarak, sanki olay kendi yetki alanında gerçekleştiği için bir şekilde sorumluymuş gibi.

Ama şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. İçkisinden bir yudum daha aldı ve bardağı onun birasının yanına koydu.

Uzanıp elinin üst kısmına dokundu ve parmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Kollarımı sana dolayabilir miyim?"

Karnı guruldadı. "Evet."

Kollarını kadının omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Güzel yanağını onun göğsüne yasladı ve adam onu gevşekçe tuttu. Başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu ve derin bir iç çekti. Macey onun yoğun rahatlamasıyla içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Şu anda sinirlerinin yıpranmış olduğunu biliyordu ama ona sarılmak istiyordu ve bunun tatlılığı gözlerine daha fazla yaş getirdi. Başını onun omzuna yasladı ve sonra körfeze bakmak için kollarında döndü.

Adam ellerini kızın beline koydu ve kız gözlerine bakmak zorunda kalmadığı için memnun bir şekilde ona yaslandı.

"Burası çok güzel," dedi hüzünle. "Bu yüzden burayı istedim."

"Hiç suya girdin mi?"

"Bazen Joel ile. Buradan çok uzakta olmayan bir evi var." Güneyi işaret etti. "Marinanın hemen ilerisindeki şu ışık sırasını görüyor musun? Orası onun mahallesi."

"Güzel."

"Eskiden babama ait olan eski bir teknesi var ve bazen balığa çıkıyoruz." Durakladı. "Uzun zaman oldu. İkimizin de işi başından aşkın."

Bir parça kıskançlık hissetti. "Siz ikiniz çok yakınsınız." Hiçbir şey söylemedi.

"Öyle değil mi?" Ona bakmak için döndü.

"Evet."

Orada bir gerginlik hissetti ama burnunu s o k m a k istemedi. Adam onun alanına saygı gösteriyordu, bu yüzden o da onunkine saygı gösterebilirdi.

"Hepimiz bir tür sürü içinde büyüdük. Burada doğan çocuklar. Birlikte koşturduk, turistlere şakalar yaptık, başımızı belaya soktuk."

"Demek serseriydiniz?"

"Çoğunlukla sıkılıyorduk. Özellikle de sezon dışında pek bir şey olmuyordu. Buradaki tüm bu büyüme yeni. Yaklaşık on yıl öncesine kadar bir sinema salonumuz bile yoktu."

Ellerini kızın kollarında gezdirdi ve kız başını onun omzuna yasladı. "Hep bir kardeşim olsun istemişimdir. Büyürken biraz yalnızdım."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Dışa dönük birine benziyorsun."

"Görünüş aldatıcı olabilir. Akşamımı bir barda takılmaktansa bir Alfred Hitchcock filmiyle geçirmeyi tercih ederim." Adamın elleri kollarında hoş bir his uyandırdı ve midesindeki düğüm gevşemeye başladı. "Gerçekten sinema olmadan mı büyüdün?"

"Zaten videoda olan şeyleri gösteren eski bir dolar sineması."

"Bunu hayal bile edemiyorum. Filmler çocukluğumun vazgeçilmezlerindendi." "Sana söylüyorum, buradaki çubuklardı."

İç çekti. "Yine de güzel."

Gözlerini kapadı, serin esintinin ve kollarının sıcak ağırlığının tadını çıkardı. Adam onu gevşekçe tutuyor, ona aynı anda hem alan hem de rahatlık veriyordu.

"Bir sorum var," dedi. "Ateş et."

"Yalan söyleyemezsin."

Kıkırdadı. "Sana yalan söyleyeceğimi düşündüren nedir?"

"Polisler yalan söyler. Bu işin bir parçası. Sorgulamalar, şüpheli görüşmeleri. Ben suçla ilgileniyordum, hatırladın mı?"

"Sana yalan söylemem," dedi. "Soru nedir?"

"Mutfağınızda votka ve kızılıcık suyu bulunduruyor musunuz?"

Adam hemen bir şey söylemedi ve kadın cevabı biliyordu.

"Geçen gün dükkâna uğramış olabilirim," dedi. İçinde küçük bir kıvılcım alevlendi.

"Seni davet etmeyi planlıyor olabilirdim."

"İlginç." Dönüp ona baktı. "Bu daveti ne zaman planlıyordunuz?"

"Evet diyeceğini düşündüğüm anda."

İçkisini eline aldı ve bir yudum aldı. "Yani, bu akşam hiç yemediğimiz yemekten sonra mı?"

"Belki." Durakladı. "Evet der miydin?"

İçkiyi yere bıraktı. Şimdi kendini köşeye sıkıştırmıştı. Alaycı sorusunun nereye varacağını çok iyi düşünememişti. Bu gece düşünceleri bulanıktı ve en iyi oyununu oynamıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," dedi. "Bu konuda biraz ... karışık duygular içindeyim."

"Biliyorum."

"Senin yüzünden değil," diye eklemek zorunda hissetti. "Bu baharda olan her şey yüzünden."

"Açıklamak zorunda değilsin."

Ama öyle hissediyordu. Ona iyi davranmıştı. Çoğunlukla. Geçen günkü tartışmaları için özür dilemişti ve iptal edilen akşam yemekleri onun suçu değildi. Gerçekten de onu takip etmekte kararlıydı ve karışık sinyaller veren oydu.

Orada birlikte durup ay ışığının sudan süzülüşünü izlediler. Ya da en azından ay ışığını izliyormuş gibi yaptılar. Onun göğsünün sert duvarını düşünüyordu. Ve onun vücudunun sıcaklığını. Ve burun delikleriyle alay eden erkeksi kokuyu. Onun kokusunu seviyordu ve bir yanı dönüp yüzünü ona gömmek istiyordu.

"Birazdan yemek ister misin?" diye sordu

sessizce. "Bir dakika içinde."

Yani, belki de onun dikkati onunki kadar dağılmamıştı. Bu hipotezi test etmeye karar verdi. Adamın kollarında döndü ve loşlukta yüzüne bakmak için başını geriye doğru eğdi.

Parmak uçlarına kalktı ve onu öptü - sadece dudaklarının yumuşak bir fırçası. Gözlerini açtı ve adam onu dikkatle izliyordu.

"Owen?" diye fısıldadı. "Öyle mi?"

"Öp beni."

Tekrar parmak uçlarına kalktı ve adam bu sefer onu yarı yolda karşıladı. Tatlı ama kısaydı ve topuklarını yere indirdi.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bir şey yok."

Ha. Her şey yanıltı. Ama bunu görmezden gelmeye karardı. Şu anda dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve günlerdir bunu deniyor ve başarısız oluyordu.

-İçinde büyüyen bu acıyı bastırmak için.

Kollarını adamın omuzlarına doğru kaydırıp ve parmaklarını boynunun arkasına geçirerek göğüslerini adamın göğsüne yasladı.

"Macey ..." Sesinde bir uyarı vardı.

"Hmm?" Onu öptü, bu sefer daha uzun sürdü. Ona bakmak için geri çekildiğinde, gözlerindeki çatışmayı gördü.

"Kötü bir gece geçirdin."

"Biliyorum. Daha iyi hale getir."

Onu tekrar öptü. Bu sefer o da karşılık verdi ve ellerini beline doladı. Ağzının içine doğru yaladı ve kararlılığının azaldığını hissedebiliyordu ve sadece bunun gerçekleştiğini bilmek - bunu gerçekleştirdiğini bilmek - içinden bir arzu seli gönderdi. Adamın eli kadının poposunda gezindi ve kadın kalçalarını adama doğru salladı.

"Macey."

Bu kez kelimeye işkence etti ve ne istediği konusunda hiçbir şüphe bırakmadan tekrar yaptı.

Geri çekildi. "Bunu şimdi yapmak istemezsin. İnan bana, yarın pişman olacaksın."

Ay ışığında adamın yüzünde, aslında bunu yapmak istemediğine *dair* bir ipucu aradı. Ama tek gördüğü ham erkek arzusu ve sıkı sıkıya bağlanmış kontroldü.

Geri adım attı. Tişörtünü başından çekti ve sandalyenin üzerine bıraktı.

Gözleri ateşlendi ve sanki onu itmek mi yoksa daha yakına çekmek mi gerektiğini bilemiyormuş gibi kollarına uzandı. Siyah bir spor sütyeni giymişti ve bakışları göğüslerinin üst kısımlarına kaydı ve kız ona yaklaşırken boğazından kısık bir ses çıkardı. Ellerini adamın omuzlarına kaydırды ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Adamın gözlerine baktı ve tam olarak pes ettiği anı gördü.

Onu öptü, kendine doğru çekti ve vücudunu kendi vücuduna doğru şekillendirdi ve kadın, karnına bastırдыğı arzusunun inkar edilemez kanıtını hissedebiliyordu.

"Yemin ederim, Macey-"

Kadın onu öptü ve adamın söylemeyi planladığı her şey, eli kadının göğsünü avuçlamak için yukarı kayarken ve adam kısık bir inilti çıkarırken kayboldu. Adam onun göğüslerini seviyordu. Bunu en başından beri adamın ona bakışından biliyordu ve şimdi de adamın ona dokunuşundan, ellerini onun kıvrımlarıyla dolduruşundan anlıyordu. Onun dokunuşuna doğru eğildi, onu öptü, tadına baktı ve başparmağı kumaşın arasından göğüs ucunu okşarken dilini onun ağzına soktu.

İçindeki heyecanın sıcak vızıltısı, tüm vücudu enerjiyle uğuldayana kadar büyüdü ve yayıldı. Bu gece ona direnmek istiyordu. Onun travma geçirdiğini ve ne yaptığını ya da ne istediğini bilmediğini düşünüyordu ama o her zerresiyle bunu biliyordu. *Onu* istiyordu. Sadece orada olan bir adamı değil, *onu istiyordu*. Owen Breda. Lastiğini tamir etmek için kenara çeken, ona kahve getiren ve merdivenlerde başı dönene kadar onu öpen adamı. Güçlü, nazik ve son derece korumacıydı ve şu anda onun ellerinin üzerinde olmasını, tenini okşamasını ve kendisini tamamen ihtiyaç içinde hissetmesini istiyordu.

Geri çekildi. "Hadi içeri girelim," dedi nefes nefese.

Ona baktı ve gözlerindeki çatışma geri döndü. Ama sonra kapıyı kaydırarak açtı ve onun elini tutarak arkasından içeri çekti.

Daire, mutfak adasının üzerinde sallanan tek bir ışık dışında karanlıktı ve minnettardı çünkü bunu yapmaya ne kadar kararlıysa o da o kadar kararlıydı,

Yüzü konusunda hâlâ utangaçtı. Saçındaki bandı çekiştirdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, birazını yaralı gözünün üzerine taradı, böylece kendini daha az ucube gibi hissedecekti.

Onu odanın öbür ucuna, yatağına doğru çekti ve elini kaldırıp parmak eklemelerinin arkasına bir öpücük kondurduğunda sinirleri gerildi.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?"

"Owen-"

"Bekleyebiliriz."

Güldü ve bakışlarını adamın kot pantolonunun önüne indirdi. "Ben ciddiym, Macey."

Sesindeki içtenlik kalbinin sıkışmasına neden oldu. Bir adım daha yaklaştı ve yüzünün yan tarafına dokunmak için uzandı. "Ben de öyle. İstedğim bu." Parmak uçlarıyla adamın çenesindeki dikenli sakalları okşadı. "Ben iyiyim, gerçekten. Yavaş ilerleyebiliriz."

Acı dolu bir ses çıkardı ve onu öptü, çoğunlukla onu susturmak için ama aynı zamanda onu bundan vazgeçirmesini engellemek için. Onun neden endişelendiğini biliyordu - bu gece olan her şeyden uzaklaşmak istiyordu.

Ama bunda yanlış olan neydi? Kendini seksi ve arzulu hissetmek istemesinin, sersemlemiş ve dehşete düşmüş olmaktan başka bir şey istemesinin nesi yanlıştı?

Owen onu öptü ve o da kendini öpücüğün içinde kaybolmaya bıraktı. Ellerini Owen'ın omuzlarında gezdirdi ve kendini Owen'ın vücudunun sert sıcaklığına bastırdı. Onun tenini hissetmek istiyordu, bu yüzden ellerini tişörtünün kenarına bıraktı ve parmak uçlarını onun zayıf belinde gezdirerek yukarı çekti. Adam tişörtü çıkarıp attı ve kadın, adamın bunu istemiyormuş gibi davranmayı bırakmış gibi görünmesinden dolayı bir rahatlama hissetti.

Kollarını onun etrafına doladı, parmak uçlarını kot pantolonunun arkasına daldırdı ve kadın ona karşı sallandı, vücudunun sert hissini sevdi. Onu yatağa geri yatırdı ve üzerine eğildiğinde şilte gıcırdadı. Kadın dirseklerine yaslandı ve adam ellerini kadının sırtında gezdirerek parmak uçlarını spor sütyeninin altına kaydırды ve kopçasını ustalıkla açtı. Sütyeni kollarından çekip kenara fırlattı, sonra başını eğip köprücük kemiğini öptü.

"Acıyan bir yer olursa söyle," dedi.

"Acımayacak."

Yukarı baktı. "Ciddiyim, Macey."

Adamın keskin sesi kadının içinde sıcak bir ürperti yarattı. "Peki."

Ellerinden biri vücudunun üzerinden aşağıya doğru kayarak kot pantolonunun ön kısmına yerleşirken, ağırlığını dirseğine vererek onun yanına yerleşti. Sonra tekrar göğsüne doğru kayarak onu derinden öperken ucuyla oynadı.

Kadın adamın fermuarına uzandı ama adam onun elini yakaladı ve yatağın yanına koydu. Tamam, biraz kontrolcüydü. Ama bu da onu heyecanlandırıyordu ve arkasına yaslanıp bunun tadını çıkarmaya karar verdi. Ellerini adamın saçlarına götürdü ve adam boğazından aşağıya doğru öpüşürken parmaklarını saçlarına doladı. Sıcak ağzı meme ucunun üzerine kapandı ve kadın ona doğru eğildi.

"Owen." Bacağını onun etrafına sararak onu daha da yaklaştırdı. Başını kaldırdı, yalayıp emerken onu izledi.

Adam aşağı doğru hareket ederek kadının beklentiyle titremesine neden oldu. Fermuarının yumuşak sesini duyup kot pantolonunun bacaklarından aşağı kaydığını hissettiğinde gözlerini kapadı ve başını geriye eğdi. Üzerinde serin bir hava dolaştı ve sonra adamın nefesi karnına sıcak bir şekilde değdi. Onu öptü, göbek deliğinin üzerinde durdu, ta ki kadın kasılana ve gülene kadar.

"Bu *gıdıklıyor*."

Gülümsedi ve ona doğru ilerledi, yanına yerleşirken ağırlığını dirseğine verdi. Hâlâ temkinli davranıyordu, bu yüzden elini kot pantolonunun önüne daldırdı ve parmaklarını onun etrafına sardı ve nefesi kesildi. Adam sıcak ve sertti, kadın parmaklarını adamın üzerinde gezdirdi ve düğmeye uzandı.

Onu derinden öptü ve kadın arzusun her şeyi ele geçirmeye başladığını hissetti, ta ki tek düşünebildiği vücudunun derinliklerindeki amansız sızı olana kadar.

Kot pantolonunun belini çekiştirdi. "Çıkar şunları."

Adam çekilip yataktan kalktı ve kadın oturup adamın kalan giysilerini çıkarmasını izledi.

Macey onun vücudunun hatlarını ilk kez gördüğünde göğsü gerildi. Bu gerçekten oluyordu. Şimdi. Yatağın ortasına doğru kayd. Adam onun yanına uzandı ve Macey yüzünü ona dönerek kalçasını onunkinin arasına kayd.ırdı.

Onu öptü, eli üzerinde gezinirken onu bedenine doğru çekti. Parmaklarını külotunun içine soktu ve kısa süre sonra külot da gitti.

Macey onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını göğsünde gezdirdi, bakışları vücudunda dolaşırken gözlerindeki hararetle ifadeye bayılıyordu. Adam elini onun beline doladı.

"Buraya gel," diye fısıldadı, kız kucağına oturana kadar kalçalarını ileri itti ve onu öpmek için doğrulup oturdu. Elleri onun üzerinde hareket etti, biri göğsünün üzerinde kayarken diğeri kalçasına yerleşti ve onu daha yakına çağırdı. Sonra kızın vücudunun adamın vücuduna sürtünmesi ve adamın ağzının önce bir tarafa, sonra diğeri tarafa doğru meme uçlarında gezinmesi, kızın tek düşünebildiği bunun ne kadar inanılmaz derecede *iyi* hissettirdiği ve onu içinde ne kadar çok istediği oldu.

"Mace."

İnledi ve ona doğru bastırdı.

"Macey." Kalçalarını sabitledi. "Dayan bebeğim."

Adam uzanıp komodinin çekmecesini açtı ve dişleriyle bir prezervatifi yırtıp takarken kadın sabırsızlıkla bekledi. Sonra onu öptü ve kendini onun üzerine bıraktı, acının mızrağıyla ağzının içine doğru soludu. Ama sonra öne doğru eğildi ve hiç acı duymadı, sadece ona doğru hareket ederken sıcaklık ve ihtiyaç duydu. Adam onun kalçalarını kavradı ve tekrar tekrar içine iterken birlikte bir ritim yarattılar ve zevk her dalgalanmada vücudunda yankılandı.

"Owen." Ellerini göğüslerine doğru götürdü. "*Owen.*"

Adam onun altında sertçe sarsıldı ve içinde bir şeyler paramparça oldu ve dünyası ışıltılı bir ışık havuzuna dönüştü. Kız onun boynuna sokulup nefesini tutarken, adam artçı sarsıntılar boyunca ona sarıldı.

Onu yan yatırdı ve yüzüne baktı. Kız gülümsedi. Sonra onu sırtüstü yatırdı ve henüz bitirmediğini anlayınca gözlerini kırıştırarak ona baktı. Bacaklarını adamın etrafına doladı ve onu sıkıca içine çekti,

Vücudu gevşek ve kemiksiz hissetse bile. Adamın gözlerindeki niyetli bakış, içinde başka bir ateş yaktı ve kısa süre sonra tekrar yanmaya başladı, hareket etti, sıkıştı ve güçlü vücudu tekrar tekrar içine girerken ayak uydurmak için zorlandı.

Gözlerini kapattı ve boynundaki kaslar gerildi. "Macey."

Bu aynı anda hem bir inilti, hem bir yalvarış, hem de bir özürdü ve onun kendini tutmaya ve dikkatli olmaya çalıştığını biliyordu ama bacaklarını daha sıkı sıkı ve tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi.

"Evet," diye nefesini tuttu ve adam dünya dönmeye başlayana ve kadın kendini yeniden parçalandığını hissedene kadar daha hızlı ve daha hızlı hareket etti. Sonunda adam güçlü bir hamle yaptı ve dirseklerinin üzerine yığıldı.

Adam onun yanında sırt üstü yuvarlanırken gözlerini kapadı ve nefes nefese kaldı. Her şey dönüyordu. Nabızı hızla atıyor ve uzuvları jöle gibi hissediyordu. Yatağın kaydığını hissetti ve adamın odayı geçtiğini duydu. Sonra banyoda akan suyun sesini duydu. Nefesi geri dönerken gözlerini kapalı tuttu ve zihni dünyaya geri dönmüş gibi görünüyordu.

Gerçeğe dönelim.

Yatak yeniden hareket etti ve adam yanına uzanırken kadın yüzünü ona döndü.

Adamın yüzündeki ifadeyi tarif edemiyordu. Gözlerini okumak ya da ne düşündüğünü anlamak için çok loştu. Ama adam uzandı ve parmak ucuyla çenesine dokundu.

"Çok mu sert?" diye sordu.

"Hayır." Daha da yaklaştı ve başını onun göğsüne yasladı.

Sessizlik devam ederken parmağını kalçasının üzerinde bir ileri bir geri gezdirdi.

"Bunun olacağını biliyordum." Sırt üstü yuvarlandı. "Ne?"

Dönüp ona baktı. "Ne?"

diye tekrar sordu.

"Gerçekten iyi misin?"

"Evet." Yan döndü ve sırtını onun önüne dayayarak geri çekildi. Şu anda onun yüzünü görmesini istemiyordu.

ve çürüklerini hatırlattı.

Omzunun arkasını usulca öptü ve bunun şefkati kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Gözlerini kapattı. Gerçeklik yavaş ama emin adımlarla geri geliyordu. Baş zonkluyordu. Gözünün üstündeki kesik yanıyordu. Buz torbasını gerçekten istiyordu ama şu anda bunu istemek istemiyordu. Bu sadece onun beklemeleri gerektiği fikrini doğrulayacaktı.

Kalbinin sesini dinlemişti. Ve bu gece her şeyin üzerine bir de bu konuda yanıldığını düşünmek istemiyordu.

Macey derin bir iç çekti. Gözlerini bir dakika dinlendirmesi gerekiyordu. Ve zihnini. Sadece bir dakika, sonra gerçeklerle yüzleşecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ İKİ

S Pepperoni kokusuyla uyandı. Gözlerini kısarak etrafına bakındı ve yerde bir tişört gördü. Onu kaptı ve oturduğu yerden kalkarak Başının üstünde.

Owen mutfakta kot pantolon giymiş, çıplak göğüslü, pizzayı fırından çıkarıyordu. Barın karşısından ona baktı.

"Yemeğe hazır mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve odayı geçerken bir kısmını gözlerinin üzerine doğru taradı. Şu anda tek ışık lavabonun üzerindeki ışıktı ama yine de kendini mahcup hissediyordu.

Dolaptan birkaç tabak aldı ve her birine bir dilim yükledi. Mutfakta dolaşırken sırtındaki kaslar dalgalanıyordu ve kadın onu izlerken keskin bir özlem duygusu hissetti. Saçları dağınıktı, bu yüzden o da uykuya dalmış olmalıydı ama uzun sürmemiştı. Mikrodalgaın üzerindeki saate göre saat 12:20'ydi.

Kadın bir bar taburesine oturdu, adam da tabağı onun önüne koydu. Peynir yapış yapıştı ve yağla parlıyordu; kadın dilimi eline aldığıında ikiye katladı.

Owen ilk ısırığı alırken onu izledi.

"Ne?" Parmaklarıyla bir parça peynir kopardı ve dilimi yere bıraktı.

Cevap vermek yerine arkasını döndü ve dondurucuyu açtı. Mavi buz torbasını aldı ve tabağının yanına koydu.

"O kadar kötü, ha?"

Yine de cevap vermedi. Onun yerine buzdolabından bir şişe kızılçık suyu aldı. Bir bardağa buz ve meyve suyu doldurdu ve biraz da Tito's ekledi. Sonra barın etrafından dolaştı ve onun yanındaki tabureye oturdu. Adamın vücudu bronzlaşmış ve kaslanmıştı; pizzasını iştahla mideye indirişini izlerken metabolizmasına gıpta etti.

"Kusura bakmayın." Dilimi yere bıraktı. "Bayılmak üzereyim."

"Terbiye mi?"

"Annem üzerimizde tişört olmadan yemek yememize asla izin vermezdi." Gülümsedi. "*Sadece* bir tişört giyiyorum. Bu konuda ne düşünür?"

Gözleri kızardı ve bacaklarına baktı. Gömleği kalçalarının üstünü zar zor örtüyordu. Ama sonra şehveti azaldı ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Macey, sana bazı şeyler sormam gerek."

"Uh-oh." Bir ısırık daha aldı, bu kez domates sosunun kavurucu cebi neredeyse ağzını yakıyordu. Dilimi tabağına bıraktı ve ağzını kuruladı.

"Bu geceyle ilgili," dedi.

"Biliyorum." Kendini desteklemek için içkisini yudumladı. "Devam et."

"Emmet ile konuştum. Sokağınızda birkaç komşuyla görüşmüş."

"Aman Tanrım. Onlara ne olduğunu anlattı mı?"

"Onlara bir araba hırsızlığı olduğunu söyledi. Başka hiç kimse sokağınızda kaybolan bir şey ya da etrafta şüpheli bir kişi veya araç olduğunu bildirmedi."

Başını salladı.

"Geçen gece garaj yolunuzdaki gürültüden bana neden bahsetmediniz?" diye sordu.

Emmet'e kendisini uyandıran sallanan kapıdan ve arabasındaki keskin ter kokusundan bahsetmişti. O gece de birinin Honda'sını aramış olması mümkündü ama o sırada arabada değerli bir eşyası yoktu.

"Sanırım bundan bahsetmeyi düşünmemiştim." Kaşları kalktı.

"Neden bahsetmedin?"

"O zaman sadece bir gürültü olduğunu düşünmüştüm." Ne düşündüğüne dair ipuçları bulmak için adamın yüzünü inceledi. "Sence o gün evimde biri mi vardı?"

gece?"

"Bilmiyorum. Ama birisi bir noktada garaj yolunuzdaki projektörün vidasını sökmüş. Yanmamıştı, kurcalanmıştı."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Yani sence beni mi bekliyordu? Sadece rastgele arabaları hedef almıyor muydu?"

"Bu mümkün. Sizi korkutmaya çalışmıyorum ama farkında olmanız gerekiyor." "Hayır, . Tabii ki." O temizlendi onu Boğaz. "Don't Kalkan Ben itibaren bilgi."

Adam sadece ona baktı ve gözlerindeki yoğunluk kadının içine bir korku dalgası gönderdi.

"Olanların Julia Murphy'nin o evde yaşamasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama bu ihtimali göz ardı edemeyiz."

Midesi düğümlendi ve tabağını itti. Adam tekrar elini kapattı. "Onu bulacağız."

"Kim? Bana saldıran adam mı yoksa Julia mı?" *Belki de aynı kişidir.*

"İkisi de. Söz veriyorum bu işin aslını öğreneceğiz." Şimdi hayal kırıklığına uğramış bir halde arkasını döndü.

"Büyük gelişme neydi?" diye sordu. Adam yanıt vermedi.

"Daha önce, bugün büyük bir şey olduğunu söylemiştin." Onu izledi, kendisine güvenmediğini söyleyecek bir cevap vermemesi için onu cesaretlendirdi. *Hâlâ.* Bu gecedен sonra bile.

Adam uzun bir süre onu izledi ve kadın onun kafasında dönen tartışmayı gördü.

"Hancock'a baktığınızı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Onun için bir tutuklama emrimiz var."

Ağzı açık kaldı. "Sizce o-" "Evet."

"Neden? Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu." Ona sertçe baktı. "Bana öyle bakma. Bu işe karışmamalıydın. En başta sana hiçbir şey söylememeliydim."

"Yapmadın. Neredeyse hiçbir şey. Ben de *işin içindeyim* çünkü kurbanın evinde yaşıyorum."

"Bundan emin değiliz."

"İstiyorum." İçini çekti ve gözlerini mutfığa dikti. "Peki, biri onu tutukladı mı?"

"Henüz değil."

"Ne zaman?"

"Yakında. İşin içinde ABD Polis Teşkilatı var, o yüzden uzun sürmez."

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Biliyor musun, geçen gün onunla küçük bir karşılaşma yaşadım."

Owen kaşlarını çatı. "Kiminle?"

"Miles Hancock." Boğazını temizledi. "Marinada onu görmeye gittim ve karşıma silahla çıktı."

"*Ne dedin?* Neden bana söylemedin?" Omuz silkti.

"Macey, bana bak."

Baktı.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Aslında büyük bir şey değildi. Beni marinadaki teknesinin etrafında dolaşırken gördü ve elinde bir tabancayla kasıla kasıla gelip izinsiz girdiğimi söyledi."

"Ne zaman?"

"Üç gün önce. Gece sanırım. Bu gün batımı civarındaydı."

"Teknesinin etrafında ne arıyordun?"

"Onu arıyordum. Lighthouse Point'te çekim yapıyoruz ve ondan vinçlerini çekim alanımızdan çekmesini istemem gerekiyordu. Kendini beğenmiş bir pislik olduğu için bunu yapmayı reddetti."

Owen'ın çenesi seğirdi ve kadın onun kontrol için mücadele ettiğini görebiliyordu. "Bana söylemeliydin," dedi.

"Bunu *şimdi* anlıyorum. Ama o sırada onun bir cinayet davasında şüpheli olduğunu bilmiyordum. Ve daha sonra, bana söylediğiniz tek şey onun bir cinayet zanlısı olduğuydu."

faiz."

Ona bir bakış fırlattı. İkisi de bunun aynı şey olduğunu biliyordu. "Ne tür bir silahtı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Siyah ve hantal bir şey."

Gözlerini kapadı ve burun kemiğini sıktı. "Julia'nın katili silah kullandı mı?" diye sordu.

"Buna cevap veremem." Ayağa kalktı ve tabağına başıyla işaret etti.

"Daha ister misin?"

"Hayır."

Tabaklarını lavaboya götürdü ve arkasını dönüp tezgâha yaslandı.

"Bu işe karışmış olmanızdan nefret ediyorum," dedi.

"Bir internet sitesinden rastgele kiralık bir ev seçmem senin suçun değil."

Ama yüzündeki ifadeden bundan daha fazlası olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. Bir şekilde, onun bu işe karışmasından kendini sorumlu hissediyordu. Potansiyel bir tanık olarak onunla görüştüğü için miydi? Ya da dövmece adam hakkında ona ipucu verdiği için mi? Ya da Miles Hancock'la yolları kesiştiği için mi?

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona baktı. Kolları ve omuzları gergindi ve stresi hissediliyordu.

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, onu uzaklaştırmak zorundaydı. Bunu yapmasının imkânı yoktu ama en azından dikkatini dağıtabilirdi.

"Eee... ne zaman geri dönüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Onun önünde durdu ve parmağını kolunda gezdirdi. Yukarı baktı ve adamın gözlerindeki kaynayan bakış, ne düşündüğünü tam olarak bildiğini söyledi.

"Gözüne buz koyman gerek," dedi.

Kadın başını yana eğdi. "Ben ciddiym, Macey."

"Biliyorum." Ona doğru eğildi ve ellerini omuzlarında gezdirdi. "Bazen *çok* ciddi oluyorsun."

Çenesi gerildi ve parmağını koyu renkli kirli sakalının üzerinde gezdirdi. Adam onu istiyordu. Bunu hissedebiliyordu. Ve onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu bilmek

baş döndürücü bir telaş.

Kolunu ona doladı ve elini kalçasına koydu. Parmak uçları tişörtünün altına kaydı ve gözlerini kapattı.

"Macey ..." Adam iç çekti ve sesteki pişmanlık kadının göğsünü biraz sıkıştırdı.

"Hadi yatağa gidelim," diye fısıldadı.

"Bu durumu düzeltmeyecek."

"Biliyorum." Onu öptü. "Yine de yapalım."

* * *

UWEN'İN TELEFONU onu derin ve doygun uykusundan uyandırdı. Daha saate bakmadan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Komodinden telefonu aldı ve ikinci bir mesaj *civıltıyla* indiğinde mesajı okudu. Dikkatle Macey'nin bacaklarını kendi bacaklarından ayırdı ve onun gür bedeninden uzaklaştı.

Kalkıp odadan geçerken Nicole'e hızlıca bir mesaj gönderdi. Sonra iki dakikalık bir duş aldı ve giyindi. Yatağın kenarına oturduğunda gün ışığının ilk gri şeritleri panjurlardan sızıyordu.

"Macey." Onun omzuna dokundu. "Macey, bebeğim, uyan."

Sarsıldı, sonra da dikleşti.

"Sorun yok."

Ona göz kırptı.

"Uyumaya devam edebilirsin. Sadece içeri girmem gerektiğini söylemek istedim."

Ona baktı, etrafına baktıkça farkındalığı artıyordu. Parmaklarını gözüne dokundurdu ve irkildi. Şişliği inmişti ama çürük koyu mora dönmüştü. "Ne-

"

"Ben bir araç alıyorum, kamyonetimi karakola götürebilirsin. Arabanızın işlemlerini bitirdiler, yani her an hazır."

"Kamyonun mu?" Sesi titrekti.

"Anahtarlar barın üzerinde. Onları resepsiyonda Denise'e bırakın, o size verecektir."

Macey çıplak olduğunu fark etmiş gibiydi. Mükemmel göğüslerini örtmek için çarşafı yukarı çekti.

Öne doğru eğildi ve kızın alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni arayacağım," dedi.

O kadar uykulu ve sıcak görünüyordu ki, onunla tembel bir sabah geçirmek için her şeyini verebilirdi.

Telefonu başka bir mesajla cıvıladı ve ayağa kalktı. "Çıkarken kapıyı kilitle."

Başını salladı.

Barın üzerinden telefonunu ve cüzdanını aldı.

"Owen?"

Arkasını döndü.

"Dikkatli ol."

"Yapacağım."

Dışarı çıktı ve aşağıya koşarken bir suçluluk duygusu hissetti. *Güvende* olmak onun iş tanımında yoktu ve bunu kimseye vaat edemezdi. Ne Joel, ne Emmet ne de Nicole verebilirdi ve bu, rozet taşıyan tanıdığı herkesin ilişkilerinde bir gerilim kaynağıydı. *Dikkatli* olabilirdi, ama hepsi bu kadardı ve bunu asla kabullenemeyen bazı insanlar vardı.

Her neyse, kendini aşmaya başlamıştı. Macey'yle bir ilişkisi yoktu. O da bir ilişki istemiyordu - bunu dün gece ona söylemişti. Ve uykusu geçip de seks sarhoşluğu başladığında pişmanlık duyacağından emindi. Hayatının en korkunç deneyimlerinden birini yaşamıştı ve sadece birkaç saat sonra onunla yatağa atlamıştı ve travma hakkında en ufak bir şey bilen herkes onun sağlıklı düşünemediğini bilirdi.

Ona direnmeliydi. Onu beklemeye ikna etmeliydi. Ama baştan çıkarılmaya karşı koyma konusunda hiç iyi olmamıştı. Ya da istediği bir şey için beklemekte. Ve Macey'i onunla tanıştığı andan beri istiyordu.

Nicole'ün kamyonetine binerken park yerinin üzerinde bir sis tabakası asılı duruyordu. Kahve gibi kokuyordu, bu yüzden Nicole yerine onu bırakmasını istemişti.

Emmet.

"Bıraktığın için teşekkürler."

Başını sallayarak onu onayladı. Nicole sabahları kafein almadan önce tam bir ayı gibiydi.

Owen iki seyahat kupasından birine uzandı. "Bu benim için mi?"

Ona ters ters baktı. "Bu yüzden Emmet yerine seni almamı istemedin mi?"

"Sana sordum çünkü ben de senin yolundayım." "Ve Emmet'in de."

Kahveye üfledi ve bir yudum aldı. Sert ve sıcaktı ve gecenin yarısını ayakta geçirdikten sonra bu sabah işlevini yerine getirebilmesi için yaklaşık bir galona ihtiyacı olacaktı.

"Yani." Nicole park yerinden çıkarken fincanı bardaklıktaki yerine koydu. Dairesi hâlâ karanlıktı, umarım Macey uyumaya geri dönmüştür. "Şu ana kadar ne biliyoruz?"

"Fazla değil. Ben de seninle aynı mesajı aldım." "Brady ile konuşmadın mı?"

"Hayır."

Şef tüm dedektiflerine -Joel'e bile- Causeway Yolu'na gelmeleri için 911 mesajı göndermiş ve telsizden uzak durmaları talimatını vermişti.

"Sessiz olmasını istiyor," dedi

Nicole. "Evet, ama neden?"

Ona yorgun bir bakış fırlattı ve otoyola çıktı. "Tam on sekiz dakikadır uyanığım. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Seninle aynı mesajı aldım."

"Emmet'le konuştun mu?" "Hayır."

Neler olup bittiğini bilen biri varsa, o da kimsenin sahip olmadığı haber kırıntılarını toplamak için sürekli sevk memurlarıyla flört eden Emmet'ti.

"Gerçi bilseydi beni arardı," dedi kadın. Owen uyanmaya çalışarak kahvesinden bir yudum daha aldı. "Yani." Nicole iç çekti. "Macey nasıl?"

Ona baktı. Nicole Macey'nin şu anda onun yatağında uyuduğunu biliyor muydu? Belki de Nicole dün gece onu Macey ile konuşurken gördüğü için soruyordu.

"Sarsılmış," dedi.

"Düşündüm de. Onu acil servise mi götürdün?"

"Hayır." Suçluluk duygusu onu iğneledi. Bundan vazgeçmişti, muhtemelen çok erken. Bunun yerine ona seks terapisi vermişti, ki ondan istediğini düşündüğü şey de buydu. Ama bugün şokun etkisi geçip de başına gelenleri düşünmeye başladığında muhtemelen bunu yeniden sorgulayacaktı.

"Onu bir kurban danışmanıyla görüştürmelisiniz. Yoksa ben yaparım." Nicole ona baktı. "Biriyle konuşmalı."

Yine kendini suçlu hissederek başını salladı. Saldırı mağdurlarına danışmanlık yapmak onun güçlü yanı değildi ve muhtemelen dün gece tüm yanlış şeyleri söylemişti. "Onu biriyle görüştüreceğim."

Neredeyse boş olan otoyolda hızla ilerlediler. Sis yüzünden çok hızlı gidiyordu ama Owen çenesini kapalı tuttu ve gelişmeler için telefonunu kontrol etti.

Hiçbir şey.

Bir kasırga durumunda tahliye rotasını gösteren tabelaların bulunduğu geçide yaklaştılar. Hava suyu bile göremeyecek kadar sisliydi ve güneş gri pusun içinde sadece soluk beyaz bir küre gibiydi.

Nicole kavşaktan önce mümkün olan son dönüşü yaptı ve köprünün altından aşağıya doğru eğimli Causeway Yolu'nu seçti. Dar sokak kumların arasından kıvrıldı ve turuncu bir barikatta sona erdi. Barikatın arkasında kırmızı bir cip, bir merdivenli kamyon ve Brady'nin beyaz Suburban'ı vardı. Joel'den iz yoktu.

"Ateşin burada ne işi var?" Owen mırıldandı. "Bilmiyorum. Sence bir jumperımız var mıydı?"

"Belki."

Nicole acil durum araçlarının yanından geçti ve Suburban'ın yanında durdu. Barikatın arkasında birkaç üniformalı polis duruyordu ve Owen ile Nicole inerken onlara baktılar. Trafik gürültüsü aşağıdan yankılanıyordu.

Sekiz şeritli köprünün üstünden geçerek kumların üzerinden üniformalara doğru ilerlediler.

"Şef nerede?" Nicole gürültü üzerine sordu.

"Kum tepelerinin arkasında." Memurlardan biri köprünün altındaki en yakın beton sütunun yakınındaki bir çift kum tepesini işaret etti.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Brady orada itfaiye şefiyle birlikte." Sert bir şekilde başını salladı. "O açıklayabilir."

Owen'ın içi korkuyla doldu ve kumda yürürken çizmelerinin içine kum sızdı.

"Bu da ne böyle?" Nicole tüm bu gizlilikten açıkça rahatsız olduğunu söyledi.

Owen kızgın değildi, daha çok endişeliydi. Ve kum tepesine yaklaştıkça belirgin bir deja vu duygusu hissediyordu.

"Hey."

Döndüler ve Emmet koşarak yanlarına gelince durdular. "Buraya yeni mi geldiniz?"

"Evet," dedi Nicole. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Üniformalılardan biri bir DOA ve bir dokuz hakkında bir şeyler duymuş."

Kaşlarını çattı. "Dokuz mu?" "Dokuz milyon."

Kum tepesini döndüklerinde Brady ve itfaiye şefinin siyah bir cipin yanında toplandıklarını gördüler.

"Ah kahretsin," dedi Emmet. "Bu bir Range Rover mı?" Owen olduğu yerde durdu.

Brady yukarı baktı. İtfaiye şefine bir şeyler söyledi ve yanına gitti.

"Ben Hancock," dedi şef lafı dolandırmadan.

"Ne oldu?" Owen sordu.

"Bilmiyorum. ME henüz burada değil." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Ama bana kafasına kendi kendine ateş etmiş gibi geldi."

BÖLÜM

YİRMİ ÜÇ

MACEY lattesini Beanery'deki gölgeli piknik masasına götürdü ve göremese de sahile bakacak şekilde oturdu. İhtiyacı olan ama bütün sabah kendini bir sisin içinde yürüyormuş gibi hissetmişti. Ve sisliydi - sis yeni yeni dağılmaya başlamıştı - ama umutsuzca kurtulması gereken bu yoğun zihinsel sisti.

İçkisinden bir yudum aldı ve saatine baktı. Josh her zamanki gibi geç kalmıştı ve ona aldığı kahve soğumaya başlamıştı.

"Hey, oradaki."

Başını kaldırdığında Leyla'nın siyah önlüğüyle masanın başında durduğunu gördü.

Macey onun yürüdüğünü bile fark etmemişti. *Sis.*

Zorla gülümsedi. "Günaydın."

Leyla onun karşısına oturdu ve içinde muffin olan bir tabağı önüne koydu. "Hindistan cevizli çikolata parçacıklı," dedi.

"Oh. Teşekkürler."

Leyla öne doğru eğildi ve Owen'inkine çok benzeyen mavi gözleriyle Macey'nin güneş gözlüklerinin arkasından baktı. "Macey, iyi misin?"

Gözlerine yaşlar doldu. Kahretsin, şu anda bunu yapmak istemiyordu. Sesini eşit tutmaya çalıştı. "Dün

gece soyuldum."

"Aman Tanrım." Leyla elini göğsüne bastırdı. "Bu korkunç bir şey."

Macey başını salladı.

"Bu nerede oldu?" "Garaj yolumda."

"Burada, *adada* mı? Bu çok tuhaf."

"Biliyorum, değil mi? Dört yıl boyunca New York'ta yaşadım, tek bir sorun bile yaşamadım, sonra buraya taşındım ve ..." Ürperdi.

Leyla'nın alnı endişeyle kırıştı. "Owen biliyor mu?" "Evet.

Gerçi benim davamla Emmet ilgileniyor."

Leyla bir kaşını kaldırdı ve Macey bir şekilde onun bakışının ne anlama geldiğini biliyordu. Owen ne olursa olsun bu işe karışacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Macey saatini tekrar kontrol etti ve park yerine baktı. Hâlâ Josh yoktu. Rory'yle büyük bir gece geçirmiş olmalıydı.

Leyla endişeli bakışlarla onu izlemeye devam etti. Macey çörekten bir parça kopardı ve ısırdı.

"Demek New York, ha? Ben de eskiden orada yaşadım," dedi Leyla. "Gerçekten mi? Nerede?"

"Manhattan'da aşçılık okulundaydım ve Brooklyn'de bir daireyi paylaşıyordum." Durakladı. "Bir gece metrodan eve yürürken biri bana saldırdı."

Macey'nin midesi sıkıştı. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

Leyla başını salladı. Yüzü temkinliydi ve Macey bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bir şey olduğunu söyleyebilirdi. Aşağı baktı ve parmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi. "Her şeyi sindirmek uzun zaman aldı. En azından benim için." Yukarı baktı ve o delici mavi gözler ona Owen'ı hatırlattı. "Biriyle konuşmalısın. Bir profesyonelle. Yardımcı olur."

Macey'nin midesi küçük bir takla attı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kimseyle konuşmaya hazır değildi. Olanları babasına bile anlatmamıştı ve onu bu konuda arama düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Leyla Macey'nin elini kendi eliyle kapattı. "Yaşadıkların için çok üzgünüm. Eğer konuşmak, takılmak ya da herhangi bir şey yapmak istersen ben buradayım." Josh masaya yaklaşırken Macey başını kaldırıp ayağa kalktı. "Sizi kahvaltınıza geri dönmeniz için yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim," dedi Macey. "Sadece çörek için değil ama-"

"Lafı bile olmaz." Kadın gülümseyerek uzaklaştı ve Josh dönüp kadının kafede kayboluşunu izledi.

"Kimdi o?" diye sordu.

"Arkadaşım Leyla."

Josh kaşlarını çatı. "Peki, neden burada buluşmak istedin? White Dunes'ta olduğumuzu sanıyordum." Öne doğru eğildi. "*Vay* anasını. Yüzüne ne oldu senin?"

Diğer masalardan birkaç kafa döndü.

"Oturur musunuz?"

Karşısındaki bankta oturan Josh'un gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Dün gece soyuldum. Bu yüzden seninle görüşmek istedim.

Bazı ekipmanlar çalındı ve-"

"Mace. Konuşmayı kes." Öne doğru eğildi. "Bir bakayım."

İçini çekti ve güneş gözlüklerini çıkardı. Josh'un çenesindeki kaslar seğirdi ve gözlerindeki bakış saf öfkeydi.

"Bunu *o mu* yaptı?"

"Kim yaptı?"

"Owen Breda."

"Ne dedin? *Hayır*. Sana söyledim, soyuldum." Josh şüpheli bir bakışla onu izledi.

"Lütfen sinirlenmek yerine sadece dinler misiniz? Al." Kapaklı bir kahve fincanını ve bir yığın şeker paketini adamın önüne itti. "Bu senin için."

Josh beyzbol şapkasını çıkarıp masanın üzerine koydu. Uzun saçları bugün dökülmüştü ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Tamam, dinliyorum."

Derin bir nefes aldı ve hikâyeyi anlattı, yaşadığı dehşetten çok çalınan ekipmana odaklandı. Josh zaten yeterince üzgündü ve şu anda daha fazla drama istemiyordu.

"Bu sabah sigorta şirketini aradım," dedi. "İki kamera ve dizüstü bilgisayar sigortamız kapsamında, bu iyi haber ama yine de her şeyi yenilemem gerekiyor, bu da zaman alacak."

"Biz iyiyiz. Benimkini kullanabiliriz." Bir şeker paketini yırtarak açtı ve kahvesine attı.

"Ofiste hala iki bilgisayarım var," dedi. "Ve dosyalarımız bulutta saklanıyor, bu yüzden hiçbir işimizi kaybetmedik."

"Dizüstü bilgisayarım, kameram ve drone'um var. Sorun yok."

"Emin misin?"

Bir şeker daha attı ve bir yudum aldı. "Eminim. Bir şeyleri değiştirmek için acele etmeyin." Kahvesini yudumlarken onu izledi. Kekten bir parça daha koparıırken onun yarasını inceledi.

"Peki, bu olay senin garaj yolunda gerçekleştiğine göre, evin için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Birazcık."

"Keşke taşrada kalmak yerine şehirde bir ev tutsan." "Bir kira kontratı imzaladım."

"İstersen benim dairemde kalabilirsin. Kanepe çekiliyor."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim."

"Gerçekten, sorun değil. Zaten muhtemelen Rory'lerde olacağım."

Gülümsedi. "Hey, hey. Görünüşe göre ikinizin arası iyi gidiyor." "Öyle, ama konuyu değiştiriyorsun." Öne doğru eğildi. "Nerede dün gece kaldın mı?"

Bir an tereddüt etti. "Owen ile. Ve sen bana başarısız erkek diyetim hakkında saçmalamadan önce-"

"Cidden bunu yapacağımı mı düşünüyorsun? Ben bir pislik değilim, biliyorsun." "Biliyorum."

"Yaralandığın için gerçekten üzgünüm, Mace. Dairemi kullanmaktan çekinme. Küçük ama binada iyi bir güvenlik var."

Macey Josh'ı rahatsız etmek istemiyordu. Ya da Owen'ı. Bir şeyler için başkalarına bel bağlamaktan nefret ediyordu. Bir noktada, sineye çekip eve gitmesi gerekecekti.

"İşte." Josh cebinden anahtarlarını çıkardı ve birini halkadan çıkarmaya başladı. "Yedek anahtarımı alabilirsin. Taşındığımda bana iki tane vermişlerdi."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Sende kalsın. Owen'la kalmayacaksan ne zaman istersen oraya git."

"Ben değilim. O bir kerelik bir şeydi."

Adam ona inanmadığını belirten bir bakış attı ve Macey onu suçlamadı. Kendisi de buna inanıp inanmadığını bilmiyordu.

* * *

W "Sağ şakağında bir kurşun yarası var." Brady konferans masasının etrafında toplanan herkese baktı. "Görünüşe göre kendi kendini vurmuş. Bu, dokuz milimetrelik tabancayı tuttuğu gerçeğine ve ayrıca sağ elindeki barut izine dayanmaktadır."

Nicole insanların yüz ifadelerini okumaya çalışarak odaya göz gezdirdi. şef onu hiç görmediği kadar endişeli görünüyordu. Emmet bitkin görünüyordu. Owen'ın ifadesi ise dikkatle boştu.

Endişelendiği kişi Owen'dı. Sakin maskesinin altında, onun kaynadığını hissediyordu. Cinayet davası ve son yirmi dört saat içinde olan diğer her şeyle birlikte, kaynamak üzere olan bir stres kazanına dönüşmüştü.

"GSR testi konusunda emin miyiz?" Nicole sordu.

Owen, "Olay yerinde CSI'nın ellerini temizlediğini gördüm," dedi. "Test sonucunda atış artığı pozitif çıktı."

Nicole not defterine GSR ile ilgili bir not düştü. Her iki davada da topladıkları tüm adli kanıtların bir listesini tutuyordu.

Emmet, "Yani buradaki teoriye göre Hancock ona yaklaştığımızı biliyordu," dedi. "İlişkisini ortaya çıkardığımızı ve evinde kurbanın kolyesini bulduğumuzu duydu ve onun için bir tutuklama emri çıkardığımızı biliyordu, bu yüzden buna son vermeye mi karar verdi?"

Brady başını salladı.

"Teori bu," dedi Owen.

Nicole kalemını yere attı. "Yani, bu kadar mı? Dava kapandı mı?" Owen ona baktı. "Aklında ne var, Nicole?"

Herkesin bakışları ona çevrildi. Buradaki herkes yorgun ve stresliydi ve soruşturmayı tamamlamak için büyük bir baskı altındaydı.

"Bence bu işi aceleye getiriyoruz," dedi.

"Acele mi?" Emmet başını geriye eğdi, belli ki sinirlenmişti. "Bu şüpheliyi günlerdir araştırıyoruz. Onunla bizzat siz görüştünüz ve o da yüzünüze karşı yalan söyledi."

"Biliyorum."

"Elimizde hediyeler var, arabasını onun evinde gören görgü tanığı-"

"*Biliyorum*," dedi Nicole, onun sözünü keserek. "Ama tüm bunlar bir ilişkiyi işaret ediyor, bir cinayete değil."

"O haklı."

Nicole masanın karşısında kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Owen'a baktı ve ona kendisini desteklediği için minnettarlık duydu.

Owen, "Bunların hiçbirisi Hancock'un onu öldürdüğü anlamına gelmiyor," dedi. "Evlilik dışı bir ilişkiyi örtbas ediyor olabilir." Owen durakladı. "Peki ya kolye?"

Nicole'un omuzları çöktü. Kolye konusunda haklıydı. Hancock'un suçluluğunu gösteren bir neon işaretiydi. Julia Murphy kaybolduğu gece bu kolyeyi takıyordu ve kolye Hancock'un evindeki ofisinde bulunmuştu. Dumanı tüten bir silah gibiydi, hatta kurbanın yırtık tırnağının altındaki DNA'dan bile daha fazla.

Hâlâ laboratuvarından gelmemiştir.

Emmet öne doğru eğildi. "Yani, ne diyorsun? Sence kolye bu adamın masasına mı yerleştirildi? Sonra da bunu bize söyleyemeden kendini mi öldürdü?"

Emmet bu şekilde söylediğinde kulağa saçma geliyordu.

"Ben öyle bir şey demedim." Kollarını kavuşturdu. "Ben sadece hiçbir konuda acele karar vermememiz gerektiğine işaret ediyorum. Hepsi bu. Hâlâ aklıma yatmayan bazı önemli noktalar var."

"Özellikle ne?" Brady sordu.

Şefin bakışları onun üzerinde yoğunlaştığında midesinde sinirler uçuştı. Dinliyor gibi görünüyordu, ki bu iyi bir şeydi. Ama belli ki burada azınlıktaydı ve diğer herkes bu davayı kapatmaya hazırdı.

"Tekneler beni hâlâ rahatsız ediyor," dedi. "Onda iki tane var."

"Hancock'u mu kastediyorsun?"

"Evet."

Owen, "Teknelerini marinada tutuyor," dedi.

"Bunun farkındayım," diye cevap verdi. "Demek istediğim şu ki, cesedi körfeze çıkarıp işini bitirmek varken neden bir çukur kazıp kum tepesinin zirvesine taşıma zahmetine giresin ki?"

Brady, "Marina çok fazla trafiğin olduğu halka açık bir yer," dedi. "Mezar alanı ise çok daha izole bir yer."

Nicole dişlerini sıkı. Şef bile söylediklerinin mantığını anlamamıştı.

"Bir cesedi tekneye bindirmek de kolay değil," dedi Owen. "O marinada bir ton güvenlik var. Ben biliyorum. Ben orada yaşıyorum. Sekiz farklı güvenlik kamerası var, her iskele için bir tane ve otopark için iki tane. Ayrıca rıhtıma çıkmak için şifreli bir kapıları var."

"Neden bu kadar çok güvenlik?" Emmet sordu. "Eskiden aşağıya inip kayıkla açılabilirdiğini hatırlıyorum."

"Charter teknelerinden biri sonbaharda çalındı," dedi Owen. "Tekne sahiplerinden bazıları kıyameti kopardı ve sistemin yükseltilmesini talep etti."

"Tamam, işte cevabın." Emmet Nicole'e baktı. "Belki de Hancock, teknelerinden birine kadın boyunda bir bohçayı (spor çantası ya da her neyse) taşıırken videoya kaydedilme riskini almak istemedi. O zaman şüpheli durumuna düşerse, polis güvenlik kayıtlarını inceleyebilirdi. Onun yerine kadını gömdü."

Nicole bir şey söylemedi. İtiraf etmeliydi ki, bu mantıklıydı. Neden bu kadar kafaya taktığını bilmiyordu. Ama bu dava haftalardır çok kafa karıştırıcı görünüyordu ve her şeyin birdenbire yerli yerine oturmasını kabullenmekte zorlanıyordu. Baş şüphelileri artık ölmüştü. Onu tutuklamalarına, duruşma yapmalarına ya da davalarını mahkemede kanıtlamalarına bile gerek yoktu.

"Owen?" Brady sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Owen ellerini yüzünde ovuşturdu. Yorgun görünüyordu ve Nicole doğru tahmin ettiyse, bütün gece Macey'yle uyumamıştı.

Muhtemelen şu anda yaşadığı stresin gerçek kaynağı da oydu.

"Mantıklı," diye yanıtladı Owen. "Dediğim gibi, marinada bir sürü kamera var. Eğer Hancock yaptıysa, cesedi gömmenin daha iyi olacağına karar vermiş olabilir."

daha az riskli."

" 'Eğer' mi?" Emmet sordu. "Neden hâlâ 'eğer' diyoruz? Buna inanmak için altın kolyenin bir düzenek olduğuna inanmanız gerekir. Ve birinin Hancock'u öldürdüğüne ve sonra da intihar süsü verdiği." Owen'dan Nicole'e baktı. "Siz ikiniz buna gerçekten inanıyor musunuz?"

Brady elini kaldırdı. "Şu ana kadar elimizdeki her şey intiharı gösteriyor. Eğer otopside sonradan adli tabip başka bir şey bulursa, o zaman komplo teorilerine bakarız. O zamana kadar her şeyi olduğu gibi kabul edelim." Owen'a döndü. "Sözü açılmışken, otopsi ne zaman yapılacaktır?"

Owen saatine bakarak, "Saat üç," dedi. "Bir saat içinde yola çıkmayı planlıyorum."

"Başka kim gidiyor?" Brady sordu. Emmet içini çekti. "Ben gideceğim."

"Macey Burns davasıyla meşgulsün," dedi Owen sert bir ifadeyle. Nicole, "Ben giderim," dedi.

"Sonuncusunda sen de vardın," dedi Emmet.

"Önemli değil," dedi, önemli *olmasına* rağmen. Ama kendini affettirmek ve Dr. David Bauhaus'a hafif sıklet olmadığını kanıtlamak istiyordu. Ve Emmet'in dikkatinin Macey'ye saldıran kişiyi bulmaktan uzaklaşmasını istemediği belli olan Owen için bir iyilik yapmak istiyordu.

"Tamam, Owen ve Nicole, siz ikiniz gidin," dedi Brady. "Adli tabibin ölüm şekliyle ilgili görüşünü almadan oradan ayrılmayın, bunu yazılı hale getirmeye hazır olmasa bile. Herkes anlaştı mı?"

"Evet," dedi Owen.

"Evet," diye yineledi Nicole.

Herkes ayağa kalkıp dışarı çıktı ve Owen ona baktı.

"Saat tam ikide yola çıkmaya hazır ol," dedi ona. "Ve öğle yemeğini atlamanızı tavsiye ederim."

BÖLÜM

YİRMİ DÖRT

JOSH dizüstü bilgisayarındaki müziğin sesini kısıtı ve Macey'ye baktı. "Birini mi bekliyorsun?" diye sordu. "Ne?"

"Biri kapıyı çalıyor."

Macey çalışma odasının kapısından içeri bakmak için başını arkaya yasladı.

Cam kapısının önündeki uzun silueti gördüğünde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Kim o?" Josh ayağa kalkarken sordu.

"Owen."

"Oh. Çıkayım mı?"

"Hayır."

Evin içinde yalınayak yürüyor, yürürken saçlarını düzeltiyordu. Akşamı dışarıda geçirip körfezden gelen karides teknelerinin fotoğraflarını çektikten sonra biraz rüzgârdan savrulmuş görünüyordu.

Owen bu sabah şafak sökmeden önce onu uyandırırken giydiği kıyafetleri giymişti. Hava yine kararmıştı ve henüz eve gelmemiş gibi görünüyordu.

Kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

"Merhaba," dedi ve onu içeri almak için geri çekildi.

Evin etrafına göz gezdirdi, sonra ona baktı. Kız onun kendisini öpüp öpmeyeceğini merak ederken garip bir an geçti.

"Sadece kontrol ediyordum," dedi soğukkanlılıkla. "Gözün nasıl?"

"Daha iyi. Baş ağrım da geçti."

Adamın kaşları çatıldı ve kadın baş ağrısından bahsetmediğini fark etti. "Eve sağ salim gelebildin mi?" diye sordu.

"Evet, sonunda. Bütün sabah erteledikten sonra sonunda sineye çektim ve eve geldim." Omuz silkti. "Gün ışığında o kadar da kötü değildi. Dün gece neden bu kadar pısrık davrandığımı bilmiyorum."

"Pısrıklık yapmıyordun."

"Her neyse, Josh takılmak ve biraz düzenleme yapmak için gelmeyi teklif etti.

Biraz ürkek olduğumu biliyor."

Owen başının üzerinden, kurgu odasından gelen ışığın koridora yayıldığı yere baktı. Yüzü yine asık bir ifadeyle ona baktı.

"İyi misin?" diye sordu. "Uzun bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun." "Evet, geçirdim."

Elini tuttu ve onu dışarı çekerek kapıyı arkalarından kapattı. Esintili bir akşamdı ve onu güvertenin kenarına götürdü. Dalgaların sesinin yatıştırıcı bir etkisi vardı. En azından onun için öyleydi.

Tahta parmaklığa yaslandı ve ona doğru döndü. "Miles Hancock hakkındaki haberleri gördüm."

Başını salladı. "Bu öğleden sonra otopsiye gittim." Yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," dedi, sanki tek bir kelime bile onu üzecekmiş gibi. "Hayır, *ben üzgünüm*. Zavallı ailesi. İntihar olduğunu duydum?" Sörfün üzerinden dışarı baktı.

"Bu kesin değil."

"Gerçekten mi?"

"Hâlâ araştırıyoruz."

Çenesinin gergin duruşu bu konuda konuşmak istemediğini gösteriyordu ve bu son vakanın, omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünmesinin nedenlerinden biri olduğunu düşündü.

"Yani ..." Ne söyleyeceğinden emin değildi. "Bir karısı ve çocukları mı vardı?"

"İki genç. Az önce karısıyla görüştüm." Elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Korkunç bir şey olmalı."

Başını salladı. Sonra içerideki birkaç lambanın rahat bir ışıltı verdiği eve baktı. Alacakaranlıkta soyulan boyalar görünmüyordu.

ve kirli pencere camları vardı ve ev büyüleyici görünüyordu.

"Garaj yolunun ışığı yine çalışıyor," dedi.

"Ev sahibim tüm demirbaşları kontrol etmesi için ustasını gönderdi." "Güzel."

Adam ona baktı ve kadın ona dokunma isteğine direndi. Adamın gergin omuzları teması davet etmiyordu.

"Peki, bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ekibi nerede olduğumuz konusunda bilgilendirmek için bir toplantım var." Saatine baktı. "Sonra da bir sürü evrak işiyle uğraşmam gerekiyor."

"Yiyecek bir şeyler ister misiniz? Sandviç aldık." "Hayır, ben yedim."

Ona baktı ve alnındaki endişe çizgilerini düzeltebilmeyi diledi. Bunun yerine parmak uçlarına kalktı ve onu öptü.

Ellerini kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Kısa bir süre içinde, karanlıkta balkonuna geri dönmüş gibiydiler. Öpücüğü sıcak ve açtı ve kadın hemen onun bedeniyle bütünleşti. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, daha iyi bir açığı yakalayabilmek için başını aşağı çekti ve dün gece ten tene oldukları zamanki hissini hatırladıkça kanı ısındı. Adam ellerini kalçalarında gezdirip onu kendine doğru çekerken onun da hatırladığını söyleyebiliyordu.

Bütün gün dün geceyi düşünmüş, bunun tek seferlik bir şey olup olmadığını, travmatik bir deneyimin yol açtığı bir tür duygusal fırtına olup olmadığını merak etmişti. Ama değildi. Dün gecenin ne olduğunu bilmiyordu ama tek seferlik bir şey değildi.

Adam öpüşmeyi bitirip alnını onunkine yasladığında neredeyse hayal kırıklığının tadını alabiliyordu.

"Geri dönmek zorundayım," dedi.

"Biliyorum."

Onun vücudundan yayılan gerginliği hissetti. Adamdan uzaklaştı ve ona baktı, onu bu kadar karanlık bir ruh haline sokan her şeyi anlatmasını diledi.

Başının üzerinden baktı ve gözlerinde bir şey parladı. Döndüğünde Josh'un mutfakta buzdolabını açtığını gördü.

Owen ellerini kızın omuzlarına kaydırđı ve yüzünü inceledi. "Bu gece burada iyi misin? İşim bittiğinde geri gelmeye çalışabilirim."

"Ben iyiyim."

Onu alnından öptü, sonra tekrar eve baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi.

"Yapacağım."

"Ve o gittiğinde kapıyı kilitle."

* * *

OWEN, görüntüler bulanıklaşmaya başlayana kadar olay yeri fotoğraflarına baktı. Sonra onları bir kenara bıraktı ve raporu tekrar okudu. O olmuştu

O kadar çok kez üzerinden geçmişti ki artık sayısını unutmuştu ve tıbbi jargon parçacıkları kafasında dönüp duruyordu.

Sehpadan birasını aldı ve bir yudum içti. Sonra fotoğrafları geri çekti ve onlara tekrar baktı. Kanıtlar bir araya gelmiyordu ve henüz göremediğı önemli bir şey varmış gibi hissediyordu. Bulmacanın bir parçasını kaçırdığı hissi, davayla ilgili tüm varsayımlarını sorgulamasına neden oluyordu.

Keskin bir vuruş dikkatini kapıya çekti. Sadece sestten bile kim olduğunu anladı. Ayağa kalktı ve daireyi geçti.

Joel içeri girerken "Hey," dedi.

"Işığını açık gördüm. Eve yeni mi geldin?"

"Yaklaşık yarım saat önce. Bira ister misin?"

"Elbette."

Joel bir adım attı ve buzdolabını açtı. Kot pantolon, LBPD ceketı ve iş botları giymişti. Bugün bir baskına katılmamıştı. En azından Owen öyle düşünmüyordu. Artık kardeşinin her hareketinden haberdar değildi.

Joel buzdolabını kapattı ve birasının kapağını açtı. "Peki, otopsi nasıldı?"

Owen kanepedeki yerine oturdu ve derin bir iç çekti. "Ölüm şekli: cinayet."

Joel birayı yarısına kadar ağzına götürmüşken durdu. "Benimle dalga geçiyorsun." "Dalga geçmiyorum."

Bir yudum aldı ve bir koltuğa gömülerek yürüdü. "Görevi bir ME yardımcısı mı yaptı?"

"Hayır. Bauhaus kendisi yaptı."

"Vay be. Bauhaus iyidir."

"Biliyorum." Owen kardeşini izledi ve yüzündeki ifadeyi okudu. Joel daha önce de ME ile çalışmıştı ve onun bu kadar büyük bir hata yapmayacak kadar zeki olduğunu biliyordu, özellikle de yüksek profilli bir davada.

Joel bir iç çekti.

"Kahretsin." "Biliyorum."

"GSR testinin pozitif çıktığını sanıyordum."

"Öyleydi. Silahı tuttuğu için elinde kalıntılar vardı." Owen birasını yere koydu. "Ama adli tıp onun ateş ettiğini düşünmüyor."

"Neden olmasın?"

"Birkaç nedeni var. Yaranın şekli ve lekelenme şekli silahın en az on beş santim uzaktan ateşlendiğini gösteriyor."

"İmkânsız değil," dedi Joel.

"Doğru, ama asıl sorun silahı sağ elinde tutuyor olması.

Ve o solak." "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Onun silahı mıydı?"

"Bilmiyoruz. Büyük bir tabanca koleksiyonu vardı, bu yüzden bir silah fuarından ya da başka bir yerden almış olabilir. Ya da başka birine ait olabilir."

Joel uzun bir süre ona baktı. Sonra masanın üzerine yayılmış olan evraklara baktı.

"Otopsi raporu bu mu?" diye sordu.

"Hayır. Henüz bitmedi. Daha sonra onu bir dinlenme odasında köşeye sıkıştırdım ve bana en üst düzey sonuçlarını vermesini istedim. Henüz yazılı hale getirmedi."

Joel başını yana eğdi. "Belki bunu kendi yararına kullanabilirsin."

"Nasıl?"

"Henüz resmi bir açıklama yapılmadıysa, daha rahat araştırmak için zamanınız var. En azından basın peşinizi bu kadar bırakmaz."

"Şu anda endişelerimin en küçüğü onlar."

Joel koltuğunda arkasına yaslandı ve onu ilgiyle süzdü. "Yani... bu Julia Murphy davasındaki baş şüphelinizin öldürüldüğü ve intihar süsü verildiği anlamına geliyor." Durakladı. "Sanırım siz-"

"Bunu her kim yaptıysa Julia'yı öldürdü," diye bitirdi

Owen onun yerine. "Ben de öyle tahmin ediyorum."

Owen dizüstü bilgisayarını önüne çekti ve bir dosyayı tıklayarak açtı. Kamyonlar ve SUV'larla dolu bir otoparkın grenli siyah-beyaz bir görüntüsünü gösteriyordu. Bilgisayarı Joel'e bakacak şekilde çevirdi.

"Nedir bu?" Joel sordu.

"Julia'nın arabasını bulduğumuz yerdeki güvenlik kamerası görüntüleri. Bunu bugün aldım."

"Birinin arabayı terk ettiğini görebiliyor musun?"

"Hayır. O park yeri görüş alanı içinde değil, sadece arabaların arasındaki bir boşluktan sıranın sonu görünüyor. Ama bakın." Owen videoyu oynatmaya başladı. "Sabah altı yirmi beş sularında bu araba ortaya çıkıyor." Beyaz bir araba araçların arasındaki boşluktan geçerken duraklatmaya bastı. "Bu Julia'nın Volkswagen'i. Sadece bir saniyelğine görünüyor."

Joel öne doğru eğildi. "Yakınlaştırıp geliştirebilir misin?"

"Denedik. Olabildiğince iyi çünkü ışıklandırma kötü ve uzaktan çekilmiş. Tek görebildiğiniz direksiyonun arkasındaki gölge."

"Tamam."

"Ama aracını onun terk ettiğini biliyoruz. Şimdi izleyin." Tekrar oynat tuşuna bastı. "Bunu ileri saracağım. Ama yaklaşık iki dakika sonra, işte biri gidiyor."

Video, siyah bir kamyonetin araçlar arasındaki boşlukta ilerlediğini gösteriyordu. Owen tekrar oynattı ve duraklattı. "Gördünüz mü?"

"Demek siyah bir kamyon kullanıyor."

"Olabilir. Bence ya VW'yi bıraktıktan sonra onu götürecek bir araç olsun diye orada bıraktı ya da onu almak için bekleyen bir suç ortağı vardı."

"Suç ortağı mı?"

"Bu mümkün ama bence bunu kendi başına yaptı. Gerekmiyorsa neden bir suç ortağı bulsun? Bu onu daha fazla ifşa olma riskine sokar. Sanırım bu onun aracı, siyah bir Dodge pikap."

"Aynı saatlerde otoparktan çıkan başka biri de olabilir."

"Muhtemelen, ama sanmıyorum. Otoparkın bir bölümünü gösteren iki kameranın tüm görüntülerini inceledim ve bunlar yirmi altı dakika boyunca girip çıkan tek iki araç. Eğer bir cinayet kurbanının arabasını terk ediyorsa, oraya hızlıca girip çıkmak isteyecektir. Bence bu o."

"Hancock ne kullanıyor?" Joel sordu. "Bir Range Rover."

"Hepsi bu mu?" Joel ona baktı.

"Genç oğlunun siyah bir pikabı var." "Ve?"

"Eşleşmiyor. Bu bir Ford, ayrıca kaldırma kiti ve arkada bir roll bar var. Buna hiç benzemiyor."

Joel bir süre onu izledi. "Hancock ile kurbanın bir ilişkisi olduğuna dair elinizde sağlam kanıtlar olduğunu sanıyordum."

Owen da bu varsayımı sorgulamaya başlamıştı.

"Ona pahalı hediyeler verdiğini biliyoruz," dedi Owen. "Ve onu restoranın dışında gördüğünü ve bu konuda bize yalan söylediğini biliyoruz. Bir noktada arabasının yolcu koltuğunda olduğunu biliyoruz. Onunla seks yaptığını düşünmüştük ama başka bir şey de olabilirdi."

"Ne gibi?"

"Emin değilim. Belki de onun uyuşturucu bağımlısıydı? Ya da kadın onunkiydi? Bilmiyorum."

Joel kaşlarını çattı.

"Her halükarda, bir ilişki yaşıyor olsalar bile, o da başka biriyle yatıyor olabilirdi."

"Siyah kamyoneti olan biri olabilir mi?"

"Belki," dedi Owen.

"Sebebi neydi peki, kıskançlık mı?"

Owen bıkkın bir ifadeyle başını salladı.

"Bilmiyorum." "Bana ne üzerinde çalıştığını anlat."

Owen birasını yudumladı ve kurguladığı senaryoyu gözden geçirdi. Şişeyi yere bıraktı.

"Diyelim ki onu bu adam öldürdü. Hancock değil. Sebebini henüz bilmiyoruz ama diyelim ki onu evinde ya da başka bir yerde öldürdü," dedi Owen. "Sırtına saplanmış kristal parçaları bize bir boğuşma olduğunu ve bir şeylerin kırıldığını düşündürüyor. Olayın anlık olduğunu düşünüyoruz çünkü silah değil çıplak ellerini kullanmış."

"Elle boğma."

"Evet. Sesi boğmak için yüzüne yastık da koymuş olabilir. Dişlerinde ve sarıldığı muşambada döşeme lifleri bulduk."

Joel başını salladı.

"Şimdi cesetten kurtulması gerekiyor. Bu yüzden çukur kazmaya gidiyor ki bu da zaman alıyor. Ve belki de cesedi atmak için kendi aracını kullanmak istemiyor -özellikle de açık kasalı bir kamyonet- bu yüzden kurbanı arabasının bagajına taşıyor ve gömme alanına götürüyor. Bir adamın kum tepesinden aşağıya doğru yürüdüğünü ve beyaz bir Volkswagen'e bindiğini gördüğünü söyleyen bir görgü tanığımız var."

"Ne yani, onu daha yeni gömmüştü ve olay yerinden ayrılıyor muydu?"

"Evet, sonra arabasını tekne iskelesinin yanındaki otoparka götürüyor, büyük kamyon ve SUV'ların arasına park ediyor, küreği ve muşambayı bagajda bırakıyor ve uzaklaşıyor. Ve VW biz onu bulup tüm kanıtları toplayana kadar haftalarca fark edilmiyor."

Joel zihninde bir şeyler kurcalıyor, açık arıyor gibiydi.

Owen günlerdir aynı şeyi yapıyordu.

"Senaryo işe yarıyor," dedi Joel.

"Biliyorum."

"Ama neden Hancock'u öldürsün? Polis ona yaklaşıyordu ve o da suçu üstlenmek üzereydi."

"Belki de Hancock'un bu işten sıyrılabileceğini biliyordu. Eğer öldüyse - intihardan- asla alır a Şans için savunmak kendisi ve koy birlikte bir karşı argüman. Üstüne üstlük intihar onu suçlu gösteriyor." Joel koltuğunda arkasına yaslandı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve bu diğer pek çok kez olduğu gibiydi - büyük kardeş ve küçük kardeş.

Deneyimli ve değil. Hayatı boyunca Joel tüm cevapları bulmuş gibi görünürken Owen bu soruya yeni yeni uyanıyordu.

"Bir sorunuz var."

Owen'ın midesi düğümlendi.

"Biliyorum." "Kolye."

"Bunu henüz çözemedim."

"Yerleştirildiğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer Julia kaybolduğu gece bunu takıyorsa, başka nasıl orada olabilir bilmiyorum."

"Hancock'un evinin içine nasıl bir şey yerleştirmiş olabilir?"

"Kim bilir? Belki bir işçiye ya da birine para verir? Ya da gizlice içeri g i r m i ş t i r ? Çaresiz kaldıysa pek çok şey yapmış olabilir."

Joel başını salladı. "Lanet olsun. Ne dava

ama." "Evet."

"Bir yolunu bulacaksın."

Owen kayıtsız bir ses çıkardı.

"Yapacaksın."

Owen'ın omuzları hayal kırıklığıyla gerildi ve uzun bir sessizlik uzadı.

"Bazen bundan haberim olmuyor," dedi Owen. "Bu ne?"

"Bu iş."

Joel kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Ben bu iş için biçilmiş kaftan değilim."

"Tabii ki öylesin."

"Hayır, tabii ki *öylesin*," dedi Owen. "Bu işte doğuştan yeteneklisin. Ben burada ipuçlarını kaçıyorum ve her şeyi berbat ediyorum ve bu arada . . ."

Joel kaşlarını kaldırdı. "Bu arada mı?"

"Bu arada, ben ekip toplantıları, basın brifingleri ve evrak işleriyle vakit kaybederken, bazı pislikler dışarıda insanları avlıyor."

"Sinir bozucu olduğunu biliyorum. Ama bu işler böyle yürür. Soruşturmalar sabır ister."

"Evet, işte bu yüzden bu iş için biçilmiş kaftan değilim. Oturup her şeyi analiz etmekten nefret ediyorum. Tekerleklerimi döndürüyormuşum ve hiçbir şey bir araya gelmiyormuş gibi hissediyorum."

Joel ona, "Henüz laboratuvar sonuçlarını bile almadınız," diye hatırlattı. "Bir şeyler ortaya çıkacaktır. Çıkmazsa da insanlar konuşur. Buna güvenebilirsin. Birileri burada gerçekten ne olduğu hakkında bir şeyler biliyordur. İnsanlarla uğraşma konusunda yetenekli olduğundan bahsetmiyorum bile. Kaynakların üzerinde çalışmaya devam et."

Joel birasından uzun bir yudum aldı ve öne doğru eğilerek şişesini masanın üzerine koydu. "Ee, Macey nasıl?"

Owen konunun değişmesine hazırlıksız yakalanarak ona baktı.

"Miranda bana ondan bahsetti."

Owen kalktı ve mutfığa gitti. "Bir bira daha ister misin?"

"Hayır."

Macey nasıldı? Owen bilmiyordu ve bilmemek onu deli ediyordu. Saat 11:45'te onun evine tekrar gitmişti ve Josh'un arabası hâlâ oradaydı.

Kıskançlık okları göğsüne saplanmıştı. Bu yeni bir duyguydu ve Owen bundan hoşlanmamıştı. İkisinin arasında bir şeyler olduğunu düşündüğünden değil, düşünmüyordu. Pek sayılmazdı. Ama aralarındaki sıradan arkadaşlığı ve adamın, kızın ona ihtiyacı olduğu anda ortaya çıkıp kızın evinde kendini evinde gibi hissetmesini kıskanıyordu. Owen da bunu yapmak istiyordu. Macey sarsılmıştı ve Owen kollarını ona dolayarak onu rahatlatmak ve olan her şeyi unutturmak istiyordu.

"Abi?"

Owen başını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Bir bira daha aldı ve üstünü kapattı. "Onu gerçekten anlayamıyorum."

Joel ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü. Tezgâha yaslandı ve sabırla bekledi.

"Şu anda bu işe karışmak konusunda biraz çekingen," dedi Owen.

"Dün gece başına gelenleri duydum."

"Ondan önce silahtan çekinirdi."

Joel sadece ona baktı.

"Ondan çok hoşlanıyorum," dedi Owen. Bunu itiraf etmek iyi hissettirmişti. "Sen de seveceksin," diye ekledi ve o anda Macey'yi onunla daha fazla zaman geçirmeye ikna etmek istediğine karar verdi. Çok daha fazla.

"Onunla tanışmak istiyorum," dedi Joel.

Owen bunun ne zaman olacağına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen başını salladı. Bu iki davanın altından asla kalkamayacakmış gibi görünüyordu. Ne zaman ilerleme kaydettiğini hissetse, onu geriye götürecek bir şey oluyordu.

Joel elini cebine attı ve mutfak tezgahının üzerine bir şey koydu. Siyah kadife bir kutu.

Owen'ın bakışları onunkilere kaydı. "Bu-"

"Bu yüzden bu kadar geç geldim. Sana göstermek istedim."

Joel kutuyu açtı ve tezgahın ortasına doğru kaydırды. Basit elmas yüzük mutfak ışığının altında parlıyordu.

"Vay canına." Owen kardeşine baktı. "O biliyor mu?"

"Kimse bilmiyor. Sen ilk kişisin."

Göğsü sıkıştı. "Lanet olsun."

"Gerginim." Joel ensesini ovuşturdu. "Son zamanlarda benden pek memnun değil. Çok fazla çalışıyorum."

"Gergin olma. Evet diyecektir."

Owen onun yüzüğe bakışını izledi ve yüzündeki savunmasız ifade onu etkiledi. Joel'in son ciddi kız arkadaşı onun en iyi arkadaşıyla evlenmişti ve Owen bir süre kardeşinin bunu asla atlatamayacağını düşünmüştü. Ama sonra Miranda'yla tanıştı ve Owen endişelenmeyi bıraktı. Joel ona sırlıslıkla aşıktı. Kız da ona aşıktı. Evet demek zorundaydı.

"Ona ne zaman soracaksın?"

Joel gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok. Eve geleli bir hafta bile olmadı. Bunu daha bugün kuyumcudan aldım." Durakladı. "Yakında birkaç gün izin alıp bir yerlere gideriz, her şeyden uzaklaşırız diye düşünüyordum."

Owen gülümsedi. "Senin adına sevindim, dostum."

"Teşekkürler." Joel yüzük kutusunu aldı ve cebine koydu. "Gitsem iyi olacak. Şansım varsa eve döndüğümde hâlâ uyanık olur."

Owen yanına yaklaşıp sırtına bir tokat attı ama Joel onu kucakladı.

"Tebrikler," dedi Owen. "İlk bana söylediğin için teşekkürler." "Evet."

"Beni haberdar et."

"Yapacağım." Joel kapıya doğru bir adım attı. "Macey'yle aranızdaki şu şey için de çok mutluyum."

"Bunun henüz bir şey olduğundan emin değilim," dedi Owen. "Sadece geçici olarak burada." "Öyle mi?"

"İş için buraya taşındı ama sadece yaz için burada." "Sadece yaz, ha?" Joel gülümsedi ve başını salladı.

"Ne?"

Kapıya doğru uzandı. "Miranda da öyle dedi."

BÖLÜM

YİRMİ BEŞ

O WEN Beanery'ye girdi ve etrafına bakındı. Bu kez Macey'den iz yoktu ama kasadaki kadın ona güneşli bir gülümseme verdi.

"Merhaba, Owen. Telefon siparişiniz teslim alma barında hazır."

"Teşekkürler." Siena'ya bir kredi kartı uzattı ama Siena onu elinin tersiyle itti. "Her şey hazır. Leyla halletti."

"Benim için teşekkür ettiğini söyle." "Söyleyeceğim."

Bahşiş kavanozuna bir miktar para koydu ve içinde sandviçinin olduğu kâğıt torbayı almak için bir adım attı.

"Owen mı o?" Leyla başını mutfaktan dışarı uzattı. Onu gördü ve ellerini önlüğüne sürerek dışarı çıktı. "Hey, bir dakikan var mı?"

"Pek sayılmaz, ama öğle yemeğimin parasını ödediğin için-" "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Owen tezgâhın arkasına geçti ve bulaşık makinesinin lavabonun yanında durduğu nemli mutfığa kadar onu takip etti. Kadın onu uzun bir koridordan geçirerek arka kapının yanına yığılmış büyük karton kutulardan oluşan bir kuleye götürdü.

"Bunları benim için depoya taşımanı istiyorum."

"Elbette." Çantasını tezgâhın üzerine koydu ve üstteki iki kutuyu aldı. "Onları rafın yanına koy."

Kadının yanından geçip bir yudum espresso gibi kokan küçük bir depoya girdi. Kutuları, yarısı un, şeker ve kahve dolu dev çuvallarla dolu metal bir raf ünitesinin yanına koydu.

"Seni yakaladığıma sevindim," dedi Leyla. Şimdi kapının pervazına yaslanmış, onu izliyordu. Adam onun yanından geçip koridora ıktı. "Macey daha önce buradaydı."

"yle mi?" İki kutu daha aldı ve kız kardeşine baktı. İlişkiler söz konusu olduğuunda her zaman altıncı hissi vardı ve genellikle bu onun sinirlerini bozardı. Ama bugün öyle değıldi. Macey'den haber almak için yanıp tutuşuyordu. Bütün sabah işle meşguldü ve sadece birkaç mesajlaşmışlardı.

Leyla rafa doğru bir adım attı ve adam ayaklarının dibine daha fazla kutu yığıdı. "Nasıldı?" diye sordu.

"Yüzü hâlâ berbat görünüyor." Önlüğünün cebinden bir maket bıçağı çıkardı ve üstteki kutuyu açtı. "Davası nasıl gidiyor?" Ona baktı. "Olayın onun evinin önünde olduğuuna inanamıyorum. Bu gerçekten rahatsız edici."

"Sana bundan bahsetti mi?"

"Dün bu konuyu konuştuk. Bugün sadece kahve içmeye geldi." Hızlı bir şekilde Island Beanery House Blend ve Sea Salt Caramel poşetlerini rafa boşalttı. "Burada bu kadar çok suç işlendiğini sanmıyordum."

"Yok."

Saldırıların çoğu bar otoparkları ve moteller gibi turistlerin yoğun olduğu yerlerde gerçekleşmiştir. Ve büyük bir kısmı sarhoş aptalları içeriyordu. Birinin özel bir araba yolunda saldırıya uğraması nadirdi. Ve ateşli silah işleri tamamen yeni bir seviyeye çıkardı.

Leyla biraz daha kahve doldurdu. "Biriyle konuşmaya ihtiyacı var." Ona sert bir bakış attı.

"Biliyorum. Yönlendirme almak için sosyal hizmetleri aradım ama henüz bir geri dönüş olmadı."

"Ona bir süreliğine gittiğim bir travma danışmanın adını verdim."

"Verdin mi?"

"Evet."

Owen'ın kanı, sözleri içine işledikçe dondu. "Neden bir travma danışmanına gidiyordun?"

Daha fazla çanta boşalttı. "Benim de başıma geldi. Saldırıya uğradım." "Ne zaman?"

"New York'ta bir gece eve dönerken." Adam sadece ona baktı. Kız yukarı baktı.

"Neden bana söylemedin Ley?"

Omuz silkti. "İki bin mil uzaktaydın."

Dehşet midesini doldurdu. O ve Leyla her zaman yakın olmuşlardı. Hayatındaki önemli şeyleri ona anlattığını düşünürdü. Bunu kendine saklamış olması, ayrıntıların kötü olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

"Leyla. " Ne diyeceğini bilemedi. "İyi misin?"

"Şimdi, evet." Bir kutu daha açtı. "Biraz zaman aldı." Bıçağını yere bıraktı ve birkaç poşeti rafa boşalttı. "Bir süre kendimi gerçekten ..." Durdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bağlantısız. Her şeyden kopmuş gibi." Onun doğrudan gözlerinin içine baktı. "Alışması zor bir duygu."

Owen ne diyeceğini bilemez bir halde onu izliyordu. Küstah, kendine güvenen Leyla'nın kendini zavallı hissetmesi anlaşılır gibi değildi. Her zaman çok otoriter ve hayatından sorumluydu.

"Ona karşı nazik ol, Owen."

Kırgın bir şekilde geri çekildi. "Yapacağım."

"Yapacağını biliyorum." Elini onun omzuna koydu. "Öyle demek istemedim. Sadece onun duygularına karşı duyarlı olmaya çalış. Biraz fazla olabilirler haritanın üzerinde."

Kadın kutuyu açmaya devam etti ve adam da onu izledi. Bunu yıllardır yanında taşıyordu ve adamın bundan haberi yoktu.

"Keşke bana söyleseydin."

"Sana şimdi söylüyorum."

"Neden?"

Son iki torbayı aldı ve rafa yerleştirdi. "Ondan hoşlandığını söyleyebilirim. Genelde çıktığın kadınlardan farklı." Gözlerini devirdi. "Bunu mahvetmeni istemiyorum." İçini çekti ve saatine baktı. "Şimdi git. Dışarıda çok sıkıştık ve Siena'ya yardım etmem gerek."

Bu konudaki konuşması sona ermişti ve Owen kovuluyordu. Owen ona garip bir şekilde sarıldı ve kadın da onu kapıdan dışarı itti.

Hayal kırıklığı ve suçluluk duygusunun ekşi bir karışımı midesinde çalkalanırken, düşünceleri Macey ve Leyla'nın ona az önce söyledikleri arasında gidip gelerek karakola geri döndü.

Alışması zor bir duygu.

Dün gece Macey'nin evine gidip onu kontrol etmeliydi. İstemişti ama yapmamıştı. Josh'un arabası gece yarısından sonra hâlâ orada park halinde olsaydı ne hissedeceğini bilmiyordu, bu yüzden uzak durmuştu.

Ama gerçekten biliyordu. Kendini bok gibi hissedecekti. Şimdi de bok gibi hissediyordu. Çalınan eşyalarını satmaya çalışan birini bulma ihtimaline karşı sabahı rehinci dükkânlarıyla telefonda konuşarak geçirmişti ama bu pek de iyi bir ihtimal değildi. Büyük olasılıkla her şey internette satılacaktı ve izini sürmek neredeyse imkânsız olacaktı.

Bu da eşyalarını alan kişinin onları satmak istediğini gösteriyor. Çantaları alırken nakit para, uyuşturucu ya da değerli başka bir şey arıyor olabilir.

Ya da asıl hedef Macey olabilirdi ve mülk ikinci plandaydı. Owen bilmiyordu ve bu işin iç yüzünü öğrenme çabaları da sonuç vermemişti. Resmi olarak Macey'nin davasından sorumlu olan ama şu anda herkes gibi dikkati iki cinayetle dağılmış olan Emmet için de aynısı geçerliydi. Peki ya Macey'nin saldırısının bu cinayetlerle bir ilgisi varsa? Owen bunun nasıl bir bağlantısı olabileceğini bilmiyordu ama Leyla haklıydı; Macey'nin saldırısı Kayıp Sahil için tamamen sıra dışıydı.

Owen park yerine girdiğinde dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Yanına siyah bir cip yanaştığında öğle yemeğini koltuktan aldı. Miranda indi.

Owen, müstakbel baldızı cipini kilitleyip ona doğru ilerlerken kaldırımında bekledi.

"Hey," dedi ve gözlerindeki heyecanı gördü. "Haberleri duydun mu?"

Kızın eline baktı. Yüzük yoktu. Ve bir şey ona kişisel haberlerden bahsetmediğini söylüyordu.

"Hayır. Ne?"

Kaldırımında birlikte yürürlerken, "Suç laboratuvarından aradılar," dedi.

"Brady sana söylemedi mi?"

"Hayır."

Kapıyı onun için tuttu ve resepsiyon odasına girdiler. İçerisi hırsızlık ve kayıp eşya ihbarında bulunan turistlerin oluşturduğu tipik bir hafta sonu kalabalığıyla doluydu ve Owen Denise'in onları nezarethaneye götürmesini beklerken sabırsızlığını bastırdı.

"Ne oldu?" Owen tekrar yalnız kaldıklarında sordu.

"Geçen gün Hancock'un evinde bulunan tüm kanıtları inceliyorlar," dedi hücreler arasında yürürken. "Bilgisayar çantasındaki zarfı hatırlıyor musun? Windjammer Inn'den gelen zarfı?"

"Evet, içinde bir flash bellek vardı."

"Şunu dinleyin. Üzerinden *Julia Murphy*'ye ait parmak izlerini almışlar."

Owen'ın nabızı hızlandı. "Zarf mı yoksa USB bellek mi?"

"İkisi de."

Masasının yanında durdu. "Bu çok büyük."

Owen, Hancock'un bilgisayar çantasındaki zarfı ilk gördüğünde, Windjammer'ın kendisi ve kız arkadaşı için bir buluşma noktası olabileceğini düşünmüştü. Neredeyse bir mil ötede mükemmel bir sahil malikanesi varken neden oraya gidilsin ki?

"USB bellekte ne var?" Owen sordu.

"Bilmiyorum. Onlar da bilmiyor. Şifre korumalı olduğu ortaya çıktı."

Emmet yaklaştı ve Miranda'dan Owen'a baktı. "Sana zarftan bahsetti mi?"

"Evet."

"Brady, FBI'ın San Antonio'daki siber suçlar biriminden tanıdığı birini aradı," dedi Emmet. "Şifreyi kırıp kıramayacaklarını görmek için McDeere'i USB bellekle birlikte oraya gönderdi."

"Ne zaman gitti?" Owen sordu.

"Otuz dakika önce. Asıl soru, bunu yapmaları ne kadar sürecek?"

Owen çalışma odasından şefin odasına baktı. Kapı açıktı. Brady telefondaydı ve yüzündeki çatık kaşlar Owen'a birinin ona söylediği şeyden hoşlanmadığını söylüyordu.

"Bu büyük bir kırılma olabilir," dedi

Emmet. "Umalım da öyle olsun," dedi

Miranda.

Owen, "Bu, federallerin haftalarca bekletmeyeceğini varsayıyor," dedi.

"Yapmayacaklar," dedi Emmet. "Brady orada birini tanıyor. Bir telefon görüşmesi yaptı."

Owen şefe tekrar şüpheyile baktı. Brady'nin pek çok kolluk kuvveti bağlantısı vardı ama bunların çoğu eski tarzdı. Şefin San Antonio saha ofisinde siber suçlarla ilgili çalışanlardan herhangi biriyle ilişkisi olduğunu bilmiyordu.

Emmet, "Bir iş adamının bilgisayar çantasında şifre korumalı bir USB bellek bulundurmasını pek düşünmezdim," dedi. "Ama üzerinde ve içinde bulunduğu zarfta Julia Murphy'nin parmak izlerinin olması bana bunun davamızla ilgili olduğunu söylüyor. İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

Owen Emmet'e baktı. "Ne?"

"USB bellek. Julia Murphy ele geçirmiş, içinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Tahmin etmem gerekirse? Seks ya da parayla ilgili bir şey," dedi Owen. "Cinayet için en yaygın iki sebep."

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

NICOLE otoyolda ilerlerken kıyıdaki bulutlara baktı.

Her iki yöne de gidebilecek cephelerden biriydi. Ya sırlıslık bir yağmur yağacaktı ya da gökyüzünde pamuk şekeri bulutları ile muhteşem bir gün batımı olacaktı.

Telefonu çaldı ve açtı. "Neredesin?"

Owen sordu.

"Jackson Schaffer'ın izini sürmeyi yeni bitirdim. Siyah bir pikap kullanmıyor. Beyaz bir-"

"Sana istasyonda ihtiyacımız var."

"Tamam. Ne oldu?"

"Şifreyi kırdılar ve dosyaları gönderiyorlar." "Şimdiden mi?"

Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama sürücüye eriştiler ve her şeyi gönderiyorlar."

"Yola çıkıyorum."

Nicole telefonu kapattı ve gaza bastı. Owen'ın daha önce kafayı taktığı kamyonet ipucu buraya kadarmış. Son bir saatini sadece Jackson Schaffer'ı işyerinde takip etmekle değil, park yerindeki aracın ona ait olduğunu bulana kadar etrafta kurnazca sorular sorarak geçirmişti. Siyah bir Dodge pikap değil, beyaz bir sedandı.

Nicole sarı ışıktaki geçti ve saati kontrol etti. McDeere kanıtları San Antonio'ya bırakalı iki saatten az olmuştu ve henüz adaya dönmemişti, yani Brady'nin bağlantısı gerçekten işe yaramış olmalıydı.

Onun için iyi. Ya da *onlar* için, gerçekten. Belki de ekiplerinin umutsuzca beklediği fırsat buydu. Owen'ın sesi heyecanlıydı ve FBI'ın "her şeyi" gönderdiğini söylemişti, bu da çok fazla dosya anlamına geliyordu. Ya da belki birkaç büyük dosya. Video ya da fotoğraflık kanıtlar bu işe yarayabilirdi.

Park yeri tipik hafta sonu turist akınıyla doluydu, bu yüzden arka tarafa yanaştı ve çalışan girişinden geçmek için kimliğini okuttu. Brady'nin ofisi boştu. Onu, Owen'ı ve Emmet'i konferans odasında buldu. Owen önünde bir dizüstü bilgisayarla masanın ucunda otururken, Emmet ve şef onun arkasında duruyordu.

Odaya girerken, "Ne buldular?" diye sordu. Owen başını kaldırıp bakmadı. "Şimdi indiriliyor."

"Tam olarak nedir?" "Üç video dosyası."

Gerginlik havada asılı kaldı. Nicole kollarını kavuşturup ekrana baktı ve Emmet sabırsızca mırıldandı.

Owen fareye tıkladı ve ilk dosya açıldı.

Ekranda bir kadın belirdi. Tahta bir iskelede yürürken arkadan çekilmişti. Siyah bir bikini giymişti ve uzun kahverengi at kuyruğu Nicole'ü anında alarma geçirdi.

"Bu o," dedi Owen.

"Julia mı?" Nicole ona baktı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sol omzundaki çiçek dövmesi."

Kadın arkasını dönüp kameraya gülümsedi ve tabii ki Julia Murphy'ydi. Elindeki yalıtımlı soğutucu çantayı havaya kaldırdı ve bir şeyler söyledi.

"Ses var mı?" Owen klavyeye vurdu. "Sanırım yok." Emmet başını salladı.

Julia beyaz bir teknenin yanında durdu ve küstah bir poz verdi. Sonra da kendisini çeken kişiye bir öpücük kondurdu.

Video kesildi.

"Geri dön," dedi Nicole. "Tekrar görmek istiyorum."

Owen başa döndü. Nicole videoyu bir kez daha izlerken nabız hızla atıyordu. Bu kadını en son

Otopsi masasında onu bu kadar canlı, cilveli ve hayat dolu görmek gerçeküstü geldi.

"Boston Whaler'a benziyor," dedi Owen. "Aşağı yukarı otuz fit. Bu açıdan söylemek zor."

"Bu iskele marinada mı?" Emmet sordu.

"Bunu söylemek için çok yakın," dedi Owen.

"Belki de."

"Durdur," dedi Brady. "Teknenin yan tarafında ne yazıyor?"

Herkes öne doğru eğildi. Owen teknenin yan tarafındaki bulanık siyah yazıya züm yaptı.

"*Reel Macoy*?" Brady daha yakına eğildi.

"*Reel Magic*," dedi Nicole. "Bu isimde bir teknesi olan birini tanıyan var mı?"

Emmet başını salladı. "Hayır."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Owen.

"Peki ya Miles Hancock?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Owen. "Ama öğrenebiliriz." İçini çekti, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Diğer dosyalarda ne var?" Emmet sordu.

Owen başka bir dosyaya geçti ve tıklayarak açtı.

Bir sonraki video klip daha sönük ve bulanıktı. Işık o kadar iyi değildi ve muhtemelen bir teknenin kamarası gibi ahşap panelli kapalı bir alana benziyordu.

"Bu bir yatak," dedi Emmet.

Bir çift vücut görüntüye girdi. Kamera açısı yüzleri göstermiyordu ama siyah bikini altları öncekiyle aynıydı. Kalçasındaki ipi çözüp bikiniyi fırlattı ve bedenler yatağa taşındı.

"*Yüzünü* göremiyorum," dedi Emmet.

"Hancock'a benzemiyor," diye yorum yaptı Owen.

Nicole ona baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hancock'un bu adamdan 40 kilo fazlası var. Ve o daha uzun."

Nicole dikkatini tekrar videoya verdi, artık yatakta gerçekten seviştikleri ve bunu patronu da dahil olmak üzere üç erkekle birlikte izlediği için rahatsız olmaya başlamıştı. Dikkatini videoya vermeye devam etti.

ve bunun nereye varabileceğini düşündükçe kanı dondu. Onu öldürürken kendini filme mi çekmişti? Nicole nefesini tuttu.

"Bana bir snuff videosu izlemediğimizi söyle," dedi Emmet.

Owen bir küfür mırıldandı.

Video kesildi. Nicole siyah ekrana baktı, hâlâ nefesini tutuyordu ve hareket etmeye bile korkuyordu.

"Bu kadar mı?" Brady ona baktı.

"Bunun için bu kadar," dedi Owen. "Bir dosya daha var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ YEDİ

MACEY deniz fenerine ulaştı ve otoparkı boş bulunca şaşırdı. Saat beşi geçiyordu ve o çoktan işine geç kalmıştı.

Randevu.

Etrafı taradı. Deniz Feneri Burnu açıklarında suda duran yalnız bir balıkçı dışında kimse yoktu. Boş park yerine bakarken Macey'nin midesinde sinirler uçuşuyordu. Günlerdir endişeliydi, omzunun üzerinden kontrol ediyor ve gölgelerden ürküyordu, her zaman takip edildiği hissine kapılıyordu. Kendini sürekli gergin hissediyordu ve bu duygunun yakında geçeceğini umuyordu. Hiç bu kadar gergin olmamıştı ve bundan hoşlanmıyordu.

Yanındaki koltukta oturan kadının telefonu çaldı ve kadın numarayı kontrol etti. "Merhaba Siena."

"Macey, merhaba. Büyük büyükannem seni aramamı istedi. Eminim cep telefonu olmadığından bahsetmiştir."

"Yaptı, evet. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda ama toplantınıza geç kalacak." "Yeniden planlamamız gerekiyor mu?"

"Hayır, orada olacak. Onu annem götürecektir. Ama hâlâ güzellik salonunda ve randevusu konusunda bir karışıklık olmuş. Seninle görüşmeden önce saçını yaptırmak istiyordu."

"Oh, bu çok tatlı. Ertelemek istemediğinden emin misin? Onu acele ettirmek istemiyorum."

"Hayır, sorun değil. Gerçekten. Nana'nın işi bitmek üzere, beş buçukta orada olur. Randevu saatini karıştırmış. Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım biraz unutkanlaşıyor."

"Ben de unutkanlaşıyorum ve ninen benden yaklaşık altmış yaş büyük. Onu beklemekten mutluyum."

"Anlayışınız için
teşekkürler." "Hiç sorun
değil."

Macey telefonu kapattı ve saatine baktı. Öldürmek için yirmi dakikası vardı. Siena'nın büyük büyükannesi ona deniz fenerini açması için tarih derneğinin anahtarını getirecekti. Tabii ki Macey'yi o kadar merdiveni rehberli bir turla çıkarmayacaktı ama Macey'nin etrafa bakmasına izin verecekti ve ayrıca Macey'ye kocasıyla birlikte deniz fenerini işletirken ailelerini büyüttükleri, restore edilmiş villayı da gezdirmeyi teklif etmişti.

"Vay canına, *size* anlatacak hikâyelerim var," demişti buluşmayı ayarladıklarında.

Yaşlı kadının sesindeki bir şey ve hikâyeler vaat etmesi, Macey'nin bugün berbat görünmesine rağmen görüşmeyi iptal etmesini engellemiştir.

Macey dikiz aynasını düzeltilti ve yüzünü inceledi. Makyajı için yarım saatini harcamış, televizyon kanalındaki makyözlerden öğrendiği tüm hileleri kullanarak morluğunu gizlemeye ve gözünün üstündeki kesiği önemsiz göstermeye çalışmıştı. Güneş gözlüklerini çıkarmadığı sürece çok çirkin görünmüyordu.

üzerinde.

Macey rujunu yeniden sürdü ve dikiz aynasındaki uzun vinçleri fark etti. Saatini kontrol etti. Hâlâ biraz zamanı vardı, bu yüzden park yerinden geri geri çıktı ve Playa del Rey'i kontrol etmek için otoyolun karşısına yöneldi.

Arabasını inşaat alanının yanındaki çitin üzerinde bulunan dev tatil köyü resminin önüne park etti. Sanatçının çizdiği resme göre tatil köyü, körfeze bakan altı katlı bir otelin yanı sıra on adet casita ve on sekiz delikli bir golf sahası içerecekti. Golfün yanı sıra tesiste iki yüzme havuzu, üç restoran ve tam hizmetli bir spa da yer alacaktı.

Macey arabasından indi ve beyaz sandaletleriyle çakıllı yolda ilerlemeye başladı. Görüşme için biraz şık giyinmeye karar vermişti, bu yüzden koyu renk bir kot pantolon ve beyaz kuşgözü bir bluz giymişti. Saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu ve bileğinden bir bant çıkarıp atkuyruğu yaparak tel örgülerin arasından bakıyordu.

Henüz çevre düzenlemesi yok. Ya da golf sahası. Otelin önündeki arazinin tamamı, büyük beton boruların ve buldozerlerin etrafa saçıldığı dev bir toprak çukuruydu. Buraya son gelişinin aksine, alan ürkütücü derecede sessizdi ve görünürde bir baret yoktu. Pazar akşamı olduğu için mi çalışmalar durmuştu? Yoksa müteahhit öldüğü için mi?

Bakışları Hancock'un hareket ettirmeyi reddettiği iki vince gitti. Dev kollardan birinin ucunda dalgalanan bir Teksas bayrağı dışında, şu anda tamamen hareketsizdiler.

Macey dağınıklığı gözden geçirdi, büyük otelin tamamlandığını ve yemyeşil tropikal peyzajla çevrelendiğini hayal etmeye çalıştı. Ama yapamadı. Çit hattından aşağıya doğru ilerledi ve ana girişi görmeye çalıştı, ancak bir yığın çelik kiriş tarafından engellenmişti.

Telefonu çaldı ve çantasından çıkardı. Owen. "Selam," dedi.

"Şu anda evde misin?"

Sesinin keskin tonu onu alarma geçirdi.

"Bir görüşme için Deniz Feneri Noktası'ndayım. Neden?"

"Biraz uzaklaşabilir misin? Sana bir sorum var. Miles Hancock hakkında."

"Tabii, ne oldu? Görüşmem henüz gelmedi, o yüzden bekliyorum."

"Teknelerinden birinin etrafında dolanırken Hancock'la karşılaştığınızı söylemişsiniz."

"Öyle mi? Ne olmuş ona?"

"Teknenin fark ettiğiniz bir ismi var mıydı? Belki yan tarafına boyanmış bir şey?"

"Adı *Annabel Lee*'ydi," dedi. "Hatırlıyorum çünkü bana şiiri hatırlatıyordu."

"Ne?"

"Şiir. Edgar Allan Poe'nun."

"Tamam, bu balıkçı teknesi miydi yoksa yelkenli mi?" "Yelkenli."

"Balıkçı teknesini gördün mü?"

"Hayır. Neden?"

Sessizlik.

"Owen?"

Yine de cevap vermedi ve kadın bir kızgınlık dalgası hissetti. Belli ki bu önemli bir şeydi ve adam ona ne hakkında olduğuna dair en ufak bir işaret bile verecek kadar güvenmiyordu.

"Owen, ne-"

"Hancock'un evinde içinde bir video klabin bulunduğu bir flash bellek bulduk.

Julia Murphy klipte."

Macey onun devam etmesini umarak cevap vermedi.

"Videoda *Reel Magic* adlı bir tekneye bindiği görülüyor. Ve daha sonra aynı tekneye benzeyen bir teknede biriyle seks yaptığını gösteriyor."

"Hancock mu?"

"Bunu söylemek zor. Görüntülerde yüzünü tam olarak göremiyorsunuz. Her kimse, kimliğini tespit etmemiz gerekiyor."

Macey yorum yapmadı. Bu bilgi ve adamın bunu paylaşması onu şaşırtmıştı. Belki de ona güveniyordu.

"Sizi bununla rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi.

"Hayır, olma. Davanız için önemli görünüyor."

"Öyle. Onu bir an önce teşhis etmeliyiz."

"Hancock'un motorlu teknesini hiç görmedim, sadece katamaranını gördüm. Teknenin adının *Reel Magic* olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Evet."

"Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor." "Öyle mi?"

"Belki marinada ya da başka bir yerde görmüşümdür. Eğer bulursam, seni ararım."

"Bu konuda stres yapma. Aklına bir şey gelirse bana haber ver."

"Söylerim."

Telefonu kapattı ve tel örgülere baktı ama artık tatil köyünü düşünmüyordu.

Reel Magic. Bu ismi bir yerlerde görmüştü ama bir türlü çıkaramıyordu. Görsel bir insandı ama bu isme uygun bir imge bulamıyordu.

İç geçirerek saatini kontrol etti ve sonra otoyolun karşısındaki deniz fenerine bakmak için arkasını döndü. Park yerinde hâlâ araba yoktu. Dikkatini yalnız bir balıkçı çekti. Oltasını atarken günün son güneşi suda parılıyordu.

Ve sonra düşünceleri odak noktasına geldi. Telefonunu çıkardı ve Josh'u aradı.

"Hey, benim," dedi. "Bilgisayarının yanında mısın?" "Evet. Neden?"

"Benim için bir şeye bakmanı istiyorum."

"Rory ile buluşmaya gitmek üzereydim-"

"Bu uzun sürmeyecek. Soruşturma için."

"Tamam." Ses tonu tamamen değişti. "Neye ihtiyacın var?"

* * *

UWEN kalabalık otoparka girdi ve bir sıranın sonunda uydurma bir yer yarattı. Kamyonetinden atladı ve marinanın etrafına bakındı. Merdivenlerin dibinde bir grup insan duruyordu.

Rick'in ve reggae müziği güverteden aşağıya süzülüyordu.

Owen rıhtıma doğru koştu, sonra kapıyı görünce durdu.

"*Kahretsin.*"

Ne düşünüyordu ki? Tekrar etrafına bakındı, restoran müşterisi değil de tekne sahibi gibi görünen birini aradı.

Turkuaz golf tişörtü giymiş sarışın bir kadın gördü. Charter şirketlerinden biri için çalışıyordu. Adı neydi? Katie mi? Kristen?

"Hey, Kirsten!"

Adam kaldırımında koşarken arkasını döndü ve gülümsedi.

"Merhaba. Owen'dı, değil mi?"

"Doğru." Çekici bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifadeyle parladı.

"Hey, bir iyiliğe ihtiyacım var. Rıhtımda bir şey arıyorum ve kapı koduna ihtiyacım var."

"Ah. Tabii." Kaşlarını çattı. "Seni içeri alabilirim." Kaldırımından aşağıya doğru yürümeye başladı.

"Zahmet etme. Bana söyleyebilirsin."

Kaldırımında durdu ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Şifreyi gerçekten vermememiz gerekiyor. Son zamanlarda gerçekten çok katılar."

"Bu polisin işi."

"Oh. Peki, bu durumda ..." Tekrar rıhtıma doğru yürümeye başladı. "Ne arıyorsun?"

"*Reel Magic* adında bir tekne arıyorum. Biliyor musun?"

"Elbette. 4. iskelede, Conklin charter'larının yanında."

"Bu bir kiralık tekne mi?"

"Hayır, bu onun kişisel teknesi."

Owen durdu. "Jim Conklin'in mi?" "Evet."

Owen ona baktı. Videodaki adam Jim Conklin'di. Julia Murphy ile seks yapan Hancock değil, belediye meclis üyesiydi.

Kaçırdığı yapboz parçası aniden yerine oturdu. "Sen iyi misin?" Kirsten sordu.

"Evet." Owen iskeleleri ve kaldırımları tarayarak etrafına bakındı. "Burada mı, biliyor musun?"

"Bay Conklin? Sanmıyorum. Aslında onu birkaç gündür görmedim."

"Teşekkürler. Ne var biliyor musun? Kapı kodunu unut. Yardımanız için teşekkürler."

Kamyonetine koşarken onu şaşkın bir halde bıraktı. Direksiyona atladı ve şefi aramaya başladı ama telefonu Macey'den gelen bir aramayla çaldı.

"Mace, seni geri aramam

gerek." "Buldum! *Reel Magic*."

Midesi düğümlendi. "Neyi anladın?"

"O tekneyi gördüğüm yerde. Koydaydı. Bir sabah çekim yaparken onu suyun içinde gördüm ve bir adam arkasından balık tutuyordu. Josh bana görüntüleri gönderdi ve neredeyse eminim-"

"Bırak onu." Owen kamyonetini çalıştırdı ve boşluktan geriye doğru fırladı. "Her şeyi bırakmanı istiyorum. Şüphelimizin kimliğini tespit ettik ve-"

"Ama bunu duyman gerek. Owen, sana tekneyi filme aldığımı söylüyorum. Uzaktan çekilmiş ama biraz çalışmayla görüntüyü iyileştirebilir ve-"

"Macey, beni dinle. Onu rahat bırakmanı istiyorum, tamam mı? Her şey havaya uçmak üzere ve seni bunun yakınında istemiyorum, tamam mı?"

Cevap yok.

"Macey?"

"Gitmek zorundayım." Sesi düz geliyordu.

Kahretsin, onun duygularını incitmişti. Gaza bastı ve otoyola doğru hızla ilerledi.

"Macey, ani davrandığım için üzgünüm ama şefle konuşmam gerekiyor ve-" "Gitmek zorundayım. Annem beni çağırıyor.

Telefonuna cevap vermeliyim."

Kadın telefonu kapattı ve Owen elindeki telefona gözlerini kırpıştırarak baktı.

Otoyola ulaştı ve frene bastı. *Annesi* mi arıyordu? Annesi ölmüştü. Macey on iki yaşındayken ölmüştü. Neden söylesin-

Ona bir yıldırım gibi çarptı.

BÖLÜM

YİRMİ SEKİZ

MACEY göğsüne doğrultulan silaha bakakaldı.

"Telefonu kapat," diye tekrarladı sessizce. Sesi sakindi ama gözleri vahşiydi. "*Şimdi*."

Macey'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Yaptım. Gördün mü?" Telefonu havaya kaldırdı.

Jim Conklin kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü ve telefonu elinden kaptı. O silahtan kaçmak için çaresizce geriye doğru hamle yaptı.

Conklin cep telefonunu kot pantolonunun cebine soktu ve tabancayı tekrar ona doğrulttu. Midesi takla attı.

"Kımılma," diye emretti.

Adamın yanakları kızarmıştı ve fazla bronz teni kızıl kahverengiye dönmüştü. Turkuaz golf gömleğinin koltuk altları terden sıırılsıklamdı ve ya manik ya uyuşturucu ya da her ikisi birden almış gibi görünüyordu. Büyük gümüş silahı güneş ışığında parlıyordu.

Ona bakmamaya çalıştı. "Neler oluyor?"

"Kapa çeneni ve *yürü*." Adam tabancayı kadına doğru itti ve kadın koşarak onun önüne geçti. Nereye gidiyorlardı?

Yaklaşık elli metre ötede, bitmemiş otelin yakınına park etmiş büyük siyah bir kamyonet gördü. Boğazı kurudu ve tökezleyerek durdu.

"*Çekil* dedim!"

Tekrar hareket etmeye başladı. Kamyona doğru ilerlerken bacakları kurşun gibi hissediyordu.

Asla ikincil bir yere gitmeyin.

Bunu nereden duymuştu? Bilmiyordu. Ama kaçmak zorunda olduğunu biliyordu. O kamyona binemezdi. Ne olursa olsun onu başka bir yere götürmesine izin veremezdi.

Owen onun nerede olduğunu biliyordu. En azından şu anda biliyordu. Onun şifreli SOS'ini çözmüş müydü?

Annem beni arıyor. Telefonuna cevap vermeliyim.

Belki de dinlemiyordu. Soruşturması yüzünden dikkati dağılmıştı ve kadının sözleri gözünden kaçmış olabilirdi.

Macey'nin kalbi kt küt atıyordu. Kamyon yaklaştıka midesinde asit birikiyordu. Bundan kurtulması gerekiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu ve sesi artık hırıltılıydı.

Arkasından hiçbir tepki gelmedi, sadece botlarının çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtılar duyuldu. Botlar kahverengiydi ve kalın kauçuk tabanları vardı, yürüyüş için kullanılanlara benziyordu. Kamyona doğru ilerlerken onunla ilgili diğer ayrıntıları hayal etmeye çalıştı.

Bir şeyin etkisindeydi. Her yere dalan kan çanağı gözlerini hayal etti. Ve aşırı derecede terliyordu. Aşırı baskı altında gibi görünüyordu ve sırtına doğrultulmuş bir silah olduğu düşünüldüğünde bu hiç de iyi değildi.

Onu buraya kadar takip etmiş olmalı. Bütün gün, izlendiğine dair içini kemiren bir his vardı ve buna dikkat etmeliydi.

Konuşmasının ne kadarına kulak misafiri olmuştu? Owen'a teknenin, *Reel Magic*'in ve şimdi Conklin olduğunu anladığı bir adamın olta atarken çekilmiş görüntülerinin olduğunu söylemişti. Ama gerisini henüz Owen'a anlatmamıştı. Ona teknedeki adamın balık tuttuğunu, evet, ama aynı zamanda kenardan bir şey attığını da söylemişti. Ve birkaç dakika sonra karaya doğru döndüğünde, muhtemelen Macey ve tripodunu bataklık kıyısında gördüğünde donup kalmıştı. Macey kamerasıyla gün doğumunu yakalamak için oradaydı ama onun yerine birinin körfeze bir şey -belki de bir kanıt ya da cinayet silahı- attığını grntlemişti.

"Etrafından dolaş," diye emretti.

Arkasına baktı. "Beni istiyorsun-" "Sürücü tarafı! Hadi!"

Kamyonun arkasına doğru yürüdü.

"Kilitli değil," dedi.

Etrafına bakındı. Onları gören biri var mıydı? Hiç kimse yoktu. Tek bir kişi bile. Otoyolun oldukça dışındaydılar ve silah zoruyla bu adamın kamyonuna götürüldüğünü fark edecek kimse yoktu.

Kapıya ulaştığında panik içinde zonkladı.

"Sanmıyorum-"

"Gir içeri." Kadının etrafından dolanıp kapıyı açtı, sonra da silahıyla omzunu drtt.

Kamyonetin kabinine tırmandı ve kendini savunmak için eline geçirebileceği bir şey aradı. Konsolun zerine çıktı ve bardak tutucusundan bir kalem kaptı. Parmaklarıyla kavrayarak, beceriksizce koltuğa kayarken üzerine oturmaya çalıştı.

Yerdeki bir şey gözüne çarptı. *Dizüstü bilgisayarı.*

Farkına vardığında buz gibi bir su gibi çarptı yüzüne. *O adamdı.* Jim Conklin onu yere çarpmış, nefesini kesmiş ve yüzüne şiddetli bir yumruk indirmişti. Her şey su gibi geri gelirken gözleri yaşlarla doldu. Göğsü daraldı ve nefes alamadı. Kilitler uğursuz bir *klik* sesi çıkarırken kapı koluna uzandı.

İçinden panik fişkırdı. Conklin'e baktı, adam onu izliyordu, boncuk gibi kahverengi gözleri şimdi dikkatliydi.

Tabancası hâlâ göğsüne doğrultulmuştu, ne kadar kötü bir nişancı olursa olsun ıskalayamayacağı bir hedefti. Silahı elinden çekip alabilir miydi? Adamın araba yolunda üzerine binmiş olmasının imkânsız ağırlığını hatırladı. Göründüğünden daha güçlüydü ve kesinlikle ondan da güçlüydü. Tek şansı onun dikkatini dağıtmak ve kapının kilidini açıp dışarı atlamaktı.

Ayaklarının dibindeki dizüstü bilgisayara başıyla işaret etti. "Giriş yap." Kadın ona baktı.

"Gidelim!" Silahıyla işaret etti. "abuk olun."

Dizüstü bilgisayara uzandı ve durgun beyni harekete geçmeye başladı. Filmi. Tabii ya. Bütün bunlar bununla ilgiliydi.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve l ekrana baktı. Bilgisayarı alıştırdı. Bir doğa manzarası belirdi - mutlu bir ayçiçeği tarlası - ve histerik bir kıkırdamayı yuttu.

"Hadi, gidelim."

Parola kutusu belirdi ve Macey'nin zihni bomboş kaldı. Kalbi gümbür gümbür atarak kutuya baktı.

"Şifreyi bilmiyormuş gibi davranma, sürtük. Beni aptal mı sanıyorsun?" "Hayır."

Ter artık yanaklarından aşağı süzülüyordu ve küçük damlalar çenesine yapışmıştı. Kamyon kabini sıcaktı, evet, ama o da çözülüyor gibiydi, her geçen dakika kontrolünü kaybediyordu. Ve hâlâ o büyük gümüş silahı ona doğrultmuştu.

"Lanet kodu gir."

Derin bir nefes aldı ve terli avuçlarını kot pantolonuna sürttü. Sağ eli hâlâ bacağına altındaki kalemi tutuyordu ve adamın bunu fark etmemesi için dua etti. Şifreyi girmek için sol elini kullandı.

"Şimdi, şöyle olacak. Tüm video dosyalarınızı sileceksiniz. Her birini. Anladın mı? Burada oturup seni izleyeceğim ve eğer bir tanesini bile kaçıırırsan beynine bir kurşun sıkacağım."

Karnı sıkıştı. "Anladın mı?"

Başını salladı.

Anladın mı? Tıpkı araba yolundaki gibi. Ekranı izlerken ve masaüstünün her yerinde küçük simgeler belirirken asitli, panik hissi geri geldi.

Bunu yaptıktan sonra onu öldürecekti. Ona ihtiyacı olmayacaktı. Şu anda ona ihtiyacı bile yoktu, gerçekten. Kodu çoktan girmişti ve her şeyi kendisi silebilirdi ama belki de sağlıklı düşünemiyordu.

Telefonu çaldı ve adam telefonu çıkarıp kaşlarını çatarak ekrana baktı -Sadece bir anlığına, ama yeterliydi.

Kilit düğmesine bastı ve kapıyı iterek açtı. Adam onu yakalamak için konsolun üzerinden hamle yaptı ve kadın kalemi adamın eline sapladı.

Kamyondan atlayıp ellerinin ve dizlerinin üzerine sertçe indiğinde kulağının dibinde bir uluma patladı. Arkasında onu duydu.

Pop!

Ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

* * *

UWEN telefonunu karıştıarak otoyolda hızla ilerliyordu. Macey cevap vermiyordu ve geçen her saniyeyle birlikte daha da bir şeylerin ters gittiğinden daha da emindi.

Bir dizi zil sesi boyunca bekledi. Emmet de telefonu açmıyordu. Nicole'u aradı.

"Hey, ne-"

"Benimle deniz fenerinde buluş," dedi ona. "Destek getir." "Ne?"

"Macey orada ve bir sorunu var. Telefonda konuşuyorduk ve garip bir şey söyledi ve görüşme sona erdi-"

"Ne yani, *yaralanmış* ya da-"

"Bilmiyorum! Sadece sıkıntıda olduğunu biliyorum! Annesinin onu aradığını ve annesinin yıllardır ölü olduğunu söyledi ve sanırım bana işaret vermeye çalışıyordu."

"Pekâlâ, pekâlâ. Yola çıkıyorum."

"Emmet'i getir."

"Bize dosyayı gönderen FBI görevlisiyle telefon görüşmesi yapıyor-"

"Gutierrez'i, McDeere'i, etrafta kim varsa getirin. Benimle orada buluşun ve Macey'nin arabasını arayın. Mavi bir Honda."

"Oh kahretsin."

Bağırsakları sıkıştı. "Ne?"

"Bir polis biriminde misin?"

"Kamyonumdayım.

Neden?"

"Az önce telsizden bir şey geçti. Deniz Feneri Noktası ile ilgili bir şey."

"Ne-"

"Sus! Dinliyorum."

Owen otoyolda hızla ilerlerken nefesini tutarak direksiyonu kavradı. Telefonda polis memurunun zayıf sesini duydu. "Nicole?"

"Tamam, evet, burası Lighthouse Point. Birden fazla ateş edildiği bildirildi."

* * *

MACEY en yakın siper olan damperli kamyonu doğru koştu. Şantiyeyi çevreleyen çitlerdeki bir boşluğun yakınına park edilmişti. Etrafindan dolandı,

Başının üzerinden vızıldayan kurşunları hayal ederken yere çömeldi.

Ateş ediyor, ateş ediyor, ateş ediyor.

Kelimeler beyninde sekerek en kötü korkularını doğruladı. Kendini tamamen kaybediyordu. Macey sırrını biliyordu ve bilgisayar dosyalarını silip onu öldürerek kendini kurtarabileceğini düşünüyordu. Bu pervasız, çılgınca bir plandı - bir plan bile değil, bir fanteziydi - ve bunu gerçekleştirmeye kararlıydı.

Ping!

Bir mermi başının yakınındaki metale çarpınca kalbi küt küt atmaya başladı. *Aman Tanrım, bu adam deli.*

Çılgınca damperli kamyonun etrafından dolanırken botları çakılların üzerinde çitirdadı. Muhtemelen ayaklarını kamyonun altında görebiliyordu ve kadın devasa lastiğin arkasına gizlendi. Çamurlu arabanın altına baktı ve karşı tarafta adamın botlarını gördü.

Kalbi dört nala atıyordu. Nefesi kısa nefesler halinde geliyordu ve etrafına bakarken sessiz olmaya çalıştı. Buradan uzaklaşması gerekiyordu ama arabası çok uzaktaydı, belki elli metre. Çitin hemen içinde bir sıra büyük beton boru duruyordu. Yavaşça, ses çıkarmamaya çalışarak damperli kamyonun en arkasına doğru süründü ve ilk büyük boruya doğru bir hamle yaptı.

İçeri daldı ve diğer uca doğru süründü, başka bir silah sesi beklerken acı içinde kıvranıyordu. Ama her şey sessizdi. Adam onu görmüş müydü? Takip ediyor muydu? Soğuk beton silindirin içinde kamburlaştı ve dinlemeye çalışırken nefesini tuttu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ DOKUZ

C Dışarı çık, dışarı çık. Saklanamazsın."

Şarkı söyleyen ses yaklaştıkça Macey'nin göğsü sıkıştı. İlerledi ve beton borudan inşaat alanına baktı. Her yerde ağır ekipmanlar vardı; buldozerler, damperli kamyonlar, kepçeler. Saklanmak için iyi yerlerdi ama kendisiyle her şey arasında uzun bir hendek vardı. Dudağını ısırды ve etrafına bakındı.

Açıklığa doğru ilerledi ve bir yığın çelik kiriş gördü. Onların arkasına saklanabilirdi. Kurşun geçirmezlerdi. Ve arabasına şu anki saklanma yerinden daha yakındılar, yani eğer fırsatını bulursa kaçabilirdi.

"Macey?"

Kalbi yerinden fırladı. Adam uzaklaşmıştı. Şimdi onun zamanıydı.

Ayaklarının üzerine çömeldi ve derin bir nefes aldı.

Çelik kirişlere doğru koştu, alçakta durdu ve her an bir silah sesi duymayı bekledi. Ama hiçbir şey yoktu.

Kirişlere doğru hamle yaptı ve nefes nefese kalarak dizlerinin üzerine çöktü.

Çelik yığınının yanında diz çöktü. Kot pantolonunun dizleri çamur içindeydi ve avuç içleri betona sürtünmüştü. Elleri de titriyordu ve bir an için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Owen, neredesin?

Ördek adımlarıyla yığının sonuna kadar yürüdü ve kirişlerin etrafına baktı. Arabasının görüntüsü ona bir umut dalgası verdi. Çok uzakta değil, orada

çitte dar bir boşluk vardı. Eğer fark edilmeden oraya ulaşabilirse-"

"Oh Maaaa-ceeeey. Çık dışarı, çık dışarı!"

İçinden dehşet fışkırdı. Adam kafayı yemişti. Ama sesine bakılırsa şimdi daha uzaktaydı. Gelmeyebilecek olan Owen'ı bekleyemezdi. Hemen kaçması gerekiyordu.

Arabasıyla arasında üç büyük tahta makara duruyordu. Makaralar bir çeşit sarı kabloyla sarılmıştı. Çelik kadar kurşun geçirmez değillerdi ama en azından görsel bir koruma sağlıyorlardı. Macey ağırlığını ayak toplarına verdi. Derin bir nefes aldı ve koşmaya başladı.

Pop!

* * *

OWEN gözünü deniz fenerine dikti. Sapağa yaklaştığında gaza bastı. İnşaat alanını geçerken Macey'nin arabasını gördü.

"Kahretsin!"

Direksiyonu bankete kırdı ve frene bastı. Kamyonetini geri vitese takıp dörtlüleri yaktığında otoyolda arabalar yanından vızır vızır geçiyordu. Yanından geçen arabalar korna çalarken çakıllı bankette geriye doğru hızla ilerledi.

İnşaat alanında idi. Orada ne işi vardı? Sapağa ulaştı ve siyah bir Dodge kamyonet gördü. Owen'ın kanı dondu.

Conklin'di. Öyle olmalıydı.

Owen çakıllı yola ulaştı ve frene bastı. Vitesi boşa aldı ve gaza basarken direksiyonu sağa kırdı. Macey'nin arabasına gelince frene bastı. İçinde kimse yoktu. Ama siyah pikabın yolcu kapısı açık duruyordu ve Owen orada neler olduğunu hayal etmeye çalışırken midesi sıkıştı.

İnşaat alanını taradı ama kimseyi göremedi. Küfrederek kamyonetin yanında durdu ve dışarı atlarken silahını çıkardı. Aracın etrafında hızlıca bir tur attı ve Nicole'ü aramak için telefonunu çıkardı.

"O Playa del Rey'de, deniz fenerinde değil," dedi.

"Sende mi?"

"Hayır, arabası

burada." "Neredeyse

geldim."

"Destek çağırın. Ben onları aramaya

gidiyorum." "Onları mı?"

"Burada da siyah bir pikap var. Sanırım Conklin'in." "Hangi

Conklin?"

"Jim Conklin. Julia ile seks kasetinde olan kişi. Sonra açıklarım."

Telefonu cebine soktu ve inşaat alanına doğru ilerledi,

herhangi bir hareket belirtisi için alanı tarıyordu. Zincirlerle çevrili çitteki bir açıklıktan geçti, etrafına bakarken nabızı hızlanmıştı. Her yer ıssız görünüyordu ve midesine bir korku yumağı yerleşti.

İnşaat alanının uzak ucunda beyaz bir parıltı gördü.

Macey.

En az bir futbol sahası uzaklıktaki bir buldozerin dibine çömelmişti. Ve onu görmemişti. Bağırarak istedi ama belli ki birinden saklanıyordu, sinmişti ve korkusunun kaynağını bulmak için inşaat alanını taradı.

Mavi giysili bir figür bir vincin arkasından fırlarken gözüne bir hareket çarptı. Conklin miydi? Adam Macey'ye ondan çok daha yakındı, belki de sadece otuz metre.

Adam vincin arkasından çıktı. Elinde bir silah vardı ve toprakta Macey'ye doğru ilerliyordu. Onun saklandığı yeri bulmuştu.

Owen mesafeyi kapatmak için umutsuzca koştu. Henüz tabanca menzilinde değildi. Bir hendeğin üzerinden atladı ve bir PVC boru yığınının etrafından dolandı. Conklin tek bir kararlılıkla Macey'ye doğru ilerliyordu.

Owen hâlâ menzilde değildi ama dikkatini dağıtması gerekiyordu. Bir damperli kamyonun yanında siper aldı.

"Polis! Silahını bırak!"

Conklin döndü ve silahını kaldırdı.

Pop! Pop! Pop!

Ön cam parçalandı ve camlar yüzüne battı. Owen da bir el ateş etmişti ama Conklin bir çelik kiriş yığınının arkasına saklandı.

Owen ona vurmuş muydu? Şüpheliydi. Çok uzaktaydı. Macey'nin saklandığı yere baktı. Macey gitmişti.

Owen kirişlere doğru koştu. Menzile girdiğinde beton bir borunun arkasına siper aldı ve kollarını borunun tepesine dayadı.

"Silahını bırak ve dışarı çık, Conklin! Destek geliyor." Hangi cehennemdeydiler? Şimdiye kadar burada olmalıydılar.

Owen herhangi bir hareket belirtisi için etrafı taradı. Sırtından aşağı ter akıyordu. Conklin neredeydi? Yaralanmış mıydı? Pes etmeye hazır mıydı? Yoksa tüm o çeliğin arkasında çömelmiş, bir atış daha yapmak için uygun zamanı mı bekliyordu?

Beyaz bir ışık gözüne çarptı ve Macey'nin saklandığı yere doğru bir bakış fırlattı. *Yerde kal!* Bağırmak istedi ama dikkatleri onun üzerine çekmek istemiyordu. Dikkatleri kendi üzerine çekmesi gerekiyordu.

Uzaktan siren sesleri geliyor.

"Duydun mu, Conklin? Polis geliyor. *Hemen* silahını indir. yoksa bu senin için daha da kötüleşecek!"

Hareket yok. Hiçbir şey yoktu. Owen'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Ter gözlerini yaktı ama hareket etmedi ya da gözlerini kırpmadı, sadece bakışlarını çelik yığınınına dikti.

Bir gölge yer değiştirdi. Bir şey ona çarpıp yere düşürürken Owen döndü. Silahını kaldırmaya çalıştı ama Conklin elini bileğine doladı, dayanılmaz bir güçle sıktı ve silahı koparmaya çalıştı. Owen silahı ölümüne tutuyordu. Conklin'in yüzü pancar gibi kızarmış, silahı almak için çırpınırken gözleri şişmişti. Owen sıkı sıkıya tutundu ve Conklin'in altından kayarak, silahı kendi yüzünden uzak tutarken ağırlığı üzerinden atmaya çalıştı.

Sirenlerin sesi gittikçe yükseliyor ve Conklin'in şişkin gözleri daha da çıldırmış gibi görünüyordu.

Owen bir bacağını tekmeleyerek ağırlığı üzerinden atmaya ve kaldıraç gücü kazanmaya çalıştı.

Üzerlerine bir gölge düştü. Beyaz bir bulanıklık ve Conklin aniden yere doğru yan yattı.

"Polis!" diye bağırdı biri. "Ellerinizi görebileceğimiz bir yere koyun!"

Owen anı yakaladı ve Conklin'in üzerine sıçrayarak onu yüzüstü çevirdi. Dizini sırtına bastırdı ve silahı omuzlarının arasına sıkıştırdı.

Nicole elinde kelepçelerle aşağı indi ve Owen kelepçeleri takmaya çalışırken silahını Conklin'in sırtına dayadı.

Owen başını kaldırıp iki kez baktı. Macey iki eliyle bir balyoz tutmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde orada duruyordu.

"Onu ben mi öldürdüm?" diye nefes nefese kaldı.

Owen Conklin'e baktı. Kolları arkadan kelepçelenmişti ve Nicole ayak bileklerini tutarken yüzünü buruşturup homurdandı. Birkaç üniformalı koşarak yanına geldi ve diz çöktü.

Nicole, Owen'a başıyla onay verdi. "Onu yakaladık."

Owen ayağa kalktı, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu. Silahını kılıfına soktu ve Macey'nin yanına gitti. Balyozu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı.

"Onu ben mi öldürdüm?" diye tekrar sordu.

"Hayır." Çekici ondan aldı ve birkaç metre ötede yere koydu. Artık bir kanıttı. "Yalnız mı? Yanında başka biri var mı?"

Gözlerini kırıştıtararak ona baktı, şaşkın görünüyordu. "Yalnız mı, Macey?"

"Evet. Sadece o." Owen'ın yüzüne uzandı. "Aman Tanrım, *kanaman* var." Alnına dokundu ve parmakları kıpkırmızı oldu. "Seni vurdu mu?"

"Biraz cam yakaladım," dedi.

Kadın gözlerini kırıştıtararak adama baktı, yüzü şok ve şaşkınlıkla çarpılmıştı. Sirenler çalmaya ve daha fazla polis ekibi olay yerine gelmeye başladığında etraflarında kaos dönüyordu. Üniformalılar Conklin'i ayağa kaldırıp bir devriye birimine götürürken Nicole emir yağdırdı.

Owen Macey'ye baktı. "Sen iyi misin?"

Macey başını salladı.

"Emin misin?"

Tekrar başını salladı ama hiç de emin görünmüyordu. Onu kollarının arasına aldı ve kendisine sarıldığını hissedince rahatladı. Tüm vücudu titriyordu.

"Sorun yok,

Macey." "Hayır,

değil."

Onu sıkıca kavradı. "Bana ne olduğunu anlat."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

OTUZ

MACEY plastik sandalyeye oturdu ve çamura bulanmış sandaletlerine baktı. Kot pantolonunun dizleri çamurluydu ama ellerini Yine de dirseklerini onlara dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ne kadar zamandır burada oturuyordu? Saatler gibi gelmişti. Owen onu karakola götürüp üniformalı bir memur ve midesini yatıştırması için bir kutu Sprite ile birlikte sorgu odasında bırakalı saatler olmuştu. O andan itibaren Macey, aralarında polis şefinin de bulunduğu üç ayrı kişiye üç ayrı kez ifade vermişti.

İkinci görüşmeden sonra biri onu temizlenmesi için banyoya götürmüş ve Owen'ı bir an için görmüştü. Macey'nin Şef Brady'ye ait olduğunu düşündüğü pencereli bir ofisteydi ve takım elbiseli birkaç adam onunla konuşuyordu.

Burnunun kenarını sıktı. Başının ağrımaya başladığını hissetti ve bir dakika daha sorgulanacağı düşüncesi kusma isteği uyandırdı.

"Macey?"

Yukarı baktı. Uzun boylu bir adam, delici mavi gözleriyle ona bakıyordu. Belinde bir rozet ve silah vardı.

"Ben Joel Breda."

Ayağa kalktı. "Owen nerede?"

"Otur. Lütfen."

Kadın isteksizce oturdu ve adam da onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"İyi. Owen hala orada mı?"

Başını salladı. "Şu anda bazı görüşmeler yapıyor." "Tıbbi tedavi gördü mü? Yüzü kanıyordu."

"Sağlık görevlisi onu iyileştirdi."

Macey yanındaki, Owen'a o kadar çok benzeyen adama baktı ki neredeyse sinirleri bozulacaktı. Adam da onun gibi konuşuyordu, derin ve alçak bir sesi vardı.

"Owen seni bilgilendirmemi istedi."

Başını salladı.

"Jim Conklin tutuklandı ve cinayete teşebbüsle suçlanıyor." Macey'nin midesi çalkalandı.

"Bir sürü başka suçlama üzerinde çalışıyoruz ve FBI da işin içinde."

"Neden?" diye sordu.

"O seçilmiş bir memur. Bu bir kamu yolsuzluğu davası gibi görünüyor."

Macey bu fikri sindirmeye çalıştı. Biri ona rüşvet mi veriyordu?

Şantaj mı? Bunun üstesinden gelmeye çalıştı ama beyni lapa gibi oldu. "Joel,

"Owen şu anda bazı federal ajanlarla konuşuyor," dedi.

biraz zaman alacak. Bir saattir burada olduğunu biliyorum."

Çok daha uzun sürmüş gibi geldi.

"Owen onu beklemen için seni bizim eve götürmemi istedi. Kız arkadaşım Miranda akşam yemeği hazırlıyor. Sanırım onunla daha önce olay yerinde tanışmıştınız?"

Miranda olay yeri incelemecisiydi, her şeyin fotoğrafını çeken beyaz tulumlu kadın. Macey ambulansın arkasına yakın bir yerde durmuş, beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünen bir sağlık görevlisinin sorularını yanıtlarken tanışmışlardı - muhtemelen çok dalgın davrandığı için.

Joel şimdi endişeli bir bakışla onu izliyordu.

"Miranda, evet." Boğazını temizledi. "Onunla tanıştım."

"Owen en azından birkaç saat daha bağlı kalacak. Seni bırakabilir miyiz?"

Arabası hâlâ inşaat alanında idi ve kendisine muhtemelen yarına kadar aktif bir suç mahalli olduğu bildirilmişti.

Saatini kontrol etti. "Teşekkür ederim, evet. Beni bırakırsanız sevinirim. Ama eve gitmek istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Emin misin?"

"Evet. Temizlenmem ve baş ağrım için bir şeyler almam gerekiyor."

Belli ki istediği cevap bu değildi ama yine de başını salladı ve ayağa kalktı. Macey çantasını kaptı ve camdan içeriye bir göz attı. Her yerde polisler vardı -Kayıp Sahil polisleri, şerif yardımcıları, FBI ajanları- ama Owen'dan hiçbir iz göremedi.

Macey karakoldan çıkıp gecenin yapış yapış havasına adımını atarken Joel kapıyı onun için tuttu. Gazeteciler kaldırımında dolaşıyordu ve Macey kimse onu tanımadan önce güneş gözlüklerini takmak için acele etti. Otoparka doğru yürürlerken Joel'e yakın durdu ve kimse onu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Siyah bir cip boş bir sırada tek başına duruyordu. Miranda ayaklarının dibinde sıska kahverengi bir köpekle yanında duruyordu. Onlar yaklaşırken köpek ayağa kalktı ve kuyruğunu salladı.

Miranda gülümsedi. "Merhaba Macey. Sonunda oradan çıkmaya çok sevindim.

Uzun bir gün,

ha?" "Evet."

Köpek tırıs la yanına geldi ve elini yaladı.

"Benji, hayır."

"Sorun yok." Macey parmaklarını onun burnunun altında tuttu ve sonra başını okşadı.

"Macey evine geri dönmek istiyor," dedi Joel.

"Öyle mi?" Miranda ona endişeli bir bakış fırlattı, sonra Macey'ye döndü. "Bizimle akşam yemeği yemek istemediğine emin misin? Bir tencere acı biber hazırladım. Bütün gece orada mahsur kaldıktan sonra açlıktan ölüyor olmalısın."

"Ben iyiyim aslında. Tek yapmak istediğim temizlenmek ve yatmak."

Joel ve Miranda arasında bir bakış geçti. Ama tartışmadılar, bu onu çok rahatlatmıştı.

Joel cipin yolcu kapısını açtı ve koltuğu öne doğru çekti. Köpek atladı ve o da onu takip etmeye başladı.

"Oh, ben arkayı alacağım. Benji'yle oturmayı çok isterim." "Emin misin?"

Adam itiraz edemedi içeri girdi ve köpeğin yanındaki koltuğa yerleşti. Benji patilerini konsolun üzerine koydu ve yolculuk için heyecanlı görünüyordu.

Macey karakola son bir kez baktı ve güneş gözlüklerinin hâlâ takılı olduğunu fark etti, saat gecenin onuydu. Onları çıkardı ve çantasına attı.

Bir dizi haber kamyonunun önünden geçtiler ve Macey eski işverenine ait olanı görünce midesi düğümlendi. Televizyondaki işi ona yıllar önceymiş gibi gelmişti ama sadece birkaç ay olmuştu.

Otoyola döndüler. Macey Benji'nin başını okşadı ve mahalleler hızla geçerken gözlerini camdan dışarı dikti. Cip gürültülüydü ve bu gürültü onu sohbet etmek zorunda kalmaktan kurtarıyordu. Sorulardan, zaman çizelgelerinden ve hatırlayamadığı ayrıntılar için beynini zorlamaktan yorulmuştu.

Balyozu ve Conklin'in omzuna çarparken çıkardığı mide bulandırıcı *gümbürtüyü* düşünmeden edemiyordu. Eğer kafasına isabet etseydi, muhtemelen şimdi ölmüş olurdu.

"Neden onu vurmadı?" Macey ağzından kaçırıldı.

Joel ona bakmak için koltuğunda döndü. "Yine mi geldin?"

Macey'nin yanakları kızardı. Bunu sormak istememişti. Ama bu soru saatlerdir aklını kurcalıyordu ve birdenbire ortaya çıkıvermişti. "Jim

Conklin. Owen'ı yere yatırdı ve silahını almaya çalıştı." Dikiz aynasından

Miranda'ya baktı. "Merak edip duruyorum,

neden onu vurmadı?"

Joel bakışlarını Macey'nin üzerinde sabitlemeden önce Miranda'ya bir göz attı. Macey onun sorunun cevabını bildiğini ama söylemek istemediğini anlayabiliyordu.

"Conklin bir Kimber 1911 Stainless ile silahlanmıştı. Bu tabancayı tanıyor musunuz?"

Macey başını salladı.

"Şarjörde yedi, fişek yatağında bir mermi var. Söyleyebileceğimiz kadarıyla sekiz el ateş etmiş. Miranda mermi kovanlarını topladı." Joel durakladı. "Mermisi bitmişti."

Mermisi bitmişti.

Owen'ın şu anda ölmemiş olmasının sebebi buydu. Ve Macey'nin de. Ona evinin önünde saldıran, silah zoruyla kamyonetine götüren ve çamurlu inşaat alanında onu takip eden sapığın mermisi bitmişti.

Macey birdenbire her tarafının üşüdüğünü hissetti. Ellerini kollarında gezdirdi ve pencereden dışarı baktı. Gözlerinden yaşlar süzöldü ve onları geri itti. Ağlamak istemiyordu. Ne burada, ne de bu insanların önünde. Owen bugün onun hayatını kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordu ve bunun olmasını engelleyen tek şey Jim Conklin'in mermilerinin bitmiş olmasıydı.

Primrose Yolu'na girdiler ve cip çukurlu yolda ilerlerken Macey elini koltuğa dayadı.

"Beyaz olan, tekne römorkundan hemen sonra," dedi.

Miranda arabayı garaj yoluna çekti ve Joel arabadan atladı. "Burada iyi olacağına emin misin?" Miranda sordu.

"Evet, teşekkür ederim."

Ona endişeli bir bakış attı. "Seninle tanıştığımıa memnun oldum Macey, ama koşullar için üzgünüm."

Macey Benji'nin başını okşadı ve gülümsemeye zorladı. "Sizinle tanıştığımıa da memnun oldum.

Bıraktığın için teşekkürler."

Joel ona yardım etmek için elini uzattı. "Seni yukarı çıkarayım," dedi.

"Oh, bunu yapmana gerek yok."

"Yolu göster."

Owen kadar inatçı olduğı belli olduğı için tartışmaya zahmet etmedi. Çantasından anahtarlarını çıkardı ve ön kapının kilidini açtı.

"Neden ben hızlıca bir göz atarken sen dışarıda beklemiyorsun?" Joel sordu.

Aslında bu bir soru değildi, bu yüzden adam içeri girerken kenara çekildi ve evi kısaca kontrol etti. Bugün olanlardan sonra Owen da muhtemelen aynı şeyi yapardı.

"Her şey yolunda." Dışarı çıktı ve cebinden bir kart çıkardı. "Cep numaram arkada yazıyor. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, tamam mı? Yolum hemen aşağısındayız."

"Teşekkürler." Kadın kartı aldı ama adam gitmekte tereddüt ediyor

gibiydi.

"Burada tek başına iyi olduğuna emin misin, Macey?" "Kesinlikle. Ben iyiyim."

* * *

O WEN'İN FARLARI köhne evlerin üzerinden süzülüyordu. Macey'nin evinin görüntüsü midenin sıkışmasına neden oldu. Projektör aşağıya doğru parlıyordu.

ama evin geri kalanı karanlıktı. Hepsi karanlıktı. Yatak odası pencereleri, yan pencereler, güverte. Yukarıda hiçbir yerde en ufak bir ışık parıltısı yoktu.

Saatini kontrol etti. Saat 3:23'tü, öyleyse neden şaşırmıştı? Joel onun daha önce ayakta duramadığını söylemişti.

Owen evinin önünden geçti ve sokağın sonunda geri döndü. Sonra ışıklarını söndürdü ve posta kutusunun yanında durdu. Karanlık yatak odasının penceresine baktı ve o sıcak, boğucu his geri geldi. Bundan kurtulamıyordu. O inşaat alanında Macey'nin terk edilmiş arabasını gördüğünde sanki biri kalbini sıkıca kavramıştı.

Owen kolunun tersiyle alnını sildi. Yine terliyordu. Bütün gece terlemişti, klimalı karakolda bile. Pis kokuyordu ve bok gibi görünüyordu. Saçları kirliydi, kot pantolonu çamur içindeydi ve bir duşa ihtiyacı vardı.

Saatini tekrar kontrol etti, sonra Macey'nin penceresine baktı ve onu uyandırmayı düşündü. Bunu mantıklı göstermeye çalıştı. Ama arka arkaya iki travma yaşamıştı ve uyuması gerekiyordu. İhtiyacı olan son şey onun kirli, pis kokulu ve seks için yanıp tutuşan bir halde ortaya çıkmasıydı.

Yanındaki koltuğa sessizce bir mesaj düştüğünde telefonu parladı.

RU geliyor mu?

Pencereye baktı ve perdenin kaydığını gördüğünü sandı.

Owen motoru durdurdu ve kendini doğru şeyi yapmaya ikna edemedi arabadan indi. Nabızı sinirlerinin garip bir bileşimiyle atıyordu.

ve merdivenleri çıkarken sersemlemişti. Kadın güvertedeydi -karanlıkta sadece bir gölge- ve kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Hey," diye fısıldadı.

"Selam."

Kadın kollarını adamın beline doladı ama adam geri adım attı.

"Bana yaklaşmak istemezsin," dedi ve onun yerine elini tuttu. "Neden orada oturuyordun?"

"Uyuduğumu sanıyordum."

"Denedim ama yapamadım."

Kapı açık duruyordu ve kadın onu kapıya doğru çekti. Botlarını çözmek için çömeldi. Onları dışarıda bıraktı ve eşikten geçerek karanlık oturma odasına adım attı. Tek ışık, kanepenin karşısındaki duvarda duran küçük televizyonun zayıf parıltısından geliyordu.

"Alfred Hitchcock filmleri izliyorum," diyerek onu kanepeye doğru çekti. "*Vertigo*'yu izledin mi?"

"Hayır."

Kapıyı kilitlemek için geri döndü ve onun böyle şeyleri unutmak gibi bir alışkanlığı olup olmadığını merak etti. Onun için endişelenecek başka bir şey daha.

Elini saçlarının arasında gezdirdi. Conklin'le yerde güreşmekten saçlarına kir ve döküntü bulaşmıştı.

"Duş almam lazım," dedi.

"İyisin." Kanepeye oturdu ve yanındaki yastığı okşadı. "Gel de izle. Bu son sahne."

Etrafına bir göz attı, sonra yanındaki battaniyeyi aldı ve bir sandalyeye taşıdı. Oturdu ve televizyonun loş mavi ışığında ona baktı.

Üzerinde ipeksi beyaz bir bornoz vardı ve saçları omuzlarına dökülmüştü.

Masanın üzerindeki bardağa uzandı ve her neyse ondan bir yudum aldı. Sulandırılmış kıızılcık suyu. Boğazını serinletti ama sinirlerini yatıştırmadı.

Neden gergindi? Bu Macey'di. Bu yüzden gergindi.

Son birkaç saat hayatındaki hiçbir şeye benzemeyen duygusal bir iniş çıkış treni olmuştu ve hâlâ garip aralıklarla panik dalgalarının ona çarptığını hissediyordu.

Başını adamın omzuna yasladı ve adamın burnuna çiçek şampuanı doldu.

Onun duşunu kullanmayı istemeliydi. Ama vücudu sıcak ve yumuşaktı ve kolunu bacaklarının altından geçirip onları kucağına çekti.

Loş mavi ışıktaki ona baktı. Gözündeki şişlik inmişti ama morluk daha koyuydu ve ona bakmak içinde için için yanan bir öfke uyandırdı. Daha önce hiç bir adamı gerçekten öldürmek istememişti. Bugüne kadar. Owen'ın göğsü sıkıştı ve ensesinden ter boşandığını hissetti.

"Ne?" diye fısıldadı.

Adam başını salladı.

"Ne?"

Uzandı ve parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Sana bunu yapmasından nefret ediyorum."

"Bakmayı kes."

"Elimde değil."

Başını onun omzuna yaslayarak iç çekti. "Neredeyse bitti."

Filmi kastetmişti. Ama adam izlemiyordu. Karnının üzerine sarkan ince koluna bakıyordu. Onun o balyozu kaldırabileceğini, hele hele bir adamın omzuna sağlam bir şekilde indirebileceğini düşünemezdi. Bunu *onun* için yapmıştı. Güvenli bir yere kaçabilirdi. Şansı vardı ama onun yerine silahlı bir mücadelenin ortasına atlamıştı.

Film sona erdiğinde oda karanlığa gömüldü.

Yüzü ona dönük olacak şekilde döndü. Adam onu kollarında gevşekçe tuttu ve kadın boynuna bir öpücük kondurdu. Kız geri çekilerek ona baktı ve adam onun gözlerini daha iyi görebilmeyi diledi. Parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi, çürükten kaçınmaya özen gösterdi.

"Çok karanlık. Seni
göremiyorum." İç çekti.

"Amaç da bu zaten."

Alnına usulca bir öpücük kondurdu ve kız onun tereddüt ettiğini hissetmiş gibiydi. Bu durumun onu rahatsız ettiğini biliyordu ve bu zamana kadar olan her şeyin üstünü örtmek istiyordu.

ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Geçen gece ona karşı koymaya çalıştığında ve başaramadığında da aynısı olmuştu.

Asıl mesele, bunu onun için yapmış olmasıydı. Vücudu, dokunuşu, gülümsemesi. Adamın bir yanı onu yatağa sürüklemek ve onunla aklını kaçırmak istiyordu. Diğer bir yanı ise onu alnından öpmek ve sonra da yalnız bırakmak istiyordu. Bu gece bir arkadaşına ihtiyacı vardı ama tek düşünebildiği onu altına almak ve hayatını ele geçiren bu yakıcı hayal kırıklığını dışarı vurmaktı.

Kanepede dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

Başını iki yana salladı.

Kadın adamın kucağına uzandı ve adam ellerini kadının kalçalarına koydu. Bornozu parmaklarının altında serin ve kaygan hissediliyordu. Boynunun yan tarafını öptü, kulağından boğazına doğru ilerledi.

"Kirliyim."

Onu yaladı. "Tuzlu."

"Cidden Macey, kıyafetlerim çok kirli."

"O zaman çıkar onları."

Onu öptü ve ellerini kalçalarının üzerinde kaydırarak kendine çekti. Vücudu sıcak ve gürdü ve sadece onu öpmek bile içindeki dipsiz ihtiyaç çukurunu açtı.

Ona bakmak için geri çekildi. Duyguları hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu.

Ama denemek zorunda hissetti. Onun bilmesine

ihtiyacı vardı. "Bugün beni korkuttu," dedi.

Bu ona söylediği en dürüst şeydi. Herhangi birine. "Ben de."

Eğildi ve onu öptü. Ağzı sıcak ve tatlıydı ve parmaklarını onun saçlarına doladı. Adam ellerini yukarı kaydırarak kumaşın üzerinden göğüslerini avuçladı ve kadının yumuşak iniltisi onu tamamen etkisi altına aldı. Onu altına aldı ve üzerine kayarak ağırlığını kalçalarının arasına yerleştirdi.

"*Sonunda.*" Ona gülümsedi. "Saatlerdir bekliyordum."

Kadın işleri hafifletmeye çalışıyordu ama o bunu yapamazdı. Kafasında çok fazla çılgınca şey dönüyordu. Ona baktı ve

Onun altındaki görüntüsü nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Bunun hakkında hiç konuşacak mıyız?" diye sordu.

Uzandı ve parmağını adamın yanağında gezdirdi. "Şimdi olmaz. Yapamam. Şu anda sadece seninle olmak istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

OTUZ BİR

Altı hafta sonra

NICOLE çalışma odasına girdi ve Owen'ın masasında dikildiğini gördü. Rotasını değiştirdi ve oraya doğru yürüdü.

"Güzel, seni yakaladım," dedi. "Bir dakikan var mı?"

"Dışarı çıkıyorum."

"Bu sadece bir saniye sürecek. Bir konferans odası bulalım." Saatine bakıp kaşlarını çattı ama sonra onu takip etti.

Bir "saniyeden" daha uzun sürecekti ama onu özel olarak bilgilendirmesi gerekiyordu. FBI'daki bağlantısına göre dava bir dönüm noktasındaydı.

Conklin'in Playa del Rey'deki saldırısından sonraki günlerde, amaçları netleşmeye başladı. Conklin, Miles Hancock'un sahil golf sahasına karşı çıkan kilit konsey üyelerinden biriydi ve izinler konusundaki gecikme geliştiriciye yüz binlerce dolara mal olmuştu. Hancock projenin durması yüzünden para kaybederken, evli meclis üyesinin Julia Murphy ile olan ilişkisini öğrenmiş ve Conklin'i oyunu değiştirmeye zorlamak için bir plan yapmıştı. FBI, Hancock'un pahalı hediyeler ve nakit ödemeler kullanarak Julia'nın ilişkinin video kanıtlarını iletmesini sağladığına ve böylece Hancock'un Conklin'e oyunu değiştirmesi için şantaj yapabileceğine inanıyordu. Conklin bunu yaptı ve Playa del Rey'de inşaat yeniden başladı.

Şantaj planı ilk başta işe yaradı ama sonra Hancock kontrolü kaybetti çünkü her şeyin merkezindeki genç kadını hafife aldı.

Julia Murphy iki tarafla da çalışmaya karar verdi. Conklin ilişkilerini bitirmeye çalıştığında, ona daha fazla para talebiyle saldırdı. Evliliği ve siyasi kariyeri üzerinde süregelen ifşa tehdidi ile Conklin kendini kaybetti. Julia'yı öldürdü ve Hancock'u da öldürmeden önce suçu üstlenmesi için Hancock'a tuzak kurdu.

Nicole konferans odasının kapısını kapattı ve uzun masanın ucuna oturdu. Owen kollarını kavuşturdu ve ona baktı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bir şey yok."

"Öğle yemeğinden beri berbat bir ruh hali içindesin. Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Buradan çıkmak istiyorum. Dörtten beri buradayım. benzin istasyonu soygunu yüzünden."

Bundan daha fazlasıydı ama Nicole konuyu kapattı. Owen sorun hakkında konuşmak istemiyorsa, konuşmayacaktı.

"FBI bağlantımdan haber aldım," dedi. "Bir fırsat daha yakalamışlar."

Owen şimdi daha da sinirli görünüyordu; muhtemelen haftalarca süren yorucu bir çalışmayı federallere devretmek istemediği için. Elbette LBPD'yi olaydan haberdar edeceklerine söz vermişlerdi ama gerçek şu ki Owen'in ekibi devre dışı bırakılmıştı. Nicole haftalar boyunca FBI'daki bağlantısından bilgi toplamak zorunda kalmıştı.

Nicole ona, "Conklin'in karısıyla bir görüşme yapmışlar," dedi. "Görünüşe göre o ve çocukları Anma Günü'nden önceki hafta, Julia'nın öldürüldüğü gece de dahil olmak üzere şehir dışındaymışlar. Bu da cinayetin Conklin'in evinde işlendiğine dair teorilerini destekliyor."

Fiziksel kanıtlar da bunu destekliyor. Evde bulunan parmak izleri Julia'ya aitti, ancak Conklin'in savunma avukatı bunları Julia ve meclis üyesinin rızaya dayalı bir ilişki yaşadığını söyleyerek açıklayabilirdi. Parmak izleri tek başına cinayeti kanıtlamaz. Conklin'in kamyoneti de kesin değildi. Park yerindeki güvenlik kamerası görüntülerini açıklayabilecek bunun gibi binlercesi vardı.

"Dolayısıyla, eşinin ifadesi adli kanıtlarla birlikte sağlam bir dava oluşturuyor."

Owen iç çekti. "Biliyorum."

"Dalış ekibinin bulduklarını da eklersek, bu bir smaç" dedi.

Macey'nin videosunu analiz ettikten ve gömülü coğrafi konum verilerini kullandıktan sonra, araştırmacılar filmdeki *Reel Magic*'in yerini tam olarak belirlemişlerdi. Bir dalgıç ekibi bölgede arama yapmış ve Julia Murphy'nin cep telefonu ile yarısı çamura gömülü çantasını bulmuştu. Julia'nın tırnağından elde edilen DNA kanıtı henüz gelmemişti ama geldiğinde davayı daha da güçlendireceği kesindi.

Owen orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, sadece Nicole'e bakıyordu. "Peki, rahatlamadın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Evet, anlayabiliyorum." Gözlerini devirdi. "Sevinirsin sanmıştım. Bu senin yöneteceğin ilk büyük dava ve sonunda her şey bir araya geliyor. Eğer suçunu kabul ederse, duruşma yapmak zorunda kalmayacağız." Kadın ona baktı, bir tepki bekliyordu. "Macey tanıklık etmek zorunda kalmayacak," diye devam etti, bariz olanı söyleyerek. "Bu yüzden bu kadar endişeleniyordun, değil mi?"

Kapı çalındı ve Emmet kafasını içeri uzattı. Nicole'den Owen'a baktı. "Hey, Brady'yle konuştun mu?" diye sordu sırtarak.

"Hayır."

"Ne oldu?" Odaya girdiğinde Nicole sordu. "İşi bitti dostum. O kızarmış."

"Kim?" Nicole sordu.

"Conklin. Avukatının Macey'nin videosunu izlediği söyleniyor." Owen Macey'den söz edilince gerildi. "Ne olmuş?" "Tek bildiğim şu anda bir savunma anlaşmasından söz ettikleri." "Masada ne var?" Nicole sordu.

Emmet, "Hiçbir fikrim yok ama eminim idam cezasından kurtulmak istiyordur," dedi. "Tahminimce şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu."

Owen kaşlarını çatı. "Conklin'in duruşma için baskı yapmamasına şaşırdım."

"Ben değilim. Anlaşma sağladığı için şanslı," dedi Emmet. "Avukatının, müvekkilinin bir cinayet kurbanının telefonunu körfeze attığı videoyu jürinin görmesini istemesine imkan yok. Yok olur gider."

Owen saatini tekrar kontrol etti ve Nicole'e baktı. "Bu kadar mı? Gitmem gerekiyor."

"Tabii. Yarın görüşürüz."

Owen gitti ve Emmet'le birlikte onun ardından bakakaldılar.

"Onun nesi var?" Emmet sordu. "Mutlu olacağını sanmıştım."

"Bilmiyorum. Öğle yemeğinden beri sinirli."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi, ancak bu gerçekten doğru değildi.

Her ne sorun varsa Macey'yle bir ilgisi olduğuna dair rozetine bahse girebilirdi.

* * *

MMarinaya vardığında ACEY'in kalbi duracak gibiydi. Owen'ın binasının önüne park etti ama kamyonetini göremedi.

Hayal kırıklığı içini sızlattı. Bu sabah erkenden yataktan çağrılmak da dahil olmak üzere çılgın saatler boyunca çalışıyordu. Yine de bu gece izinli olduğunu söylemişti ve onunla biraz yalnız kalmayı umuyordu. Paylaşması gereken iyi bir haber vardı ve bütün bir gün boyunca bunun üzerinde oturmuştu.

Macey spor çantasını kaptığı gibi arabasından indi. Rick'in yeri bu gece kalabalıktı ve çelik davul müziği güverteden aşağıya süzülüyordu. Binanın arka tarafına gitti ve aceleyle üst kata çıktı. Derste terlemişti ve Owen eve gelmeden önce temizlenmek istiyordu.

Macey daireye girdi ve çantasını kapının yanındaki kancaya astı. Eşyalarını her yerde bırakmamaya dikkat ediyordu. Owen umursamıyordu ama o umursuyordu. Neredeyse her geceyi burada geçirmeyi alışkanlık haline getirmiş olmasına rağmen, buranın onun değil, Owen'ın mekânı olduğunun sürekli farkındaydı; evine sadece kurgu odasını kullanmak ve Possum'a kedi maması koymak için dönüyordu.

Macey telefonunu kontrol etti. Owen'dan hâlâ haber alamamıştı, gerçi gelirken tahmini varış süresini öğrenmek için ona mesaj atmıştı. Owen'dan ses çıkmamasının genellikle yeni bir dava aldığı ve uzun bir gece geçireceği anlamına geldiğini öğrenmesi uzun sürmemişti.

Macey parmak arası terliklerini tekmeledi ve banyoya girdi. Atkuyruğunu çözerek aynanın önünde durdu. Artık yansımasından kaçmıyordu. Çürüğü haftalar önce iyileşmişti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar gitmişti ve cildi son zamanlarda daha iyi görünüyordu. Yanaklarına renk gelmişti ve gülümsemek ona daha kolay geliyordu - özellikle de Owen'a karşı.

Daha geçen gün Josh ona yeniden kendisi gibi göründüğünü söylemişti - bu ne anlama geliyorsa artık. Macey'nin kendisi hakkındaki algısı bu yaz yavaş yavaş tüm olanları sindirmeye başladıkça değişmişti.

Terapi onun için işe yaramamıştı. Macey iki grup seansına katılmış, insanları sevmesine ve dikkatle dinlemesine rağmen açılammıştı. Açılmak istemişti ama kelimeler ağzından çıkmıyordu ve her şey anlamsız görünüyordu. Belki de içinde çok fazla suskun babasının izleri vardı. En derinden hissettiği şeyleri yüksek sesle ifade edemiyordu.

Ona yardım eden şey tekvando oldu. Hayatı boyunca atlet olmadıktan sonra nihayet bir spor bulmuştu. Bir aydır haftada üç kez gidiyordu ve çok seviyordu. Siena bu dersi ilk önerdiğinde temkinli yaklaşmıştı. Ama ayağını ilk kez yere vurduğunda, içinde bir şeyler klik sesi çıkarmıştı. Bunu tam olarak anlayamamıştı çünkü hiçbir zaman fiziksel olarak çok iyi bir insan olmamıştı. Temas sporlarıyla ya da güreşecek kardeşlerle büyümemişti. Ama her tekme ve yumrukta bir güven dalgası hissediyordu.

Macey beyaz kemerini çözüp tezgâhın üzerine koyarken telefonu Owen'dan gelen bir mesajla cıvıladı.

TKD'den eve döndün mü?

Mesaja gülümsedi. Belki de her şeye rağmen bu gece için umut vardı. Evet, duş almak üzereydim, diye cevap verdi.

Atla. Rahat bir şeyler giy ve piknik masasına gel.

Mesaja baktı. Rahat bir şey mi? Neyin peşindeydi? Her ne ise, yemekle ilgili olduğu kesindi. Üzerine bir tişört ve şort geçirdi ve aşağı inmeden önce çabucak temizlendi.

Owen piknik masasında değildi ama Macey turkuaz golf tişörtlü gülümseyen kadını tanıdı. Macey oraya doğru yürürken Owen'ın kamyonetini bulmak için etrafı taradı.

"Hey, Kirsten. Owen'ı gördün mü?"

"Hayır, ama bunu sana vermemi istedi." Sırıttı ve bir kese kâğıdı uzattı.

"Bunu bana vermeni o mu söyledi?"

"Rick'ten." Çantayı ona uzattı. "Sanırım bu senin akşam yemeğin. Ve seni tekne iskelesine götürmemi istedi."

Macey'nin kalbi eridi. "Öyle mi yaptı?" "Evet."

"Tamam o zaman."

Kaldırımından aşağı indiler ve Macey uzun iskeleleri taradı. Suda süzülen küçük beyaz bir tekne gördü. Dümendeki uzun boylu, bronz tenli ve rüzgârla savrulan Owen'ı görünce içinde sıcak bir parıltı yayıldı.

"İşte orada." Kirsten gülümseyerek şifreyi girdi ve kapıyı iterek açtı. "Siz ikinize iyi eğlenceler."

"Yapacağız." Macey kapıdan içeri adımını attı. "Planı her neyse ona yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Şey, açıklamadı ama eminim hoşuna gidecektir." Owen'a baktı ve hüzünlü bir iç çekti.

Macey onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu ve onunla buluşmak için aceleyle iskelenin sonuna gitti. Soluk mavi bir tişört ve şort giymişti ve onu bir kez olsun rozetsiz ve silahsız görmek rahatlatıcıydı.

"Hey, yabancı."

"Merhaba." Ona gülümsedi ama tekneyi bir halata bağlarken dikkati dağılmış görünüyordu. "Kirsten'dan çantayı aldın mı?"

"Evet ve iştah açıcı kokuyor." Onu havaya kaldırdı.

"Al. Adımına dikkat et." Adam iskeleye atladı ve kadın tekneye inerken kolundan tuttu.

"Joel'de tuttuğun tekne bu mu?" diye sordu.

"Evet. *Angeline*."

"Kimin adını taşıyor?"

"Uzun hikaye."

Kadın etrafına bakınırken adam da aşağı inip ona katıldı. Arkada altı koltuğu ve önde V şeklinde bir bankı olan tertemiz beyaz bir tekneydi.

Kafasını kaldırdığında Owen'ın okuyamadığı bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Bunu anlayabiliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Bir tutam saçını yüzünden çekti ve onu öptü. "Hazır mısın?"

"Bilmiyorum. Nereye gidiyoruz?"

"Günbatımı Koyu'na."

Gülümsedi. "Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Duymuş muydun?" "Elbette.

Neden gülüyorsun?"

"Burası popüler bir sevişme noktası."

"*Bunu* bilmiyordum ama şimdi daha da heyecanlandım."

"Gün batımını yakalamak istiyorsak acele etmeliyiz." Direksiyonun arkasına geçti. "Benimle oturmak ya da ayakta durmak ister misin?"

"Ayağa

kalkacağım."

"Tamam, bekle."

Adam gazı ileri iterken elini ön camın üst kısmına dayadı ve hareket ettiler. Etraflarında esen rüzgârla birlikte, düzensiz bölgeyi işaretleyen turuncu şamandıranın yanından geçerken körfeze baktı.

Owen ona baktı. "Şimdi sıkı tutun. Hazır mısın?"

Bacaklarını iki yana açıp parmaklarını adamın şortunun beline soktu ve adamın teninin sıcaklığı içinde bir ürperti yarattı. "Hazır."

Gaza ileri doğru bastı ve hızlandılar. Kısa süre sonra dalgalara çarptılar ve dalgalı suyun üzerinde ilerlerken denge için ön camın üst kısmını kavradı. Hava tuzlu kokuyordu ve su kızın yüzünü buğulandırıyordu.

derisi. Gözlerini kapattı ve yanaklarındaki rüzgârın ve teknenin titreşiminin tadını çıkardı.

Gürültü üzerine "Oturmak istemediğine emin misin?"

diye sordu. "Burayı seviyorum."

Adam önüne baktı ve kadın da onun bakışlarını takip ederek kıyı şeridindeki uzak bir girintiye gitti. Sahildeki evleri, tekne iskelelerini ve palmye ağaçlarını seyrediyordu. Adayı sudan görmeyi seviyordu ve araştırma teknelerinde mümkün olduğunca çok zaman geçirerek körfezde çalışan doğa bilimcilerle röportajlar yapıyordu. Burası eşsiz bir yerdi ve burada olduğu için kendini şanslı hissediyordu.

Batıdaki çizgili pembe bulutlara baktı. Güneş hızla batıyordu.

"Başarabilecek miyiz?" diye sordu.

"Evet."

Kolunu onun beline doladı ve dalgaları yararak ilerlerken vücut ısını emdi. Sonunda koya yaklaştılar. Adam geniş bir kavis çizdi ve yavaşladı. Macey bütün teknelerin çoktan demirlemiş olduğunu görünce şaşırdı; yelkenliler ve kayak tekneleri, hatta birkaç kayık bile vardı.

"Popüler bir yer," dedi.

"Evet."

Koyun güney tarafına, diğer teknelerden uzağa gittiler. "Bu iyi mi?"

diye sordu.

"Kaptan sensin."

Motoru rölantiye aldı ve pruvaya çıktı. Hızlı bir hareketle çapayı çıkardı ve suya indirdi. Halatı bir halata bağladıktan sonra dümene döndü ve demiri oturtmak için tekneyi yavaşça tersine çevirdi.

"Başardık." Güneşe baktı. "Tam zamanında. Kaçırmadan önce git öne otur. Ben barmenlik yapacağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Koltuk minderinin altında bir battaniye var. Sancak tarafında." "Sancak tarafı. Kontrol et."

Minderin altındaki bölmeyi açtı ve lacivert polar bir battaniye buldu. Oturduğunda bunun mükemmel bir yastık olduğunu fark etti.

eğimli ön cama yaslanıp gün batımını izleyebiliyordu.

Owen soğutucudan bir matara çıkardı ve içi buz ve meyve suyuyla dolu kırmızı plastik bir bardağa bir şeyler doldurdu. İçeceği ona uzattı.

"Vay canına, gemide bir de bar var. Neden Breda kardeşlerden biriyle bu sevişme mekanını ziyaret eden ilk kadın olmadığın hissine kapılıyorum?"

Bir kaşını kaldırdı. "Yorum yok."

Kendisi için bir bira aldı ve kapağını kapattıktan sonra kadının yanına geldi. "Kay bakalım."

Kadın hareket etti ve adam onun arkasına oturdu. Sonra onu geri çekti, böylece göğsüne yerleşti.

İçkisini yudumladı ve bardağı ayaklarının yanındaki bardak tutucuya sıkıştırdı. Owen'a sırtını yasladığında içine bir sakinlik çöktü. Bir dizi pelikan süzülürken ve tekne dalgaların üzerinde hafifçe sallanırken gökyüzüne baktı.

"Bu iyi hissettiriyor." İç çekti. "Nasıl oldu da bunu daha önce yapmadık?"

"Sürekli çalışıyorsun." "*Sen* de öyle."

"Biliyorum, sadece takılıyorum." Onun başının üstünü öptü. Etraflarına sessizlik çökmüştü. Gözlerinin önünde, güneş ufka yaklaşırken bulutlar pembeden ateşli turuncuya dönüşüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ne için?" "Beni buraya getirdiğin için."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Mutlu musun, Macey?"

Göğsünde bir sancı hissetti ve onun elini sıktı. "Evet." Ona bakmak için döndü. "Öyle mi?"

Başını salladı.

"Son zamanlarda biraz dengesiz olduğumu biliyorum," dedi, huzursuz geceleri ve ruh hali değişimlerini düşünerek. Hiçbir şey yokken bir anda hırçınlaşıp ağlamaya başlayabiliyordu. Anlayışla karşılamıştı ama bu ona kamçı etkisi yapıyor olmalıydı.

Boğazını temizledi. "Huysuz olduğumu biliyorum. Ve etrafta olmak zor. Muhtemelen her an dağılacığımı düşünüyorsun."

"Dağılacığını sanmıyorum. Sen tanıdığım en dayanıklı insanlardan birisin."

Sert mi? Tanıdığı pek çok kişinin polis olduğu düşünüldüğünde, buna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Şey ..." Ne söyleyeceğini bilemedi. "Benim için endişelendiğini biliyorum. Ama şimdi daha iyiyim." Onun elini sıktı. "Her şey yolunda."

Dönüp ona baktı, adam yine okuyamadığı bir bakışla onu izliyordu. Şimdi ona söylemenin tam zamanıydı. Yüzünü ona çevirdi.

"Bazı haberlerim var." Gülümsedi. "Eyalet ticaret odasıyla birlikte teklif verdiğimiz projeyi biliyor musun? Sonuçlandı. Buna inanabiliyor musunuz? Hiç şansımız olmadığını düşünüyordum."

Başını salladı. "Tebrikler."

Onun yüzünü inceledi. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Doğruyu söylemek gerekirse, değilim." Durakladı. "Bugün Josh'a rastladım ve bana bundan bahsetti."

Nefes nefese kaldı. "Josh'la ne zaman karşılaştınız?"

"Beanery'den öğle yemeği aldım ve o da oradaydı." Onun elini sıktı. "Ona kızma. Sanırım bana çoktan söylediğini düşündü."

Başını salladı ve arkasını döndü, Josh'un hazır olmadan önce ona haber vermesine sinirlenmişti. Bu konuşmayı kendi şartlarında yapmak istemişti ve doğru anı bekliyordu.

"Yapmamanın bir nedeni var mı?" Owen sordu.

Adamın sesindeki gerginliği fark etti. Belki de şimdi onu rahatsız eden şeyin ne olduğu konusuna geliyorlardı.

"Sanırım Oldukça bunalmış durumdayım" dedi. "Eyalet için turizm reklamları yapmak mı? Bu çok büyük bir proje ve bunu başarabileceğimizi hiç düşünmemiştim." Duygularını kelimelere dökmeye çalıştı. "Bu işe başladığımdan beri en iyisini umuyorum ama en kötüsüne de hazırlıklı oluyorum, anlıyor musunuz? Küçük yapım şirketimin gerçekten başarılı olabileceğine inanmaya cesaret ettiğimi hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın? Gerçekten yeteneklisin."

Sözleri ona sıcak bir heyecan verdi. Çalışmalarını görmüş ve ona çok destek olmuştu.

"Çok seyahat edeceğim ama buna değecek çünkü para iyi," dedi. "Ben belgeselimi bitirene kadar bizi güçlü tutacak. Bundan daha fazlasını isteyemezdim." Ona baktı.

"Yani, çok seyahat ediyorsun?"

Başını salladı. "Mekânları keşfetmemiz gerekecek. Ve tabii ki film çekimi. Operasyon üssümüzü burada tutabiliriz. Josh Kayıp Kumsal'a çok bağlı ve Rory'yle çok zaman geçiriyor." Kendisini geren kısma geldiğinde nabızı hızla atmaya başlamıştı. "Ben de bağlıyım. Gelecek ay kira kontratım bittiğinde kalmayı düşünüyorum."

Yüzünü ona çevirdi ve adamın yüzündeki ifade kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Adam gözlerini kapattı ve kadın onun rahatladığını iliklerine kadar

hissetti. "Owen ... iyi misin?"

"Şimdi öyleyim. Gitmeyi planladığımı düşünerek çıldırıyordum."

"Neden bana sormadın ki?"

"Çünkü." Elini onun kalçasının üzerinde kaydırды. "Çok fazla şeyle uğraşıyorsun. Her şeyin üzerine bir de benim baskımı hissetmeni istemedim." Alnını onunkine yasladı. "İnsanlar bana seni rahat bırakmamı ve sabırlı olmamı söylüyor. Ama sabır bana göre değil."

"Sana kim söyledi?" "Leyla.

Nicole. Miranda."

Şaşırarak geri çekildi. "Miranda'yla bu konuda konuştun mu?"

"Evet, ona güveniyorum." Durakladı. "Ayrıca geçen yaz bir şiddet olayı yaşamış, o yüzden sana yardım etmek için ne yapmam gerektiğini bilebileceğini düşündüm. Burada kör uçuş yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Sözleri kalbini delip geçti.

"Bana yardım *ettiniz*. Ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin." Daha da yaklaştı ve elini onun dizinin üzerinden kaydırды. "Seninle zaman geçirmek . . . bayılıyorum. Beni hiç baskı altında hissettirmiyorsun. Hiçbir konuda."

Onun doğrudan gözlerinin içine bakmak için yana kaydı. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Senden benim yanıma taşınmanı isteyecektim."

Sinirlerinin gerildiğini hissetti.

"Öyle mi?"

"Evet."

Kalbi hızla çarpmasına ve aniden boğazında bir yumru oluşmasına rağmen hafifçe gülümsedi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Yutkundu. "Ya tüm eşyalarımı oraya götürürsem ve sen fikrini değiştirirsen?"

"Yapmayacağım."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü." Birleştirdikleri ellerini kaldırdı ve kızın parmak eklemlerini öptü. "Seni sevdiğimi biliyorum."

Macey'nin göğsü sıkışmıştı. Ondan bu sözleri beklememişti. Adamın yüzünde şakacı olduğuna dair bir ipucu aradı ama mavi gözleri ciddi görünüyordu.

Onu öptü ve her şey eriyip gitti - endişeler, lojistik, son zamanlarda hissettiği duygu gökkuşağını açıklamak için asla bulamadığı mükemmel kelimeler. Onun *burada* olması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu ve ne zaman onunla birlikte olsa, her şey doğru geliyordu.

Owen uzaklaşırken kızın yanağına dokundu ve kız o anı dondurmak istedi. Onun yüzündeki güneşi ve gözlerindeki şefkatli bakışı asla unutmak istemiyordu. Daha önce bir kez aşık olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı. Bu farklı hissettiriyordu. Daha derin. *Daha fazla*. Ona söylemek istedi ama boğazı düğümlendi ve kelimeler ağzından çıkmadı.

"Hey." Kolunu ona doladı ve onu nazıkçe göğsüne doğru çekti. "Bunu sana baskı yapmak için söylemedim. Sen de karşılık vermek zorunda değilsin." Kız cevap vermeden önce onu dudaklarından öptü. "Ama seni benimle yaşamaya ikna edebilir miyim, böylece buna bir şans verebiliriz?"

"Beni zaten ikna ettin." Kollarını ona doladı. "Daha fazla istediğim bir şey yok."

*Laura Griffin'in bir sonraki bağımsız gerilim romanından bir alıntı
için okumaya devam edin,*

KAYBOLAN SAAT

2022 sonbaharında Berkley'den geliyor

OceanofPDF.com

MOLLY'nin yeterince suyu yoktu.

Bu sık yapılan bir hataydı. Ancak bu, havanın saç kurutma makinesi gibi olduğu ve en ufak bir nem izinin saniyeler içinde cildinden kaybolduğu bir günde bunu daha az tehlikeli hale getirmiyordu.

Boynuzlu bir kertenkele dere yatağı boyunca koşuşturdu ve bir kayanın yanında durdu, çevreye doğal uyumuyla onunla alay ediyor gibiydi. Kertenkele bir kayanın arkasına geçti ve Molly kanyon duvarının sağladığı yetersiz gölge şeridine adım attı.

Güneş artık neredeyse tam tepesindeydi ve bu kesinlikle planın bir parçası değildi. Çantasından su şişesini çıkardı ve kalbi küt küt atmaya başladı.

Üçte birinden azı
kaldı. Bu nasıl
olabilir?

Dikkatli davranmıştı ama yeterince değil. İki saatlik yol beklediğinden iki kat daha uzun sürmüştü ve yanlış bir dönüş yaptığı düşüncesi içini kemirmeye başlamıştı.

Panik yapmamaya çalışarak çantasını ayaklarının dibine bıraktı ve elle çizilmiş haritayı çıkardı. Dün gece çadırında el feneriyle haritayı incelemiş, patikanın her kıvrımını ve Camila'nın saçma sapan yazısının her kelimesini ezberlemişti. Yer işaretlerini incelediğinde, sonuç kaçınılmazdı.

Şimdiye kadar ulaşmış olmalıydı.

Molly haritayı bir kenara koydu. Su şişesinin kapağını çevirdi ve boğazını ıslatmaya ancak yetecek kadar küçük bir yudum aldı. Kendine kızgındı. Doğru hazırlanmamıştı; ayakkabılarından su kaynağına kadar her şey yanlıştı. Bu kadar dikkatsiz olmayı göze alamazdı.

Cep telefonunu çıkarırken göğsünde endişe çiçekleri açtı. Dere yatağının ortasına adım attı ve telefonu açtı.

Parmaklık yok tabii ki. Eğer bulabilseydi şok olurdu. Başını arkaya eğdi ve bulutsuz gökyüzüne baktı. Bir kırlangıç uğtu ve bir çıkıntının altındaki çamur yuvasına kondu.

Molly'nin nefesi kesildi. *İşte.*

Birkaç adım geri çekildi ve kayalık bir çıkıntıya tutunmuş bükülmüş ardı ağacına baktı. Ağacın işkence görmüş şekli açıktı.

Telefonu ve su şişesini bir kenara koydu ve çantasını taktı. Eğimli kanyon duvarını sıyırarak, belli belirsiz bir patika gördü.

Molly dengesini sağlamak için ağaç köklerine ve sıcak kayalara tutunarak patikadan yukarı tırmandı. Dikenli dallar tişörtüne takıldı ama patikayı hızla çıkarken tişörtünü sıyırıp attı. Tepeye ulaştığında arkasını döndü ve işte oradaydı.

Nefes nefese durdu ve bir DNA sarmalının çift sarmalı gibi eksenel kıvrımına hayranlıkla bakmak için bir an durdu. Ama bu yaşam formu daha da gizemliydi.

abuk.

Döndü ve kurak araziye taradı. Yeşil mesquite çalıları güneş işığında dalgalanıyordu ve dev bir sotolun yanında bir gölge kayıyordu. İçgüdüsel olarak, sırtının küçük kısmındaki gözleme kılıfındaki 22'liğe uzandı. alılıkları gözden geçirirken elini tabancanın üzerine koydu. Dağ aslanları bu bölgede nadir görülürdü ama yırtıcı memelilere karşı mantıksız bir korkusu vardı. Bir anne ile yavrularının arasına girmek istemiyordu.

Snick.

"Alo?"

Dikkatle dinledi, ama tek ses çalılıkların arasından gelen belli belirsiz rüzgâr fısıltısıydı.

Yüzünü tekrar ağaca döndü. Melek Ağacı. Bu ismi kimin ya da neden verdiğini bilmiyordu. Kalbi güm güm atarken su şişesini tekrar çıkardı ve sinirlerini yatıştırmak için bir yudum aldı. Yudum bir yuduma dönüştü. Artık hedefine ulaştığına göre, geri dönmesinin ne kadar süreceğini tam olarak biliyordu. Çantasını çıkardı ve eşyalarını yere bıraktı. Sonra derin bir nefes aldı ve ağaca yaklaştı.

Beklediğinden daha uzundu. Budaklı dalları ve soyulmuş ağaç kabuklarını inceledi, kendisinden önce gelen yürüyüşçülerden (hacılardan) kalan dağınık kaya yığınlarına dikkat etti. Çekingen bir tavırla gövdeye dokunmak için uzandı.

Hiçbir şey.

Tamamen hareketsiz kaldı ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey hissetmedi. Hareketsiz, sessiz bir dakika geçti ve sonra rüzgâr şiddetlendi, yakındaki bir toz şeytanını havaya uçurdu. İçini bir sevinç kapladı. Tesadüf müydü? Yoksa başka bir şey mi? Eskiden babasının deyiimiyle "büyü saçmalıklarına" inanmazdı.

Eskiden pek çok şeye inanmazdı.

Bir zamanlar pratik biriydi. Mantıklı. Ama çaresizliğin her şeyi engelleyen bir yolu vardı.

Yanağından aşağı ılık bir gözyaşı süzüldü ve onu fırçalayarak uzaklaştırdı. Huşu ve saygı, serinletici bir dalga halinde üzerine çöktü. Derin bir nefes daha aldı. Şimdi ne yapmalıydı? Dua mı etmeliydi? Meditasyon mu yapmalıydı? O lanet kaya yığınlarından birini inşa etme dürtüsü hiç olmamıştı ve şimdi de bir istisna değildi. Ama bu anı kutlamak için bir şeyler yapmalıydı.

Çabuk.

Etrafında döndü.

"Alo?" diye seslendi, bu kez daha yüksek sesle.

Molly gözlerini kısarak mesquite çalılarının sırasına baktı. Bir adam dışarı çıktı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Adam uzun boylu ve geniş omuzluydu. Beyzbol şapkasının kenarı yüzüne gölge düşürüyordu. Adam yaklaştıkça ona daha iyi baktı ve rahatladı.

"Ah, sensin," diye homurdandı. "Burada ne işin var?"

Cevap vermeyerek bir adım daha attı. Kadın onun gözlerinde bir parıltı yakaladı. Bakışları yanındaki deri kılıfa kaydı ve adamın tabancayı çıkarışını şaşkınlıkla izledi.

Geri çekildi ve tekrar onun gözlerine baktı. "Ne istiyorsun?" diye mırıldandı.

Ağzı tüyler ürpertici bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım biliyorsun."

AVA toprak yolun kıvrımını takip ederek acil durum araçlarının sıralandığı yere ulaştı. Saatini kontrol etti ve lanet okudu. Beklediğinden daha geç kalmıştı.

düşündüm.

"İyi değil, Huck."

Siyah Labrador ıslak burnuyla onun kolunu dürttü.

"Kendimizi affettirmemiz gerekecek."

Ava bir şerifin cipini geçti ve küçük kırmızı arabasını park departmanından gelen bir çift tozlu pikabın arasına sıkıştırdı. Huck sabırsızlıkla inerken Ava onun ipini koltuktan aldı ve yakasına taktı.

"Tamam, hadi yapalım şunu."

Ava dışarı kaydı. Huck konsolun üzerinden atladı ve onu takip etti. Arka kapağı açıp günlük çantasını alırken düzinelerce gözün üzerinde olduğunu hissetti. Çantayı omzuna asan Ava yüzleri taradı. Hiçbiri tanıdık değildi. Hepsi şüpheliydi. Adamların birçoğu Henley İlçe Şerif Ofisi üniforması olan HCSO şapkası, lacivert tişört ve çöl kahverengisi taktik pantolon giyiyordu.

Ava, operasyon karargâhı gibi görünen mavi bir muşambanın yanında dolaşan zeytin yeşili giysili birkaç park korucusu gördü. Derme çatma çadırın altında iki korucu, bir çift masanın üzerine yayılmış bir haritayı inceliyordu.

"Yardım etmek mi?"

Bir adam yanından geçerken arkasını döndü. Uzun boylu, altmışlarında, göbekli. Şerif ofisi şapkası ve terden sıırıslam olmuş golf gömleği giymişti. Onun önünde durdu.

Ava gülümsedi. "Olay komutanı siz misiniz?"

"Ben Şerif Donovan."

"Oh." *Kahretsin*. Elini uzattı. "Ava Burch, WestTex S ve R." Elini sıkı ve kaşlarını çatarak Huck'a baktı.

"Arama çalışmalarına yardımcı olmak için buradayız," diye ekledi. "Beş saat önce başladılar."

"Evet, biliyorum. Kaçınılmaz olarak geciktim." Bir fırçanın yaklaştığını hissetti ve etrafına bakındı. "Bu seferki IC'nin kim olduğunu biliyor musun?"

"Bu Mel Tyndall olmalı," dedi ve mavi çadıra doğru başını salladı.

"Oh, güzel. Onu kontrol edeceğim."

Şerif herhangi bir itirazda bulunamadan Huck'ı uzaklaştırdı. Emir veriyor gibi görünen park bekçisine odaklandı - tıraşlı kafasının tepesinde güneş gözlükleri olan sıırım gibi bir adam. Ava muşambanın altına girince adam başını kaldırıp baktı.

"Ben WestTex Arama Kurtarma'dan Ava. Earl Dunn bugün yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi?"

Yakındaki Big Bend'in baş korucusunun adını söylemek işe yaramış gibi görünüyordu. Tyndall masadan kalktı ve ona baktı.

"Eğitimli misin?" diye sordu. "Evet."

İş yeleğini giymiş olan Huck'a baktı. "O da mı?"

"Evet. Yüzden fazla vahşi doğa araştırması yaptı."

Bunların çoğunun farklı bir idareciyle yapıldığından bahsetmemiştir. Ama Tyndall'ın dikkati onun kimlik bilgilerine takılmayacak kadar dağınık görünüyordu. Spor saatini kontrol etti ve dikkatini masaya geri verdi.

"İlk ekipler dokuz yüz sularında konuşlandı," dedi. "D sektörüne daha yeni başlıyoruz."

Ava haritayı incelemek için yaklaştı. Gümüş Kanyon Eyalet Parkı'nın ayrıntılı bir topoğrafyasıydı. Bir kamp alanının yakınındaki küçük kırmızı bir etiket PLS'yi, yani son görülen noktayı işaret ediyordu. Doğal engellerle sınırlanmış bölümler harflerle işaretlenmişti.

Tyndall haritaya dokunarak, "Az önce Lizard Creek Trail'e bir ekip gönderdik," dedi.

Noktayı incelerken Ava'nın midesi düğümlendi. Sektör D, yüksek olasılıklı arama alanının oldukça dışındaydı. Umutsuzluğa kapılıyorlardı.

"Hazır mısın?" Tyndall sordu. "Kesinlikle."

Ona bir pano uzattı. "İmzalayın, yolda size bilgi veririm."

Ava bilgilerini hızlıca bir karta not etti ve korucuyu tozlu beyaz pikaplardan birine kadar takip etti. Çantasını yere bıraktı ve atlayıp

yolcu koltuğuna oturup Huck'a kucağına oturmasını işaret etti.

Tyndall hiç vakit kaybetmeden arabayı kenara çekti ve Ava'nın az önce geçtiği çukurlu toprak yola doğru manevra yaptı. Huck başını cama dayamış, polis araçlarının yanından geçerken heyecanla kıvranıyordu.

Tyndall gözlüklerini taktı ve şöyle bir baktı. "İlçede yeni misin?" "Kasım ayından beri buradayım," dedi ona.

"Hiç operasyon yapmadın mı?"

"Bu bahar Big Bend'de üç tane."

Dar toprak yolda ilerlediler ve sağa dönüp daha da dar bir yola saptılar. Ava eyalet parkını kafasında canlandırdı. Burayı biliyordu ama sadece birkaç günlük yürüyüşten tanıyordu. Burada bir arama ekibinde hiç bulunmamıştı.

"Gümüş Kanyon farklı," dedi Tyndall. "Burası engebeli bir bölge."

Ona bakmak için döndü. Big Bend tam olarak bir golf tesisi sayılmazdı. Bu geniş milli park sekiz yüz binden fazla evcilleşmemiş dönümden oluşuyordu. Ama Ava onun ne demek istediğini anlamıştı. Gümüş Kanyon eyalet park sistemine yeni eklenmişti ve temel olanaklardan bile yoksundu.

"Sadece bir tane asfalt yolumuz var," diye devam etti korucu. "Bir dış döngü oluşturuyor. İç kısımdaki yollar toprak ve sel olduğunda yıkanma eğilimindeler. Tek telefon hizmeti girişin yakınında, bu yüzden her şey telsizle yapılıyor."

"Tamam."

"Earl sana operasyondan bahsetti

mi?" "Sadece kayıp bir çocuk

olduğunu söyledi."

Tyndall başıyla onayladı. "Bir oğlan, üç

buçuk yaşında." Ava'nın kalbi sıkıştı.

"Noah Dumfries. Sekiz yüz yılından beri kayıp. Kahvaltıdan sonra ailesinin kamp alanından ayrılmış. Annesi dişlerini fırçalamak için dereye indiğini düşünüyor."

"Onlar-"

"Bütün sabah orada bir köpek ekibimiz vardı. Ondan iz yok."

Ava pencereden dışarı, öğle güneşinde kavrulan kireçtaşı kanyonuna baktı.

"1.80'den biraz uzun, sarı saçlı, kahverengi gözlü. Kırmızı Örümcek Adam tişörtü, mavi şort ve beyaz spor ayakkabı giyiyor."

Ona şöyle bir baktı. "Peki ya ebeveynler?"

"Annem tahmin edebileceğiniz gibi perişan halde. Noah'ın geri gelme ihtimaline karşı beş yaşındaki diğer oğluyla birlikte kamp alanında. Babam korucu istasyonunda. Aramaya katılmak istedi ama biz onu geride kalmaya ikna ettik."

Bu standart bir prosedüdü. Bir çocuk kaybolduğunda, ebeveynlerinin bu olayla bir ilgisi olabileceği gibi iç karartıcı bir ihtimal her zaman vardı.

"Evcil hayvanları var mı?" diye

sordu. "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

"Köpeklerden korkup korkmadığını anlamak istiyorum." "Bilmiyorum. Ama öğrenebilirim."

Toprak yoldan at patikasına benzeyen bir yola saptı. Tüylü çimenlerin üzerinde ilerledi ve yüksek bir uçurumun dibine doğru yöneldi. Ahşap bir tabela göründü.

Tyndall kayarak durdu.

"Lizard Creek Trail," dedi. "Diğer ekip doğuya doğru konuşlandı.

- Saatini kontrol etti. "On beş dakika önce."

"Yanlarında köpek var mı?"

"Hayır. İki mevsimlik korucumuz."

Pencereden dışarı bakarken Ava'nın kalbi yine sıkıştı. *Mevsimlik*, yaz stajyerleri için bir koddu. Ve Tyndall'ın burada ne yaptığını biliyordu. Tecrübesiz gönüllüler düşük olasılıklı bölgelere sürülürken, kolluk kuvvetlerinin kıdemlileri gerçek aramayı yürütüyordu. Ava anladı. Tyndall onu kimseden tanıımıyordu. O da Huck'ı tanıımıyordu. Tek bildiği Ava'nın beş saat geç geldiği ve daha önce onunla hiç çalışmamış olduğuydu. Ama zaman daralırken ve arama ekibinde sadece bir köpek varken, ona saçma sapan bir görev vermek yazık olurdu. Özellikle de kayıp bir çocuk vakasında. Normal şartlar altında, kaybolan bir çocuk için tüm komşu ilçelerden kaynak toplanması gerekirdi. Ama bir helikopter kazası

Big Bend'de bu sabah yaşananlar herkesin dikkatini çekmişti ve Ulusal Parklar Servisi'nin şu anda ayıracak kimsesi yoktu.

Tyndall kamyonetinin arkasına uzandı ve bir radyo aldı. "Ne kadar suyun var?" Çantasına başıyla işaret etti.

"Bir galon."

"Bu ikiniz için mi?"

"Evet."

"Biraz da ha alsan iyi olur." Arkadan bir şişe su aldı ve ona uzattı.

"Teşekkürler." Huck onun kucağında kıpırdandı, başlamak için sabırsızlanıyordu. Kız yeleğini giydirdiğinden beri heyecandan titriyordu.

"Sen ve köpeğin 6. Takımsınız" dedi. "Her yarım saatte bir kontrol edin, istisna yok."

"Tamam."

"Ve dışarısı çok sıcak. İçmeyi unutma."

"Anladım." Kapıyı iterek açtı.

"Batıya gidiyorsunuz," diye devam etti. "Gidebildiğiniz kadar yol kat edin ve dört saat sonra burada buluşalım." Saatini kontrol etti. "Sizi almak için burada birini bulacağız."

"Anladım."

"Eğer bir şey görürseniz, haber verin. Zaman çok önemli."

"Biliyorum."

Huck'a kaşlarını çatarak baktı ve onun ne düşündüğünü biliyordu. Kalın siyah kürküyle bu sıcakta eriyip gidecekti. Ama Huck görüldüğünden daha dayanıklıydı. İkisi de öyleydi.

"Kaç yaşında?" Tyndall sordu.

"Dört."

"Peki ya üzerindeki madalya?" Yakasındaki gümüş madalyona başıyla işaret etti.

"Aziz Anthony, kayıpların koruyucu azizi." Kendinden emin bir şekilde omuz silkti. "Bu ona şans getirir."

"Şans, ha?" Tyndall ön camdan gözlerini kısarak güneşin kavurduğu uçuruma baktı. "Şey, burada altıncı saate giriyoruz, yani ona ihtiyacımız var."

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Laura Griffin, yirmi beşten fazla kitap ve romanın *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. İki kez RITA Ödülü kazanmış ve Daphne du Maurier Ödülü'nü almıştır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.